

Tổ Thích Cậu Thật Đây

Contents

Tổ Thích Cậu Thật Đây	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	21
14. Chương 14	24
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	33
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39
20. Chương 20	42
21. Chương 21	45
22. Chương 22	49
23. Chương 23	52
24. Chương 24	55
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	66
28. Chương 28	69
29. Chương 29	72
30. Chương 30	75
31. Chương 31	78
32. Chương 32	81
33. Chương 33	84
34. Chương 34	88
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	97
38. Chương 38	101
39. Chương 39	104
40. Chương 40	107
41. Chương 41	110

42. Chương 42	114
43. Chương 43	116
44. Chương 44	119
45. Chương 45	122
46. Chương 46	125
47. Chương 47	128
48. Chương 48	131
49. Chương 49	134
50. Chương 50	137
51. Chương 51	140
52. Chương 52	143
53. Chương 53	146
54. Chương 54	149
55. Chương 55	153
56. Chương 56	156
57. Chương 57	159
58. Chương 58	163
59. Chương 59	166
60. Chương 60	169
61. Chương 61	173
62. Chương 62	176
63. Chương 63	179
64. Chương 64	182
65. Chương 65	186

Tớ Thích Cậu Thật Đây

Giới thiệu

Là chuyện tình yêu tuổi học trong ngây ngô trong sáng của 2 cô cậu học sinh. - Bạch Thi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-thich-cau-that-day>

1. Chương 1

Vào 10 năm trước...

...Choang..._Âm thanh đổ vỡ của một thứ vang lên...

Nó giật mình tỉnh giấc, dịu mắt cho tỉnh táo rồi vội vàng chạy sang phòng anh hai nó

- Anh hai, hai ơi mở cửa cho em..._nó run run

- Từ từ anh ra liền_ anh hai nó đáp

- Anh...có chuyện gì thế ?

- À, chỉ là ba mẹ tranh luận hơi to tiếng thôi mà..._anh nó ngáp ngừng

Bất giác, nó chạy sang phòng ba mẹ...

- Cô...tại sao cô..._ba nó tức giận

- Tôi thế đấy...thì sao...anh làm gì được tôi?..._mẹ nó bình thản

- Cô mau kí vào đơn ly hôn cho tôi..._ba nó

Trong lúc tức giận...ba nó ném cái ly thủy tinh xuống thì...Bộp...xoảng...chiếc ly đã đập vào đầu nó lúc nào không hay...ba mẹ nó đâu biết rằng, trong lúc họ đang cãi cọ thì nó đang núp sau cánh cửa, khước mắt ướm dẫm...đúng vậy....nó đang khóc...những giọt nước mắt ấy rơi xuống làm ướt hết cả bộ đồ ngủ của nó....

- Hân...hân....ba...xin....lỗi..ba không biết con ở đó

Trong cơn hỗn loạn, nó cố gắng thều thào..

- Ba mẹ...hức...ba mẹ..huhu...ba mẹ không được ...hức hức..xa con đâu đấy...Hân sẽ rất nhớ ba mẹ...hức....ba mẹ hứa..huhu.....ba mẹ móc ngoéo với Hân nhé..hức hức..._nó khóc ròng, nước mắt nói

- Rồi rồi, ba mẹ hứa, ba mẹ nhất định sẽ không xa Hân và anh hai đâu...._ba nó nghe xong, nó cười, cười một cách rạn vỡ

Mẹ nó hốt hoảng gọi cấp cứu.....Bí bo bí bo...không lâu sau đấy thì xe đến, chở cả nhà nó đến bệnh viện..

- Bác sĩ, em tôi sao rồi_anh nó gấp gáp hỏi

- Mảnh vỡ của ly thủy tinh đâm khá sâu vào đầu con bé...cần phải phẫu thuật gấp để lấy nó ra nếu không sẽ nguy hiểm tính mạng_bác sĩ

Anh nó thở dài thườn thượt...nghe xong, cả ba lẫn mẹ của nó đều không tin vào tai mình..

- Đều tại em, tại em cả, nếu em không làm chuyện đó thì con bé đã không thành như bây giờ..._mẹ nó khóc_những giọt nước mắt hối hận

- Chuyện này cũng do tôi cả...tôi xin lỗi em...chúng ta hãy thực hiện ước vọng của con bé đi mình nhé....

- Vâng...em xin lỗi mình...hức...

Không biết là nhờ cái gì mà nó tai qua nạn khỏi một cách nhanh chóng..Sau một tuần sống với cái mùi thuốc sát trùng khó chịu ấy thì nó đã được xuất viện...

Đúng là trong cái rủi cũng có cái may...nhờ chuyện này...ba mẹ nó không những đã làm lành với nhau và còn hóa thuận hơn trước.Anh nó trước đã thương nó giờ còn thương nó hơn bất cứ ai khác...vì anh nó biết chuyện này có lại thể xảy ra bất cứ lúc nào

...Thời gian thấm thoát thoi đưa.....

Giờ nó đã 15 tuổi....Hân càng lớn càng đẹp.....nó không còn là cô bé ngày nào mà giờ đã thành tiểu thư Bạch Thiên Hân của tập đoàn B&T danh giá...

Tuần sau, nó sẽ chuyển lên trường mới...tất cả mọi chuyện...chuyện vui lẫn chuyện buồn đều bắt đầu từ đây.....

Một tuần sau (t/g tua nhanh nhá)

....Reng...reng....reng..._chuông đồng hồ vang lên đập tan không khí yên tĩnh buổi sáng..

Nó ném cái đồng hồ đang kêu inh ỏi xuống nền nhà một cách không thương tiếc..

5'

10'

15'

Đã 15' mà vẫn chưa thấy nó xuống...anh nó mất kiên nhẫn, đành phải vác xác lên lầu gọi nó xuống ăn sáng

- Cái con sâu ngủ kia, có chịu xuống nhà ăn sáng không thì bảo_anh nó mất bình tĩnh

- Xuống liền..xuống liền_nó nửa mơ nửa tỉnh...

- Lo mà xuống lệ không thì cuộc bộ đi học nhé

- Hả...rồi rồi em xuống liền...anh mau ra ngoài đi...(nó ngu hay giả vờ ngu vậy trời, cả một tập đoàn lớn vậy không lẽ chỉ có mỗi một chiếc ô tô hay sao...haizzza)

Nó nhanh chóng xuống nhà với chiếc áo trắng kèm cà vạt, váy kẻ caro cùng với chiếc balo làm nó bình thường đã đẹp rồi giờ còn đẹp hơn

- Ăn lệ đi rồi ra anh chở đi học

- Yes sir..._nó tươi tỉnh.

2. Chương 2

GTNV: Lâm Minh Phong, bạn thân của Bạch Thiên Hiếu, tức anh trai nó, là hotboy chuẩn, hiện đang làm giám đốc trong chi nhánh tập đoàn nhà nó, có nhiều tài lẻ

...Kitttt...Xe của anh hai nó gần đến cổng trường thì...

- Anh hai, dừng lại ở đây được rồi...

- Sao vậy, vẫn còn một đoạn nữa cơ mà ?_anh nó ngạc nhiên

Nó nhú mày, thấy vậy, anh hai chiều ý nó...đành để cho nó muốn làm gì thì làm.

- Oh yeah...anh hai số một, yêu anh hai nhất...

- Thôi được rồi cô nương, chiều lại ra chỗ này anh đón về nhà...

Nó mỉm cười ra khỏi xe, thật ra lúc nó nhăn nhó, không phải do anh sợ nó mà anh biết chắc rằng rồi nó sẽ lại bày ra những trò quậy phá từng bình trường LUCKY STAR - trường của anh họ nó cũng đồng thời là chi nhánh giáo dục của tập đoàn nhà nó - tập đoàn B&H nổi tiếng

Nó bước vào trường, vẻ đẹp xinh như thiên thần của nó khiến cho ai đi ngang qua cũng phải quay đầu nhìn lại. Trong đó có cả cặp mắt ghen tị do nó quá đẹp, cặp mắt kính thường vì đây là trường hoàng gia, mà nó lại đi bộ vào trong khi những người khác thì chạy ô tô đến trước cửa mới chịu quay ra - nên mọi người nghĩ nó là con nhà nghèo, .Đến cửa phòng hiệu trưởng, nó không gõ cửa, xông vào gọi í ới...

- Anh Phong.....!

- À là Hân đó hả...sao....hôm nay đi học hả em_một mình con Tú Linh phá chưa đủ hay sao mà ba mẹ em còn gửi cả em sang đây nữa vậy trời ???_Minh Phong

- Vâng...mà anh ơi...hồ sơ học bạ của em anh cứ ghi là vào được trường này do nhận học bổng toàn phần anh nhé....

- Biết tính cô quá mà, anh đã chuẩn bị cả rồi..theo cô giám thị vào nhận lớp nhé...em học lớp 10a2...

Nó bước ra khỏi phòng hiệu trưởng, vừa đi vừa ngắm nhìn ngôi trường mới, trường này còn rộng hơn nó tưởng tượng nhiều, giống như một thế giới mini vậy.Tiếng nói của cô giám thị tắt ngang dòng suy nghĩ của nó

- Đây....lớp 10a2, vào làm quen với giáo viên chủ nhiệm và thầy cô đi nhé.

Vừa bước vào lớp, nó không tin vào mắt mình, đây là cái lớp hay cái bãi chiến trường vậy.Tụi con gái thì ngồi lại vào nhóm bàn tán sôi nổi.Tụi con trai thì thôi rồi....đứa thì trèo lên bàn nhảy lên ghế, đứa thì chạy xuôi chạy ngược, còn có đứa nằm dài ra bàn mà ngáy

- Học sinh, nghiêm_tiếng hô to của đứa nào đó làm nó hốt hoảng, chạy lật đật đi kiếm chỗ ngồi tạm thời
 - Mời các em ngồi, giới thiệu với các em, lớp ta hôm nay có thêm bạn mới, bạn ấy tên Bạch Thiên Hân.
- Cả lớp lập tức xì xào

- Đó có phải học sinh đạt điểm tuyệt đối khi vô trường này không_hs1
- Tui nghe nói nó vào đây do nhận học bổng đó, không giàu có như chúng ta đâu_hs2
- Nó xinh đẹp thật đấy_hs3
- Con nhà nghèo mà bày đặc vô trường danh giá này sao???_hs4

Bla....bla, có rất nhiều lời bàn tán tốt xấu về nó, để dập tắt cơn bão, nó ra về e dè nói:

- Mình là Thiên Hân, vào đây do nhận được học bổng toàn phần, mong các bạn giúp đỡ

Bộp....bộp...cả lớp vỗ tay rầm rầm, nhất là đám con trai (một đám mê gái_nó nghĩ)...Cô nhẹ nhàng đi xuống chỗ nó ân cần nói

- Cô là Hoa Trang, có gì em cứ nói với cô và lớp trưởng nhé! Không có gì phải ngại. Lớp trưởng xếp chỗ ngồi cho bạn, cô đi xuống văn phòng có chút việc.

Nó từ từ ngẩng nhìn cái lớp học này....cửa sổ thông thoáng, bàn học gọn gàng, sạch sẽ, có vẻ như tài quản lí cái trường này của anh Phong cũng không có vẻ tệ chút nào, thật không uống công mình vào đây...một con nhỏ lù lù xuất hiện làm dập tan suy nghĩ của nó

- Mình là lớp trưởng Hải My, bạn ngồi ở tổ 2 bàn thứ 2 đếm từ dưới lên nhé, trong lớp chỉ còn chỗ đó thôi, bạn thông cảm.
- À, được rồi, cảm ơn bạn_nó mỉm cười một cái rõ tươi rồi nhanh chóng chạy vào chỗ ngồi

3. Chương 3

RENG.....RENG.....RENG. Vừa đặt người xuống, tiếng chuông vào lớp khiến nó uể oải vô cùng

- Hi, chào bạn, mình là học sinh mới, mong bạn giúp đỡ mình nhé_nó đưa tay ra, có ý định bắt tay làm quen với hân.
- Tôi không có thói quen nói chuyện hay tiếp xúc với người lạ_hân lạnh lùng nói

Hứ, người này là ai vậy chứ, xuống trái đất này làm gì không biết, ta đây đã có chủ ý hạ mình để làm quen với hân vậy mà hân nở lòng nào tạt vào mặt mình một thau nước lạnh vào sáng sớm vậy chứ....tên chết bầm, nếu không phải chỉ còn mỗi chỗ này thì cho dù tận thế mình cũng không ngồi với hân.....

- Em Thiên Hân, em làm gì mà lảm bảm một mình vậy, lên bảng giải bài toán này cho tôi_ giọng nói oanh vàng của Thầy dạy toán khiến nó bưng tỉnh

Nó hất mái tóc dài mượt, ung dung lên bảng.....5' sau, nó xuống lại chỗ ngồi với một khuôn mặt hết sức thần nhiên...Thầy toán vốn chẳng ưa nó vì buổi học đầu tiên mà nó chẳng thêm chú ý tẹo nào.....Lờm nó xong một cái, kiểm tra một hồi, bài toán làm hoàn toàn đúng, không có một lỗi sai nào để bắt bẻ,ông thầy toán lập tức thay đổi giọng

- Được rồi, cảm ơn em, lần sau nhớ chú ý vào đây

Tiếng chuông ra chơi lại điểm...nó vừa bước ra khỏi cửa lớp thì...

- Ôi, con bạn thân tốt, mày về khi nào đấy sao không báo cho tao biết
- Hờ...tao mới về hôm chủ nhật...

- Ồ thế à, mày được đấy, về mà sao không thấy quà cáp, xe hơi gì cả, tập đoàn nhà mày phá sản rồi à_Tú Linh lập tức thay đổi giọng

- Cái con quỷ này, tao đi du học chứ có đi chơi đâu mà quạ với chả cáp (nó đi du học được 2 năm, nhận được bằng tốt nghiệp của trường danh tiếng Havard)_nó đáp
- Tao thấy mày rảnh lắm Hân à, có bằng đại học luôn rồi mà còn vào trường này học lại nữa chứ, tức hơn là vào do nhận học bổng mới kinh cơ..._Linh gằn giọng
-!
- Để kết thúc cái cuộc chiến vô mồm không hồi kết này, nó rủ rê dụ dỗ nhỏ bạn:
- Thôi, tao đói quá, bữa nào rảnh qua nhà tao nói chuyện, tao sắp xỉu rồi đây này....Ra canteen đi, bữa nay tao trả tiền coi như quà cho mày
- Ồ kê bấy bề, tao thích mày nhất_Linh hơn hờ trả lời (ôi, con lạy 2 thánh :)))
- Vừa bụng đồ ăn ra bàn, chuẩn bị cầm đũa lên thì.....xoảng.....đồ ăn của nó đã bị một lực nào đó hất xuống bàn một cách không thương tiếc...đang hoảng hồn thì một giọng nói chua chất vang lên
- Này, con nhỏ nhà quê, tao tưởng nhà quê như chúng mày chỉ ăn khoai nướng, sắn luộc thôi chứ. Không ngờ cũng biết ăn phở bò, bún riêu như người ta hay sao, mày nên nhớ, mày đang ngồi cạnh hoàng tử của cái trường này đấy, lép xép với ảnh thì tao không tha cho mày đâu_Trương Nhi chảnh chọe cất tiếng
- Tao thấy tội nghiệp mày quá, nếu mày tự tin rằng mày đủ khả năng để của hotboy trường này thì sao phải sợ người khác giật mắt, hay mày thấy bạn tao xinh đẹp nên mày ganh tỵ hả, mày có biết trước mặt mày là con gái của....._chưa kịp nói hết câu thì nó kịp thời can ngăn
- Thôi được rồi, chuyện này tao lo được, mày không cần phải tốn nhiều calo thể_nó nhỏ nhẹ nói với Tú Linh
- Bất thành linh, nó trợn mắt quay lại nhìn con nhỏ Trương Nhi, mặt không chút biểu cảm
- Mày nên về nhìn lại mình đi, mặt cả tá phần thể mà đi không biết nặng hay sao, con gái mới lớn mà bày đặt đi giày cao gót, bôi son chét phấn, thật mà mất thẩm mỹ
-!!!_nhỏ ứ hòng, không thể nói một lời nào, trước giờ toàn nghe những lời xu nịnh của mọi người, đây là lần đầu tiên có người chê nhỏ như vậy
- Mày nhớ mặt tao đấy.....Về....._Trương Nhi ra lệnh cho đám bạn đi cùng
- Tụi nó không biết rằng cách nơi đó không xa, có một người con trai nhếch mép cười thỏa mãn.....

4. Chương 4

Một ngày mới lại bắt đầu.....từng tia nắng nhẹ xuyên qua khung cửa sổ, chiếu thẳng xuống một gương mặt thiên thần. Nước da trắng ngần, body hoàn hảo, mái tóc đen nhánh...

It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched

Baby, nobody, nobody until you

(Until you - Shayne Ward)

Nghe tiếng chuông điện thoại, nó cựa mình, vớ lấy chiếc điện thoại một cách thô bạo_đứa nào mà gọi cho mình vào lúc sáng sớm thế không biết, nguyên rửa cho nó chết đi

_nó mông lung suy nghĩ trong tiếng ngáp ngán ngáp dài

- Alô, ai thế ?

- Ô hay cái con quỷ này, giờ này còn ngủ đấy à, đã 6h45' rồi đấy, tao đang ở dưới cổng nhà mày đây này....mày có muốn đi học không thì bảo

- 6h45'.....6h45'.....hả, trễ vậy rồi à, mày đợi tao tí tao xuống liền..

Nó cấp tốc làm vệ sinh cá nhân, thay đồ cực nhanh, vừa làm vừa suy nghĩ.....“quái lạ, rõ ràng là mình đặt chuông đồng hồ 6h cơ mà.....chẳng lẽ”.....Cạch...cửa phòng nó mở

- Em gái yêu quý, xuống dưới nhà lẹ nếu không muốn đi học muộn

- Anh trai yêu quý, có phải....anh đầu tiên cái trò đùa này__nó ép cung

- Thật oan uổng cho anh quá...anh đâu có.Hahaha.....anh nó không thể nín được cười, bắt giắc bật cười thành tiếng

- May cho anh là em đang bận, nếu không thì anh biết tay đại tỷ

Nó phóng cái vù xuống nhà, leo lên cái hộp làm bằng bìa ý lộn cái xe hơi của nhà Tú Linh leo đến trường với tốc độ ánh sáng....RENG....RENG.....RENG. Lúc nó đặt chân vào cửa lớp thì đúng lúc chuông reo

- May quá, còn kịp__nó thở hổn hển nói với Tú Linh

- Tội nghiệp 2 em nó, chắc phải đi bộ đến trường nên mới đi học trễ phải không.....2 đứa nó làm sao mà được như chúng ta, đi xe hơi đến trường, còn có tài xế riêng nữa cơ...hahaha_giọng nói quen thuộc của Trương Nhi vang lên

Học sinh, nghiêm.....giọng của lớp trưởng làm dập tan không khí căng thẳng__nó lật đật trở về chỗ ngồi cạnh “tàng băng di động”

- Mời các em ngồi.....

3 tiết học nhàm chán trôi qua một cách vô vị, không có một môn học nào khiến nó cảm thấy thực sự hứng thú hay chuyên tâm cả. Tiết cuối là tiết sinh hoạt. Cô Hoa Trang nhẹ nhàng nói:

- Như các em đã biết, vào ngày mốt, nhà trường sẽ cho học sinh đi du khảo ở trong rừng, các em nhớ có mặt đầy đủ.....

Linh quay xuống nói chuyện với nó: (do trường nó là trường kiểu Tây, cô giáo khá thoải mái nên chuyện này rất bình thường)

- Mày nghĩ sao, tao nghe nói có cả anh Phong và anh hai mày đi nữa đấy__nhỏ Linh ra vẻ rất bình thản

- Sao cơ....anh Phong là hiệu trưởng tao không nói, còn anh hai tao, ổng đến đó làm gì__nó hốt hoảng

- Không phải anh trai mày là hotboy hay sao, được mời đi là chuyện rất bình thường__Tú Linh

- Haizzz.....

Giờ ăn trưa...Nó vớ chiếc điện thoại, bấm số gọi:

- Hai à, trưa nay em muốn ăn cơm với hai, hai lên trường đón em nhá__chưa kịp để anh nó phản ứng, lập tức cúp máy cấp rụp

10' sau

- Nhỏ này hôm nay lạ nhỉ, muốn anh trưa với anh cơ đấy?__anh nó tỏ rõ vẻ ngạc nhiên

- Nó nhíu mày.....nhìn từ trên xuống dưới, từ trái sang phải rồi phán: Anh này lạ thật, trường anh học cũng xa lắm thế mà đi xe hơi qua đây là thế nào...muốn cho bàn dân thiên hạ biết em là ai chắc...

- Thì anh quên, thôi đi ăn, đói lắm rồi đây này...châu này em bao nhè em gái iu quý

- Em xử xử anh cái vụ đồng hồ hồi sáng thì thôi nhé, ở đó còn mè nheo với em__nó tức giận

- Anh để tiền ở nhà rồi em à....anh sẽ bù đắp cho em sau mà__anh nó cười trừ

Nó bước lên xe.Đằng xa xa, một người con trai tuấn tú cùng nụ cười xuất hiện....Người con trai bí ẩn này là ai....?? (*đừng hỏi tui à*)

30' sau, nó về trường cùng với cái bụng no kênh. Nó đang rất háo hức và dự tính nhiều kế hoạch hay ho cho lần đi du khảo sắp tới...Nó đang dự tính điều gì thì có ông trời mới biết được (*ông trời biết chết liền, tác giả biết nè*).

5. Chương 5

Buổi đi chơi mà nó mong đợi bấy lâu cũng đến....Để tránh bị trễ, nó dậy từ rất sớm để chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, Từ dày dép, quần áo đến các đồ dùng cá nhân (do theo nguồn thông tin từ báo lá cải lớp nó thì sẽ đi 3 ngày 2 đêm)

Xuống tới dưới nhà thì đã thấy ba mẹ cùng anh hai nó đang coi tin tức:

- Ba mẹ à, con đi đây!
- À con gái à, có cần ba thuê vệ sĩ đi theo con không vậy?
- Không cần đâu ba, chỉ đi mấy ngày thôi mà, không cần làm quá lên như vậy. Ai đời đi chơi mà lại có một vệ sĩ mặc vest đen thì kè kè đâu chứ_nó cầu cứu anh trai
- Lần này con cũng đi mà ba, ba không cần phải lo_anh nó chữa cháy
- 2 đứa đi cẩn thận nha_mẹ nó ân cần dặn dò

Đúng 7h, nó cùng anh trai đến trường, để tránh nghi ngờ, nó đi trước, anh nó đi sau. Vừa vào đến trường thì nó đã nghe nhiều lời bàn tán to nhỏ về anh nó:

- Kia nó phải là anh Thiên Hiếu của tập đoàn B&T không vậy_hs1
- Tui nghe đồn con Hân lớp mình và anh Hiếu có quan hệ gì đấy mờ ám lắm
- Tao nghĩ chắc không có chuyện gì đâu, còn nhỏ Hân nhà quê thì có thể là gì của anh Hiếu cơ chứ_con nhỏ Trương Nhi lên tiếng đập tắt

ĐÃ ĐẾN GIỜ, MỜI CÁC EM LÊN XE....giọng nói của“Anh” hiệu trưởng vang lên (tại còn trẻ quá mà). Do nó lên xe cuối cùng nên chỉ còn mỗi chỗ gần hân, nó cố gắng kiểm chế để có thể ngồi đó nếu không muốn đứng trong lúc xe chạy

Thấy nó, hân hỏi:

- Ai cho cô ngồi đây_hân hỏi
- _ Cậu nhìn xem còn chỗ nào nữa không, nếu còn thì tôi đã không ngồi đây_nó gân cổ lên cãi
- Không thèm đôi co với cô_hân đeo tai nghe vào, mắt nhắm nghiền suốt đường đi

ĐÃ ĐẾN NƠI, CÁC EM HÃY XUỐNG XE_giọng nói oanh vàng đó một lần nữa vang lên

Thấy hân vẫn ngủ, không nỡ để hân trên xe, nó lay tay hân gọi dậy

- Này, tới nơi rồi, dậy đi!

Hân cự mình, thản nhiên đi xuống xe, không nói một lời nào

- Hân là loại người gì vậy chứ, cảm ơn cũng không nói được là sao!_nó tức tối

Các em thân mến, chuyến du khảo lần này của chúng ta do tập đoàn B&T tài trợ, do vậy tôi có mời Bạch Thiên Hiếu đến đây

Toàn thể mọi người vỗ tay rầm rầm. Anh tôi_gương mặt không một chút cảm xúc thản nhiên ngồi như một vị thánh

Thầy lại tiếp: Những gì cần lưu ý tôi đã chuyển cụ thể bằng văn bản cho thầy cô giáo chủ nhiệm, nếu không còn gì thắc mắc thì mọi người giải tán

- Mày thấy tao thế nào_Phong hỏi Hiếu

- Tao thấy mày như ông cụ non_anh nó lém lỉnh trả lời

Thấy Thiên Hiếu và Lâm Phong, nó lăm le lại gần:

- 2 người đang nói xấu gì em đây à??

- Đâu có, tụi anh nào dám_hai người vừa nhìn nhau vừa cười

- Hân à, thằng Nhật nó về nước rồi đây_anh Phong

- Vui thế, khi nào bảo anh ấy qua nhà em chơi, lâu rồi không gặp mà_nó cười

- 3 đứa tụi anh không muốn làm nạn nhân cho những sáng chế kinh khủng của em đâu Hân à, khiếp lắm...tha cho anh lần này

Những hành động của 3 người họ không tài nào qua mắt được Trương Nhi. Lúc này, nó tức sôi máu nói với lũ bạn

- Con Hân là hồ ly, nó dám ve vãn anh Hiếu của tao, tao sẽ không chịu thua nó đâu.

Một kế hoạch man rợ được vạch ra dưới cái đầu nham hiểm độc ác của Trương Nhi...

- Lần này, con nhỏ nhà quê chết chắc_Trương Nhi cười đắc ý.

6. Chương 6

Tối đến, cả lớp nó quây quần bên đồng lửa trại

- Hân à, đi dạo không_Trương Nhi tỏ vẻ thân thiện

Vừa ăn xong nên nó cũng thấy hơi no, không đề phong mà đáp ngay

- Đi, đi chứ_nó

Hắn để ý một vòng thấy nó và đám bạn của Trương Nhi đi mất, cảm thấy nghi ngờ, hắn quyết định bám đuôi theo dõi

Đi đường một quãng khá dài, cảm thấy hơi mỏi chân, nó hỏi Trương Nhi

- Chúng ta đang đi đâu vậy?

- Tổ mới tìm ra chỗ này đẹp lắm, ráng một chút đi gần tới nơi rồi_Trương Nhi

Cảm thấy không thể tiếp tục, chân nó mỏi nhừ, mềm nhũn như cọng bún, đành phải ngồi một lát. Đang xoa bóp chân thì bất thành lình có một lực đẩy đã đẩy nó té xuống một cái giếng. Giếng này tuy không sâu lắm nhưng có nước. Với chiều cao của nó khó có thể lên tới được miệng giếng

Rầm...xẹt...

- Trời mưa, trời mưa rồi ,sao lại xúi quẩy như vậy chứ, mình còn chẳng biết bơi...!!!

10'

15'

20'

30'

Nước đã lên tới cổ nó. Sức chịu đựng đã đạt tới đỉnh điểm, đôi mắt nặng trĩu khép lại khiến nó thiếp đi

- Đây, đây Thiên Hân, cô mau tỉnh dậy đi chứ, tỉnh dậy thôi chết khiếp sao._Đôi mắt nhắm nghiền của nó từ từ mở ra. Một chàng trai tuấn tú xuất hiện, có phải mình đã chết và đây là thiên sứ đưa mình đi...

- Đây mau tỉnh dậy, trời tạnh mưa rồi

Nó giật mình tỉnh dậy, thì ra mình còn sống, cảm ơn thượng đế, nó cố gắng gượng người đứng dậy nhưng không thể, chắc lúc rơi xuống giếng, va chạm vào thành giếng nên nó bị bong gân

- Haizzz.....Leo lên đây tôi công

Nó sượng người, ngần ra một lúc, hần hồi thức

- Có lên không thì bảo_hần mất kiên nhẫn

- Lên chứ_nó giật mình

Công nó đi một đoạn thì nó hỏi:

- Sao cậu biết tôi ở đó mà cứu tôi thế?

- Vì tôi biết cô mà đi với tụi Trương Nhi thì thế nào cũng gặp nguy hiểm nên đi theo xem thế nào

- Cậu theo dõi tôi_nó trợn mắt

- Cũng có thể nói là như vậy_hần

- Tại sao_nó

Thấy hần im lặng không trả lời, nó cũng không buồn hỏi, ngủ thiếp đi trên tấm lưng của hần

Về đến lều trại, anh nó hốt hoảng:

- Em bị sao thế này_anh nó

- Tối qua em đi chơi bị lạc trong rừng_nó

- Hần bị bong gân_hần lạnh lùng nói

Thật không giống như lúc công mình lúc nào-Thật ảm áp_mình đang suy nghĩ gì vậy trời, vớ vẩn, vớ vẩn.....Hãy quay về thực tại đi nào

Hành động quan tâm của Hiếu dành cho nó khiến cho Trương Nhi không khỏi ghen tức.Nó quay về được đã đành, nay còn được anh Thiên Hiếu quan tâm như vậy, 2 người này rốt cuộc là có quan hệ gì vậy chứ, người yêu của nhau chẳng_cô cứ đợi đấy BẠCH THIÊN HẦN ạ??_Trương Nhi ghen tức

Sau khi công nó về, hần bị cảm và sốt nặng, phải chăm sóc mấy ngày trời khiến cho nó không khỏi lo lắng. Nào là thay khăn chườm cho hần, nấu cháo bồi bổ cho hần, canh đêm cho hần ngủ...v...v...

Sáng hôm sau

Những ánh nắng chiếu vào mặt khiến hần bừng tỉnh, bên cạnh là nó đang ngủ thiếp đi vì đêm qua canh cho hần ngủ. Hần ngẩng nhìn nó một hồi lâu rồi vớ tạm chiếc chăn mỏng đắp cho nó ngủ

CÁC EM HÃY TẬP HỢP THÀNH HÀNG ĐI NÀO_giọng oang oang của thầy Hiệu Trưởng khiến nó giật mình.Không thèm để ý xung quanh, nó lật đật làm VSCN rồi chạy lon ton ra ngoài như chưa có chuyện gì xảy ra

- Trong 3-4 tiếng tới, các em sẽ được chơi tự do, vào trờ ăn trưa thì tập trung lại đây.Nên nhớ đừng đi quá xa đấy nhé.GIẢI TÁN. Cả mấy trăm học sinh ùa đi như ong vỡ tổ.Nó lay Linh thủ thủ

- Ê, chơi mất mèo không Linh

- Hí hí, chơi chứ, nhưng kiếm đâu ra mất mèo bây giờ?

- Hôm trước đi lạc trong rừng có bụi mất mèo mọc rậm lắm mà yên tâm_nó cười ranh ma

- Thế đi lẹ thôi

Nó cùng con bạn thân đi kiếm mất mèo trong rừng.Sau bao nhiêu thời gian “vượt suối”, “băng đèo” nó đã thấy được bụi mất mèo

- Đây nè Linh ơi_nó gọi í ới

- Tao tới liền. Găng tay nè má, đeo vào nếu mày không muốn làm nạn nhân đầu tiên của trò đùa quái gở này nhé con điên
 - Xong rồi nè...một bọc rở to, tha hồ mà chơi con nhé_hahaha
- Rốt cuộc, 2 đứa nó hí hửng chét vào từng cái ghế ngồi của học sinh để tập trung vào trưa nay, cả thầy hiệu trưởng và anh hai nó cũng không thoát khỏi
- Này anh hai nhé, phá đồng hồ này, này thì phá đồng hồ này_nó cười đắc ý
 - Tao làm xong rồi Hân ạ, dù sao cũng là anh hai mày mà, có cần làm quá vậy không
 - Thù này tao quyết phải trả_nó vừa nói vừa quẹt tay vào mũi đắc thắng

7. Chương 7

GTNV: Trương Nhi: con gái của gia đình giàu, ba làm giám đốc siêu thị chi nhanh tập đoàn B&T_tức chi nhánh nhà nó. Học giỏi, xinh đẹp nhưng rất chảnh

Lâm Minh Nhật: em trai của Lâm Minh Phong, du học ở Úc

Đúng 12h, toàn bộ học sinh của chuyến du khảo đều tập trung về đây_nơi 2 con quỷ đang bày ra một trò chơi quái ác. Đang mừng thầm trong lòng thì con kè bên hỏi ngu:

- Sao tao không thấy mày chét mất mèo vào thằng Bảo Nam lớp mình vậy?
 - À....à....tại tao thấy nó vừa mới bệnh mà giờ bệnh nữa thì chẳng hay chút nào cho nên tao không chơi thể với hần_nó cười trừ
 - Coi bộ lâu lâu mày cũng tốt quá ha, hay là mày có ý gì với nó phải không_Linh cười nham hiểm
 - Mày, mày nói vớ vẩn cái gì vậy, tao thì có gì với nó cơ chứ. Thôi thôi, học sinh về hết rồi kìa, mình cũng về thôi kẻo bị nghi ngờ thì nguy
- Kết cục, trò đùa đúng như 90% nó dự kiến. Toàn bộ học sinh đều gãi. Lều đưng dụng cụ sơ cứu đều chát kín người. Ba trăm mấy con người khuôn mặt đỏ ửng thì 2 con người kia ngược lại, không phải đỏ ửng vì bị dính và không thể nhịn cười thêm được nữa. Đang hả hê với trò đùa của chính mình thì nơi xa xa, nơi Anh hai nó và cái tên Lâm Minh Phong đang thản nhiên uống trà như chưa có chuyện gì xảy ra. Thấy lạ, nó ngây thơ đến gần và hỏi
- Ô, thể hai anh không bị sao ạ?
 - Đương nhiên rồi em. Anh biết 2 đứa đã bày ra trò này nên anh và hai em đã dự đoán được trước nên không bị dính chưởng đâu em à?_Minh Phong thản nhiên
 - Muốn chơi anh thì đợi thêm mấy kiếp tu luyện nữa đi em nhé
 - Không sao cả, 2 anh không bị gì cũng không sao “Mỹ nhân báo thù 10 năm chưa muộn” mà, có gì phải lo_hahaha

Ngày cuối cùng của chuyến du khảo đã kết thúc

* Sáng đầu tuần sau*

- Nó liếc cái đồng hồ: Ôi dào, còn sớm, ta nướng thêm tí nữa đã_nó lăm bầm một mình như một đứa tự kỉ
 - Con à, nếu không dậy thì lết mà đi học nhé, anh hai có việc bận rồi, ba với mẹ đi làm đây_mẹ nó
- Nó bật dậy, làm VSCN, thay đồ, ăn sáng rồi bắt đại một chiếc Taxi đến trường
- Vừa bước vào sân trường, giọng nói khinh khỉnh của Trương Nhi vang lên:Nghèo mà cũng đi taxi nữa hả, chắc là xin giảm tiền Taxi để còn tiền mà mua ổ bánh mì phải không con?Có cần bố thí cho vài đồng không?
 - Nó không thèm liếc Trương Nhi đến nửa giây mà bước thẳng vào lớp 10a2

Mày sẽ phải hối hận vì cái nhìn hôm nay!!!!_Trương Nhi gần giọng

Tiếng nổi trong trẻo của cô Hoa trang cất lên:

- Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới, em ấy là Lâm Minh Phong

Các lời bán tán lại xì xào nổi lên giống như lúc tôi vừa bước vào cái lớp này

- Đẹp trai quá_hs1

- Đúng là một cool boy mà_hs1

- Tao thấy nó có gì đẹp đâu, tao đẹp hơn mà, bọn con gái lớp này đúng là mê trai hết sức!

Cả lớp trật tự_cô Hoa Trang cất tiếng_cả lớp im bật

Em ngồi bàn ở sau Thiên Hân ấy nhé, tổ 2

Minh Nhật vừa bước đến chỗ ngồi nó đã xí xọn quay xuống

- Ôi, lâu ngày không gặp thấy ai đó đẹp trai ghê_nó nhìn

- Minh Nhật không nói, chỉ cười

Những lời ấy không thể không lọt tai người ngồi bên cạnh_Bảo Nam: Thiên Nhật có gì hay ho mà cô ta mê như vậy chứ, thật đáng ghét mà..ơ ơ...mình đang suy nghĩ cái quái gì vậy, cô ta là cái gì mà mình phải quan tâm chứ

*Chuông điện thoại của hắn reo lên

- Alô, mẹ à.....Con biết rồi...còn lâu cơ mà mẹ, cần gì phải gấp thế chứ....Vâng....

Hắn cúp máy, nhíu mày suy nghĩ một hồi...

8. Chương 8

GTNV: Dương Nguyệt Ánh: bạn thân của Trương Nhi, con nhà giàu, âm mưu thâm độc không hề thua kém Nhi, đặc biệt rất mê Hoàng Nam Bảo nhà ta, học chung lớp với nó.

Học sinh, nghiêm_giọng của lớp trưởng kéo nó ra khỏi giấc ngủ lơ lết trên bàn

- Mời các em ngồi.Lớp trưởng, hãy triển khai nội dung sinh hoạt lớp với các bạn đi nào_Cô Hoa Trang

- Các bạn thân mến, tuần sau trường ta sẽ tổ chức một cuộc thi diễn kịch....

Chỉ kịp nói đến đó, chưa kịp nói hết thì cả lớp đã nháo nhào:

- Diễn cái quái gì vậy trời?

- Tao đảm bảo hoàng tử lớp mình sẽ đóng vai nam chính?

- Không biết con nhỏ may mắn nào thủ vai nữ chính nhé?

Bộp...bộp...cây thước trên tay cô Trang yên vị trên bảng khiến cả lớp im bật

- Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, lớp ta sẽ diễn vở kịch huyền thoại “Công Chúa Ngủ Trong Rừng” (hê hê, t/g còn trẻ trâu chán). Và để công bằng, chúng ta sẽ bốc thăm chọn nhân vật. Kết quả đúng như nó dự đoán

- Hoàng Tử: Nam Bảo

- Công chúa: Thiên Hân

- Phù thủy: Nguyệt Ánh

- Đạo diễn: Cô Hoa Trang và lớp trưởng Hải My

- Thiết kế trang phục: Tú Linh

- Đạo cụ: Ngọc Hùng (lớp phó lao động ạ)

Sáng hôm sau

Kính coong.....kính coong

- Đứa khùng nào mà mới sáng sớm đã đến đây không biết__nó lảm nhảm như một tên tự kỉ

Vừa mới mở khóa cổng

- Này, cô có lên trường không hả, biết hôm nay phải tập kịch không__hắn cầu nhàu

- Sao cậu biết nhà tôi mà đây thế__nó

- Thì con bạn của cô, Tú Linh hay Tú Liên gì đấy tôi không biết__hắn

Grừ....con nhỏ này, mài mà để tao gặp được mài đi con ạ...T__T

Hắn với nó cùng nhau đi trên một con đường, cả 2 không ai nói với ai một lời nào, từng cơn gió nhẹ thổi lên 2 gương mặt thanh tú

- Sao hôm đi du khảo, cậu lại cứu tôi__nó

- Không cứu chẳng lẽ để cô chết đuối dưới đó hay sao__hắn

- Cảm ơn

TRƯỜNG LUCKY STAR

- Trời ơi, cậu làm cái quái gì vậy, đoạn này tập như vậy mới đúng nè__lớp trưởng lớn tiếng

- Thôi thôi, cả lớp tập lại nào__Cô trang

30' sau

- Cô tập tành cái kiểu gì vậy hả, công chúa gì mà như pho tượng thạch cao vậy__hắn

- Ờ....ờ thì đây là lần đầu tiên tôi tập kịch cơ này, cậu bối lảm nhảm dùm tôi cái__nó

TẠI NHÀ TÚ LINH

- Đi chơi với tao đi Linh__nó nài nỉ

- Tao phải làm cho xong cái mớ đồ này, đêm hôm đó mài - Bạch Thiên Hân sẽ là một nàng công chúa thực thụ__Linh tự hào

-.....!

1 buổi tập

2 buổi tập

3 buổi tập

- Cả lớp cố gắng nhé, tuy chúng ta chỉ thi cho vui nhưng cũng phải cố gắng hết sức nhé__cô Trang

18H TẠI TRƯỜNG

- Lấy đồ thay nhanh đi nào, chuyển bị đến lớp mình rồi đấy__Tú Linh hối thúc

- Hừ, cũng thấy có đầu tư quá ha, nhưng tụi bay khỏi cần cố gắng, chắc chắn vở kịch của lớp 10a4 bọn tao sẽ đoạt giải cao nhất

.....xoẹt.....xoẹt.....2 cặp mắt tóe lửa nhìn nhau.....!!!!!!

- Linh ơi, tao thay xong rồi nhưng thấy kì kì sao ấy__nó ngại ngùng

- Oa Hân ơi, mài đẹp thật nha, có phải mài không đấy__2 mắt của Tú Linh sáng rực

Vì theo phong cách hiện đại nên Linh phối cho nó một chiếc váy trắng, đôi giày cao gót pha lê, trên đầu đội chiếc vương miện rực rỡ cho chính tay con bạn thân thiết kể. Hắn bước ra khỏi phòng thay đồ, vẻ “handsome” của hắn bây giờ đã được tăng lên gấp bội, rất nhiều cô gái đã phải ngoảnh mặt lại nhìn hắn với đôi mắt hình trái tim rõ to, chẳng biết hắn đã giết bao nhiêu cô gái ngây thơ với cái vẻ đẹp trai ấy...

Lần lượt từng lớp, từng lớp tiến lên sân khấu khiến nó hoa cả mắt: Nào là người đẹp và quái vật, lọ lem, Bạch Tuyết và bảy chú lùn...vân vân và mây mây

- Để tiếp tục chương trình, xin kính mời lớp 10a2

Nó giật mình...đến lượt mình....đến lượt mình rồi sao_nó nghĩ'

Hắn đi ngang qua, nói nhỏ vào tai hắn, âm lượng chỉ đủ 2 người nghe thấy

- Cố lên...

Nó hít một hơi thật sâu rồi cùng đám bạn tiến lên sân khấu.....Đến cảnh cuối (tức cảnh kiss ấy), gương mặt hoàn hảo của hắn chạm gần vào nó, tưởng như là nó có thể cảm nhận hơi thở của hắn vậy...môi hắn đặt lên môi nó...

- Cảm giác này là sao đâu...không lẽ_nó thầm nghĩ bụng

Bộp...bộp...bộp...tràng pháo tay vang lên một hồi dài

- Cảm ơn các bạn, xin mời các bạn nghỉ ngơi để ban giám khảo hội ý

Xuống đến cánh gà:

- Mà thấy tao thế nào_nó hỏi Linh

- Trên cả tuyệt vời ý: Linh hí hửng

Phù.....bây giờ thì nó có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

- Xin cảm ơn các bạn một lần nữa,các bạn đã đem đến một buổi kịch thật thú vị. Kết quả chung cuộc là

- Giải nhất: Lớp 10a2

OH YEAH...YEAH....lớp nó reo hò cực phấn khích

- Giải nhì: Lớp 11b5

- Giải ba: Lớp 10a4

- Giải khuyến khích: Lớp 11a3

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống. Cả đêm hôm đó, hắn và nó trần trọc mãi không ngủ được

- Chẳng lẽ.....mình đã có cảm tình với....._hắn và nó

9. Chương 9

GTNV: Bùi Kim Ngân: con gái độc nhất của công ty THE SUNSHINE, không học chung với hắn, học ở lớp bên cạnh,có tiền sử theo đuổi Bảo nhà ta (làm giống gì mà nhiều đứa theo thế không biết T_T)

Mùi đồ ăn sáng bốc lên thơm lừng, bay tới tận phòng nó khiến nó không tài nào nhắm mắt.Nó vội bật người dậy, làm VSCN, thay đồ rồi bay nhanh ra ngoài

- Oa....mùi đồ ăn thơm ghê_nó vừa nói vừa đưa cái mũi lên ngửi

- Coi chừng ăn nhiều quá rồi bội thực đấy nhóc_anh nó chọc

- Anh yên tâm, em mà chết thì còn ai đốt cháy cái túi của anh cơ chứ_nó cười nham hiểm

- Ờ thôi ăn sáng rồi anh chở đi học, hôm nay ba mẹ đi làm từ sáng sớm rồi_anh nó

Kính coong..._chuông cửa nhà nó vang lên

- Anh hai để em ra mở cửa__nó

Nó lật đật chạy ra, nhanh chóng mở cổng:

- Hừ...sợ không?

- A....a.....aaaaa.....anh tính hừ chết cái thân già này à, lâu rồi không gặp, anh mau vào nha đi!__nó

- Chào cậu, Nhật, lâu quá không gặp, dạo này thế nào rồi, khỏe không?__anh nó

- Cũng tạm tạm thôi à.Hôm nay anh muốn đi học với em đó Thiên Hân à!__Minh Nhật lên tiếng

- Đi học với em...? Ok được thôi, anh thích thì em chiều__nó

Trên đường đi, 2 anh em họ nhà nó luyên thuyên một hồi lâu mà không thấy ngớt, bất chợt, Minh Nhật lên tiếng hỏi:

- Cái con bé hay đi cùng em tên gì vậy__Nhật

- À...anh đang nói đến Tú Linh ấy hả...có chuyện gì hả anh__nó thắc mắc

- Không có gì, chẳng qua chỉ là...chỉ là thấy con bé đó có gì đó thú vị thôi mà__Minh Nhật cười trừ

Đến trường, nó bước xuống xe.Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía nó và Minh Nhật.

- Cái con hồ ly 9 đuôi này, tin đồn về nó và Nam Bảo còn chưa lắng xuống mà nó đã cặp với anh chàng đẹp trai này.Kiểu gì sau này có cũng có ý định cướp luôn anh Thiên Hiếu của mình hay sao....không thể nào....tao nhất định sẽ không để điều này có cơ hội thành hiện thực__Trương Nhi

- Alô, con biết rồi, 8h tối nay phải không, tại nhà hàng Ánh Sao, con sẽ tới đúng giờ, mẹ yên tâm__hắn thở dài sau khi kết thúc cuộc điện thoại

- Cậu có chuyện gì à__nó quan tâm

- Không liên quan tới cô__hắn lạnh lùng

Đúng 20h tối, hắn đến nhà hàng Ánh Sao:

- Bàn này nè con ơi__mẹ nó vẫy tay

- Mẹ xin giới thiệu: Đây là phu nhân chủ tịch tập đoàn The Sunshine, còn cô gái xinh đẹp này là Kim Ngân, con gái của cô ấy

- Rất vui khi được biết cô__hắn tỏ ra lạnh nhạt

- tôi cũng rất vui khi được gặp anh__cô gái ấy niềm nở

Cả buổi tối hôm đó, 2 bên gia đình chỉ nói xoay quanh về việc công ty, ác dự án đầu tư lớn nhỏ trong và ngoài nước.Bổng mẹ Kim Ngân đề nghị

- Chị nghĩ sao nếu con trai của chị là con rể tương lai của tôi

- Chị nói sao....vậy tức là....hắn

- Đúng vậy, hai bên chúng ta sẽ lập hôn ước khi hai đứa nó chuẩn bị sẵn sàng thì sẽ kết hôn với nhau__mẹ Kim Ngân vui vẻ

Hắn không trả lời, Kim Ngân cũng vậy.Hắn im lặng là do mãi nghĩ về nó, còn về phía Kim Ngân, chắc giờ cô ta đang cảm thấy vui lắm vì ai mà chẳng biết Kim Ngân lép bèn theo đuổi hoàng tử nhà ta từ lâu rồi

- Mẹ à, con không đồng ý, con muốn tự quyết định cuộc sống của mình__hắn thức tỉnh

- Con im lặng cho mẹ, cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy chứ, cấm cãi__mẹ nó bắt đầu tỏ vẻ khó chịu

- Nhưng mẹ à, con đã có bạn gái rồi__hắn đỏ mặt

- Được, nếu con đã nói như vậy thì hãy sắp xếp thời gian cho thích hợp rồi đưa cô ấy về đây ra mắt mẹ, nếu mẹ thấy cô ấy được thì mẹ sẽ suy nghĩ lại_mẹ, nhưng không phải trong 2 tháng này, 2 tháng này mẹ phải làm rất nhiều việc và giỗ ông bà nữa_mẹ nó nghiêm nghị
 - Phù....hắn thở phào, có thể coi như hắn đã thoát khỏi cuộc hôn nhân sắp đặt trong 2 tháng tới đây!
- Thế là cả nhà Nam Bảo và Kim Ngân đều ra về trong vui vẻ, chỉ ngoại trừ một người, đó chính là hắn....

10. Chương 10

Sáng.....hắn bước đến lớp, điều đầu tiên đập vào mắt hắn chính là nó và Minh Nhật đang cười cười nói nói vui vẻ với nhau

- Hừ, hắn ta có gì đáng chú ý mà nó dính như sam vậy chứ....trời trời....mình đang nghĩ gì vậy, mình đang ghen hay sao???tỉnh lại đi nào Nam Bảo, tỉnh lại đi nào...._hắn nghĩ
 - Này cậu, cho tôi mượn vở bài tập toán được không_nó
 - Không_hắn thẳng thừng
 - Không cho thì thôi, bà đây cũng đếch cần, thiếu gì người để mượn chứ_nó
- 4 tiết học gần như không có chút sức sống kết thúc một cách nhanh chóng. Như thường lệ thì nó và anh hai sẽ đi ăn trưa với nhau (đang trả thù vụ đồng hồ đầy ạ_giận giai gớm á)
- Lên xe đi em_anh trai nó
 - Đi ăn món Âu nha, em chán món Á rồi hai à_ô kê....ôi cái túi tiền của tôi_Hiểu nghĩ

PARIS RESTAURANT

Đang ăn ngon lành thì nó đề nghị

- Chiều nay dẫn em và nhỏ Tú Linh đi shopping nha_nó yêu cầu
- Em đi chi nhánh siêu thị nhà mình ấy, anh thì theo làm gì_anh nó
- Ai chẳng biết, vấn đề là em muốn có ai đó xách đồ cho em..._nó thản nhiên
- Rồi....rồi....anh biết rồi_anh nó nhăn nó như khi ăn ớt

Tại Trung Tâm thương Mại B&T

- Tao thấy bộ này hợp với mày nè Hân_Linh
- Được đó, để tao vào thử
- Đẹp...đẹp....tao duyệt

1H SAU

- Nặng quá cậu chủ, cô chủ ơi_người làm
- Mày tưởng anh mày ngu lắm sao, nhà này còn biết bao nhiêu kẻ hầu người hạ, cơ sao phải cống nạp sức lực cho mấy cô này này chứ_anh nó cười đắc ý
- Đi ăn nhé anh hai, em đói quá_nó
- Chiều em luôn, đồng đồ này để anh đi tính tiền rồi đến sau nhé!_anh nó

FAST - FOOD

- Này cô phục vụ ơi, cô phục vụ ơi....ơ cái cô này, khinh người à_nó
- Từ từ coi nào mấy con nhóc này, không thấy người ta đang bận bù đầu bù cổ hay sao, con nít thì ráng chờ xúi đi_chị nhân viên cần nhẫn

- Ô cái cô này, cô biết nó là ai không hả, nó là con gái của chủ tịch cái tập đoàn B&T này đây_Linh lớn giọng
- Thôi đi em, đã biết bao nhiêu người tự xưng là con gái hay cháu gái của cái tập đoàn này rồi, loại người như mấy cô đây tôi đã gặp đến mấy trăm người-chị ta hồng hách
- Có chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?_anh nó
- Chào tổng giám đốc ạ_có tổng giám đốc ở đây, kẻ mạo danh kia sẽ không còn đường chối cãi, và biết đâu mình sẽ gây ấn tượng với tổng giám đốc thì sao_cô ta mừng thầm
- Có kẻ tự xưng là em gái giám đốc đây ạ_cô ta liến thoắng
- À, Hân à, gọi món nào chưa em?_anh nó
- Chị ấy có cho em ăn đâu, còn bảo em là mạo danh nữa chứ_nó
- Ơ...ơ...chuyện này là sao...chẳng lẽ...
- Không khí đang ngạt thở thì một giọng nói vang lên giải thích cho toàn bộ thắc mắc
- Con gái cứng đấy à, đi mua sắm hả con?_papa nó vui vẻ
- Chào...chủ...ủ...ủ...tịch...ch...ch ạ_chị ta run run
- A.....ba.....mà ba đi đâu giờ này, ba không đi làm à
- Ba đi khảo sát thị trường, lâu lâu cũng phải thư giãn chứ con, mà có chuyện gì thế_papa
- Bla....bla.....bla. Chuyện là như vậy đó ba_nó kể một lèo
- Đang say sưa thì anh nó chen ngang
- Tại con quản lí người không tốt, con sẽ giải quyết chuyện này ngay
- Anh nó quay mặt lại cô phục vụ, trừng mắt. Lời nó chỉ vồn vện 2 chữ duy nhất
- Nghỉ việc
- Chị ta hốt hoảng;
- Tôi xin lỗi tổng giám đốc, xin lỗi Bạch tiểu thư, hãy cho tôi một cơ hội sửa chữa....
- Chưa kịp phản ứng thì Linh va anh hai đã kéo nó về thẳng nhà để tranh dây dưa hay bị cảm động trước lời nói đường mật của cô ta
- Thì ra cô ấy là tiểu thư danh giá của một tập đoàn lớn...Thiên Hân ạ, tôi chắc chắn sẽ chinh phục được cậu..hắn (thể mà bình thường tỏ ra lạnh nhạt với nó cơ đấy, đúng là người xưa nói không sai: “Thương nhau lắm cắn nhau đau”)
- Bóng người bí ẩn đó lại xuất hiện.....

11. Chương 11

GTNV: Mạc Xuân Thủy, nhỏ hơn hân và nó 1 tuổi, xinh đẹp, công ty nhà thủy là nguồn vốn đặc lực cho công ty nhà hân, đặc biệt rất quan tâm đến Nam Bảo

Không biết từ khi nào.....thấy hân là niềm vui của nó.....

Một con vị xòe ra hai con thần lằn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi ba thương con vì con giống mẹ...._nó đang ngheu ngao bài hát tạm gọi là “liền khúc” thì nghe tiếng của hân và một người nào đó

Tính tò mò trời dậy, nó tiến lại bức tường sau trường, nghe lén cuộc hội thoại

- Anh à, đi chơi với em đi anh_một giọng nữ vang lên
- Anh còn phải vào học_hắn

- Vậy là sao chứ....._người đó vùng vằng

- Rồi...rồi...mệt em quá, chiều nay đi chơi là được chứ gì_hắn

- Hừ...thương anh nhất....*Chụt*_con bé đó thơm lên má hắn một cái lâu

- Thủy.....con bé này....thật không còn gì để nói_hắn

Nó sượng người, thì ra hắn thích cô bé đó.Ở bên Xuân Thủy, hắn ấm áp....vậy mà ở bên mình, hắn như một khối đá không thể tiếp xúc với ánh mặt trời vậy. Mọi thứ, từ đây là hết...

Tâm trạng của nó bây giờ cực kì hỗn độn. Từ ghen tuông...đến buồn bã rồi tức giận. Cục tức ấy chưa kịp trôi thì một cuộc chiến vô mồm nữa lại xảy ra

- Aidaaaaa....đau quá, chuyện gì đang xảy ra vậy_rất nhiều ngôi sao đang quay vòng vòng trên đầu nó lúc bấy giờ

-Cái con ăn mày này, mắt mày để đi đâu thế_Trương Nhi lên tiếng (Kim Ngân và Trương Nhi chơi thân với nhau lắm à_hợp tính tình quá mà)

-Mày có biết là mày vừa đụng vào ai không_Kim Ngân

- Không cần biết_nó lạnh nhạt

- Người đang đứng trước mặt mày là Tiểu thư cành vàng lá ngọc của chuỗi siêu thị trên cả cái thành phố rộng lớn này đây, một tháng lương thu nhập của ba tao sẽ là một con số khủng đối với mày đây_Trương Nhi lớn giọng

- Thế bạn đây có biết chuỗi siêu thị đây của tập đoàn nào không_nó

- Tất nhiên là biết, của Tập đoàn nổi tiếng B&T, ai mà không biết chứ, chỉ có mày là quê mùa lạc hậu mới không biết thôi

Nó vỗ vai Trương Nhi và Kim Ngân một cái rồi đi phán

-Biết vậy là tốt, hãy rang mà giữ vững cái thân phận Tiểu thư của hai cô đi đây

Nói xong, nó đi thẳng về lớp, khiến cho hai con người kia không khỏi ngạc nhiên

- Cô ta nói vậy là có ý gì chứ_cả hai đồng thanh

Vào đến lớp, cái Chợ Bến Thành của lớp nó đã nhôn nhao

-Tao vừa thấy Hoàng Tử nói chuyện với Xuân Thủy

-Có vẻ như là mờ ám lắm, hai người này chắc chắn không ổn, không ổn...

-Tao nghĩ Nam Bảo thích nhỏ đó, nhỏ xinh đẹp, nhà giàu, học giỏi thế cơ mà, trai nào mà không mê chứ

Ông trời đúng là muốn trêu ngươi nó, đang muốn quên đi cái chuyện rầu rĩ ruột này thì bọn “Bán Xà Bông*” đã tung tin đồn không ít thì cũng nhiều về hành động của hai người hắn sáng nay

-Anh Nhật sang nay nghỉ học đi chơi với em nha

-Em của anh hôm nay có chuyện gì buồn à_Nhật

- Em không muốn nhắc đến_nó

-20’ nữa anh lên trường đón em

Minh Nhật chở nó đến một nơi tuyệt đẹp, đất rộng mênh mông cùng biết bao nhiêu là hoa cỏ, ong bướm. Nhẹ nhàng và thoải mái vô cùng. Nó hít một hơi dài rồi nằm lên bãi cỏ xanh mướt

-Hân này, bữa nào hẹn Tú Linh đi chơi rồi cho anh theo với nhé

- Được rồi...em biết mà_nó đang buồn về chuyện của hắn nên bây giờ chẳng có gì khiến nó bận tâm

Nó cúp học cả ngày hôm nay khiến hấn không khỏi lo lắng. Suốt mấy tiết học, hấn chỉ suy nghĩ về nó: không biết nó đi đâu, làm gì, với ai, có gặp chuyện gì bất trắc không_hàng ngàn hàng vạn câu hỏi đang hiện ra trước mắt hấn mà không báo trước....T_T

Tối về...nó không nói với ai một lời nào cả, leo lên phòng rồi nằm bẹp ngủ cho tới sáng, không biết trời trăng mây nước gì cả

12. Chương 12

TAI CHỢ ĐÔNG ĐÚC BẾN THÀNH_nơi tụ họp của mấy đứa buôn bán thông tin lá cải

- Tân 'Bán Bánh Mì' lên tiếng: tụi bay ới, biết tin gì chưa? Tối mai tập đoàn B&T sẽ tổ chức một buổi tiệc gặp gỡ, nghe nói các tập đoàn lớn sẽ tập trung ở đây bàn chuyện làm ăn đấy...?

- Ôi chời chời chời, có phải nãy giờ mày nói đến cái này không_Nguyệt Ánh cầm chiếc thiệp mời lượn qua lượn lại trước mặt Tân

- Ô...ơ...cái này ở đâu ra thế này_Tân trợn ngược mắt, trông mắt muốn rớt ra ngoài

- Mày nắm bắt thông tin chậm quá, tụi tao nhận thiệp mời từ hôm qua rồi_Trương Nhi

Ở gần cuối lớp, chỗ nó ngồi

- Mày có đi không Hân_Linh

- Tao thật sự chả có hứng thú với cái buổi tiệc như thế này, nhưng mama tao nói nếu không đi mama sẽ cắt toàn bộ tài chính hiện giờ của tao_nó ngán ngẩm

- Hahaha, Trương Nhi cười lớn. Tụi bay mà cũng được mời cơ à, đến đó để làm phục vụ phải không, tội nghiệp quá mà hahaha_Nói xong, Nhi cùng Nguyệt Ánh đi thẳng

Tại bàn góc khuất ở canteen, Trương Nhi và Nguyệt Ánh bày một âm mưu thâm độc....lại một phi vụ nữa được ra đời

- Đây là sẽ lần cuối cùng mày nhìn thấy ánh nắng mặt trời vì dán cướp hoàng tử của tao_Nguyệt Ánh rít lên

Đến gần sát giờ nó mới chuẩn bị xong đầy đủ mọi thứ. Tú Linh mặc một chiếc váy xòe ngắn màu trắng tựa thiên thần, túi xanh đỏ, đôi cao gót cũng trắng nốt kèm theo bộ trang sức cẩm thạch. Nó thì ngược lại, mang một chiếc váy đen dài ôm sát người, khoác sơ bên ngoài một cái áo màu trắng đính đinh gai. Bộ Sapphire trên người tôn lên vẻ đẹp quyến rũ, quý phái của nó

- Đi nha_Linh

- Ok_nó

Brừm...mm...mmm. Chiếc xe BMW chở hai mỹ nhân đến bữa tiệc. Đang đi yên ổn trên đường.....

- Kít...t...t...t. Chiếc xe thắng gấp khiến nó ngã người về phía trước

Píp....píp...bấm còi một hồi mà chiếc xe không chịu tránh đường cho 2 đứa nó đi, Mất bình tĩnh, nó bước ra ngoài thì thấy tên mặc áo vest dùng khăn bịt miệng nó lại rồi dẫn Linh đi luôn

- Lạ thật, không lẽ con bé này không nghe lời mình ở nhà luôn rồi hay sao_mẹ nó nhìn đồng hồ

- A...Dì Bảy à, con bé Hân có ở nhà không dì.._mẹ nó gọi điện về nhà hỏi

- Thưa phu nhân, Hân tiểu thư và Linh tiểu thư đã ra ngoài được hơn một tiếng rồi ạ_dì giúp việc trả lời

Mẹ nó cúp máy...phải chăng nó đã gặp chuyện gì bất trắc hay sao? Hay là....

- Hiếu à, bữa tiệc hôm nay con khỏi cần tham gia, con mau đi tìm em, Dì bảy bảo nó và con Linh ra ngoài lâu rồi mà giờ chưa thấy đến. Con cứ đi đi, mọi chuyện ở đây cứ để mẹ lo

Hồn như bay ra khỏi xác...Thiên Hiếu hoảng hồn, vội đi tìm Phong và Nhật thì thấy hân cũng đứng cạnh đó:

- Này này, Thiên Hân và Tú Linh mất tích rồi
- Sao....cả 3 người đồng thanh
- Mau đi tìm chúng...lỡ may chúng nó có chuyện gì !!!

4 người cùng đi chung một chiếc xe để tìm người.Đằng sau và rất nhiều chiếc xe của vệ sĩ do ba nó đưa đến để giúp đỡ tìm kiếm. Thiên Hiếu chạy xe với tốc độ gió. Hồi nhỏ đã xém để mất nó một lần, bây giờ không thể để mất thêm lần nữa. Sau việc 10 năm trước, anh nó lo cho nó còn hơn lo cho tính mạng của bản thân...

Tại một căn nhà hoang ở sau núi

- Tụi bay tỉnh rồi sao_Nguyệt Ánh
- Nguyệt Ánh à, tại sao cô bắt chúng tôi đến đây làm gì chứ_Linh
- Để thủ tiêu tụi bay chứ sao, tại tụi mày mà hoàng tử lạnh nhạt với tụi tao. Thôi, tao không muốn tốn thêm nước bọt, tụi bay cứ từ từ mà hưởng thụ nhé, tụi tao ra ngoài cho bọn bay trần trời nhé_Nguyệt Ánh khiêu khích
- Ái chà, hàng lẻ đường mà cũng đẹp phết nhỉ, có cả túi xách, giày vao gót, còn có luôn cả trang sức nữa chứ.Tụi mày đầu thư như vậy để mày ra mà được anh đại gia nào để ý phải không_hahaha
- Nó rất sợ, không phải sợ Nguyệt Ánh hay Trương Nhi mà sợ bóng tối...Hình ảnh nó núp trong bóng tối nghe ba mẹ nó nói chuyện lại hiện về mà không thông báo...
- Ngoài cửa, Nhi và Ánh nói chuyện với nhau
- Mình làm vậy có ác quá không_Trương Nhi
- Ác gì mà ác, bộ mày không thấy sớm thì muộn 2 con quỷ đó sẽ cướp mất người chúng ta thích hay sao. Diệt cỏ thì phải diệt tận gốc...yên tâm đi, nếu bị phát hiện thì tao sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm_Nguyệt Ánh
- Mày nhớ đấy, tao không muốn vào tù một gông nơi đó đâu_Trương Nhi
- Tao biết....tao biết...

Sau một thời gian chật vật thì anh nó đã tìm ra nơi nó bị nhốt

Minh Nhật đập cửa, cả bọn chạy vội vào cứu người. Vào đến nơi, nó là Linh đã ngất xỉu vì quá mệt. Minh Nhật và Minh Phong cố trời cho bọn nó, còn Thiên Hiếu và Nam Bảo thì đi khắp nhà tìm kẻ chủ mưu

- Thì ra là 2 cô bày ra cái trò này hả_Nam Bảo
- O...tớ có biết gì đâu Bảo, tại cô ta nói ghen ghét Thiên Hân vì cô ta ngồi gần cậu. Tôi chỉ là nạn nhân trong vụ này thôi, xin cậu hãy tin tôi_Nguyệt Ánh vừa ra vẻ tội lỗi vừa nói
- Mày...mày nở cằm sừng tao như vậy sao. Chẳng phải mày nói nếu có chuyện gì thì mày sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm với tao hay sao. Bây giờ, mày lật lọng, mày để tao gánh hết phần mày nữa hả....Thật uổng công khi tao đối xử tốt với mày và coi mày như một đứ bạn thật sự..._Trương Nhi
- Cậu nói gì vậy, chẳng phải cậu bảo muốn thủ tiêu tôi và Thiên Hân để có thể được bên cạnh Nam Bảo hay sao_Nguyệt Ánh giả bộ ra vẻ cừ non
- Mày...mày_tao thật ngu khi tin tưởng một đứ như mày. Nghe lời con cáo già như mày mà xa lánh con bạn thân nhất Kim Ngân để theo mày. Tao đi theo một con cáo mà bấy lâu này vẫn tưởng nó là cừ non_Trương Nhi

Bên phần của Minh Nhật và Minh Phong, tuy đã cứu được người nhưng người thì cứ nhắm mắt khiến cho 4 mỹ nam không khỏi lo lắng

- Ách...mình đang ở đâu đây? Nó vừa nhìn xuống thì thấy Nam Bảo đang nắm chặt tay nó ngủ ngon lành.

Tú Linh cũng không khác là mấy, bên cạnh là Minh Nhật đang ngủ say..

- Cháo về rồi đây_giọng của anh Phong khiến 4 người kia giật mình. Nó vội rút tay mình ra khỏi tay hấn rồi ngồi dậy

- Em không muốn ăn_nó

- Phải ăn_anh hai và hấn đồng thanh nói lớn

- Ăn thì ăn, 2 người có cần làm em giật mình vậy không_nó

Hấn múc cháo ra 2 phần,vì Thiên Hiếu và Minh Phong vướng một số việc nên giao lại cho Nam Bảo và Minh Nhật

- Ăn nhé_Nhật nhẹ nhàng

- Ờ ờ....

Minh Nhật dứt từng muỗng cháo nhỏ cho Tú Linh (Trong lúc tìm cách thoát Linh đã vô tình bị đầu của con dao gần đó cửa vào cánh tay nên bị thương ạ)....khung cảnh lãng mạn vô cùng. Bên kia thì ngược lại a~...

- Để tôi dứt cho cô ăn nha?_hấn

- Cậu không thấy là tay tôi vẫn lành lặn hay sao...Đưa tô cháo đây....tôi tự ăn được_nó

- Tùy cô á....Cẩn thận cháo nóng nha_hấn ân cần

- Không cần lo cho tôi, cậu đi về mà lo cho Xuân Thủy dễ thương xinh đẹp của cậu ấy!_nó

Hấn nghe tới đây, mặt đen lại rồi đi thẳng ra ngoài. 10' sau hấn quay lại...sợ hấn giận vì mình nói gì quá đáng (*ghê chưa, sợ bị người ấy giận luôn đấy *),nó hạ giọng hỏi:

- Cậu vừa đi đâu thế_nó

- Trả tiền viện phí cho cô.Thế cô tưởng tôi đi đâu mà hỏi vậy_hấn

- Không có gì_Nó úp mặt xuống tô cháo, ăn miết

Cái cảm giác ám áp này là sao? Hấn đang quan tâm, lo lắng cho mình?? Hay đây chỉ là lòng thương hại của hấn cho mình lúc ốm đau_nó. Đang suy nghĩ liên miên thì anh nó đi vào

- Bác sĩ nói ngày mai hai đứa có thể xuất viện, về nhà tịnh dưỡng bồi bổ thêm là khỏe_anh nó nói

- Ấy za, sắp được về nhà rồi nha, ở đây khó chịu chết đi được_Linh_vừa nhìn xuống tô cháo trống không với cái bụng no nói

- Anh không có nói chuyện này cho pama biết đấy chứ

- Yên tâm, anh bảo em qua nhà bạn chơi rồi ngủ ở đó luôn_anh nó

- Em biết rồi_nó

13. Chương 13

Sáng hôm sau, nó đến trường cùng hấn với tâm trạng cực kì vui vẻ

30' trước

- Hai à, em đi học nha

- Khỏe chưa mà đi học đấy_hai nó

- Hai nhìn đi, em khỏe như trâu rồi đây này.Em không muốn ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn sao

- Hihi, đó không phải là ước mơ của em hay sao, không cần làm việc mà vẫn có thể ăn rồi ngủ_anh nó trêu chọc

- Hứ....không đôi co với anh nữa, em đi học_nó

Vừa bước ra khỏi phòng, xuống hết cái cầu thang, qua hết cái phòng khách thì nghe tiếng chuông cửa

- Dì Bảy để con mở cho, rồi đi học luôn_nó

- Ồ cảm ơn con, con ăn sang rồi hăng đi học_dì

- Trên đường đi học con ăn cũng được mà dì (Dì Bảy đã ngoài 40,vẫn chưa có con nên coi 2 anh em nhà nó như con ruột mà thương yêu)

Nó đeo giày, chạy lon ton ra ngoài mở cửa:

- Ồ cái thằng điên này, sang sớm đến đây làm gì_nó

- Chở cô đi học chứ làm gì, tôi sợ cô vừa mới ra viện, trên đường đi học mà có chuyện gì thì chẳng phải tôi tốn tiền đám ma của cô hay sao_hắn cười man rợ

Nghe tiếng xì xào ngoài cổng, ba nó đặt tờ báo xuống, nhìn ra ngoài cửa

- À Nam Bảo đấy à con, vào đây chơi_ba nó

Tránh ra cho tôi vào nhà, không thấy ba cô mời tôi vào hay sao_hắn nói nhỏ

- Hấn...hấn nghĩ hấn là ai vậy chứ_nó tức tối

Hấn bước vào nhà hết sức thản nhiên

-Con chào cô chú

- Chào con. Ba mẹ con dạo này khỏe không_mẹ nó

- Ba mẹ con khỏe, làm ăn cũng tạm ổn ạ_hắn lễ phép

- Ba mẹ à, rốt cuộc chuyện này là sao đây, ba mẹ quen hấn ta hay sao_nó

- Sao lại không hỏi con gái, ba mẹ của cậu ấy là đối tác làm ăn thân thiết của gia đình ta. Sau này có thời gian ba mẹ sẽ nói chuyện này với con sau_ba nó

- Xin phép cô chú, cháu và Thiên Hân phải đi học đây ạ_hắn

- Ba mẹ, con đi học đây_nó

Píp...chiếc cốp được tự động đóng lại. Bên ngoài là chiếc xe ô tô của hấn

- Cậu tính đi học bằng chiếc xe này đây á_nó

- Thế cô có lên không, sắp trễ học rồi đây_hắn nói rồi bước vào xe trước

- Lên chứ, nhưng có đảm bảo tay lái không đây_nó sợ

- Trước giờ đi xe chưa gây tai nạn nhưng bây giờ thì không chắc_hắn vừa nói vừa đạp ga phóng thẳng

A....aaaaaaa_nó la thất thanh

- Cậu may mắn cho tôi xuống mau, chạy khiếp quá_mặt nó tái đi

- Cậu sợ à,vậy thì tôi đi chậm, xin lỗi làm cậu sợ nha_hắn

Đến trường, bước ra khỏi xe của hấn, ai cũng ngỡ ngàng vì lời đồn không phải là lá cải mà là sự thật. “Hấn và nó đang có quan hệ rất mờ ám”

- Cô ta ăn gan hùm rồi hay sao, bị dọa một lần chưa tổn hả_Nguyệt Ánh tức sôi máu

Vừa vào lớp thì nó đã thấy Ánh Linh nằm vật vã trên bàn. Nó lăm le lại gần

- Mà đang suy nghĩ cái gì hả_nó

- À mà đây à, khỏe chưa mà đi học đây_Linh

-Tao khỏe rồi_nó

1h sau

Nó và Tú Linh đang ngồi luyên thuyên trong giờ ra chơi thì Trương Nhi tiến lại gần.theo bản năng, Tú Linh mở lời

- Cậu lại đây để gây ra chuyện gì với chúng tôi nữa đâu, chuyện hôm trước chưa đủ phiền phức hay sao, chúng tôi đã nhập viện đấy, cậu hài lòng chưa_Linh tuôn ra một tràng hoành tráng

- Tôi ở đây không phải muốn hại hai cậu mà chỉ muốn xin lỗi.Xin lỗi hai cậu, tại tôi thích anh Thiên Hiếu quá, thật tình, thấy Thiên Hân thân thiết với anh Hiếu như vậy tôi không tài nào chịu nổi..._Trương Nhi giải bày

- Nhi lại tiếp: Vì mù quáng mà suýt nữa tôi đã giết hai mạng người. Tôi xin các cậu tha thứ cho tôi và hãy cho phép tôi làm bạn của các cậu, được không?. Sau chuyện đó thì tôi chẳng còn thích anh Hiếu như trước nữa mà muốn xem anh ấy như một người bạn. Thế thôi!_nói xong, Trương Nhi đi luôn, không kịp để cho 2 đứa nó phản ứng

- Mà nghĩ sao Hân_Linh

- Tao nghĩ này giờ những gì nó nói là thật, mình cứ cho nó một cơ hội, coi như là có thêm một người bạn vậy thôi_Nó phân tích

- Tao cũng nghĩ thế, hề hề_Linh cười xuề

Hết giờ học, nó và Linh cũng nhau đi tìm Trương Nhi

- Này Nhi, chúng tôi có chuyện muốn nói với cậu_nó lên tiếng trước

- Nếu là chuyện đó thì các cậu không cần trả lời, tôi biết tôi rất độc ác, ích kỉ không xứng đáng để các cậu gọi coi tôi là bạn_Trương Nhi cúi gầm mặt xuống

- Này bạn mới, đi ăn không_Tú Linh vui vẻ

Nghe chưa hết câu đó, Trương Nhi ngẩng mặt lên, cười vui vẻ

- Cám ơn các cậu, đi ăn thôi, tớ biết một chỗ ngon lắm_Trương Nhi

Nhi như trút được một phần của gánh nặng.Có thể nói bây giờ Nhi đã qua một ải, chỉ còn một ải nữa thôi thì tâm hồn của Nhi sẽ thanh thản, đó là_XIN LỖI KIM NGÂN, vì Nguyệt Ánh mà Nhi đã xa lánh Kim Ngân suốt thời gian qua làm cho nhỏ rất buồn

Ăn xong, nó lết về nhà. Vừa về đến nhà nó đã hét toáng

- Anh hai đâu, ra đây em bảo

- Chuyện gì thế?_anh nó hốt hoảng tưởng nó gặp chuyện gì

- Có phải sáng nay anh gọi hân ta đến nhà mình chở em đi học_nó

- Đúng là anh gọi đấy, thì sao nào, tại anh sợ em có chuyện gì nên mới gọi Bảo đến hộ tống em_anh nó

- Sao nhất thiết phải là cậu ta chứ, Tú Linh cũng được vậy?

- Nó đang mệt_anh hai

- Anh Nhật?_nó

- Phải chăm sóc Tú Linh_anh hai

- Anh Phong_nó

- Bận chuyện công ty_anh nó

- Ba mẹ_nó

- Phải đi làm_anh

-Còn anh hai _nó

-Lên công ty _anh

Thôi thôi, được rồi, em không cãi với anh nữa, mệt quá rồi đây này. Chắc đổ bệnh thêm một lần nữa mất, Hazzzz. Nó nói xong, chạy lên phòng đi tắm....

Một nhiệm vụ nữa lại đặt trên vai Trương Nhi. Hôm nay nhỏ sẽ lấy hết toàn bộ can đảm đi xin lỗi cựu bạn thân Kim Ngân

-Ngân à _Nhi nhỏ nhẹ

-Có chuyện gì _Ngân lạnh nhạt

-Tớ muốn xin lỗi vì thời gian qua đã bỏ bê, xa lánh cậu, xem cậu như một người không quen biết. Tất cả là vì tôi quá mù quáng, quá cả tin vào Nguyệt Ánh, Tôi muốn một lần nữa trở thành bạn thân của cậu như hồi xưa

-Là vì cậu hết giá trị lợi dụng, bị Nguyệt Ánh vứt đi như một bịch rác nên mới đến tìm tôi để hàn gắn mối quan hệ hay sao.Xin lỗi cậu, đời không như cậu tưởng tượng, không phải chỉ một lời xin lỗi thì mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng, tôi không thể, tôi sẽ cùng Nguyệt Ánh hạ bệ cậu và con nhỏ Thiên Hân đáng nguyên rủa đó. Tôi sẽ khiến 2 người phải quỳ lạy dưới chân tôi mà van xin tha thứ..._Kim Ngân rút lên trong từng câu từng chữ

- Nếu cậu chơi với Nguyệt Ánh, chắc chắn sau này cậu cũng sẽ như tôi thôi, bị lợi dụng, khi hết giá trị thì sẽ bị vứt đi như ô tô chỉ còn 3 bánh _Nhi khuyen răn

- Đó là do cậu quá ngu ngốc, tôi sẽ không đi vào vết xe đổ của cậu, bánh xe bị bể lốp thì có thể mua lốp mới đấy, cậu có biết không _Kim Ngân dè bĩu

-Có vẻ như tôi đã gây quá nhiều tổn thương cho cậu. Tôi xin lỗi _Nhi bỏ đi

Tuy Kim Ngân chưa chấp nhận lời xin lỗi của Trương Nhi nhưng được làm bạn với nó và Tú Linh khiến nhỏ ấm áp phần nào. Nhỏ tự hứa với bạn thân sẽ làm lại tất cả. Gần như mọi thứ với nhỏ quay về con số “0” tròn trĩnh

*Hết chương 13 rồi mọi người ạ, chương này với chương trước hơi dài, gấp đôi so với lúc trước nên mỗi tay quá *huhu*

Kính mời các độc giả hãy đón đọc chương 14 của mì *cúi đầu 90 độ* *xie xie*

14. Chương 14

Trưa nắng...nó muốn ngủ trưa lằm mà không thể nào ngủ được. Đang nằm vật vã trên giường thì điện thoại nó reo:

- Hân à, bữa trưa này qua nhà tao ăn cơm đi, ba mẹ tao đi công tác hết rồi.Rủ thêm cả Trương Nhi mày nhé! _Linh

- Tao biết rồi, mày mà không gọi tao cũng tính qua đó đây. Chán gần chết rồi _nó trả lời

Nó cúp điện thoại của Linh rồi bấm số gọi cho Trương Nhi

- Nhi hôm nay qua nhà Linh ăn cơm nha? _nó

- Ừm...cũng được nhưng mình có biết địa chỉ nhà Linh đâu _Nhi

- Để tớ gửi địa chỉ qua cho ha, đi liền nhé _nó

- Okay bậy bề _Nhi cúp máy

Ting...ting....ting. Tín nhắn địa chỉ nhà Linh được gửi qua máy Nhi. Nhỏ mở máy, xem lướt qua cái địa chỉ nhà

- Ủm để coi nào...Khu X cơ à, khu này không phải khu nhà thượng lưu hay sao?_Nhi ngạc nhiên.Thôi cứ qua đi rồi tính tiếp. Nhỏ thay đại bộ đồ rồi phóng xe máy đi thẳng.

Đến đúng địa chỉ, nhỏ đã thấy nó đứng ở trước cổng, đang dắt xe vào nhà

- Đây Hân ơi, đây là nhà của Linh hay sao_Nhi

- Ủ_nó

- Mình tưởng...._Nhi

- Tưởng nhà Linh nghèo lắm phải không, hì hì.Cứ vào nhà đi rồi tụi này sẽ giải thích cho Nhi hiểu sao_nó

Nó và Nhi bước vào nhàCăn không như Nhi tưởng tượng. Không phải nhà tranh vách lá mà nhà ngói 2 tầng hàng hoàng, không phải bếp củi mà thay vào đó là bếp điện từ cao cấp, chẳng những không phải trải chiếu ra ăn cơm mà ngồi bàn gỗ cao cấp....Đúng thật Nhi đã đánh giá thấp nó và Linh. Hai người họ thật không tầm thường chút nào....

Đến bên bàn ăn, nó thấy có rất nhiều món...đủ các loại thức ăn trên trời dưới đất.

- Nhi làm gì mà đứng như trời trồng thế, Hân nó ăn gần hết thức ăn rồi đây này. Đứng đó 15' nữa thì đi rửa chén nha _Linh trêu chọc khiến Nhi ngượng, ngồi xuống ăn nghiêng

Nhìn đồng hồ ăn sang trọng trên bàn, Nhi không kiềm chế được mà hỏi thẳng

- Tưởng nhi vào trường LUCKY STAR do nhận học bổng cơ mà, sao lại giàu thế_Nhi

-T ại mình không muốn nghe những lời nịnh hót của mọi người_Linh nói

Azhhhhh.Tụi bay đến đây để ăn hay để nói chuyện vậy, muốn nói gì thì ra chỗ khác nói để bà đây còn ăn chứ...Nó buông đôi đũa xuống

2 đứa còn lại không nói gì, chỉ biết cúi mặt xuống mà ăn. Người bắt chuyện lần này không phải là Nhi mà là nó

- Nghe nói lúc trước bạn thích anh Thiên Hiếu phải không?_nó

- Ồ, đúng rồi đây_Nhi trả lời không chút do dự

- Thế tại sao giờ lại từ bỏ_Linh lên tiếng

- Tại vì mình biết mình không thể nào sánh bằng Hân_Nhi

- Ý bạn là.....nó giết mình

- Phải, Hân và anh Thiên Hiếu là người yêu của nhau_Nhi thoải mái

Linh và nó phải cố gắng lắm mới nuốt được cơn buồn cười lắng xuống. Lấy lại giọng nó nói tiếp

- Điều gì làm bạn nghĩ mình là người yêu của anh

- Tại mình thấy bạn và anh Hiếu đi cùng xe đến trường, anh ấy rất quan tâm cho bạn lúc mình bạn bị mình hại trong chuyển khu khảo lần trước.

Hiện giờ, núi lửa đã phun trào.Linh và nó không thể nhịn được cười mà cười phá lên

-Cậu nghĩ làm sao vậy hả Trương Nhi. Anh Hiếu và con Hân là anh em đấỵ, là anh em ruột đấỵ nhá_Linh vừa cười vừa nói

- Vậy tức là....Nhi ngơ ngác

- Chính xác. Hân chính là con gái thứ của tập đoàn lừng danh B&T Bạch Thiên Hân_Linh thôi cười, lấy lại uy nghiêm nói

- Tao mà về nói cho ông chuyện này chắc vui lắm đây_nó cười

- Vậy thì Linh chính là con gái độc nhất của chủ tịch tập đoàn The Sun và con gái của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng Nguyễn Diệu Hương__Trần Tú Linh hả

- Chuẩn__nó

- Ôi mà ơi....chắc con xấu mặt. Mấy tháng nay con học chung với tụi nó mà không biết...._Mặt Nhi xanh như tàu là chuối

Thôi thôi. Nó đổi chủ đề để kết thúc cái chuyện buồn cười này

- Cuối tuần tụi này đi chơi chứ, Nhi đi không?__nó niềm nở hỏi

- Đi chứ, lâu lắm mới được đi chơi cơ mà__Nhi

Thêm một cái cuối tuần nữa lại đến. Cuối tuần này phải gọi là cuối tuần “hồng” vì đây là lần đầu tiên nó đi chơi với Trương Nhi__cô bạn mới chơi thân được vài tuần

Ra khỏi phòng thì nó đã thấy anh nó thủ sẵn trước cửa. Quần áo thơm tất, vali đồ đã chuẩn bị đầy đủ

- Anh tính đi đâu á__nó hỏi

- Tất nhiên là đi với nhóc, anh không muốn chuyện hôm trước tái diễn. Anh đã gọi cho toàn bộ lực lượng cả rồi__anh nó

- Toàn bộ lực lượng?__nó ngơ ngác như con nai tơ

- Ủ....thì là anh em Minh Phong, rồi cả Nam Bảo nữa

- Anh...anh.....!__nó cứng họng

- Anh em cái gì, không muốn trễ thì mau đi lẹ, anh mày xuống trước.__anh nó

Anh nó phóng cái vèo xuống lầu, nó ngơ ngơ một hồi rồi cũng chạy theo sau

- Anh muốn đi theo cũng được, nhưng em muốn nói trước: Trương Nhi giờ đã là bạn của em, anh không được tỏ thái độ gì với cô ấy đâu đấy__nó

- Biết rồi...khổ lắm...nói mãi

Tua....tối hôm qua

- Tao quyết định rồi, chúng ta sẽ đi biển nha__nó

- Ok....để tao đặt khách sạn cho__Linh

- Để mình chuẩn bị xe cho nha__Trương Nhi vui vẻ

3 đứa đó đâu biết rằng ngoài cửa có gián điệp.Tên gián điệp đó đã nghe toàn bộ cuộc trò chuyện, biết chúng nó đi biển nào,ở khách sạn nào. Tên gián điệp đó là ai khác ngoài anh trai “dễ xương” của nó chứ.Nghe đủ thông tin, ăn nó đi về phòng, ung dung lấy điện thoại gọi cho từng đứa. Không quên gọi cho ba mẹ để ba mẹ nó khi về nước khỏi lo lắng (công tác ạ)

- Ok nhé....Quyết định như vậy nha__anh nó cúp máy, cười một mình như một tên điên

Minh Nhật là người vui hơn ai hết. Đây sẽ là cơ hội cho cậu ấy “tĩnh tò” với cô bạn dễ thương Tú Linh

- Tú Linh, cậu nhất định phải đồng ý đấy__Minh Nhật

Tiếp tục.....

Ra đến nơi, nó đã thấy Xuân Thủy đứng ở đó với hần. Nó ra bộ thản nhiên đến kì lạ

- Xuân Thủy em cũng đi chơi à

- Dạ, đi ké anh Bảo đến đây ạ__Thủy khoác tay hần làm nó không khỏi khó chịu...

Đến khi nó vào xe, hần mới nhẹ nhàng nói

- Em đừng có làm cái hành động thân mật kiểu đó, anh khó xử đấy__hần

- Thì sao chứ, có phải do chị ta mà anh nói em như vậy_Xuân Thủy cãi

- Một em quá, mau lên xe để còn xuất phát_hắn lơ Thủy

Minh Nhật, Minh Phong cùng anh hai nó đi 1 xe, Tú Linh, nó và Trương Nhi một xe. Xuân Thủy và hắn cùng đi một xe

Trên suốt đường đi, mặt nó cứ hần hăm làm 2 người kia không khỏi lo lắng

- Có chuyện gì à Hắn_Nhi hỏi

- Đáng lẽ ra là chỉ có 3 đứa thôi, mà bây giờ đã tăng lên gấp 2, gấp 3 rồi_nó nói

- Có phải không,hay đó chỉ là cái cớ ,mày ghen hần với Xuân Thủy, đúng không?

Bị nói trúng tim đen, nó đổi chủ đề khác, tìm cách đánh trống lảng

- Mày lo mà lái xe cho cẩn thận đi, không cảnh sát hốt cái xe với cả 3 đứa luôn bây giờ

- Mày khỏi lo cho tao, lo cho Nam Bảo của mày đi kìa

Mặt nó đỏ bừng. khiến Nhi ngồi bên cạnh và Linh lái xe cười té ghế,súy nữa gây tai nạn

Sau 1h đi xe thì đã đến nơi. Bãi biển nước xanh cát vàng khiến nó thoải mái. Còn đồng đồ kia đã được toàn bộ những kẻ tự xưng là nam tử hán mang vào khách sạn hết rồi

- Mấy nàng tính ở đây nhiều ngày mà mang cả tấn đồ thế này,tính ở luôn à_Minh Phong nhìn đám nhân viên mà mặt thay cho họ

- Đi bơi nha mấy nàng_nó hồ hởi

Tuy chỉ đơn giản vậy thôi nhưng đã làm mọi người chú ý...ai cũng nhìn tụi nó với ánh mắt ngưỡng mộ (chắc là do body chuẩn. T/g còn chưa định nghĩa được thể nào là body chuẩn nữa cơ. Có người bảo body chuẩn là phải có đường cong, cong chỗ này cong chỗ kia cho đến khi gãy thì thôi * phét chút cho giảm xì chết ấy mà*_>0<*)

Các chàng nam chỉ ăn mặc đơn giản, người nào cũng như người nào_quần ngắn với áo thun trắng mỏng.

15. Chương 15

Lê Quang Tuấn: Con trai của tập đoàn thực phẩm Maurie.Có một đứa em gái bằng tuổi nó.Từng biết nó khi nó đi du học. Là anh kết nghĩa của hai nó

Chiều tà, đến tận khi hoàng hôn tụi nó mới ngừng bơi. Trở về khách sạn, nam một phòng lớn, nữ một phòng. Sau khi tắm xong, đang ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với 2 đứa kia thì nghe tiếng Minh Phong gọi í ới:

- Mấy nàng sướng sảng khách sạn ăn cơm_Phong

- Tụi em xuống liền_Linh

Cả nhóm quyết định ăn ngoài trời vì vào ban đêm, gió thổi rất mát. Ngồi ăn xung quanh một chiếc bàn tròn lớn. Đang ăn thì nó thấy có tin nhắn:

Anh Minh Nhật: Tối nay 8h em gọi Tú Linh ra bờ biển dùm anh nhá. Cầm hỏi lý do,đọc xong thì xóa liền.Cảm ơn em gái iu quý

- Cái ông khù khờ hôm nay tính bày trò gì mới đây_nó vừa xóa tin nhắn vừa lắc đầu

Loanh quanh luẩn quẩn một hồi đã 8h. Theo như tin nhắn, nó giả vờ rủ Linh đi ra bờ biển dạo rồi trốn mất.

Linh hít thở bầu không khí của biển một hơi dài, hki vừa quay lại thì con bạn yêu quái đã lẩn đi đâu mất. Nó lảm bảm nguyên rủa

- Tao mà tìm được mày đi Hân ạ, mày sẽ chết dưới tay tao_Linh

- Grừ....lần này mà mình chết dưới tay con Linh thì phải kéo ông Nhật theo để chết chung á_nó phản bác

Linh tiếp tục đi dạo một đoạn thì thấy có ánh sáng, vội tiến lại gần. Đó là anh Minh Nhật với mấy chục cây nến ghép thành hình trái tim....

- Đẹp quá_Linh thốt lên

Minh Nhật quỳ xuống, tay cầm một bông hồng (*quái lại, bình thường người ta tặng cả bó trăm bông to đùng mà bây giờ ông chỉ tặng có một bông một*)

- Tú Linh, em có chịu chấp nhận anh làm bờ vai che chở cho em khi đau buồn, vui vẻ...Làm bạn gái anh nhé_Minh Nhật ngại ngùng

- Em....em_Linh ấp úng

- Em cứ nói, anh sẽ tôn trọng quyết định của em cho dù nó có thế nào đi nữa_Nhật

-Em đồng ý_Linh ngượng ngùng

Tú Linh nhận bông hồng từ tay Minh Nhật, Nhật cùng Linh cả 2 chẳng nói gì, e thẹn nhìn nhau

Cặp đôi mới này đâu biết rằng, xa xa bụi cây đằng kia có một nhóm người đang rình lém họ, khung cảnh cực kì hỗn loạn

- Trương Nhi né cái đầu ra coi nào, có thấy mặt con Linh đâu_nó khó chịu

- Hiếu mày mau ngồi xuống coi, mày đứng tao chỉ thấy mỗi cái lưng của mày_Phong

- Mấy người im lặng coi nào, có nghe họ nói gì đâu_đến lượt hần phàn nàn

Bỗng....rắc....cái cây quá nhỏ để che hết 4 người tụi nó. Bị phát hiện, cả đám chẳng biết làm gì, chỉ biết cười và cười.

Sáng

Trong phòng nó bây giờ còn kinh hơn bãi chiến trường. Gối một phía, chăn một phía, điện thoại và cục sạc mỗi thứ một nơi. Sách báo bày la liệt trên bàn rộng, có cuốn còn rơi xuống gầm giường

- Tiếng gõ cửa cùng cái đồng hồ báo thức không hẹn mà cùng kêu khiến 3 đứa nó tỉnh ngủ

- Ai đó_Nhi nói trong giọng ngái ngủ

- Thiếu gia mời 3 tiểu thư xuống ăn sang ạ_cô nhân viên nhẹ nhàng

- Biết rồi_nó

3 đứa nó mắt nhắm mắt mở, vào nhà vệ sinh...

Xuống đến tiền sảnh, đến nhà ăn. Nó ngồi vào bàn, cầm đôi đũa khua qua khua lại đông điểm tâm bắt mắt trên bàn

- Nam Bảo với Xuân Thủy đâu rồi anh_Linh hỏi Nhật

- 2 đứa đấy có chuyện gì đấy nên ăn trước rồi đi đâu mất dạng_Nhật trả lời

-Em phải ăn cái này nè, sau bữa này, về nhà anh bồi bổ, sao mà ốm nhom ốm nhát thế kia_Nhật chê yêu

- Ôi...thấy ghớm quá mày ơi, ăn sáng dùm anh cái_Phong chuyển chủ đề

Thiếu hần, nó như cây thiếu nước, con thiếu mẹ, mầm cây non thiếu ánh nắng mặt trời. Buông đôi đũa một cách nặng nhọc:

- Em không muốn ăn_nó

- Tại sao_anh nó

- Hay tại cậu thấy thiếu Nam Bảo nên nuốt không vô, phải không?_Nhi trêu nó

- Không phải, đơn giản chỉ là thấy đắng miệng, không muốn ăn, thế thôi!.Ngoài ra không có gì cả_nó mệt nhọc

Nói xong, nó khoác chiếc áo len mỏng rồi đi dạo. Đi đến nơi Nhật tỏ tình với Linh vào đêm hôm qua, tính vào đó ngồi thì nghe tiếng hân

- Anh biết rồi, em giữ gìn sức khỏe_hân

Chân Xuân Thủy nhón chân lên, đặt môi mình vào môi hân...nó trợn mắt và....nước mắt rơi.

Chiếc điện thoại nguyên rửa reo lên, khiến hân và Thủy giật mình quay lại, nhìn thấy nó.Nó không muốn hân thấy nó trong bộ dạng thảm hại này..... vội vàng chạy ra khỏi chỗ đấy...

- Này Hân, Hân nghe tôi nói đã

Nó bỏ những lời đó ngoài tai, chỉ biết chạy, không cần biết đi đâu, chỉ cần chạy đi khỏi cái chỗ ấy

- Tại sao, tại sao mình lại khóc khi thấy hân với Xuân Thủy chứ, tại sao?_nó khóc nức...

Cuối cùng hân cũng đuổi kịp nó, ôm eo nó từ phía sau và nói

- Cậu nghe tôi nói đã nào_hân vừa thở hồng hộc vừa nói

- Mau buông tôi ra, tôi không muốn nghe, cậu mau quay lại với cô ấy đi..._nó nói trong tiếng nghẹn

Hân buông nó ra...nó lại chạy.

Hân buông nó không phải là vì không muốn giải thích cho nó hiểu, chỉ là nó nói không muốn nghe và hân muốn cho nó thời gian để bình tĩnh.Đến một góc vắng...nó khóc to....khóc như chưa bao giờ được khóc...bình sinh, nó ít khi khóc, hiếm kẻ nào có thể làm cho nó khóc, ngoại trừ ba mẹ nó.nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác_hân là người khiến cho nó phải rơi lệ...những giọt lệ dài vương trên khuôn mặt thanh tú....

- Cô em làm gì mà khóc ở đây thế_một giọng nam vang lên

- Anh là ai?_nó nín khóc, ngược mặt lên khỏi

- Mới đó mà đã quên anh rồi à, anh là Tuấn nè, Lê Quang Tuấn, người mà em quen khi học ở Havard đây này

- À...anh Tuấn à, anh về nước khi nào thế_tâm trạng nó đã vui lên được một chút

- Về được nửa năm rồi...suốt thời gian qua, anh luôn theo dõi nhất cử nhất động của em_Tuấn ôn tồn

- Anh coi bộ cũng rảnh rỗi quá ha, theo dõi em_nó

Tuấn không trả lời, cả 2 ngồi im lặng bên bờ cát. Khi mặt trời đã lên cao Tuấn mới nói

- Em về đi, trưa rồi. Anh còn một số chuyện riêng phải giải quyết

- À ừ_nó

- Sao này anh sẽ liên lạc với em sau_Tuấn

-Em sẽ đợi_nó

Nó rảo bước từng bước nhỏ về khách sạn

- Nhóc đi đâu giờ mới về_anh nó

- Chỉ đi dạo xung quanh đây thôi_nó

-Ừ ừ được rồi, vào ăn cơm đi

Nó không ăn cơm, bước thẳng lên phòng.Đơn giản là vì không muốn chạm mặt hân ngay lúc này, nó cần thêm thời gian

Cộc cộc...ai đó đang gõ cửa phòng nó

- Ai đó_nó

Người đó không trả lời, vẫn cứ tiếp tục gõ cửa. Tiếng ồn ào làm nó không ngủ được, phải dậy ra ngoài mở cửa

- Ai đó_Người gõ cửa này giờ không ai khác chính là hấn. Hấn tự tay bưng đồ ăn trưa lên cho nó

- Tôi không muốn ăn_nó đang định đóng cửa thì hấn lấy chân chặn cửa

- Uiza, gãy chân rồi đây này...hấn là lên làm nó tưởng thật

-Tôi xin lỗi, anh mau vào đi để tôi xem...nó hốt hoảng

Hấn bước vào phòng, không phải bước khập khểnh mà thậm chí là chạy vào luôn ấy chứ.

- Cô mau ăn lệ đi_hấn

Không còn sức để đôi co với hấn, nó ngồi vào bàn ăn

- Chuyện hồi sáng là do Xuân Thủy chuẩn bị đi du học, em ấy hôm tôi coi như là lời tạm biệt. Tôi chỉ coi Xuân Thủy như cô em gái trong nhà_hấn giải thích

- Thì có liên quan gì đến tôi_nó vô tâm

- Thế sao khi thấy cảnh đó cô lại vừa chạy vừa khóc_hấn

Không muốn trả lời, nó viện cớ là ăn xong rồi, muốn nghỉ ngơi....hấn đành phải bưng đồng chén đĩa lui thủi ra ngoài

Cạch...cửa đóng lại, nó trằm chằm, cười một mình...Thì ra mọi chuyện không như mình nghĩ, nụ hôn đó là do Xuân Thủy chủ động, vì nó sắp đi xa, đi du học. Hấn vẫn đuổi theo và giải thích cho mình cơ mà_sau một hồi suy nghĩ thì nó ngủ thiếp đi khi nào không biết...

Đây là buổi đi chơi đáng nhớ của nó, chiều này, cả nhóm sẽ về nhà. Tại đây nó đã gặp lại được người quen cũ, chứng kiến được cảnh tỏ tình lãng mạn của Minh Nhật cho Tú Linh. Sự hiểu lầm của tai nạn của hấn và Xuân Thủy...

16. Chương 16

Chiều hôm sau, nghe tin Xuân Thủy đi du học, cả bọn ra tiễn

- Khi nào em về_nó

- Khoảng 3 năm chị ạ_Thủy

- Qua bên đó giữ gìn sức khỏe_Nhi

Đang quẩn luyến chia tay thì Xuân Thủy hỏi một câu làm cả bọn té ngửa:

- Chị Hân chăm sóc anh ấy cẩn thận, 3 năm sau em về mà anh Bảo vẫn xơ xác thế này thì em không để yên đâu_Thủy nói nửa thật nửa đùa

- Vậy là sao_nó ngơ ngác hỏi ngu_nó học thì giỏi thật, nhưng mấy chuyện về tình yêu thì nó không tinh ý đâu!

- Anh Bảo chưa nói chị nghe à_Thủy cũng ngơ không kém

Cái anh này, thích người ta thì lo mà thổ lộ lệ đi, đợi đến sau này người ta có chồng rồi mới tính tỏ tình hả..._Thủy kéo hấn ra một góc nói nhỏ

- Cốp...Anh biết rồi_hấn cốc lên đầu Xuân Thủy

Chuyến bay 13h đến Washington – Mỹ chuẩn bị cất cánh, mời quý khách khẩn trương lên máy bay...

- Thôi mọi người ở lại giữ gìn sức khỏe, em đi nhé_Nói đoạn, Thủy xách vali lên máy bay...

- Về thôi, chắc mấy đứa cũng mệt rồi_Anh Phong nói lớn

Tuy Thủy đã đi du học nhưng chuyện hấn trốn tránh 2 tháng bây giờ đã phải đối mặt....Dẫn bạn gái về ra mắt ba mẹ hấn để tránh cuộc hôn nhân sắp đặt với Kim Ngân.

- Nay Thiên Hân, tối nay đi ăn với tôi nha, tôi đến đón

Nó chưa kịp phản ứng, chưa biết trời trăng mây gió gì thì hấn đã cúp máy cái rụp

- Đi ăn hả, hấn là ai mà ra lệnh cho mình như vậy chứ?_nó nhìn chiếc điện thoại màn hình đen thui nguyên rủa hấn

Đúng như đã nói.Tối đến hấn đón nó đi ăn (*nói là đi ăn nhưng thực chất là gặp ba mẹ hấn*)Nó bước ra dưới sự ngỡ ngàng của hấn

Nó mặc một chiếc quần jean sắn ống, chiếc áo thun trắng cùng đôi giày bat a nặng động, tay cầm chiếc điện thoại, tay đeo đồng hồ và vòng đen đính gai...

- Cô tính mặc như vậy mà đi hay sao?_hấn

- Chứ cậu muốn tôi làm sao, ra ngoài ăn mặc vậy được rồi_nó thản nhiên

- Ôi trời ơi, lần đầu tiên tôi thấy có đứa con gái ra ngoài ăn với ăn trai mà ăn mặc thế này đây..._hấn gần như muốn đổ bệnh

Nó lên xe, hấn phóng ga chạy thẳng, không phải đến nhà hàng gặp ba mẹ hấn mà đến một cửa ah2ng thời trang nữ để tuốt lại cho nó

- Xin chào quý khách_cô nhân viên lịch sự

- Cô mau tìm một bộ đồ thích hợp rồi make - up, làm tóc cho cô ấy.Hôm nay cô ấy có việc quan trọng, làm nhanh lên dùm, chúng tôi sắp trễ rồi

- À vâng, mời cô đi theo lối này_cô nhân viên nhỏ nhẹ

Trong lúc chờ đợi, hấn không thể này ngồi yên mà đi qua đi lại, quay qua quay lại như một cái chong chóng gặp gió lộng...không ngừng liên tục nhìn đồng hồ

30' sau

- Đã xong rồi thưa quý khách_cô nhân viên bước ra

Nó bây giờ đã lột xác hoàn toàn, chiếc váy trắng tinh khôi, giày cao gót, túi xách, tóc thả được uốn xoắn nhẹ phần đuôi, trang điểm nhẹ nhàng không quá lòe loẹt tôn lên nước da trắng ngần của nó

- Cậu....đẹp lắm

Hấn ngỡ ngàng, chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp của nó, nhìn lại cái đồng hồ, hấn hỏi

- Đi lẹ, không còn nhiều thời gian đâu...đồ này rồi tính tiền luôn, bỏ đồ lúc trước của cô ấy vào túi cho tôi

Hấn nắm tay kéo nó ra khỏi cửa hàng....Hấn đi trước chắc không biết mặt nó đỏ như quả gấc chín, do rất ít khi ai khen nó đẹp, đẹp thật lòng ngoại trừ ba và anh hai, những lời nịnh nọt khác chỉ là muốn lấy lòng nó_còn gái chủ tịch tập đoàn B&T

Hấn chạy xe đến điểm hẹn, ai cũng nhường đường cho hấn vì không muốn gặp tổ tiên sớm...

- Chỉ là đi ăn thôi mà, cậu có cần bắt tôi phải ăn mặc sang trọng vậy không_nó ngồi vắt chân chéo lên ghế

- À tôi nói luôn, đến đó người khác mà có hỏi đến hoàn cảnh gia đình thì cô hạ thấp mức độ giàu có của nhà cô xuống một chút, nếu mà cô nói là con gái tập đoàn B&T sẽ gặp rắc rối đó_hấn giăn dờ cẩn thận

- Cậu biết rồi à_nó

- Tất nhiên là biết, cô tưởng tôi là ai, một tên ngốc chắc_hấn nhếch mép cười

Đến nơi, hấn mở cửa xe cho nó, nắm tay dẫn nó vào nhà hàng Ánh Sao

- Chào ba mẹ, con đến rồi ạ.Xin giới thiệu với mẹ đây là bạn gái của con, Thiên Hân!

- Bạn gái, cậu nói cái quái gì vậy__nó lí nhí hỏi hần

- Giúp tôi đi, coi như tôi nợ cậu lần này__hần

- Cậu nhớ đấy__nó

- Hai đứa còn đứng đấy làm gì, mau vào ngồi đi__mẹ nó cắt ngang cuộc nói chuyện “ngọt ngào”

Ba mẹ nó đã không còn trẻ nhưng bên ngoài thì ngược lại...mẹ nó nhìn vẫn còn trẻ lắm, mặt không hề có một nếp nhăn__ấn tượng đầu tiên của nó về mẹ hần chỉ có như vậy

Đồ ăn được dọn ra đầy bàn, cả 4 người chẳng ai đụng đũa mà chỉ nói chuyện

- Ba mẹ con làm nghề đi hủ Hân__mẹ nó

- Ba mẹ con chỉ làm ăn buôn bán nhỏ lẻ thôi cô à__nó

Ba nó nhíu mày, nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ ngồi nghe phái phụ nữ nói chuyện

- Thế hai đứa quen nhau bao lâu rồi__ba nó

- Nửa năm rồi ba ạ__hần chen vào

Mẹ nó lại tiếp

- Được rồi, làm bạn gái của con trai cô, làm con dâu của nhà cô rất đơn giản, không phân biệt giàu nghèo, chỉ cần người đó ‘Nữ công gia chánh’ nấu ăn, thêu thùa thuần thục là được, con hiểu chứ

- Mẹ/bà nó à, không cần như vậy đâu__hần và ba hần đồng thanh phản đối

- Con không cần quan tâm, đôi khi bà ấy như vậy đấy__ba nó đỡ lời

Không khí ấy tiếp tục diễn ra thêm nửa tiếng nữa. Thấy nó có vẻ mệt mỏi, hần tiếp lời

- Ba mẹ à, cũng tối rồi con phải đưa cô ấy về__hần

- Được rồi, 2 đứa đi về cẩn thận

Lên đến xe, mắt nó nhắm nặng trĩu, không thể nào nhích lên nổi....nó ngủ gục trên xe của hần

- Có vẻ như cô ấy mệt lắm rồi__hần nhìn nó bằng đôi mắt ảm áp

Đến gần trưa hôm sau nó mới tỉnh dậy. Nó thấy phòng này sao mà khác phòng của nó quá: tường trắng, đèn chùm mang phong cách cổ kính, phần lớn diện tích trong phòng chỉ toàn là sách, còn phòng của nó thì toàn là gấu bông thôi!

- Ách...sau đau đầu vậy nè__nó ngồi dậy, xoa xoa cái đầu

-Ngủ ngon không__hần

-Áá...á. Cậu làm gì ở đây vậy?__nó giật mình

-Đây là nhà tôi mà, cô còn mơ ngủ hay sao__hần

-Cậu.....sao tôi lại ở đây chứ__nó lấy tay tạo thành chữ X che trước ngực

- Cô bớt bớt lại dùm tôi, hôm qua tại cô ngủ sau quá nên tôi chở cô về nhà tôi.Tôi đã gọi điện báo cho anh hai cô luôn rồi.Anh ấy nói:

- Anh ấy nói gì__nó

- Anh ấy bảo bắt cô đi luôn cũng được

- Anh em ruột thịt mà còn như vậy...nếu ông có em họ thì không biết đứa em đó sẽ bị đối xử tệ bạc như thế nào đây__nó lẩm bẩm

Nó thấy cổ mình có gì có vướng víu, vội sờ lên cổ thì thấy một sợi dây chuyền bạc dạng ỏ khóa hình trái tim

- Cái này là cái gì__nó hỏi

- Dây chuyền chứ cá gì, cô có bị mù đâu_hắn
 - Ở đâu ra vậy, đẹp thật đó nha_nó trầm trồ
 - Cửa tôi đây....tặng cô, coi như là quá cảm ơn ngày hôm qua đã giúp tôi_hắn
 - Ô...cậu cũng có một cái kia...hình như là.....chìa khóa thì phải?_nó
 - Ủ...cô là ổ khóa, chỉ có tôi mới có thể mở được dây chuyền hình trái tim đó của cô thôi_hắn cười
 - Vậy là sao chứ_hỏi ngu tập 2
 - Cô tự đi suy nghĩ đi, không nói nữa, xuống ăn trưa với tôi nha, ba mẹ đi hết rồi_hắn mời
 - Không ăn có mà chết đói à_ nó bung chăn ra khỏi người rồi chạy tót xuống nhà bếp
- Hắn ở trên lầu đi xuống, nhìn bộ dạng ăn như bị bỏ đói mấy ngày của nó, đút cả 2 tay vào túi quần...dáng lẳng tử vô cùng.....
- Ăn từ từ thôi, có ai giành ăn với cô đâu_hắn vừa nói vừa gấp thức ăn lia lịa vào chén của nó
 - Cậu cũng ăn đi này_nó trả đũa, gấp cả một núi thức ăn vào đĩa của hắn
- Bữa ăn đầu tiên tại nhà hắn kết thúc như vậy....không biết ngày mai sẽ lại xảy ra chuyện rắc rối gì.....!!!!?

17. Chương 17

Mẹ hắn cầm điện thoại, bấm số gọi cho ai đó

- Chị Mỹ Duyên, tối nay đi ăn tối nhé, tôi muốn nói chuyện với chị về việc hôn nhân của hai đứa nhỏ.Địa chỉ tôi sẽ nhắn cho chị sau
 - Được rồi_mẹ Kim Ngân cúp máy trước
- Tình cờ, Kim Ngân cũng ngồi ở đó, nhỏ đã nghe được toàn bộ cuộc điện thoại chỉ có 2 câu nói ngắn gọn
- Bác gái hả mẹ, bác ấy mời chúng ta đi ăn tối à_Kim Ngân hỏi dồn
 - Ủ, chắc là bàn về điều kiện hôn ước đấy_mẹ Ngân
 - Con sẽ là con dâu tương lai của cái nhà đấy đúng không mẹ_nhỏ hí hửng
 - Ủ...ừ.Con gái mẹ là nhất, bà Duyên xoa đầu đứa con gái cưng rồi cũng đi chuẩn bị luôn
- Cả hai mẹ con quyết định đi taxi đến điểm hẹn...
- PARIS RESTAURANT (*cái nhà hàng này coi bộ nổi tiếng quá ha*)
- Chỗ này này hai mẹ con ơi_mẹ hắn vỗ tay
 - Chào anh chị/chào 2 bác_mẹ con Kim Ngân
 - Mời hai người ngồi_ba hắn đáp lễ
- Mẹ nó không vòng vo tam quốc, giải thích lý do này lý do nọ mà vào thẳng vấn đề chính luôn
- Chị à, nhà chúng tôi không thể lập hôn ước cho cháu nhà chị với nhà tôi
 - Tại sao_mẹ con nhỏ đồng thanh
 - Phải chăng cháu đã làm gì phật ý hai bác?_nhỏ hỏi trong sự thất vọng to lớn
- Mẹ hắn nói thẳng luôn

- Nam Bảo nó đã có người yêu, nó cùng đã dẫn con bé đó về ra mắt chúng tôi rồi.Chị biết đấy, không cha mẹ nào thẳng nổi con cái cả, vả lại, tôi cũng thấy quý con bé ấy lắm.Thật lòng tôi rất muốn gia đình hai bên phù hợp hoàn cảnh, nhưng thằng Bảo nó đã thích con bé đó thì thôi cứ chiều ý nó vậy_mẹ hắn

- Ai mà có phúc được Nam Bảo để ý vậy bác_Kim Ngân cố gắng để cơn ghen tức không trào ra ngoài

- Thiên Hân đấy! Cô bé học chung lớp với Bảo

- Nhưng bác à, gia đình con bé đó nghèo mạt, không phù hợp với gia đình giàu có như bác đâu, bác suy nghĩ lại đi ạ!_Kim Ngân tìm chút tia hy vọng

Tia hy vọng của nhỏ đã bị dập tắt bởi một người được nhỏ từng gọi là “ba chồng tương lai”

- Bác biết điều đó chứ, nhưng hai bác rất tiếc con à. Con dâu của nhà bác không cần môn đăng hộ đối gia đình hai bên, mà chỉ cần nết na, yêu chồng thương con là quá đủ rồi con à!_ba hấn

- Đã như vậy thì thôi, người tính không bằng trời tính, chúng tôi về đây, coi như từ trước đến giờ tôi chưa từng nói lời đề nghị thiếu suy nghĩ đó với anh chị.Chào !_Mẹ Kim Ngân nói xong, kéo tay nhỏ về luôn

Kim Ngân trở về phòng...nhỏ đã khóc, khóc rất nhiều...mẹ nhỏ vào an ủi

- Thôi con...con không có gì phải buồn cả.Con gái mẹ xinh đẹp thông minh thế này thì thiếu gì người tốt theo con chứ, đâu nhất thiết phải là thằng nhãi đấy!phải không?_mẹ vuốt tóc mái khỏi đôi mắt ướt đầm của nhỏ

-Nhưng mẹ à, con thật lòng thích Nam Bảo, cô Thiên Hân kia là ai chứ, tại sao mọi thứ cô ta muốn đều diễn ra suôn sẻ còn con thì không, còn con có tội gì chứ...nhất định....cô ta sẽ phải trả giá vì ngày hôm nay, chỉ cần cô ta chết....Bảo Nam sẽ thích con...hahaha

- Thôi được rồi...con gái mau ngủ sớm đi, sang mai mà có quãng thăm trên mắt như con gấu trúc là không đẹp đâu_bà Duyên

Sáng nay nó đi học rất sớm vì được phân công trực nhật.Tưởng đâu mình là người đến sớm nhất rồi...ai dè...khi nó đến thì hấn đã làm gần xong phần của mình

- Ách....cậu ăn gì mà dậy sớm thế_nó

- Cậu ăn gì tôi ăn đó_hấn vặn lại

Nó ngược lên đồng hồ...đúng 7h thì nó làm xong phần trực của mình, còn hấn thì ngồi chơi xơi nước xem nó trực từ đời Napoleon rồi...

- Hura...xong rồi_nó hét

- Biết rồi, tôi có đui đâu, cô không cần phải nói to thế_hấn giả bộ lấy tay bịt 2 tai lại

Học sinh vào lớp ngày càng đông dần.Nó thở phào, ngồi vào chỗ quen thuộc, nhưng sự đổi mới của nó không qua được mắt con bạn

- Oaaaaaa...dây chuyền đẹp ghê nha_Linh

- Cho tui đi, đâu ra đẹp vậy?_Trương Nhi vừa nói vừa “sờ mó” cái dây chuyền của nó

- Trên trời rơi xuống đó má, cô vào rồi kìa_nó đánh trống lảng

- Xi.....cả 2 đồng thanh

Một ngày nữa lại trôi qua...không biết tự bao giờ, cảm xúc của hấn là cảm xúc của nó.Hấn vui thì nó vui, hấn buồn thì nó buồn, hấn không cười thì hôm đó nó bỏ cơm suy nghĩ sao hấn lại không cười,,bình thường vẫn cười nhưng thẳng điện cơ mà, hay mình làm gì sai....

Còn hấn...hấn đã coi nó như một phần của cuộc đời mình, luôn yêu thương, tìm cách âm thầm giúp đỡ nó vô điều kiện...

Kính...coong

- Tao đến rồi con tó_Linh

- Ủ mà y vào đi, ở nhà một mình sợ ma thấy mồ_nó

Công ty nhà nó và nhà Linh đang cùng đầu tư một dự án lớn nhất từ trước đến giờ nên cả hai bên đều đi công tác, bỏ lại hai đứa con gái bơ vơ giữa ngôi nhà rộng lớn, anh nó cũng đi theo pama nó luôn

- May mà có mày, không tao cũng ở nhà một mình, hehe_Linh cười

Kính...coong_chuông nhà nó vang lên lần thứ hai

- Chẳng biết ma nào đến đây giờ này_nó rời mắt ra khỏi cáo laptop

- Để tao ra mở cho_Linh xung phong

10'

20'

30'

- Quái !, chỉ đi mở cửa thôi mà làm gì lâu thế, hay vừa đi vừa ngủ gật rồi đây này_nó bước ra khỏi phòng

Bước xuống lầu...cửa còn, người mất...nó ngó đầu xung quanh để tìm Linh bỗng có một lực từ phía sau đánh vào gáy nó khiến nó bất tỉnh

- Xin chào...lại gặp chúng mày nữa rồi_Kim Ngân lên tiếng, bên cạnh là Nguyệt Ánh

Nó tỉnh dậy, tay và chân đều được buộc bằng dây thừng rất chắc, khiến nó không thể nhúc nhích

- Coi bộ cô rảnh quá ha, bắt chúng tôi từ lần này đến lần khác., nếu dư thời gian như vậy thì sao không làm việc gì có ích cho xã hội đi_nó cười khinh bỉ, không chút sợ hãi

- Mày cảm mến cho tao, tại một còn nhỏ nhà quê không chút hiểu biết như mày mà hôn ước giữa tao và Nam Bảo bị hủy bỏ một cách trắng trợn_Kim Ngân gồng mình

- À...thì ra con nhỏ xấu số bị hấn từ hôn là mày...tội nghiệp mày quá_Tú Linh trợn mắt, nhìn thẳng vào mắt nhỏ Ngân

- Tụi bay cảm mến hết cho tao, ngoài tao và Kim Ngân thì tụi bay không có tư cách để nói_Nguyệt Ánh này giờ mới lên tiếng

- Mày là cái gì mà tụi tao phải nghe_nó

- Mày nên giữ chút sức lực mà trần trối với người thân đi, đừng hao phí sức lực vô ích như vậy_Kim Ngân Nguyệt Ánh tiến đến gần nó, tìm chiếc điện thoại, bấm số gọi

- Thiên Hân và Tú Linh đang ở trong tay tụi này, nếu muốn thấy tụi nó lần cuối thì tới đây_Ánh cúp máy

- Nó bị bắt cóc rồi sao_hắn bàng hoàng, vội lấy số gọi cho Trương Nhi và Minh Nhật

- Thiên Hân , Tú Linh bị bắt cóc rồi, hai người mau đến đây

Trương Nhi và Minh Nhật nhanh chóng tới nhà nó bằng 2 chiếc xe mô tô phân khối lớn.Chưa kịp cởi nón bảo hiểm thì Nhi đã hỏi tới tấp

- Ai bắt cóc tụi nó vậy, tụi nó có làm sao không_Nhi

- Có chuyện gì mau nói tôi nghe_Minh Nhật cũng tò mò không kém

- Theo như giọng trên điện thoại thì là của Nguyệt Ánh_hắn

- Mấy người này rảnh quá, có Nguyệt Ánh thì chắc chắn sẽ có Kim Ngân_nhi khẳng định

Hắn lấy thêm một chiếc xe mô tô khác đi tìm nó

....ở bên chỗ nó.....

- Có mà tìm đằng trời...ở đây là vùng hẻo lánh, hiểm ai lui tới_Kim Ngân

- Bay đâu, đánh hai con nhỏ đó cho tao_Nguyệt Ánh ra lệnh cho đám thuộc hạ

Nó và Tú Linh bị đánh không thương tiếc, bọn người đó đúng là không có tính người, đánh nó đến mức toàn thân bầm tím

Hắn lấy điện thoại, 15' sau hắn đã xác định được chỗ của nó

- 2 người họ đang bị nhốt trong ngôi nhà hoang cách bờ biển phía Tây khoảng 200m
- Còn chờ gì nữa, đi lẹ thôi_Minh Nhật hối Ba người họ phóng xe mô tô đến giải cứu nó và Linh....

18. Chương 18

Đến ngôi nhà hoang, 3 người họ xông thẳng vào, đập đổ cửa.Nó và Linh bị ngất xỉu, toàn thân bầm tím, có chỗ còn chảy máu

- Mấy người...làm sao mà biết chỗ này_Nguyệt Ánh hoảng hồn
- Chuyện đó cô không cần biết, khi tôi còn đang tử tế thì mau thả họ ra_hắn lạnh giọng
- Sao tao phải làm thế...xử hết bọn nó cho tao?_Kim Ngân

Cả đám người mặt mũi giữ tợn lao vào bọn hắn...chưa đầy 10' sau, toàn bộ tay sai của Kim Ngân bị hạ gục dưới tay hắn

- Còn trò gì mới không, chơi mãi trò này chán quá_Trương Nhi khoanh tay trước ngực
- Người cũng đã ngất, tao cũng thấy chán trò này rồi_nói xong Kim Ngân và Nguyệt Ánh đi luôn
- Đi dễ như vậy sao?_Trương Nhi
- Kệ họ đi Nhi, cứu người trước_Minh Nhật im hơi lặng tiếng bây giờ mới mở lời

Trương Nhi và hắn khẩn trương mở trói cho nó và Linh, còn Minh Nhật đi gọi xe cấp cứu

- Đau quá_nó tỉnh dậy, ngồi lên, xoa xoa hai bên thái dương

Nó nhìn lại mình.Toàn thân là những vết bầm, mùi thuốc sát trùng nồng nặc bay lên mũi nó, khiến nó thấy khó chịu

- Bực thật đấy, sao vô đây hoài vậy nè_nó càu nhàu

Giờ nó mới ngược đầu lên, nhìn xung quanh thì thấy Tú Linh nằm ở giường bên cạnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền...ngó phòng bệnh, cũng không đến nỗi tệ:máy lạnh, ti vi, mọi thứ đều đầy đủ, liếc sơ cũng biết là phòng cao cấp rồi!!! (*bệnh viện mà như khách sạn*)

- Tỉnh rồi à_Minh Nhật bước vào, đồng thời cũng là lúc Tú Linh tỉnh dậy
- Anh về hồi nào thế, mới sang sớm mà đã oang oang cái giọng rồi_Nó lấy chăn trùm đầu, bỏ lơ anh hai nó
- Ở cái con yêu quái này, anh nghe tin nhóc gặp nạn liền bỏ hết công việc về đây thăm nhóc mà nhóc phũ phàng với anh thế à.Chắc phải nói chuyện này với ba mẹ để công bố thân phận của nhóc quá, có như vậy thì người khác mới không dám xem thường nhóc như lúc trước nữa_anh nó trợn ngược mắt, mặt tỉnh như sáo

Nó lập tức thay đổi 180 độ

- Hơ anh à, chúng ta là anh em mà phải hơn!?...phải đùm bọc nhau chứ_nó
- Chỉ đùa thôi mà nhóc, có cần rệu mặt thế không?_anh nó cười

Giường bên , có một cặp đôi đang hưởng tuần trăng mật tại bệnh viện

- Sao anh biết em ở đó mà tìm thế_Tú Linh

- Nhờ Nam Bảo cả đấy_Minh Nhật

Tất cả mọi con mắt bấy giờ đều hướng về phía hắn.Biết ý, hắn nói luôn

- Bí mật không thể bật mí_hắn

Nó và Tú Linh vài ngày sau đã được xuất “khách sạn”.Mọi vết thương gần như lành hẳn...những chuỗi ngày học buồn tẻ trên lớp lại bắt đầu

Hôm nay là thứ hai...có tiết sinh hoạt

- Quái nhỏ...cô mình có khi nào đi muộn đâu_Tân đi qua đi lại trước cửa lớp

- Chắc cô bận họp tỷ ấy mà_Trương Nhi

- Để tui xuống văn phòng hỏi cho_Lớp trưởng Hải My lên tiếng

Chừng chưa đầy 10' sau, Hải My chạy như bay lên lớp...thở hồng hộc...gương mặt đỏ bừng

- Tụi bay ơi, tao nghe thầy Hiệu Trưởng nói cô Trang bị tai nạn nhập viện rồi_My lấy toàn bộ sức lực còn lại của mình để gào cho tụi nó biết

Cả lớp diếng hồn...xung quanh hoàn toàn im lặng, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.Con nhện trên tường hôm nay không chạy vô duyên như mọi hôm mà chỉ im lặng....tất cả mọi thứ đều im lặng

- Giờ làm sao?_Tân

- Cuối giờ lên bệnh viện thăm cô chứ sao_Hải My

- Bà tưởng ở cái thành phố rộng lớn này chỉ có một cái bệnh viện thôi chắc, có mà mò kim đáy bể_Tân

-Chuyện nhỏ, hỏi thầy Hiệu Trưởng_Tú Linh lên tiếng

Cả lớp “À” lên một cái...Lớp trưởng lại tiếp

- Tao cũng đã hỏi rồi, thầy bảo thầy cũng chỉ mới vừa biết tin, không biết rõ là bệnh viện nào_Hải My

- Cả lớp đợi một lát_nó cầm chiếc điện thoại chạy ra ngoài

Hành lang lớp học.Tít...tít...tít

- Anh à, tìm cho em bệnh viện của cô Trịnh Hoa Trang

- Được rồi..._anh nó

Nó cứ 10s lại ngó chiếc điện thoại 1 lần....đợi tin của anh nó

-Cô hiện hay đang ở bệnh viện nhà mình đấy_anh nó

Nó cúp máy, chạy thẳng vào lớp

- Cô đang ở bệnh viện của tập đoàn B&T

- Sao cô lại ở trong cái bệnh viện lớn như vậy?Tao nghe nói nhà cô cũng không phải dạng giàu có gì đâu á_Tân cập nhật thông tin cho cả lớp

- Đi lẹ rồi tính sau_Hải My hối thúc

15' sau, toàn bộ lực lượng của 10a2 đến bệnh viện thăm cô

Đến bệnh viện, cả lớp chạy thẳng vào phòng mổ...đèn tắt...y tá chạy ra chạy vào nườm nượp.Một số đứa chạy ra chạy vào trước cửa, một số đứa ngồi vò đầu bứt tóc ở ghế đợi

-Sao lâu vậy_Hải My

Đèn sáng, cánh cửa phòng bật mở...bác sĩ bước ra ngoài.Cả đám bao vây xung quanh bác sĩ.Nó lên tiếng trước

- Cô có sao không bác sĩ_nó

- Vết thương bị ở phần đầu khá nặng, tuy đã mổ nhưng vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm....có nguy cơ sẽ thành người thực vật....bệnh nhân cần có động lực của người thân để có thể tỉnh lại, khỏe mạnh hoàn toàn

Toàn lớp thần thờ, ngồi phịch xuống ghế, mỗi con người theo đuổi một suy nghĩ riêng...mục đích chung là làm sao để cô khỏe lại...?

- Cũng trễ rồi....các bạn về đi kéo ba mẹ lo lắng_Hải My lên tiếng

- Chúng ta sẽ lại vào thăm cô chứ_Tân

- Tất nhiên rồi, sau mỗi giờ học chúng ta sẽ đến đây thăm cô_Tú Linh

Lần lượt cả lớp ra về, mặt ai cũng ủ rũ.Nó lê từng bước về nhà...lết từ bước vào phòng

- Giờ nhóc mới về à_anh nó từ đâu đã đứng thủ sẵn ở trước cửa phòng nó

- Cô sẽ có nguy cơ trở thành người thực vật_nó nói luôn

- Cái gì...ngghiêm trọng vậy sao_anh nó

- Tránh ra cho em vào coi nào, làm gì mà ghê vậy_nó lấy toàn bộ sức lực còn lại để “thều thào”

Anh nó về phòng...gọi điện thoại cho trợ lý riêng

- Điều tra thật chi tiết về Trịnh Hoa Trang cho tôi, nhất là về mẹ của cô ấy

- Tôi biết rồi_giọng nói bên kia trả lời lại

Sáng hôm nay, nó dậy rất sớm, nấu vài món đơn giản rồi đi học trước .

Không lâu sau thì anh nó cũng dậy luôn, bước xuống nhà, nhìn bàn ăn thì đã thấy đồ ăn có sẵn...

- Dì còn chưa dậy mà, con bé này rảnh ghê, học nấu ăn cơ đấy...tính bỏ ông anh này đi lấy chồng à_anh nó

Ngồi xuống bàn, Thiên Hiếu ăn thử...cũng không tệ lắm, quả thật không tệ_đây là lời nhận xét của anh nó khi lần đầu tiên ăn thức ăn do nó nấu

Hôm nay nó đến trường rất sớm do tối hôm qua nó về nhà không hề ngủ được một tí nào....5’ sau, hấn cũng đến.Thấy nó buồn buồn, hấn lại gần

- Ăn gì mà đến sớm vậy....tôi tưởng con gái bọn cô phải nướng cho khét nhà mới đến chứ_hấn

- Cậu ăn gì tôi ăn đó_nó

- Sao câu này nghe quen vậy ta_hấn

Nó bật cười...úp mặt xuống bàn.Hấn nhìn nó, cười theo...

- Cậu cười đẹp lắm...sao không cười mà cứ ủ rũ làm tớ buồn lắm biết không_hấn lí nhí

- Cậu nói gì_nó

- À đâu có gì_hấn đỏ mặt

30’ sau toàn bộ lớp đến...chủ đề chính là về cô chủ nhiệm

- Hôm nay cúp đi thăm cô đi bây_Tân lên tiếng

- Ổn không_Nguyệt Ánh

- Tao biết một đường có thể ra ngoài trường mà không ai biết_Dũng lên tiếng (*bạn này là sao đỏ nhá*)

Chuẩn bị xong xuôi...cả bọn theo chân Dũng đến con đường bí mật

- Đây nè_Dũng chỉ vào một tấm tôn đặt cạnh bức tường

- Tao có thấy gì đâu_hấn

- Mà tính lừa tặc tui tao à_nó

- Bó tay tụi bay luôn_Dùng dùng sức kéo tấm tôn ra khỏi bức tường cao, để lộ một lỗ hổng đủ để cho một người qua

- Đi lẹ đi_nó hối

Lần lượt từng đứa từng đứa lớp 10a2 đi qua “cánh cửa” đó.Thuê Taxi đến bệnh viện thăm cô.Đúng lúc, y tá đến kiểm tra phòng bệnh vừa xong

- Cô của con có sao không y tá_Hải My

- Tuy đã qua cơn nguy hiểm...nhưng nhịp tim của bệnh nhân vẫn còn rất yếu...cần nghỉ ngơi thêm.Các em có thể vô thăm cô được rồi đây!

Cả lớp vào phòng bệnh, nói chuyện thuyên giải thứ về chuyện trên lớp, khi cô nghỉ dạy....Khi hoàng hôn xuống, tụi nó mới chịu rời khỏi bệnh viện

19. Chương 19

G : Hàn Châu Dương, con trai thứ của chủ tịch tập đoàn Forever Tomorrow, anh ấy là Max Level mức độ đóng băng của hân

Cả tuần nay, ngày nào tụi nó cũng đến thăm cô, đến nỗi cô y tá coi bọn nó là khách quen luôn (*cái bản mặt gặp hoài không quen sao được*)

Cuối tuần...như thường lệ, tụi nó đến bệnh viện.Đang ngồi nói chuyện thì có một người đàn bà vô cùng quý phái sang trọng đến cạnh giường cô...đi cùng một cậu con trai khoảng tầm tuổi cô.Bà ta đến ngồi bên cạnh, nắm tay cô...rồi thút thít

- Con à....bị thế này sao không ai nói cho mẹ biết_người đàn bà quý phái đó nói

Thấy lạ, Hải My lên tiếng hỏi

- À bác à, bác là ai vậy_My nhỏ nhẹ

- Tôi là mẹ của con bé_bà ta ngược mặt lên nhìn Hải My

Cả lớp trân mắt....Sao trước giờ cô nói cô không có mẹ, cô được như bây giờ là do một tay người dì chăm sóc, nuôi nấng đến tận bây giờ_Tân lỗ miệng

- Con bé nói vậy cũng phải, tôi đã bỏ rơi nó, bỏ rơi ba nó mà đi theo người đàn ông khác_bà ta cúi gầm mặt

- Bác tên gì vậy_nó mạnh dạn

- Bác là Nguyễn Hoa Chi_bà ấy vẫn không ngược mặt lên mà nói với nó

- Hoa Chi.....Hoa Chi...cái tên này quen quá, hình như bác là....

- Phải....mẹ tôi là phu nhân tập đoàn Forever Tomorrow_người con trai đứng cạnh bà ta này giờ mới lên tiếng

- Chuyện này là sao đây?_Hải My

Tụi nó trở về nhà, ai cũng thấy ngạc nhiên vì thân thể của cô Trang thực sự không đơn giản như cô từng kể...

- Anh Hai, tìm hiểu cho em thông tin tập đoàn Forever Tomorrow

- Biết thế nào nhóc cũng nhờ, anh cũng đã chuẩn bị hết rồi, để trên bàn học nhóc đấy_anh nó nói xong rồi khoác áo đi ra ngoài luôn

- Cũng ghé đấy nhĩ_nó vào phòng, cầm đóng tài liệu anh nó chuẩn bị sẵn

Nó phải thức cả đêm hôm đó để đọc hết cho xong toàn bộ đóng tài liệu về cô Trang đầu cộp

-Cô Trang...không thật không đơn giản một chút nào_nó

Sáng đến trường, nó nói toàn bộ thông tin tối hôm qua cho Nam Bảo biết.Hắn không nói gì, chỉ suy nghĩ một hồi lâu rồi phán một câu xanh rờn

- Có lẽ bây giờ bà Hoa Chi là người duy nhất có đủ động lực để khiến cho cô Trang tỉnh lại_hắn

- Cậu điếc rồi à...không nghe những gì tôi nói sao, bà ta đã đối xử với cô như vậy....tôi còn chưa chắc là cô chịu gặp bà ấy nữa là_nó trợn mắt

- Có lẽ sau này cậu sẽ hiểu...cô ấy chỉ còn mỗi bà Chi thôi_hắn (*từ khi nào mà hai người này thân thiết thế??*)

Mọi chuyện diễn ra như thường ngày...khi cả lớp đến thì bà Hoa Chi đã đến rồi.Nói chuyện với bà ấy thì nó thấy bà ta không đáng ghét như nó tưởng...biết tường tận mọi thứ về choc ho dù không chăm sóc suốt mấy chục năm qua

Cậu con trai kia thì ngược lại, ngồi im như đá, đợi khi nào bà Chi về thì cậu ta về theo, chẳng nói một lời nào cả

- Hôm nay vậy là đủ rồi, về thôi.....mai có tiết của ông “Chú Kho” đấy_Hải My

- Ồ ha, tui phải về làm bài tập gấp_Tấn

Cả lớp giải tán, nhà ai về nhà nấy...mai phải đối mặt với ông “Khíu Chọ”

- Cả lớp lấy giấy ra kiểm tra 15’

Biết ngay mà, ngày nào chẳng vậy_nhất là từ khi ông thay cô Trang làm công tác chủ nhiệm cái lớp 10a2 này.Trước kia, ông “Chọ” vốn chủ nhiệm lớp 10a4, nhưng vì cô Trang nghỉ nên ông bị điều động qua chủ nhiệm cái lớp quậy phá này....

Mấy trăm phút ở trong cái ngục tù đã được giải thoát bởi tiếng chuông kết thúc buổi học.

Đến bệnh viện, ý tá chạy ra nói gấp với nói

- Bệnh nhân đã tỉnh rồi_y tá

- Tỉnh rồi sao_nó

Cả lớp chạy ào vào chỗ cô...có đứa còn khóc bù lu bù loa cả lên.Bà Hoa Chi cũng biết tin, vội vàng chạy đến cùng cậu con trai

- Con à, con tỉnh rồi đấy à, biết mẹ lo cho con lắm không_bà Chi

- Mẹ....mẹ ư?...bà là ai vậy...trước giờ tôi không hề có mẹ, tôi chỉ biết tôi có một người dì và một người ba tần tảo nuôi tôi lớn đến từng này.Mẹ tôi đã bỏ tôi mà đi theo người khác từ lâu rồi....tôi không có mẹ_cô buông thìa cháo xuống, nói một cách cực kì nhẹ nhàng, bình thản

- Con à....xin con hãy tha thứ cho mẹ, mọi chuyện chỉ là bất đắc dĩ_bà Chi

- Tôi không muốn nghe bà nói nữa!Các em à, xin hãy đưa bà ra ngoài, cô muốn nói chuyện với các em_cô Trang

Không còn cách nào khác, Tuấn “lực sĩ” và Phước “đô con” phải dùng biện pháp cường chế để đưa hai người họ ra ngoài

- Sớm muộn gì các em cũng biết, nên giờ cô nói thẳng với các em luôn_cô nhỏ nhẹ

Cả lớp im lặng nghe cô nói,mọi thứ dường như ná thở

- Người đàn bà vừa này là mẹ cô, còn người con trai là em cùng mẹ khác cha.Ba cô bị ung thư máu, nằm viện liên miên khiến cho kinh tế gia đình gặp khó khăn.Do quá túng quẫn, không còn tiền để chữa chạy nên ba cô đã qua đời, mẹ cô cũng đi đâu mất tích, để lại cô với một người dì không con_dì ấy coi cô như con ruột, chăm sóc từng tí.Vài năm sau, cô gặp lại bà ấy, với người chồng mới là chủ tịch tập đoàn Forever Tomorrow, đứa con trai là người thừa kế tương lai của nhà đó_Hàn Châu Dương.Tuy lúc đó chỉ mới 5 tuổi,

nhưng cô đã đủ lớn để biết rằng mọi chuyện xảy ra như thế nào. Cô dần như suy sụp, mẹ đã bỏ rơi cô, ba cô mà đi theo một người đàn ông khác.... Kể từ đó, cô không gặp lại bà ta và đây là lần đầu tiên sau 20 năm, kể từ ngày cậu con trai kia ra đời

Tách...tách...giọt nước mắt đã rơi trên khóe mắt nhiều con người của đại gia đình 10a2. Không ngờ, một người luôn vui vẻ như cô lại có một quá khứ đau thương như thế này-

- Cô định trốn tránh bà ấy cả đời hay sai_hắn lên tiếng.

Bình thường, hắn rất ít khi nói (trừ khi gặp nó) nhưng mỗi câu nói của hắn là điều đáng để chúng ta suy ngẫm...

- Cô không biết, chỉ thấy một cảm giác khó chịu khi gặp người em kia_cô

Nó đi ra ngoài ghế đợi ở sảnh, nói với bà Chi

- Xin bà hãy về cho, cô Trang cần thời gian để có thể đối mặt với chuyện này. Sau khi có đủ dũng khí, cô Trang sẽ đích thân liên lạc lại với bà_nó

- Oắt con, dám yêu cầu mẹ tao như vậy à_Châu Dương lên tiếng

- Được rồi con, nếu Trang nó đã nói thế thì chúng ta về_Ba Chi

Bà Hoa Chi cùng Dương rời khỏi bệnh viện. Bên ngoài đã có một chiếc ô tô đợi sẵn....hai người bước vào, xe chạy mất hút...

1 tuần sau

- Cảm ơn thầy đã chăm sóc bọn trẻ khi tôi vắng mặt_cô bắt tay thầy Toán

- Không có gì...cô có thể đi dạy lại là tốt rồi, tôi trả lớp lại cho cô_Ông “Khíu Chợ” cười niềm nở

- Nếu không có gì thì em xin phép lên lớp nha thầy_cô chào thầy rồi đi thẳng lên lớp 10a2....ngồi vào chỗ ngồi mà 1 tháng này đã đưa nó vào dĩ vãng

Cô lấy lại giọng, nói lớn

- Cuối tuần này đi biển không mấy đứa_cô vui vẻ

- Có_cả lớp đồng thanh

- Quyết định vậy nha, sẽ đi vào ngày thứ 7 và chủ nhật, gặp nhau tại trường lúc 7h nha_cô

- Dạ_cả lớp

Ôi cái số tôi sao mà nó sướng thế....được đi biển chơi đấy nhá_nó nghĩ thầm

- Mày nghĩ ba má sẽ cho mày đi chắc_Tú Linh như đi dép trong bụng nó

- Tao sẽ nhờ ông nói giúp_nó tự tin

- Kệ mày luôn...tao đi ra canteen với Minh Nhật đây_Linh

Con nhỏ này, từ khi có bồ là quên tên tao luôn rồi, suốt ngày chỉ biết Minh Nhật, Minh Nhật và Minh Nhật thôi_nó

Thứ bảy đến....nhờ sự giúp đỡ của thân hộ mệnh Thiên Hiếu nó đã được đi chơi với cả lớp

- Oa, gió mát quá_nó dang tay, đón từng đợt sóng biển lúc hoàng hôn xuống

- Cậu cũng biết thưởng thức quá ha!_hắn nhắm nghiền đôi mắt, gió thổi lên gương mặt hoàn hảo trên từng milimet

- Được rồi, vả lớp vào nhận phòng ở khách sạn đi nha...4 bạn một phòng

Không biết do xúi quẩy hay trùng hợp mà hắn, nó, Tú linh và Minh Nhật cùng một phòng. 2 đứa kia thì không nói, nhưng hắn và nó thì

- Tránh ra cho tôi đi vào phòng nào_nó
 - Cửa phòng to như vậy, cậu đi bên kia đi
- cả hai dành qua dành lại, cuối cùng cũng đã vào được phòng, đồ đạc cũng sắp xếp xong xuôi luôn...

20. Chương 20

Hắn trốn ra bãi biển, tay lằng lằng chiếc điện thoại, để màn hình là ảnh nó...Tú Linh không biết từ đâu ra xuất hiện trước mặt hắn

- Khi nào cậu mới định nói cho Hân biết
- Biết cái gì_hắn cúp nguồn điện thoại
- Chuyện cậu thích Hân ý, lừa ai chứ lừa tớ thì không có dễ đâu à_Tú Linh cười
- Ờ thì.....ờ thì.....để thêm một thời gian nữa đã_hắn ngáp ngừng, mặt đỏ như trái gấc sắp trơi khỏi cành
- Hân nó không tinh ý ba cái chuyện tình cảm này đâu, bây giờ mà không nói, lỡ mà sau này Hân thích người khác thì cậu có mà hối hận cả đời_Linh cười nham hiểm, có chút đe dọa

Chiều tà, hoàng hôn xuống, một cặp đôi hạnh phúc đang đi dạo trên biển đỏ.Cảnh đang lãng mạn, bỗng hắn xuất hiện lù lù trước hai người họ...

- À....Linh à....chuyện cậu.....nói.....hồi sáng ấy_hắn (chuyện gì Tú Linh biết thì Minh Nhật cũng sẽ biết)
 - Thì sao_Minh Nhật
 - Tớ muốn thực hiện ngay vào tối hôm nay_hắn
 - Được rồi, chúng tôi sẽ giúp cậu, làm mai mỗi một lần cho biết vậy_Tú Linh
- Theo như toàn bộ kế hoạch ông mỗi bà mỗi đã cài đặt sẵn.....

- Hân à, đi dạo biển kiếm đồ ăn không_Linh nhõng nhẽo
- Mà là heo à, mới ăn tối xong, còn chưa kịp tiêu hết_nó
- Không ăn thì đi chơi với tao cũng được, chứ đi một mình buồn lắm_Linh
- Chịu_nó

Tú Linh kéo nó ra biển, đúng chỗ hẹn rồi lẩn đi đâu mất hút.Nó vừa chớp mắt...mở mắt ra thì thấy hắn đã xuất hiện ngay ở đó

- Ồ...sao cậu lại ở đây....con Tú Linh đâu rồi_ní ngó ngang ngó dọc
 - Tôi không biết....Tú Linh cũng đi rồi...cậu đi dạo với tôi nha...biển mát lắm
- Vốn là người thích biển, nó đi theo hắn luôn
- Đây, đi đâu xa vậy....tôi mỏi chân quá_nó ngồi xuống xoa xoa cái chân
 - Leo lên đây tôi cõng_hắn hạ thấp người xuống
 - Vai cậu.....ấm thật đấy_nó tự nhủ

Hắn cõng nó đi tiếp một đoạn khá xa, rồi cho nó ngồi xuống ghế đá cạnh đó

- Ngồi đi, cậu ăn uống kiểu gì mà người nhẹ thế này, cõng người mà cứ như cõng một tá bong gòn vậy á!_hắn càu nhàu
- Liên quan đến cậu?_nó trợn mắt

Hai người....cùng ngồi trên một chiếc ghế đá nhưng không ai nói một lời nào.Hắn hít một hơi thật sâu rồi nói với nó

- Tôi thích cậu_hắn lấy hết can đảm

- Tôi biết_nó trả lời không chút suy nghĩ

- Cậu....biết?_hắn

- Ủ...sáng hôm nay thấy Linh nó vui vui, gặng hỏi mãi con Linh nó mới chịu nói cho tôi biết....

- Vậy cậu còn ra đây làm gì_hắn thất vọng

- Để nghe lời tỏ tình của cậu....nếu cậu thật sự thích tôi thì hãy cho tôi thời gian suy nghĩ, nhé!!_nó cười

- Được rồi...về thôi_hắn

Cả đêm hôm đó...nó suy nghĩ mãi về lời tỏ tình của hắn

- Hân...Hân à...dậy mau_Linh

- Có chuyện gì_nó mắt nhắm mắt mở

- Thành Bảo bị người ta bắt cóc rồi

Giờ nó mới thực sự tỉnh táo

-Ai bắt cóc_nó hét lớn

-Tao không biết...chỉ có bức thư này thôi, là gửi cho mày đấy

Nó vội vàng bóc bao bì, mở thư ra đọc:

- Hoàng Nam Bảo đang ở trong tay bọn tao, nếu muốn hắn trở về an toàn thì mày hãy đến địa chỉ này...khi mày đến thì Nam Bảo cũng sẽ được thả...nếu mày không đến thì hắn sẽ không còn sống trên cõi đời này nữa đâu

- Để tao gọi anh Nhật

- Đừng gọi anh ấy, mày cũng đừng đi theo tao.Tốt nhất chuyện này không nên để ai biết_nó

Nó bóp nát lá thư, thay đồ rồi đến địa chỉ X.Đến nơi thì hắn đã xỉu, xung quanh là mấy chục tên áo đen, đeo kính cầm súng chờ tên cầm đầu hạ lệnh

- Tao đến rồi...mau thả người_nó

- Hắn sẽ được thả nếu mày là người thay thế_người kia quay đầu lại...đó chính là Nguyệt Ánh

- Được_nó

Hắn tỉnh lại cùng đồng thời là lúc được thả ra

- Hân à....cậu mau về đi...ở đây nguy hiểm lắm_hắn

- Ái chà...tình cảm quá nhỉ....thứ mà tao không có được thì không ai có thể có_Nguyệt Ánh

- Alex...giết con nhỏ đó cho tao..._Nguyệt Ánh hạ lệnh

Nó nhắm mắt....ĐOÀNG....tiếng súng nổ...nó không hề cảm thấy đau đớn một chút nào...thay vào đó....hắn đã ngã gục, máu khắp đầu vì đỡ đạn cho nó

Hắn ngã xuống dưới chân nó....bọn người kia cũng đã tẩu thoát...

- Đây...tỉnh lại đi...đừng làm tôi sợ mà_nó khóc

- Đừng có khóc...dù thế nào cũng đừng có khóc...tôi luôn bên cạnh cậu mà Bạch Thiên Hân_hắn cố gắng mở mắt

Nó vớ lấy chiếc điện thoại gọi cho cấp cứu

- Ráng một chút nữa thôi_nó đỡ đầu hắn, bàn tay dính đầy máu

- Tôi thích cậu, Hân à!_Hắn

- Tôi biết...tôi biết rồi mà...cậu đừng nói nữa _nó khóc to

Đôi mắt hấn nhắm nghiền, nó nói nhỏ

- TỐ THÍCH CẬU, THẬT ĐẮY!

Xe cấp cứu chở cả 2 người đến bệnh viện.Trên suốt đường đi, nó không ngừng nắm tay hấn và cầu nguyện...

Do mất nhiều máu và vết đạn đã đâm vào trán nên hấn đã bị hôn mê suốt 4 ngày 3 đêm...làm nó suýt tưởng hấn đã....

- Bệnh nhân tỉnh rồi đây em _giọng của chị y tá

Nó chạy vào chỗ hấn...bị thương mà độ cool không hề giảm đi một chút nào....chỉ là có thêm một dải băng quấn trên đầu để cầm máu thôi

- Cậu làm tôi chết khiếp đây _nó

- Nếu không nhờ chuyện này thì tôi đâu có biết là cậu thích tôi đâu chứ! _hấn cười

- Ai nói với cậu thế, bị mất máu nhiều quá nên hoang tưởng à? _nó lật lọng

- Thế cơ à...coi như là cậu đồng ý nhé...bạn gái.Giờ cậu chính thức là bạn gái của Hoàng Nam Bảo này nhé! _hấn

- Ủ...khổ cậu quá _nó ngượng đỏ cả mặt

Chuyến đi chơi đã kết thúc rất nhanh do phần lớn nó ở bệnh viện chăm sóc hấn..ý lộn bạn trai chứ, nên không có thời gian ra ngoài nhiều

Chuyện nó chính thức làm bạn gái Nam Bảo nhanh chóng lan truyền đi khắp nơi.Chuyện của nó bây giờ ai cũng biết (kể cả anh hai)

- Có bạn trai rồi cơ à...em tính bỏ anh cho ai đây.Hay là bỏ hấn theo anh đi _Minh Phong trêu

- Ô cái anh này, em có bỏ anh đâu chứ...em vẫn yêu anh nhất _nó cười trêu

- Thầy...à không...Minh Phong à!.Thiên Hân bây giờ đã là bạn gái của tôi rồi đây, anh cứ gần gũi với cô ấy như vậy làm tôi mệt lắm đây _hấn

- Bạn trai em nó ghen kìa Hân ơi....thế em chưa nói cho cậu ấy biết à _Minh Phong

- Chuyện gì vậy Hân?...có chuyện gì mà tớ chưa biết à _hấn nhún mày

- À...thật ra....Minh Phong là anh họ của tớ đây...tức là Minh Nhật cũng vậy

- Hả...soa cậu không nói sớm....làm tôi đắc tội rồi _hấn

Nghe nói vậy, Minh Phong vỗ vai hấn

- Không có gì đâu mà, chăm sóc cô em này hộ anh nhé, nó hơi bị ngang bướng đây _Minh Phong nói xong rồi đi luôn

- Anh à.....!!! _nó

Nó khuan cả cái vali vào nhà, thở chưa ra hơi thì anh nó đã xem vào

- Em có khách kìa _anh nó

- Ai vậy _nó ngạc nhiên

- Vào mà coi _anh nó

Nó để đồng hồ lại cho quản gia rồi đi vào phòng khách...

- A....anh Tuấn đây à _nó

- Lâu rồi không gặp em _Tuấn cười

- Cậu thông cảm...con bé này ngất ngất làm sao ấy...cậu lù lù thế này mà còn..._anh nó
- Không thèm chấp với anh....thế hai người quen nhau ă? sao có vẻ thân thiết thế_nó
- Ủ...Tuần là cấp dưới thân cận của anh đấy nhóc_anh nó
- Thế còn công ty nhà anh_nó
- Công ty đó ba anh vẫn đang quản lí rất tốt_Tuần

Nó và Tuần nói chuyện một hồi mới kết thúc.Tuần chào cả nhà rồi ra về...

- Anh thấy Tuần có vẻ thích nhóc đấy_anh nó
- Ai chẳng biết, em xinh đẹp dễ thương như vậy mà_nó tự sướng

Lúc này...nó không nghĩ về ai mà chỉ nghĩ về hấn nên nó nghĩ tình cảm của anh Tuấn cho nó chỉ là tình cảm, của người anh trai dành cho em gái...ngoài ra không còn gì khác...Nhưng ai biết rằng....mọi chuyện không phải như nó nghĩ....

21. Chương 21

Nó vừa ăn tối xong, lên phòng ôm ngay chiếc điện thoại, đang lướt qua lướt lại trên Face thì có tin nhắn: (Trong danh bạ của nó, số của hấn nó lưu là “Tên Hách Dịch”;trong danh bạ của hấn, số của nó hấn lưu là “Bạn Gái”

- Tên Hách Dịch:Bạn gái ăn tối chưa?
- Bạn gái:Rồi
- Tên Hách Dịch:Bạn gái đang làm gì đó
- Bạn Gái:Đang nhắn tin với người ngoài hành tinh
- Tên Hách Dịch:Cậu.....dám??

Chưa kịp trả lời tin nhắn của hấn thì có người gõ cửa phòng

- Ai đó_nó nói vọng ra
- Anh nè_anh nó
- Vào đi...nó tắt điện thoại

Anh nó đi vào phòng,ngồi ghế...điềm tĩnh nói

- Anh muốn công bố thân phận thật của em_anh nó
- Để làm gì_nó
- Để thoát khỏi cái tình trạng này...cứ như thế này thì lỡ sau này có chuyện gì thì sao?_anh nó
- Ý anh nói Nguyệt Ánh và Kim Ngân_nó
- Phải_anh nó

Đắn đo suy nghĩ một hồi....nó quyết định nhắn tin cho hấn

- Bạn Gái:Ê

Thấy nó chủ động nhắn tin đến, hấn vội trả lời ngay

- Tên Hách Dịch:Có chuyện gì vậy?
- Bạn Gái:Tôi muốn hỏi cậu một chuyện
- Tên Hách Dịch:Chuyện gì

- Bạn Gái:Cậu nghĩ tôi có nên công bố thân phận thật
- Tên Hách Dịch:Tớ nghĩ cậu nên làm vậy.Nếu làm vậy thì cậu sẽ được bảo vệ an toàn bỏ tập đoàn B&T
- Bạn Gái:Được rồi....cảm ơn cậu

Sauk hi nghe lời khuyên của hần, nó trả lời anh hai

- Được rồi, sao cũng được_nó
- Tốt lắm_anh nó

Sáng hôm sau, anh nó đến trường...tập hợp toàn bộ học sinh

- Chào các bạn...chắc hẳn các bạn đã biết tôi là ai rồi chứ_anh nó
- Bạch Thiên Hiếu_cả trường đồng thanh
- Hôm nay tôi muốn giới thiệu em gái tôi với các bạn_anh nó

Cả trường xì xào

- Tao cũng nghe nói anh Hiếu có em gái nhưng cô ấy rất ít khi xuất hiện_hs1
- Con bé đó chắc may mắn lắm...có anh trai đẹp như vậy mà_hs2
- Đứa em gái đó tao đảm bảo đẹp như anh Hiếu vậy_hs3

Những lời bình luận không thể nào ngớt....Minh Phong lên tiếng

- Toàn trường im lặng nào...

Anh nó nói tiếp

- Em gái của tôi chính là Bạch Thiên Hân lớp 10a2

Loa phát thanh được bật lên lần 2

- Thấy chưa...tao nói mà....xinh đẹp như nó sao mà là con nhà nghèo được_hs1
- Anh em họ giống nhau quá ha_hs2

Buổi tập hợp kết thúc.Từ ngày biết nó là con gái của tập đoàn B&T, ít dai dám đắc tội với nó.Nó vừa vui vừa lo...không biết sắp tới sẽ có chuyện gì xảy ra

Hần cất xe rồi lê từng bước vào nha.Chưa kịp ngược đầu lên thì ba mẹ hần đã hỏi tới tấp

- Thiên Hân là con gái của tập đoàn B&T hả_ba hần
- Dạ_hần
- Con Hân là con gái của Hoàng Hương hay sao_mẹ hần
- Dạ_hần
- Bạn gái của con trai ba đúng là không tầm thường_ba hần
- Dạ_hần

15' sau, hần mới thoát khỏi cái cuộc tra khảo kinh hoàng ấy.Hần lấy điện thoại hần tin cho nó

- Tên Hách Dịch:nhờ cậu mà tớ bị ba mẹ tra khảo đây này_hần
- Bạn Gái:Hi hi

Để thoát khỏi tình trạng quen nhau lén lút như trước, hần và nó quyết định công khai

Hần chở nó đến trường...hành động này không qua mắt được tay chân của Nguyệt Ánh

- Tụi nó đã công khai rồi_tên 1

- Được lắm_Nguyệt Ánh

Hắn đỡ nó xuống xe, nắm tay nó kéo lên lớp

- Họ quen nhau thật rồi kia_hs1

- Quá đẹp đôi rồi còn gì_hs2

- Hoàng tử bây giờ đã là hoa có chậu...còn tao thì sao_hs3

Suốt cả tiết học...thỉnh thoảng cả lớp cứ quay xuống nhìn nó và hắn làm nó ngượng vô cùng

REng....reng....reng_chiếc chuông hộ mệnh kéo nó ra khỏi cái tình trạng giết người không dao này

- Đi ăn nha_hắn

- Ủ_nó

Hắn chở nó trên chiếc mô tô đen sang trọng....gió phất vào mái tóc xõa đen nhanh của nó

- Thực đơn ạ_chị nhân viên lịch sự

- Lấy 2 phần gà rán, hamburger, khoai tây chiên và coca nha_nó

- Xin đợi một chút

Cô nhân viên lấy lại thực đơn...chờ không gian lại cho bọn nó

- Cậu có nhớ lần tôi cứu cậu lúc ở ngôi nhà hoang không?_hắn

- Nhớ chứ_nó

- Biết sau tôi tìm được cậu không_hắn

- Sao vậy...?_nó nhìn thẳng vào mắt hắn

- Nhờ sợi dây chuyền đây...tôi đã gắn thiết bị GPS mini trên sợi dây chuyền ấy.Chiếc ổ khóa trên cổ cậu và chiếc chìa khóa trên cổ tôi là đồ cặp_hắn

- Thì ra là vậy...cậu định theo dõi tôi đấy à_nó

Đồ ăn đây ạ_tiếng cô nhân viên làm kết thúc cuộc trò chuyện của nó và hắn

- Ăn đi_nó

- Được rồi_hắn

- Cậu ăn nhiều thế mà sao vẫn gầy thế này_hắn trêu

- Chẳng biết nữa_nó

- Lát nữa về nhà tôi gặp ba mẹ nha_hắn

- Ủ_nó

Ăn xong, hắn chở nó về nhà để nói chuyện với ba mẹ

- Hân vào nhà đi con_mẹ hắn

- Con là con gái của tập đoàn B&T hay sao_ba hắn

- Ờ...dạ_nó

- Sao thằng Bảo nó nói nhà con chỉ buôn bán nhỏ lẻ thôi mà_mẹ nó trừng mắt nhìn hắn

- Tại con muốn bảo vệ tính mạng bạn gái thôi mà, lỡ ba mẹ làm gì bạn ấy thì sao đây_hắn

- Thằng oắt con, làm như ba mẹ là quái vật không bằng_ba nó

- Thế ba mẹ con biết chuyện này chưa_mẹ hắn

- Dạ chưa ạ_nó - Được rồi, chuyện này để nhà bác lo hết.Chuyện ba mẹ con con cứ yên tâm_mẹ hấn

Hấn chở nó về nhà, hôn lên má nó rồi chạy xe đi luôn

- Tên mắc dịch, chết đi cho tôi_nó nguyền rủa hấn

Kính coong_chuông nhà nó reo.Dì Bảy chạy ra mở cửa

- Chào cậu, tiểu thư chưa dậy đâu cậu à_dì Bảy

- Không sao đâu dì...con sẽ gọi bạn ấy dậy....dì cứ để con vào_hấn

Hấn dắt xe vào nhà, đi lên phòng nó

Thấy nó đang ngủ say mà vẫn còn sớm nên hấn không nỡ gọi nó dậy.Thấy1 chiếc điện thoại trên bàn...hấn lấy ra nghịch

- Mật khẩu là gì nhỉ_hấn

Sau vài lần thất bại, hấn đã mò được mật khẩu của nó...là ngày sinh của hấn, chính xác là ngày sinh của hấn.Hấn vào danh bạ, thấy số của hấn nó lưu là “Tên Hách Dịch”, mặt hấn đen lại...gọi nó dậy một cách thô bạo

- Con heo kia dậy mau_hấn

- Nó tỉnh ngay, thay đồ rồi đi học luôn (*tại hấn đến gọi đây mà*)

Hấn mặt hầm hầm kéo nó lên xe rồi đi luôn

- Này cậu có chuyện gì vậy_nó quan tâm

Thấy hấn không trả lời...nó hỏi tiếp

- Sao thế_nó

- Cậu dám lưu số tôi là “Tên Hách Dịch”_hấn

- Sao...sao cậu biết....._nó

- Cậu không cần biết_hấn lạnh giọng

- Xin lỗi mà...tớ xin lỗi mà...xin lỗi.Tớ đổi liền_nó chấp tay cầu khẩn hấn

Nhìn đi...Nó đã đổi số của hấn từ “Tên Hách Dịch” đến “Bạn Trai”

Hấn thấy vậy....cục giận đã không còn nữa...

- Tha cho cậu lần này_hấn

- Đi ăn nha, tớ đói quá_nó

- Ăn nữa sao_hấn

- Lúc ở nhà tôi đã ăn gì đâu...cậu kéo tôi đi luôn còn gì_nó

Cảm thấy có lỗi, hấn chở nó đi ăn một chỗ hoành tráng...

Từ khi nó làm bạn gái hấn, mọi chuyện trở nên đơn giản với nó.Hấn quan tâm nó từng li từng tí, trở nên ập ập hơn, biết quan tâm lo lắng cho người khác.Còn nó, từ khi có hấn, nó cảm thấy hấn không hề xấu như lần đầu gặp nó....

- Hân à_một giọng nam từ đằng xa vẫy tay nó

- Ai vậy_hấn hỏi

- Tớ đâu có biết_nó

Hấn và nó tiến lại gần chỗ người đó...thì ra là anh Tuấn

- Lâu rồi không gặp em, em lớn hơn nhiều rồi nha_anh Tuấn

- Anh cứ chọc em_nó cười
- Anh là....._hắn
- Đây là Tuấn, tiền bối của tớ.Tớ quen anh ấy lúc đi du học nước ngoài đó Bảo_hắn
- Rất vui được gặp cậu, cậu là..?_anh Tuấn

Em là bạn trai của Hân, rất vui được gặp anh_hắn bắt tay anh Tuấn, trong lòng cảm thấy không được vui lắm vì anh Tuấn cứ tỏ vẻ thân mật với nó

Briana: Tuần trước bạn quá nên tuần này tác giả đăng nhiều chương bù cho mọi người nè.....viết mọi tay quá *huhu*...Ai thương tác giả hông...???Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện suốt thời gian vừa qua.Mọi tay - quá - đi!

22. Chương 22

Mọi chuyện tưởng như đã xong xuôi thì nó có điện thoại.Là số lạ!

- A lô....ai đầu dây bên kia đây ạ_nó hỏi
- Là bác đây, bác là mẹ của Nam Bảo đây_giọng bên kia trả lời
- Ô....Con chào bác ạ_nó
- Ủ...Con có rảnh không?.....ngày mai nhà bác có buổi cơm thân mật, muốn mời con đến nấu ăn để thưởng thức tài nghệ...có được không?_mẹ hắn
- Dạ được, ngày mai cũng không có học gì nhiều ạ_nó
- Cảm ơn con, bác cúp máy đây_mẹ hắn

Tút...tút...tút....mẹ hắn cúp máy.Nó không hề thấy lo lắng một chút nào, ngược lại còn thấy vui vì trước đây (*khi giả làm bạn gái hắn ý*) nó đã học qua rất nhiều khóa nấu ăn rồi.Từ món Âu đến món Á, kể cả món dân dã nhất của Việt Nam nó cũng biết nấu tuốt. (*kinh thế cơ à*)

Ngày mà nó mong đợi cũng đã đến...nó đến nhà hắn từ rất sớm, mua đầy đủ đồ ăn rồi bắt tay vào nấu luôn.Nó bây giờ trông thật đẹp:chiếc váy xòe trắng hơi quá đầu gối, chiếc áo tay dài màu đen, cùng với mái tóc búi gọn gàng (*cô tắm thời hiện đại chẳng?*).Hắn cũng biết hôm nay nó đến nấu ăn nên cố ý ở nhà để giúp nó.Hắn bước khỏi phòng, xuống bếp thì thấy nó đang tỉa cà rốt...hắn chạy lại...ôm eo nó, nói nhỏ vào tai

- Có cần giúp gì không_hắn
- Nó giật mình, quay lại thì hắn thả tay ra khỏi vòng eo thon gọn của nó thì *Chụt*...môi hắn chạm vào môi nó...(*lãng mạn ghê*)...Nó lấy lại bình tĩnh, đẩy hắn ra...
- Cái cậu này....lỡ ai thấy thì sao_nó
- Tính lừa tặc tớ à...có ai ở nhà đâu chứ_hắn cười nham hiểm
- Aish...cậu bảo giúp tớ cơ mà...nhặt đồng rau ấy rồi đem đi rửa lẹ đi_nó
- Biết rồi vợ yêu_hắn
- Cái gì?....muốn chết hay sao?_nó lăm le con dao đang cầm trên tay
- Hờ...hờ...tớ chỉ giỡn thôi mà_hắn

Một tiếng sau...nhờ sự giúp đỡ của hắn...nó đã nấu xong hết toàn bộ thức ăn cho tối nay

Nhìn đồng thức ăn hấp dẫn trên bàn, hắn không kiềm chế được mà mất ý thức lấy tay bốc trộm đồ ăn thì:

- Nay này, ba mẹ cậu chưa về mà ăn cái gì...đợi một tẹo nữa đi_nó
- Nhưng tớ đói quá_hắn giả bộ đáng thương

Kính coong_chuông cửa nhà hấn vang lên

- Ba mẹ về rồi kìa_hấn

Nó cởi tạp dề, cùng hấn đứng ra trước cửa, đón ba mẹ hấn về (*giống vợ chồng...*)

- Con chào ba mẹ/bác_hấn/nó

- Ủ...hai đứa vào nhà đi_ba hấn

- Đồ ăn thơm quá nha_mẹ hấn

Cả 4 người cùng ngồi vào bàn ăn...

- Mời hai bác ăn cơm_nó nhỏ nhẹ

- Ủ ăn đi con_mẹ hấn

Ba hấn đung đưa trước.Vừa bỏ thức ăn vào miệng...món này thực sự rất ngon...ngon lắm mẹ nó à_lời đầu tiên ba hấn thốt lên khi ăn món ăn do nó nấu

- Umh....thực sự ngon thật...con khéo tay thật đấy_mẹ hấn khen

Nó bây giờ mới có thể thoải mái mà ăn...nó chỉ sợ món nó nấu không hợp khẩu vị với nhà hấn

- Ăn nhiều vào....tôi không thích con gái gầy như que củi đâu á_hấn gấp thức ăn vào chén nó

- Cậu thiệt tình_nó

Ba mẹ hấn bụng miệng cười.Thấy được mặt ba mẹ hấn...nó ngại quá...đạp chân hấn một phát rõ đau

- Được rồi mà....hai đứa ăn đi...ba mẹ có chuyện đột xuất...phải lên công ty bây giờ...tối nay ba mẹ sẽ về trễ Bảo nha, cứ ngủ trước rồi mai còn đi học nữa_mẹ hấn nói xong rồi cùng ba hấn đi luôn

- Haizzz...ở nhà một mình nữa rồi...buồn chết mất_hấn không còn hứng để ăn

Bỗng một cái “bóng đèn tỏa sáng” xuất hiện trên đầu hấn

- Hay là....tối nay cậu ngủ lại nhà tớ nha_hấn

- Sao như vậy được...tớ chưa có xin phép ba mẹ đâu á_nó

- Cậu lâu lâu cũng ngu quá ha...mất hết chất xám rồi à_hấn

Nó ngơ ngác như con nai vàng

- Trước khi đến đây tớ đã xin phép ba mẹ cậu cả rồi_nó

- Ôi trời...hèn chi tớ đi mà ba mẹ cứ cười cười...thì ra là cái vụ này à_nó

- Thế là ổn rồi....hôm nay ở đây nhé_hấn

- Ủ sao cũng được...đợi tớ rửa cái đồng chén này đã_hấn

- Để CHỒNG phụ VỢ nha_hấn cố ý nhấn mạnh chữ “vợ chồng”

- Ủm (*ơ sao hôm nay lại hiền thế này*)

Cuối cùng, nó cũng đã dọn dẹp xong...nhìn lên đồng hồ...chỉ đúng 8h30'.Thấy còn sớm chán, hấn và nó đi xem tivi

2 tiếng sau

“Xin mời quý khán giả đón xem tập tiếp theo vào tuần sau”_dòng chữ ong bướm xuất hiện trên màn hình tivi cũng là lúc hấn đi ngủ

Bên cạnh....nó đã ngủ say từ lúc nào.Không nỡ đánh thức nó, hấn bế nó lên phòng....(*chuyện gì sẽ xảy ra...*)

Hấn đặt nó nhẹ nhàng xuống giường, chỉnh gối cho nó rồi cũng leo lên ngủ cùng nó luôn.Nó ngủ ngon lành...rúc đầu xuống tấm thân rắn chắc ấm áp của hấn.Hấn ôm thân hình nhỏ gọn của hấn vào lòng...

- Tiểu thư ơi....dậy thay đồ rồi đi học đi ạ_thấy giọng người giúp việc có chút khác khác, nó tỉnh dậy ngay
- Thiếu gia đang đợi cô dưới nhà đấy_cô giúp việc

À à...nhớ rồi...hôm qua mình ngủ lại nhà hấn...sao mình lên được đây vậy nhỉ....còn bộ đồ đi học này nữa chứ_Nó nhìn lên đồng hồ....không suy nghĩ nữa mà chạy lẹ vào nhà vệ sinh

- Làm gì mà lâu thế, ăn lẹ rồi còn đi học_hấn
- Biết rồi....mà hôm qua cậu bế tớ lên phòng à_nó
- Chứ sao...không lẽ cậu tự mọc cánh bay lên_hấn
- Vậy cậu...._nó đưa tay hình dấu X ra trước ngực
- Cậu vừa vừa thôi....lo ăn sáng lẹ đi còn đi học...sắp trễ rồi đấy_hấn

Hôm nay xe của hấn vừa đi sửa nên phải đi bằng ô tô nhà hấn.Đến sân trường...như thường lệ....hàng trăm hàng ngàn cặp mắt sẽ hướng vào nó và hấn.Bỏ qua những con mắt ấy....hấn thản nhiên ra xe trước....mở cửa cho nó rồi nắm tay nó lên lớp

Bên dãy kia...Nguyệt Ánh và Kim Ngân đang tức điên lên vì ghen.....do nó là con gái tập đoàn lớn nên Ánh tạm thời chưa có kế hoạch gì để trừ khử nó....

- Chắc tôi chết mất_Kim Ngân
- Cậu không cần phải cuống lên như thế...chắc chắn nó sẽ không được mãn nguyện lâu nữa đâu...chỉ là bây giờ chưa có cách thôi_Nguyệt Ánh trấn an Kim Ngân

Hấn và nó vào lớp...không khác nhau là mấy...bên góc kia, Tú Linh và Minh Nhật đang thân mật ở đó kia kìa

Nó chạy vào chen ngang...

- Mày ngon ghê....bỏ tao mà đi học trước cơ đấy_nó
- Chẳng phải mày ở nhà thằng Bảo hay sao_Tú Linh
- Ờ thì sao_nó
- Thì tụi tao không muốn làm phiền tụi mày, cho tụi mày một bầu không gian lãng mạn nên đi trước đấy..._Tú Linh cười

Đến đây...nó nín luôn...thật không còn gì để trăn trở với cái con này mà

- Thôi tụi anh đây...hai đứa cứ tự nhiên như ở nhà nha_Minh Nhật kéo tay Tú Linh đi ra canteen

Hấn nắm tay nó, kéo nó xuống ghế

- Ngồi đi, tớ biết dạng cậu đẹp không cần phải khoe_hấn
- Tính chọc tức tớ đấy à_nó
- Hôm nay tớ không muốn đi học đâu...cúp nha vợ_hấn nũng nịu, tay hấn vẫn nắm chặt tay nó
- Tớ cũng vậy á...cúp hôm nay đi nha_nó

Hấn lấy xe chở nó đến thăm bà ngoại ở quê

- Bà ơi...còn đến thăm bà nè_hấn đi xung quanh nhà tìm bà nó
- Cháu trai của bà đây à_một bà lão gương mặt phúc hậu đến ôm chầm lấy hấn
- Hai đứa vào nhà lẹ đi kéo lạnh_bà hấn

Ngôi nhà trông chẳng có vẻ gì là sang trọng nhưng rất gọn gàng, ngăn nắp

- Bà à...hôm nay cháu dẫn bạn gái tới ra mắt bà

Nó chọc tay hấn....bà hấn tiến lại gần nó...gật gật đầu rồi nói

- Cháu trai bà có khác nha, cô bé này xinh lắm__bà hấn

Buổi trưa, nó nấu vài món đơn giản mời bà hấn....Bà rất vừa ý với nó...vừa ý tất cả mọi thứ...

Chiều đến, hấn và nó mới chào tạm biệt bà để quay về thành phố

Hấn chở nó về tận nhà...mở cửa cho nó xuống xe rồi về thẳng nhà luôn

- Con gái về nhà rồi đấy à__mẹ nó

- Ồ dạ con mới về__nó

- Bạn trai con đâu rồi sao không dẫn vào nhà chơi__ba nó

- Cậu ấy vừa mới về rồi__nó

- Thế hôm qua hai đứa có làm gì không?__đến lượt anh nó chen vào hỏi nó

- Chẳng có gì cả...em lên ngủ trước đây....con không ăn cơm đâu, ba mẹ với anh cứ ăn trước

Nó chạy lên phòng, nghĩ lại tất cả những việc đã xảy ra hôm nay....Nó là một kỉ niệm đẹp của nó và hấn...mãi mãi là một kỉ niệm đẹp!

Ting....tin nhắn của hấn gửi cho nó:

- Bạn Trai: Vợ yêu ăn tối chưa vậy?

- Bạn Gái: Không ăn

- Bạn Trai: Muốn chết à, người đã gầy rồi còn bỏ cơm là sao?

- Bạn Gái: Không muốn ăn là không muốn ăn

Tán gẫu với nó một hồi...vì không muốn hấn thức khuya, hấn hỏi

-Bạn trai: Vợ yêu mau đi ngủ đi!

- Bạn Gái: Ừ, biết rồi mà

- Bạn Trai: Cậu ngủ ngon nha

- Bạn Gái: Ngủ ngon

- Bạn Trai: Yêu vợ nhiều lắm...<3><3><>

Cái gì vậy nè..._nó vừa đọc tin nhắn của hấn vừa khúc khích cười

23. Chương 23

Bây giờ chuyện hấn đến nhà nó, nó đến nhà hấn hay nó nấu ăn ở nhà hấn đã là chuyện quá đổi bình thường.Ba mẹ hấn coi nó như con dâu tương lai, chiều chuộng nó hết mực...

Như thường lệ, hấn đến đón nó đi học.Hôm nay, hấn mua nhiều đồ ăn sáng, hạ quyết tâm bồi bổ cho nó mập ra

- Không ăn nữa đâu....ăn hết rồi__nó

- Ăn hết mau__hấn răn đe

- Không ăn__nó

- Không ăn thì thôi__hấn quay phắt mặt đi hướng khác, vờ giận nó

Thấy hấn giận, nó ngoan ngoãn mà ăn hết đống đồ “béo bở” ấy

- Thế mới được chứ__hấn trở lại bộ mặt thật

Tú Linh cùng Minh Nhật bước vào lớp, thấy cảnh tượng của hấn và nó...Linh hét lên

- Anh Nhật ơi cảnh nóng, cảnh nóng__Linh

- Từ anh vô liền__Nhật

Minh Nhật xách hai túi đồ linh khinh vào lớp...

- Tụi bay phải cho bàn dân thiên hạ sống với chứ__Minh nhật trêu

- Tại cậu ta cứ bắt em ăn chứ bộ__nó

- Cậu làm vậy là đúng đấy Bảo ạ, con này phải dùng biện pháp mạnh nó mới chịu ăn__Linh

Lần lượt từng người vào lớp...Nguyệt Ánh vẫn không quên ném cho nó một cái lườm ác ý.Chuyện này hấn thấy rất bình thường, đây cũng không phải là lần đầu tiên nhưng hôm nay có cái gì đấy rất khác...chắc chắn sẽ có chuyện gì xấu xảy ra

- Mấy bữa nay sao tao không thấy Trương Nhi đi học vậy__nó

- Tao nghe nói nhà nó có chuyện gì đó__Linh

Trương Nhi từ xa bước vào lớp...về mặt nhìn như không có chút nào gọi là buồn cả, thay vào đó Trương Nhi còn cười rất tươi khi chào nó

- Chào mọi người__Trương Nhi vui vẻ

- Sao mấy bữa nay không thấy đi học vậy__nó

- Nhà có chuyện bận ấy mà__Trương Nhi

- Chuyện gì vậy__Tú Linh chen vào

- Chẳng có gì đâu mà, chỉ là chuyện trong nhà thôi__Trương Nhi cười, gương mặt có chút nét buồn

Cả bọn chẳng hỏi gì thêm, chỉ nó Minh Nhật và hấn ngồi im thin thít từ đầu buổi đến cuối buổi

- Tin hot đây....tin hot đây__Tân vừa cầm chiếc điện thoại vừa reo như trường sắp cháy tới nơi

- Chuyện gì vậy__Nguyệt Ánh

- Tao nghe đồn nhà Trương Nhi sắp ta đường ở tới nơi rồi__Tân không rời mắt khỏi chiếc điện thoại

- Sao vậy__Tú Linh nhiều chuyện

- Hình như ba nó thâm hụt công quỹ, bị công ty phát hiện rồi tịch thu hết toàn bộ tài sản hiện giờ__Tân

Nó và hấn gần như đứng lặng...hèn gì ấy bữa nay không thấy Trương Nhi đi học....thì ra là vì cái chuyện này đây.Tập đoàn B&T đang sở hữu cái chuỗi siêu thị kia cơ mà...chỉ cần Trương Nhi lên tiếng với nó....mọi chuyện đã được giải quyết êm xuôi nhưng giờ thì ngược lại như vậy....Trương Nhi không nói gì mà chỉ im lặng, một mình gánh vác lấy toàn bộ

Nó nhờ anh hai tìm ra chỗ ở của Trương Nhi...chỗ ở của Nhi không phải lâu đài hoành tráng hay khách sạn sang trọng như lúc trước mà ở trong ngôi nhà thuê ọp ẹp, chật chội.To không bằng căn phòng khách của nhà Nhi lúc trước...

- Nhi ơi__nó gọi

- Ai đấy__một người phụ nữ từ trong căn bếp nhỏ bước ra

- Cháu chào cô ạ, có bạn Nhi ở nhà không cô__Tú Linh

- Các con tìm Nhi à, bây giờ nhi đang làm thêm ở Santa Café rồi...có gì các con đến sau nhé__Mẹ Trương Nhi nhỏ nhẹ

Cả đám bước ra khỏi nhà Nhi với thất vọng tràn trề...Nên đến gặp nhi hay coi như chưa biết chuyện gì...

- Hay đến tìm Nhi đi, anh thấy cứ như vậy không phải là cách hay__Minh Nhật góp ý

-Tao cũng nghĩ vậy đấy...mày thấy sao Hân__Tú Linh

-Ừ cũng được

Hắn chở nó trên chiếc xe quen thuộc...nó ngồi sao ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn....đến Santa Café

Tụi nó bước vào quán...chọn đại một chỗ ngồi...

- Quý khách muốn dùng gì ạ__Trương Nhi hỏi mà không để ý tụi nó

- Nhi ngồi xuống đi_hắn

Nhi giật mình...ngơ ngác một hồi, khiến Tú Linh phải dùng sức kéo Nhi ngồi xuống ghế

- Mấy bạn đến đây làm gì vậy__Nhi

- Đến để giúp Nhi vượt qua cái khủng hoảng này né__Tú Linh

- Nhưng....nhưng__Trương Nhi cúi gằm mặt, không dám nhìn thẳng vào mặt tụi nó

- Để tớ về nói với ba cho, chỉ cần nói một phát là xong hết ý mà_nó cười để thoát ra khỏi cái bầu không khí căng thẳng ngột ngạt này

- Tớ không muốn gia đình tớ trở lại nhờ lợi dụng mối quan hệ bạn bè tốt đẹp này__Trương Nhi có ý định từ chối sự giúp đỡ của nó

- Ai bảo vợ tớ cho không cậu?...cứ coi đây là một món nợ, khi nào trả cũng được__hắn

- Vợ...vợ...vợ hả__Trương Nhi lắp bắp

- Cái thằng điên này__nó chọc tay vào bụng hắn

- Thế mà không làm tiệc ăn mừng cơ đấy__Trương Nhi

Này...cái cô nhân viên mới kia...không lo làm việc mà ngồi đây tán gẫu thế mà__Ông chủ giọng từ đằng xa vọng lại

- Xin lỗi...tôi làm việc ngay đây ạ...Thôi, tớ phải làm việc đây...cảm ơn Hân và mọi người nha.Món nợ này nhất định mình sẽ trả__Trương Nhi

Kể từ ngày hôm đó, ngày nào tụi nó cũng đến thăm Nhi...Hôm nay chính là ngày nó thực hiện kế hoạch giúp đỡ nhi

Kế hoạch 1: Làm nũng

Ăn cơm xong, nó chạy vào phòng làm việc của ba...

- Ba ơi_nó giả giọng “yểu điệu thục nữ”

- Sao vậy, gái yêu?__ba nó

Khi ba nó gọi nó bằng gái yêu thì đây chính là cơ hội vùi vãnh của nó

- Chuyện thâm hụt công quỹ của giám đốc siêu thị nhà mình ấy

Ba nó nhú mày....tỏ vẻ không vui

- Thì sao hả con__ba nó

- Ba có thể đừng truy cứu chuyện này nữa được không__nó

- Không được con gái à...chuyện gì chứ chuyện này thì không thể.Cần làm gương cho những người khác nữa con à__ba nó

- Ba à...chiều con lần này nha, nha nha nha__nó

- Không là không__ba nó cứng rắn

Kế hoạch 1 không suôn sẻ như nó tưởng.Nó chuẩn bị thực hiện kế hoạch 2

Kế hoạch 2: Tuyệt thực (nhịn ăn nhịn uống)

- Này con ơi, xuống ăn sáng đi rồi còn đi học nữa_Dì Bảy lên phòng gọi nó

- Ồ dạ_nó lật đật chạy xuống nhà

Nó không thèm ngó đến nhà bếp mà ra thẳng chỗ hân rồi đi học luôn

- Cậu không tính ăn sáng à_hân

- À ăn rồi_Nếu mà nói chưa ăn kiểu gì hân cũng mua một đồng đồ bắt nó ăn cho coi_kaka

Thấy nó ra khỏi nhà mà không ăn sáng....mẹ nó hỏi

- Con Hân nó không ăn sáng à dì_mẹ nó

- À vâng, tiểu thư chưa ăn gì mà đã đi học rồi ạ_dì Bảy

- Cái con bé này, tính bày trò gì nữa đây_ba nó

3 ngày sau, nó không ăn gì mà chỉ uống nước cầm hơi.Thấy không thể chịu đựng được, ba nó đích thân vào phòng nó lên tiếng

- Được rồi được rồi.Ba có thể không truy cứu chuyện đó nữa nhưng không thể đưa ông ta về vị trí cũ...ông ta đã làm mất lòng tin của ba...ba chỉ có thể đưa ông ấy làm trưởng phòng là quá lắm rồi...không thể làm giám đốc

- Vậy cũng được rồi ba...cám ơn bà nhiều lắm_nó ôm chầm lấy ba

- Ổn rồi chứ gì, mau xuống ăn sáng đi, con rể cũng đang ở dưới đó đấy

- Con rể...con rể là ai chứ_nó ngơ ngác

- Là bạn trai con, thằng Nam Bảo chứ gì nữa_ba nó cười

- Ồ dạ con xuống liền_nó

Nó thay đồ xuống nhà, hôm nay là chủ nhật nên nó không phải đi học.Thấy nó xuống, hân đứng dậy rồi xin phép luôn

- Xin phép ba mẹ con dẫn Hân đi chơi một ngày_hân

- Ba....mẹ_nó

- Ừ....ba mẹ vợ chứ còn gì nữa_hân cười

- Hai đứa cứ đi đi_mẹ hân xua tay đuổi hai đứa nó đi

Hân chở nó đi lung tung...đi không biết bao nhiêu nơi...cuối cùng, hân chở nó đến thăm bà ngoại...Bà ngoại rất vui vì hân về thăm bà rất thường xuyên....vui nhất là trước khi nhắm mắt xuôi tay...bà đã có thể gặp được người hân yêu thương, đứa cháu dâu mà bà ưng ý nhất!

Nhờ nó mà ba Trương Nhi được đi làm lại, Nhi vui lắm...Tuy không còn giữ được chức vụ như trước nữa nhưng nó tin rằng nếu ba Trương Nhi thực sự có tài thì không lâu sau, bác ấy sẽ trở về được vị trí ban đầu_Giám đốc từng được ba nó đặt hết niềm tin, cũng là bạn của ba nó khi còn học cấp III

24. Chương 24

- Kế hoạch sẽ được thực hiện ngay trong hôm nay_Trong bóng tối, Kim Ngân nói với đám vệ sĩ và Nguyệt Ánh

Hôm nay là ngày đẹp trời nên tụi nó quyết định rủ nhau đi chơi, trong cái đám đó có cả Trương Nhi. Chỉ tội Nhi...ai cũng có đôi có cặp...chỉ có Nhi là lẻ thôi. Nhưng một người như nó thì làm sao có thể dễ như vậy được...nó dụ dỗ rủ cả anh hai và Minh Phong đi luôn...cho đông đông ấy mà...Thế là 7 người cùng nhau xuất phát...hưởng thụ một ngày tuyệt vời...

Cả bọn quyết định đến chơi ở khu nghỉ dưỡng ngoài ngoại thành

- A...a...mát quá a_nó

Hắn từ đâu chạy lại ôm nó từ phía sau

- Tình bỏ thằng chồng này đi lâu lỏng đây à_hắn thơm lên má nó (*zơ tay....tui cũng muốn*)

- Vợ đâu dám_nó cười

Nó bỏ đi với Trương Nhi, còn hắn cứ đứng cười như thằng điên vì đây là lần đầu tiên nó chịu xưng hô vợ với hắn. Lúc trước có bắt nó nói mà nó có chịu đâu....

- Anh chuẩn bị phòng hết rồi, còn lại mấy đứa tự xử nha...tụi anh đi chơi đây_anh nó

- Cứ làm như tụi em nhỏ lắm không bằng_hắn

Toàn bộ bọn người kia đi chơi hết, bỏ nó và hắn ở lại lẻ loi...

Tất cả trọng trách quan trọng đều đặt lên vai hắn! Xách đồ lên khách sạn! Vì nó mang đồ cũng khá nhiều nên không nỡ để hắn như vậy. Nó chạy đến giúp hắn....hắn không nói gì, chỉ cười!

Cất hết đồ, hắn đóng cửa, chốt khóa

- Cậu tính làm gì vậy_nó có linh cảm không hay

- Cậu phải biết chứ_hắn

Hắn tiến sát lại gần nó, khoảng cách giữa hai người bây giờ có thể bỏ qua, hắn đưa tay ra.....Lấy đồ đi tắm!

- Làm mình cứ tưởng_nó

- Tưởng cái gì???đầu óc cậu cũng sâu bọ không kém ha_hắn cười (*hôm nay ăn gì mà cười nhiều thế nhỉ*)

Trong lúc hắn đi tắm. Nó ngồi trên giường nghịch điện thoại. May thật....điện thoại hắn không có đặt mặt khóa. Điều đầu tiên nó làm là vào album xem ảnh

- Oa...đâu ra mà nhiều thế này...

Nó mở qua mở lại...đâu đâu cũng thấy ảnh nó, trong album 80% là ảnh của nó, đến cả màn hình điện thoại cũng vậy. Chưa hết ngạc nhiên thì hắn đã tắm xong....hắn ăn bận rất đơn giản. Quần jeans lửng...áo thun ôm sát người để lộ body rắn chắc

- Vợ đang làm gì á_hắn

- Cái gì đây_nó đưa điện thoại ra trước mắt hắn

- Ờ thì lâu lâu rảnh rảnh chụp chơi mà...làm gì ghê vậy_hắn

- Cậu d.....chưa kịp nói hết câu thì môi hắn đặt lên môi nó....(*giờn mặt đấy à....t/g FA nha...*)

Nó lấy lại lí trí, dùng hết sức đẩy người hắn ra

- Tớ chưa tắm à nha_nó

Không để nó đi...hắn ôm eo nó (*thích động chạm cơ thể vậy*)

- Tắm gì mà tắm_hắn

- Đi ra nào_mặt nó đỏ ửng

- Không ra_hắn vẫn không chịu buông nó ra

- Ngoan đi....cho vợ đi tắm cái nào_nó

Hắn buông nó ra, để cho nó lấy đồ đi tắm

- Vợ tắm nhanh lên rồi còn đi ăn tối với mọi người_hắn

- Biết rồi mà_nó

Nó tắm xong, bước ra với sự ngỡ ngàng của hắn.Nó chỉ mặc một chiếc váy trắng ngắn đến đầu gối, để lộ rõ sợi dây chuyền hắn tặng trên cổ, mái tóc thả tự nhiên.Chỉ có thể thôi mà hắn cứ nhìn mãi...

- Sao, cậu thấy sao_nó

- Vợ....đẹp lắm, đi ăn nha_hắn

Hắn nắm tay nó ra khỏi cửa phòng.Đến nhà hàng, ai cũng nhìn nó và hắn với cặp mắt ngưỡng mộ

- Thấy chưa, vợ anh đẹp quá ai cũng nhìn kia, kiểu này chắc phải khóa bớt lại_hắn nói chuyện theo kiểu người lớn

- Lại nữa rồi đấy_nó

Hắn và nó đến bàn hẹn.Mọi người đều đến đông đủ cả, đồ ăn cũng đã được dọn sẵn

- Vợ yêu ăn nhiều vào_hắn

Thấy cảnh ngọt ngào của hắn, Minh Nhật và Tú Linh đá lông nheo

- Chồng yêu ăn nhiều vào_Tú Linh gấp đồ ăn vào chén Nhật

- Vợ yêu cũng ăn nhiều vào nhé_Minh Nhật cùng hòa vào trò đùa của Tú Linh

- Hai đứa bay chưa cưới mà, có cần làm như vậy không, tao đây còn chưa có bồ_đến lượt Trương Nhi trêu tụi nó

Đang ăn giữa chừng thì nó nói muốn đi vệ sinh, để hắn một mình chịu trận

30' sau

- Sao lâu vậy ta_hắn

- Để tớ đi vào nhà vệ sinh coi thử_Trương Nhi

Trương Nhi ra khỏi bàn ăn đi kiểm nó

- Hân nó không có trong nhà vệ sinh, chỉ thấy túi xách của nó thôi_Trương Nhi

- Đưa tớ mượn cái giỏ xách nào_hắn

Hắn lục tung cái giỏ xách của nó, ngoài đồ lung tung của nó thì hắn thấy một mảnh giấy với những dòng chữ nắn nót

ĐÂY LÀ LẦN CUỐI CÙNG TỤI MÀY THẤY ĐƯỢC MẶT BẠCH THIÊN HÂN

Như lần trước, hắn lấy điện thoại để định vị chỗ của nó nhưng không thể, thiết bị GPS đã bị một cái gì đó làm nhiễu sóng, không thể xác định được chỗ hiện tại của nó

- Anh nghĩ chưa đi xa đâu, mau đi tìm nó đi_anh nó

Cả bọn chia nhau ra đi tìm, mỗi đứa một nơi nhưng vẫn không thấy nó.Anh nó đã phái rất nhiều người đi tìm nó nhưng vẫn bắt âm vô tín

- Khuya rồi, mau về ngủ đi để mai còn sức mà tìm tiếp_Minh Nhật

Mọi người nhìn nhau rồi lại nhìn hắn.Hắn chủ động quay về phòng trước.Tối.Hắn không tài nào ngủ được, nằm vật vờ để tìm cách cứu nó.Căn giường rộng lớn nhưng chỉ có một người làm cho hắn thấy trống trải vô cùng...không ngừng nhớ đến nó

Sáng sớm hôm sau, mọi người đã bắt đầu đi xa hơn để tìm nó

Tại nơi nó bị giam giữ

- Mày tưởng Nam Bảo sẽ đến cứu mày như những lần trước nữa hay sao? Trong ngôi nhà này không có thiết bị hiện đại nào sử dụng được đâu con à...haha_Kim Ngân

Nó không còn sức để cãi với tụi kia nữa...xung quanh chỉ là một màn sương...nó đã quá mệt, không còn sức để có thể mở đôi mắt nặng trĩu.Thứ duy nhất nó nghĩ về bây giờ chính là hấn_người nó yêu thương nhất

Hấn gần như phát điên, đã tìm nó hơn 3 ngày nhưng vẫn chưa thấy gì...đang trong cơn tuyệt vọng thì anh Tuấn đã biết tin, cũng tới đây để tìm nó

- Tôi biết Hấn đang ở đâu rồi_anh Tuấn

- Chúng tôi đi cùng cậu

- Việc này quá nguy hiểm tôi yêu cầu mọi người ở lại_Tuấn

Không thể làm gì khác, mọi người chỉ biết ngồi đợi tin vui của Tuấn.

Nhưng hấn thì lại khác, hấn rất cứng đầu.Nhất quyết đi theo cho dù mọi người có ngăn cản

- Tôi nghĩ cậu nên ở lại_Tuấn

- Không cần, tôi biết mình phải làm gì_hấn

- Tùy cậu thôi, lỡ cậu có chuyện gì thì tôi không đảm bảo_Tuấn

- Anh thích Hấn_hấn

Tuấn không nói gì

- Anh không nghe tôi nói hay sao_hấn

- Phải...tôi thích Hấn đấy...thì sao_Tuấn

- Tôi nghĩ anh nên từ bỏ, Hấn đã là bạn gái của tôi_hấn

- Tôi biết_Tuấn

Hấn đi theo Tuấn, mãi mà vẫn chưa thấy tới...

- Hấn có biết không_hấn

- Biết, tôi có tỏ tình với Hấn và bị cô ấy từ chối vì một lý do_Tuấn

- Lý do gì_hấn

- Đó là ai_hấn

- Là cậu_Tuấn

Hấn bên ngoài ra vẻ lạnh nhạt nhưng bên trong rất vui....hai người quen nhau cũng được một thời gian nhưng nó rất hiếm khi nói câu thích hấn hay đại loại vậy

Đây rồi, chính là căn nhà này...Hấn nhìn qua một lượt...căn nhà cũng chẳng có gì là hoang vu nhưng sao không thể định vị được chỗ của nó?...Tuấn đập cửa, xông thẳng vào chỗ nó bị nhốt

- Cậu cứ đưa Hấn về, chuyện ở đây cứ để tôi lo_Tuấn

- Cảm ơn anh_hấn

Hấn bế Hấn lên xe. Đưa về khách sạn

- Anh...anh Tuấn_Kim Ngân

- Tôi không có gì để nói với cô, tôi chỉ đến đây để cứu Thiên Hấn

- Tại sao...tại sao mọi thứ đều hoàn hảo với con nhỏ đó, từ anh đến Nam Bảo đều quấn lấy cô ta, mọi thứ đối với cô ta quá dễ dàng con em thì không?_Kim Ngân

- Đó không phải cách cô giết mọi thứ từ tay người khác đâu Kim Ngân à, cả cô nữa Nguyệt Ánh

Nguyệt Ánh giật mình....cô cũng không nói gì....chỉ lặng lẽ rơi nước mắt

Hắn đặt nó lên giường, mời bác sĩ đến tận phòng khám cho nó

- Cô ấy không sao, chỉ hôn mê do quá kiệt sức.Khi nào cô ấy tỉnh, chỉ cần bổ sung thêm năng lượng và nghỉ ngơi thêm vào ngày là khỏe

- Cảm ơn bác sĩ_Trương Nhi

- Mọi người ra ngoài cho Hân nghỉ ngơi đi nào_Minh Phong

Hắn nắm tay nó, không rời khỏi nó nửa bước

2 ngày sau

Nó mở mắt...hiện tại nó đang nằm với hắn, cơ thể nó nằm trọn trong vòng tay của hắn.Dụi người vào ngực hắn...nó thấy người hắn ấm...ấm lắm...

- Tính ôm chồng đến khi nào đây hả_hắn

- Hứ...ai mà thèm_hắn

Nó ngồi dậy, đang tìm dép đi thì hắn kéo nó nằm xuống

- Còn sớm mà....nằm tí nữa đi vợ_hắn

- Nhưng tớ đói quá_hắn

Ừ ha...xem nữa hắn quên mất lời bác sĩ dặn.Khoác đại cái áo cho nó rồi đi ăn

25. Chương 25

Để tránh ba mẹ nghi ngờ.Đợi đến khi nó bình phục sức khỏe, hắn mới cho nó về nhà.Nó chỉ biết anh Tuấn cùng hắn đi cứu nó, nhưng đợi khi nó tỉnh dậy thì anh hai nói Tuấn có việc phải giải quyết nên về sớm, gửi lời hỏi thăm sức khỏe cho nó.Cả hai nó cũng chuẩn về với anh Tuấn luôn rồi

Hắn chở nó về tận nhà, vì là chủ nhật nên cả ba mẹ nó không đi làm.Hắn vào thẳng vấn đề luôn

- Con muốn đưa Hân về nhà con ở, ba mẹ con đi công tác nước ngoài dài hạn rồi...con ở nhà một mình buồn chết mất_hắn

Ba mẹ nó cũng không có gì làm lạ, tin tưởng tuyệt đối giao nó cho hắn

- Ừ, hai đứa cứ tự nhiên_ba nó

- Ba...à_hắn không đồng ý

Ba nó không nói gì, tập trung vào công việc đang nham nhở.Thấy không thể cầu cứu được ba, nó quay sang mẹ

- Mẹ không biết, tùy hai đứa

- Cảm ơn ba mẹ...cậu còn đứng đó làm gì nữa...mau lên phòng lấy đồ đi..À mà thôi khỏi, về nhà tớ chuốt lại hết cho cậu_hắn

Rốt cuộc mình có phải là con ruột của cái nhà này không vậy_hắn nghĩ.Anh hai cũng đi đâu mất hút...không còn ai để cầu cứu...nó theo hắn về nhà.

- Vợ yêu....vợ ở chung phòng với chồng á_hắn

- Hả...có cần như vậy hông, tui còn đi học à nha_hắn

- Lại đầu óc sâu bọ nữa rồi...tỉnh lại dùm đi_hắn

Hắn dẫn nó đi trung tâm thương mại. Mua tất cả mọi thứ cần thiết cho nó: Từ giày dép, quần áo đến trang sức hay cả đồ dùng cá nhân...chắc đến 3 năm sau xài vẫn chưa hết

- Chuyển hết vào phòng trên lầu nha_hắn nói với tụi nhân viên

Chiều nay lớp có tiết nên nó tranh thủ về nhà lấy vài món đồ quan trọng cho buổi học

- Cúp đi vợ_hắn

- Không được, chiều nay có tiết toán mà, nghỉ là không xong với ông đầu_nó

Hắn thở ngắn thở dài...biết không thể cãi lời vợ yêu vầu...vác bộ mặt xám xịt như trời sắp có bão vào lớp

- Học sinh, nghiêm!_Hải My hô lớn

Trưa nó không hề ngủ một tí nào do tấn đồ mà hắn mua về nhà quá nhiều...hắn đã nhờ thêm người giúp mà vẫn không kịp....nó bỏ đồng đồ ở nhà mà đi học luôn.Thực sự bây giờ nó đang rất buồn ngủ

- Em Thiên Hân...đây là giờ gì mà em ngủ gục ra bàn vậy, ra ngoài đứng cho tôi_Thầy Toán “dễ xương” lên tiếng

Nó ngủ như chết, chẳng nghe thầy nói gì cả.Thầy tức xì khói...tay lằng lằng cây thước xuống đập bàn nó...đến lớp bên cạnh còn nghe nữa là.Hắn đã nhịn thầy từ nãy đến giờ.....nước sắp tràn, hắn khoanh tay đứng dậy nói

- Cái ông thầy lảm mồm này, có im miệng cho VỢ tôi ngủ không hả_hắn lạnh giọng

- Hả...VỢ hả_cả lớp đồng thanh, chỉ ngoại trừ Minh Nhật và Nguyệt Ánh, còn Tú Linh thì thản nhiên như không biết chuyện gì, đang ngồi bấm điện thoại chơi game dưới gầm bàn kia kìa

- Em vừa phải thôi....dù như thế nào thì tôi cũng đáng tuổi ba em_thầy bức xúc

- Đó là chuyện của thầy....vợ tôi mà thước thì biết tay tôi_hắn đập bàn, trợn mắt

Ông thầy nín luôn...không dám động chạm đến hắn và nó...vì nếu bị đuổi khỏi cái trường này thì chỉ còn nước ra đường ăn xin mà thôi!!!

Thầy mất hứng....không muốn dậy nữa, xách cặp đi ra khỏi lớp.

- Hu.....ra!!!!

Cả lớp vất tập vở lung tung, bu vào chỗ nó và hắn

- Cảm ơn nghe, nhờ cậu mà cả lớp thoát khỏi cơn buồn ngủ_Hải My

- Hai người khi nào cưới vậy_hs1

- Thiên Hân là vợ cậu à_hs2

Minh Nhật và Tú Linh vào đẹp loạn

- Mấy người mau đi ra cho Hân ngủ nếu không muốn có kết cục như vừa nãy_Minh Nhật

Cả lớp rùng mình...tần ra hết, không dám nán lại hưởng cơn thịnh nộ của hắn

Nó ngủ đến khi kết thúc buổi học.Hắn không muốn đánh thức nó dậy....nhưng nếu không đánh thức nó không lẽ cho nó ngủ ở đây hay sao...rồi tối nay hắn ngủ với ai...

- Này vợ ơi, dậy đi về nhà rồi ngủ_hắn

Nó mở mắt...vươn vai, trong lớp chỉ còn mỗi hắn và nó

- Sao trông thế này_nó

- Mọi người về hết rồi, mình cũng về thôi_hắn

- Ờ ờ_nó

Về đến nhà, làm xong vài việc vặt thì trời cũng đã tối, nó bắt tay vào nấu đồ ăn tối cho hấn luôn. Nấu xong đồ ăn mà không thấy hấn xuống, nó đi lên phòng

Không biết làm việc thế nào mà nó thấy hấn ngủ mất tiêu rồi. Nó phân vân không biết có nên gọi hấn dậy hay không nữa?

Sau 30s đấu tranh tư tưởng, nó quyết định không gọi hấn dậy... mà thay vào đó là ngồi xuống! Ngắm hấn ngủ

- Cậu ngắm đủ chưa vậy_hấn nói, mắt vẫn không mở
- Ai mà thèm chứ, xuống ăn cơm đi kìa_nó
- Sắc đẹp này không mang ra để làm từ thiện đâu... trả tiền đi chứ, ngắm năi giờ 5' rồi_hấn
- O... thấy bà đây hiền rồi làm tới à_nó

Chụt...hấn thồm lên nó một cái rồi chạy xuống bếp ăn cơm

- Đồ vợ nấu lúc nào cũng ngon hết_hấn

Nó vui lắm...nó chỉ muốn kéo dài cái khoảnh khắc này mãi thôi

22h tối mà nó vẫn chưa ngủ, hấn mè nheo

- Ngủ đi, thức khuya giữ vậy_hấn
- Cậu ngủ trước đi, còn một tí bài tập này nữa thôi_nó (*siêng giữ ha*)

Hấn đành leo lên giường ngủ trước...

1 tiếng sau nó mới đi ngủ. Nó cố gắng không tạo ra tiếng động dù là nhỏ nhất khi lên giường. Vừa mới đặt lưng xuống, kéo chăn đắp thì hấn quay người lại...ôm nó

- Sau này không thức khuya nữa nha, không tốt cho sức khỏe đâu_hấn
- Biết mà, ngủ đi_hấn

* TRƯỜNG LUCKY STAR

Cả đám 5 người tụ tập nó kiếm một cái bàn ở góc khuất, đang tán gẫu thì một cô gái xách một cái vali đến

- Chào mọi người, lâu quá không gặp_cô gái

Hấn ngược đầu lên...thì ra là Xuân Thủy

- Xuân Thủy hả, sao anh nghe nói em đi du học 3 năm cơ mà_Minh Nhật
- Thì có ai bảo em về luôn đâu, chỉ là công ty có việc nên em về tạm thời thôi mà....bộ em về mấy anh chị không mừng hay sao_Xuân Thủy
- Đâu có...chỉ là thấy hơi bất ngờ thôi mà_nó

Xuân Thủy nhìn nó và hấn. Hai người họ đang nắm tay nhau...cả chiếc dây chuyền cặp kia nữa...đủ để thể hiện...

- Hai anh chị quen nhau rồi à_Xuân Thủy thoáng chút nét buồn
- Ủ, cũng được một thời gian rồi_hấn
- Gặp anh chị sau nha em phải về giải quyết việc trên công ty rồi_Xuân Thủy
- Con bé này hôm nay làm sao ấy nhỉ_Tú Linh

Chỉ có hấn và nó mới biết chuyện gì đang xảy ra với Xuân Thủy. Cô bé đang còn thích Nam Bảo...

Chiều tối, nó và hấn đang chuyển bị nấu ăn thì có tiếng chuông cửa

- Để tớ...để tớ ra mở cho_hấn

Hắn đi ra ngoài cửa, mở khóa...Hắn ngạc nhiên

- Xuân Thủy hả, vào nhà đi em_hắn

-Ồ dạ_Thủy tay xách một giỏ hoa quả đến thăm hắn

Hắn xách hộ giỏ trái cây, mời Thủy vào nhà

- Dì dượng đâu rồi hả anh_Thủy

- Họ đi công tác rồi_hắn

- Vậy anh ở nhà một mình à_Thủy

- Không có_hắn

Thủy mừng thầm, cô nghĩ cô có thể nói chuyện tán gẫu với Bảo cả đêm vì Thủy chỉ nghĩ chỉ có hắn và người giúp việc ở nhà

- Em ngồi chơi_hắn

- Em ăn cơm luôn nha_nó

- O...chị cũng ở đây à?_Thủy

-Ừ_nó

- Hai anh chị ở chung với nhau_hắn chen vào

Thủy hệt hững...không ngờ tình cảm của hai người đó tốt như vậy...Mình không thể xen vào được rồi.Ba người ngồi vào bàn ăn...chẳng ai nói một lời nào mà chỉ ăn và ăn

- Sáng mai em sẽ về Mĩ_Thủy

- Sao về sớm vậy_nó

- Chuyện bên đây em đã làm xong cả rồi, phải về bên đó để không trễ nãi việc học_Thủy

- Mấy giờ em đi để anh chị ra tiễn_hắn

- Không cần đâu, em về chuyển sớm với mấy đứa bạn_Xuân Thủy

- Vậy cũng được, em đi cẩn thận, có gì cần cứ gọi cho anh_hắn

Ăn cơm xong, Thủy xin phép về luôn, lấy cớ chuẩn bị mai về Mĩ...

Sáng sớm, Thủy bay về Mĩ chuyển sớm nhất.Cô tự hứa với bản thân mình rằng sẽ quên hắn, sẽ tìm một người tốt hơn, một người yêu thương cô thật lòng.Người ấy có thể là bao cát khi cô giận, là bờ vai khi cô buồn, là nơi chia sẻ hạnh phúc khi cô vui! Chỉ vậy thôi...không cần giàu sang hèn nghèo gì cả...Đối với cô, như vậy là đã quá hạnh phúc rồi!

26. Chương 26

Mấy bữa nay, ngày nào nó cũng xem lịch, xem qua xem lại, xem tới xem lui vẫn không thấy chán.Hắn nhìn nó tí ta tí tởn, không nói gì mà chỉ bụm miệng cười

- Có chuyện gì mà vui quá vậy_hắn

- Không liên quan đến cậu_nó

Hắn xuống bếp, lấy cho nó ly sữa

- Uống sữa đi rồi còn ngủ này_hắn

Nó không nói gì, chỉ cười, cười cười cười và cười (*coi chừng méo quai hàm nha con!!*). Nó ngoan ngoãn uống hết ly sữa rồi lên giường ngủ

Tối hôm quá, nó mơ một giấc mơ hồng....

- Dậy đi học kìa con heo kia_hắn
- Hừ....cái tên chết bầm này, hiểm lắm mới mơ giấc mơ đẹp thế này_nó lí nhí
- Sắp đói chết tới nơi rồi đây này, xuống nấu đồ ăn lẹ đi vợ_hắn
- Biết rồi, xuống liền nè_nó

Nó nấu vài món đơn giản rồi đi học...Hắn không ra khỏi xe, nói vọng ra

- Hôm nay chồng cúp nhé, cứ nói với thầy cô là chồng bệnh nha_hắn nói xong rồi phóng xe đi luôn
- Học hành kiểu gì mà cúp hoài vậy nè_nó

Từ đằng xa, Tú Linh chạy lại chỗ nó, Minh Nhật leo đèo theo sau

- Chồng mày đâu rồi sao hôm nay không đi học_Linh
- Hắn lại cúp học nữa rồi_nó ngán ngẩm

Tại trung tâm thương mại

- Cô ơi, cháu ở đây_hắn vẫy tay
- Có chuyện gì mà thiếu gia đến gặp cô thế này_cô hắn
- Cháu muốn tìm một món cho bạn gái_hắn
- Là Thiên Hân ấy hả, cô nghĩ món quá này là thích hợp nhất_cô Hắn
- Cô cháu có khác...cô khỏi cần gói, cháu pải đưa chúng đến tiệm đã_hắn
- Làm gì vậy_cô hắn
- Từ từ cô sẽ biết mà, nói trước mất vui_hắn
- Đây, về trường đi nha, cúp hoài_cô nó

Hắn về trường, đứng tiết của thầy Toán. Thấy hắn vào, ổng coi như không biết, tiếp tục giảng bài

- Tưởng cúp buổi hôm nay_nó
- Cúp rồi lỡ ai bắt cóc vợ thì sao_hắn
- Lãng xẹt_nó

Tan học, hắn chở nó về nhà, giao cho nó mấy việc vặt vãnh rồi lấy cớ có việc đi gặp Tú Linh và Minh Nhật. Đến chỗ hẹn, mọi người đang bàn tán sôi nổi, trong đó có cả anh nó, Minh Phong và Trương Nhi

- Tao nghĩ nên tổ chức ở bãi biển_Minh Nhật
- Không, tổ chức ở nhà là tiện lợi nhất_anh nó
- Tao thấy ở nhà cũng được á_Minh Phong
- Vậy đi, tổ chức ở nhà cho thoải mái, ở nhà anh Hiếu nha, ba mẹ anh đi công tác hết rồi mà_hắn

Vậy là tụi hắn phải mất cả buổi chiều để thảo luận. Người thì chuẩn bị bánh kem, người thì bóng bay, kẻ thì quà sinh nhật, v.v...Làm xong việc thì hắn chuẩn về với nó luôn...không dám la cà (*kinh zữ*). Thấy hắn về, nó ra tận cửa đón

- Đi đâu mà tối thui mới về_nó
- Đi công chuyện một chút mà vợ_hắn

Nó nguýt hần, không nói gì thêm. Tâm trạng hôm nay của nó khá vui nên không muốn truy cứu thêm

Tối...nó trần trọc mãi không ngủ được....chỉ cần nghĩ đến ngày mai là nó đã vui đến phát điên rồi, ngủ ngáy gì nữa!!!

Hôm sau, nó dậy rất sớm...làm VSCN xong mới để ý là hần đã ra khỏi nhà từ rất sớm. Nó lấy điện thoại gọi điện cho Tú Linh...chả thấy ai bốc máy. Buồn quá, nó về nhà chơi với ba mẹ

Kính coong

- Hân đây à con_dì Bảy

- Con chào dì

Nó vào nhà, cầm vài thức ăn hộp nó đã chuẩn bị sẵn

- Không có ai ở nhà à dì_nó

- Mọi người đi làm từ sáng sớm rồi con_dì Bảy

- Vậy con về luôn đây_nó

Nó về nhà hần...Quái lạ, rõ ràng hôm nay là sinh nhật mình cơ mà, sao mọi người lại bận chuyện vào đúng ngày hôm nay cơ chứ....số mình đúng là đen đủi mà

*Tại nhà nó

- Thiếu gia ơi, tiểu thư đi rồi_dì Bảy

- Cảm ơn dì,Hân đi rồi mọi người ơi, mau ra chuẩn bị lễ đi kẻo không kịp bây giờ_hần

Mọi người....mỗi người từ một góc chốn chạy ra tiếp tục làm công việc của mình

Trong lúc mọi người đang vui vẻ chuẩn bị sinh nhật cho nó thì ở nhà, nó đang bồn chồn, đứng ngồi không yên

- Mọi người quên thật rồi sao ta_nó

XONG RỒI_hần reo lên

Trong nhà nó, phòng khách như cung điện, còn nhà bếp thì lộn xộn như bãi chiến trường...ruy băng thừa một nơi, bóng bay bể một nơi...

- Rồi....2 tiếng nữa, đợi khi trời tối hần rồi gọi Hân đến...bây giờ thì chuẩn bị quà cho nó đi đã_Tú Linh

Cả bọn mỗi đứa đi một cái trung tâm thương mại chọn quà cho nó. Riêng hần thì vẫn bình tĩnh kiểm tra lại mọi thứ đã ổn cả chưa

- Không đi mua quà à_Tú Linh

- Mua rồi_hần

- Ủ ừ...ghê nha...sinh nhật vợ có khác_Tú Linh

2 tiếng sau

- Đến giờ rồi, gọi mau đi_Minh Nhật

- Từ từ coi nào_hần

Hần rút điện thoại, gọi “Bà xã yêu” (*úi chời...đổi tên rồi đây à*). Thấy hần gọi, nó vội bốc máy...chưa để hần nói lời nào cả, nó đã xoắn cho hần một chầu hoành tráng

- Đi đâu từ sáng sớm mà giờ mới gọi biết bà đây buồn lắm không hả, lần sau đi đâu phải thông báo biết nghe chưa bla bla bla_nó nói một lèo

- Tao thấy tội may quá....làm ơn mắc oán_Minh Nhật

- Biết rồi mà, anh vợ đang bị bệnh này, về nhà mau đi_hần

- Anh hai bị bệnh hả, về liền về liền_nó cúp máy, tháo chiếc tạp dề rồi chạy thẳng về nhà

Nó về đến nhà...bấm chuông ỉnh ỏi mà vẫn không ấy ai trả lời.Thò tay vào cổng thì thấy cổng không khóa.Đi hết cái sân rộng như sân vận động, nó vào nhà...cửa cũng không khóa, thay vào đó là nhà tối thui, không có một ánh đèn

- Nhà mình có ăn trộm hay sao ta_nó cầm chiếc thoại rọi đường

Nó lần mò đường vào phòng khách...ra giữa phòng, nói gọi

- Hai ơi...anh hai ơi_nó

*Phụt...bùng bùng -SURPRISE...ngạc nhiên chưa_cả bọn đồng thanh

- Ô...cái quái gì đang xảy ra vậy...em nghe nói anh hai bị bệnh mà_nó

- Đó chỉ là cái cớ để đưa nhóc đến đây thôi_anh nó

- Thế anh....._nó

- Thế anh thế em gì, hôm nay là sinh nhật mà, phải tạo bất ngờ mới vui chứ_Tú Linh

Từ trong bếp, hần bưng ra chiếc bánh xem 3 tầng có ghi chữ “HAPPY BIRTHDAY VỢ YÊU _ BẠCH THIÊN HÂN”

- Chúc mừng sinh nhật vợ_hần

- Mau cầu nguyện rồi thổi nến đi_Minh Nhật

Nó chấp hai tay lại...nhắm mắt cầu nguyện

-*Phù*_nó thổi nến, cắt bánh kem chia cho mọi người

- Ăn uống xong rồi chứ gì..quà đê quà đê_Minh Nhật

Mỗi người mang ra một món quà tặng nó, hộp xanh hộp đỏ gì nó cũng có suốt

- Em bóc ran ha_nó

- Tùy em_anh nó

Nó bưng đóng quà ra bàn ăn...bóc cẩn thận từng cái một.Nào là gấu bông, quần áo, cả giày nữa....còn một hộp cuối cùng...chính là quà của hần

- Quà của chồng mày đó Hân, mở lẹ đi, càng nhỏ thì càng có giá trị à nha_Tú Linh hỏi

- Tao biết mà_nó

Nó từ từ mở hộp quà nhỏ nhắn xin xắn xa.Bên trong có một tấm thiệp nhỏ và một cặp nhẫn kim cương.Hần lấy một chiếc nhẫn trong số hai cái nhẫn đó ra...đeo vào tay nó.Nó ngắm nghía chiếc nhẫn mới trong bàn tay nhỏ xinh của mình

- Ngắm nhìn gì nữa, may đeo cho chồng đi này_hần

Nó bật cười, lấy chiếc nhẫn còn lại đeo vài tay cho hần.Tụi FA phản bác

- Kiểu này chắc tao phải kiếm any sớm_Trương Nhi

- Tụi bay làm anh sờn hết cả da gà, hôm nay sinh nhật Hân chứ có phải đám cưới của tụi bay đâu mà mồm gì khủng khiếp vậy_anh nó

- Thấy chưa con, kiếp FA là vậy đấy, tao đã có Tú Linh hiền lành dễ thương sống cùng tao đến trọn đời rồi

- Eow_tất cả mọi người đồng thanh

- Tao thấy mày còn khủng khiếp hơn cả tụi này nữa_Minh Phong

Tiệc sinh nhật dù có vui đến đâu thì cuối cùng cũng phải tàn.Mọi người ra về hết, nó theo hần về nhà

- Món quà này vợ có thích không_hắn
 - Thích chứ, đẹp lắm, mà nhãn này kì kì nha, hang H&B lần đầu tiên tớ thấy đây_nó
 - Ôi cái con ngốc này, bệnh thiếu chất xám lại tái phát nữa rồi..H&B là tên tôi và cậu đấy.Cứ ngốc thế này thì phải làm sao đây_hắn nghĩ bụng, cố gắng nín cười nhưng không thể
 - Có gì vui mà cười vậy hả_nó trềng mắt
 - À...có gì đây, hang H&B sau này cậu sẽ biết thôi mà, khỏi thắc mắc_hắn
- Tuy đây là lần đầu tiên nó đón sinh nhật thiếu ba mẹ nhưng có hắn và mọi người, nó đã thấy hạnh phúc lắm rồi!

27. Chương 27

Trên đường đi học về...hắn và nó vô tình gặp Tuấn trên đường.

- Anh Tuấn_nó thò đầu ra cửa xe, gọi lớn
 - A Hân,em vừa đi học về à_Tuấn
 - Em mới đi học về...mà anh không đi làm hay sao mà ở ngoài đây giờ này_nó
 - Hân à, anh có chuyện muốn nói với em, chỉ mình em thôi_Tuấn ngược mắt sang nhìn hắn
- Nó cũng hiểu ý Tuấn.Nó xuống xe, nói với hắn
- Cậu về trước đi nha lát tớ bắt taxi về sau_nó
 - Ừ cũng được, về sớm không thì tớ chết đói đây_hắn

Hắn đáp ga, phóng thẳng về nhà.Tuấn dẫn nó ra công viên...giờ này cũng không còn ai qua lại nhiều.Nó ngồi xuống ghế đá cạnh gốc cây, nói chuyện với Tuấn

- Có chuyện gì quan trọng hả anh_nó
- Anhthích em_Tuấn nói có chút ngập ngừng
- Em biết chứ_nó thản nhiên
- Vậy em không thể cho anh một cơ hội hay sao_Tuấn
- Anh cũng không phải là không biết, em đã có bạn trai rồi mà_nó
- Nhưng...anh thích em và điều đó là thật lòng_Tuấn

Hoàng hôn xuống, chiếu lên gương mặt nó và Tuấn.Nó đứng dậy trước

- Em đã có bạn trai, và đó là sự thật.Em chỉ coi anh như là anh trai và em cũng mong anh coi em là em gái.Anh đẹp trai, nhà giàu, học giỏi như vậy, sao nhất thiết phải là em chứ, anh có thể tìm một cô gái thực sự thương anh!.Em mệt rồi, em về trước đây!

Nó bắt taxi về nhà.Trên đường về nhà, nó không quên ghé vào siêu thị mua chút thức ăn nấu bữa tối.Về đến nhà, nó thò tay mở cổng, xách một túi thức ăn vào nhà

- Bảo ơi, xuống ăn tối này_nó gọi hắn
- Có nghe tôi nói không, xuống ăn cơm_nó

Gọi mãi mà hắn không chịu xuống, nó lên phòng kiểm không thấy.Chạy vào nhà tắm thì thấy hắn xiu dưới nền nhà.Nó giật mình, vội lay người hắn dậy

- Này Bảo ơi, đừng có dọa tớ mà_nó

Nó chạm vào người hắn...người hắn nóng như lửa đốt, môi tím tái, gương mặt trắng bệch.Nó hoảng sợ, kéo hắn vào giường, kiểm cái khăn lạnh chườm lên đầu hắn.Cả tối cho chưa ăn hột cơm nào vì lo lắng cho hắn

- Biết ngay thế nào cũng có chuyện mà, làm việc cho cố vào, bảo nghỉ ngơi không nghe đâu. Trên lớp học cả ngày đã thấy hần kì kì rồi...giờ bệnh cho chừa cái tật không nghe lời nha con_nó

Nói là nói thế thôi chứ trong lòng nó vẫn thấy xót cho hần lắm. Sáng hôm sau, thấy hần vẫn còn sốt khá cao, nó nghỉ học ở nhà chăm sóc cho hần

- Tú Linh, hôm nay Thiên Hân và Nam Bảo có chuyện gì mà không đi học_cô Trang

- Ồ thưa cô....Thiên Hân nó....Nam Bảo nó...._Tú Linh không biết nói thế nào với cô, vì Linh có biết gì đâu mà

- Tụi nó làm sao_cô mất kiên nhẫn

- Nhà Hân có chuyện nên Hân sang nước ngoài vài ngày rồi, còn Nam Bảo thì đi công tác theo ba mẹ_Tú Linh nghĩ ra điệu kể

Cô Trang liếc Linh, tỏ vẻ không tin lắm. Thấy vậy, Tú Linh tìm cách gỡ rối

- Nếu không tin thì cô có thể gọi cho anh trai Thiên Hân ạ_Linh

- Được rồi, em ngồi xuống đi_cô Trang thở dài, thật hết nổi nổi tụi quậy phá này mà

Hờ hờ...hỏi anh trai cái nổi gì chứ. Sau sinh nhật của nó, ông đã sang nước ngoài với ba mẹ luôn rồi. Nếu cô Trang gọi cho anh nó thật thì ảnh phải bay từ đó sang đây hay sao

Hết giờ học buổi chiều, Tú Linh, Minh Nhật, Hải My cùng Trương Nhi đến nhà hần (* trong lớp, ngoài thành phần kia ra thì chỉ có mình Hải My là biết nó và hần ở chung nhà thôi à*)

Kính coong_chuông cửa nhà hần kêu

Nó tắt nồi cháo vừa nấu xong, chạy ra mở cổng

- Vào nhà chơi đi_nó

Để hần một mình ở trên phòng, nó ra phòng khách tiếp đãi bạn yêu quái

- Có chuyện gì mà mày và thằng Bảo không đi học vậy hả, biết tao sắp rớt tim vì phải nói dối với cô cho tụi bay không_Tú Linh nói lớn

- Tao biết mà, mày mới nhỏ nhỏ thôi, Nam Bảo nó đang bị bệnh nằm trên lầu kia kìa, không lẽ tao đi học bỏ hần ở nhà một mình hay sao_nó

- Bảo bị bệnh à...hèn chi_Minh Nhật giả vờ vuốt vuốt râu

- Thế bây giờ sao rồi_Hải My

- Vẫn còn sốt cao lắm_nó

Nói qua nói lại một hồi, nó nhìn lên đồng hồ..Đúng giờ cho hần ăn cháo uống thuốc

- Thôi mấy người ngồi đây chơi tui lên lầu tí nha_nó

- Khỏi, tụi nay cũng về luôn đây, cũng tối rồi_Hải My

Nó chạy ra khóa cổng rồi múc cháo cho hần. Đặt tô cháo cùng vỉ thuốc trên bàn, nó gọi hần dậy

- Dậy ăn cháo này_nó

Hần từ từ mở mắt, trong miệng cảm thấy rất đắng, không muốn ăn cháo..hần lảng lờ nói của nó

- Không ăn thì làm sao uống thuốc hả, nghe lời chút đi mà_nó

- Thật sự là không muốn ăn mà_hần thều thào

Nó lấy gối đỡ đầu hần dậy. Bất ép hần ăn từng thìa cháo đến khi hết nhẩn

- Vậy đi, uống thuốc rồi ngủ cho khỏe_nó

Hần gượng người, uống hết thuốc rồi tiếp tục thực hiện công việc đang làm dở...NGỦ

Vài ngày sau, hấn khỏe hấn và cũng là ngày ba mẹ hấn về nước

- Một quá, đi mấy chuyến như vậy chắc em chết mất__mẹ hấn

- Không sao, lần sau cứ để nhân viên lo, mình không phải đích thân qua đó như lần này nữa__ba hấn

Hấn từ trên lầu nắm tay nó xuống nhà

- Ba mẹ về rồi à__hấn

- Ủ...cái thằng nhóc này, ba mẹ về mà vẫn mang cái bộ mặt đó là sao__mẹ hấn

Ba hấn quay sang nhìn tụi nó...2 đứa nó đang nắm tay nhau...

- Hấn cũng ở đây à con__ba hấn

- Dạ__nó

- Sao con lại mang tạp dề thế này, ở nhà có chuyện gì à__mẹ hấn

-Lúc ba mẹ đi, con đã xin phép nhà bên đó cho Hấn qua ở chung với con__hấn

Ba mẹ hấn nhìn nhau, quay sang nhìn nó rồi nhìn hấn

- Thế hai đứa đã có gì chưa__ba hấn chọc

- Có gì là có gì hả bác__nó

- À chẳng có gì đâu, bác trai trêu ấy mà.Sao con lại gọi chúng ta là bác, gọi là ba mẹ đi là vừa rồi đấy

- Ba mẹ lại nữa rồi đấy__hấn

- Con trai à, mẹ không muốn mất đứa con dâu tốt như thế này đâu__mẹ hấn

- Ba mẹ lên lầu nghỉ ngơi đây.Ba mẹ để quà trên bàn ăn đấy, mấy đứa tự nhiên nha__ba hấn một tay kéo vali, một tay kéo mẹ hấn lên lầu.Lên hết nữa cầu thang, mẹ hấn cố tình nán lại nhìn lên hai đứa nó

Hấn quay đầu lại

- Mẹ à.....!__hấn

- Ủ ừ mẹ lên liền nè, làm gì nghiêm trọng vậy__mẹ hấn

- Em rảnh quá__ba hấn

- Em tò mò về tụi nhỏ chút thôi mà__mẹ hấn

Nó và hấn ra bàn ăn, nhiều quà hơn tụi nó tưởng.Nó nhìn hấn...cười gian.Hấn biết ý, nói thẳng luôn

- Biết rồi, bỏ trên bàn làm việc nha__hấn bưng đồ lên phòng, nó cũng lẻo đẻo theo sau.

Đang tính mở quà thì điện thoại nó kêu.Là anh Tuấn.Nó nhìn hấn

- Cậu biết chuyện đó rồi phải không__nó

- Biết rồi, cậu cứ nghe đi__hấn

Nó bật loa ngoài cho cả 2 cùng nghe

- Hấn à, anh đã suy nghĩ kĩ về những gì em nói ngày hôm qua với anh.Anh nghĩ đó là điều tốt nhất, chúng ta không nên vượt xa mối quan hệ anh em mà nên duy trì.Xin lỗi đã làm em khó xử trong thời gian qua.Chúng ta vẫn là anh em chứ__Tuấn

- Tất nhiên rồi anh__nó

- Cảm ơn em__Tuấn cúp máy trước

Nó sau khi nghe được những lời này của Tuấn như đã đẩy được một viên đá trong lòng.Sau này sẽ không cảm thấy muốn tránh mặt Tuấn nữa.Hấn cũng giống nó, coi như đã giải quyết được một “mối đe dọa”

- Một đối thủ đã bỏ cuộc_hắn
 - Cái gì mà đối thủ chứ_nó
 - Thì anh Tuấn không thích cậu nữa, không phải lo lắng như những ngày trước .Có thể yên tâm mà ăn cơm ngon được rồi_hắn
 - Cậu cái gì mà chẳng nói được chứ_nó
- Nó và hắn thoải mái đùa giỡn với nhau.Ngoài cửa phòng, mẹ hắn cũng rình mò tụi nó vui không kém (*cũng teen ghớm*)
- Hai đứa này tình cảm tốt quá.Chọn Thiên Hân làm con dâu nhà họ Hoàng quả là một quyết định đúng đắn.Nam Bảo nó có phước lắm mới có con Hân đấy_mẹ hắn cười khúc khích

28. Chương 28

GTNV: Thiều Thu Hương: bạn gái của anh trai nó, hẹn ước với anh trai nó sau khi chị ấy đi du học về sẽ ra mắt ba mẹ nó, tiến tới chuyện xa hơn

- Anh Tuấn_Kim Ngân gọi lớn
- Tuấn quay đầu lại, Kim Ngân chạy đến ôm chầm lấy Tuấn.Do quá bất ngờ, Tuấn đẩy Kim Ngân ra xa
- Cô làm cái quái gì vậy_Ngân
 - Ôm anh chứ làm gì_Ngân cười
 - Chẳng phải chuyện giữa cô và tôi đã kết thúc rồi hay sao_Tuấn lạnh lùng
- Kim Ngân khóc nức nở
- Em xin lỗi...lúc đó em con nhỏ, suy nghĩ chưa chín chắn với làm như vậy với anh_Kim Ngân
 - Tôi không cần biết lúc đó như thế nào, nhưng bây giờ tôi đã thích người khác rồi_Tuấn
 - Em biết, nhưng anh hãy cho em một cơ hội đi mà, em có gì không bằng cô ta chứ, em sẽ thay đổi thay đổi hết mà!_Kim Ngân
 - Cô ấy không hơn em! anh vẫn yêu cô ấy_Tuấn
- Nói xong, Tuấn bỏ đi, bỏ Kim Ngân lại bơ vơ một mình
- Em xin lỗi...em xin lỗi mà_Kim Ngân ngã quỵ, nói trong tiếng nấc dài
- *3 năm trước*
- Yeah...cuối cùng thì con nhỏ đó cũng không bám lấy Hoàng Tử nữa rồi_Kim Ngân
 - Mà kinh thật nha, làm cách nào hay vậy_Nguyệt Ánh
- Kim Ngân vỗ ngực tự hào
- Nhờ thằng bồ của tao lo hết đấy_Ngân
 - Bồ mày...là anh Tuấn ấy hả_Ánh
 - Chứ còn gì nữa, tao phục tao quá_Kim Ngân
 - Mà có yêu anh ấy thật không đấy, hay chỉ quen để lợi dụng cho kế hoạch của mày hả_Nguyệt Ánh
 - Mày lại hỏi ngu rồi, tất nhiên là quen để lợi dụng rồi.Trong mắt tao, chỉ có Hoàng Nam Bảo thôi_Kim Ngân

Hai đứa vui vẻ ngồi vừa ăn vừa nói chuyện nhưng đâu biết rằng...cách vài bàn, Tuấn đã nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện. Tuấn suy sụp tinh thần..người mà anh yêu bao lâu nay chỉ quen với anh để lợi dụng, phục vụ cho mục đích theo đuổi người khác của cô ta...không những thế, cô ta còn nói chuyện với bạn bằng một giọng điệu tự hào, không chút ân hận. Ngày hôm sau, điện thoại của Tuấn có tin nhắn

- Mình chia tay anh nha __Kim Ngân
- Lý do __Tuấn nhắn lại cụt ngủn
- Em đã thích người khác rồi. Cảm ơn anh trong thời gian qua đã giúp đỡ em __Kim Ngân
- Được rồi...chúc em hạnh phúc bên người ấy! __Tuấn

Ngay ngày hôm sau, Tuấn đặt vé máy bay qua nước ngoài du học. Anh đăng kí học vào cùng trường với nó. Từ khi gặp nó, Tuấn từ một con người không cảm xúc trở nên thân thiện hơn, chứng trầm cảm cũng ngày một biến mất. Nó đã lấp đầy khoảng trống trong tim hắn. Lúc đó, trong tim Tuấn nó đã chiếm một vị trí vô cùng quan trọng

Bỏ Kim Ngân ở lại một mình, Tuấn thất có chút vô tình nhưng lương tâm không cho phép anh đến bên cô ấy. Quên Hân là một điều rất khó đối với anh. Từ khi biết nó có bạn trai, hắn và nó sống cùng nhau, có những cử chỉ thân mật, lo lắng cho nhau thì Tuấn đã nhận rằng: Khi yêu, đôi lúc cũng cần buông tay, đó là điều tốt nhất để khiến cho đôi phương hạnh phúc

Tuấn đã tự hứa với bản thân mình rằng sẽ khóa chặt con tim mình lại để không một người phụ nữ nào có thể xen vào trái tim tổn thương một lần nữa

Tại căn biệt thự sang trọng

- Đi học mau __hắn
- Từ từ, còn sớm chán __nó
- Sắp trễ học rồi đây này, sớm gì nữa __hắn

Nó bật người dậy, vuốt mái tóc rối ra phía sau

- Hôm qua đứa nào không chịu làm bài tập nhờ đây làm giùm thế hả, biết bài tập nhiều nên phải thức khuya, giờ thấy buồn ngủ lắm biết không? __nó nhăn mặt
- Ủ ừ là tớ, là tớ đã sai __hắn
- Hắn nhắc nó ra khỏi giường, bế vào nhà vệ sinh
- Nhanh lên rồi đi học nhá __hắn nhẹ nhàng
- Hừ...cái giọng nói này là sao chứ __nó liếc hắn bằng nửa con mắt

Thay đồ xong, nó bước ra ngoài, chưa kịp ngược đầu lên thì hắn bế nó tập 2, đưa xuống cầu thang, vào nhà bếp ăn sáng

- Thả xuống mau, ba mẹ thấy bây giờ, cái thằng điên này __nó

Nó cầu trời khấn phật cho ba mẹ hắn chưa xuống nhà, nhưng lời cầu nguyện của nó đã không được linh nghiệm....ba mẹ nó đang điếm tỉnh ăn điếm tâm sáng một cách ngon lành

- Chào hai đứa __mẹ nó

Đợi mẹ hắn nói xong hắn mới thả nó xuống, cho nó ngồi ghế cạnh hắn

- Ăn sáng đi mấy đứa __ba hắn
- Ba mẹ có phá tan bầu không khí lãng mạn của hai đứa không vậy __mẹ hắn
- Ô đừng hiểu lầm mà “mẹ”, tại cậu ấy không chịu thả con xuống chứ bộ __nó

- Ai bảo có đứa nào đẩy lề mề quá, ai chịu nổi?_hắn

Ba mẹ hắn nhìn nhau cười...ở chung với hai đứa này chắc chắn ông bà sẽ sống rất dai, cười nhiều thế nào cơ mà...

- Bảo nè, mẹ và ba có công chuyện đột xuất bên Pháp nên sẽ đi công tác 2 tháng, cả ba mẹ Thiên Hân cũng đi luôn nên hai đứa ở nhà cẩn thận!_mẹ hắn

Hắn và nó không ai nói gì, chuyện ba mẹ hắn và ba mẹ nó đi công tác cùng nhau bình thường như cơm bữa. Trên đường đi học...hắn đang chuẩn bị chạy xe vào cổng trường

- DỪNG LẠI_nó hét

Kíttttttttt_hắn phanh xe đột ngột làm cả người ngã về phía trước

- Có chuyện gì vậy_hắn

- Đợi tớ một chút_nó tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe

Nó chạy ra phía sau xe, dừng lại nói chuyện với một người phụ nữ. Thấy lạ, hắn cũng chạy ra theo nó

- Chị dâu mới về nước à_nó

- Ủa..Thiên Hân đấy à, lâu rồi không gặp em xinh ra nhiều đấy nhỉ, chứ đâu còn đen nhẻm như hồi con nhỏ ấy nhỉ_Thu Hương trêu

Hắn bên cạnh cười khúc khích

- Hồi nhỏ cậu xấu lắm hả, người ta nói sinh rầy ý_hắn

- Cậu dám!....._nó

Thu Hương giờ mới để ý đến sự hiện diện của hắn, Hương thấy hắn có vẻ khá lãng tử

- Đây là....?_Thu Hương hỏi nó

- À...giới thiệu với chị dâu, đây là....._nó

Chưa kịp nói hết câu thì hắn đã ngắt lời nó

- Em là chồng của Hân_hắn

Thu Hương tròn mắt nhìn hắn và nó. Hương lấy lại bình tĩnh:

- Em lấy chồng hồi nào sao không đưa chị thiệp hồng_Thu Hương

Cái thằng bệnh hoạn này, hết chuyện để đùa rồi hay sao

- Không phải đâu chị dâu, hắn ta là bạn trai của em đấy_nó

- Sớm muộn gì cũng như vậy thôi, phải không chị dâu?_hắn

-H ớ...chị ấy là chị dâu mà tớ cơ mà...không phải chị dâu của cậu_nó

- Thôi thôi, hai cái đứa này, già đầu mà cứ cư xử như con nít là thế nào_Thu Hương cười

Hắn nhìn kĩ lại Thu Hương một lượt. Người con gái với nước da trắng ngần, ăn mặc giản dị, không hở hang những vẫn tôn lên vẻ đẹp quyến rũ, mái tóc cắt ngang vai...

Hắn chở nó về tận nhà, vì ba mẹ nó đi công tác nên hắn ở lại nhà nó. Còn ông anh hai yêu vầu thì từ khi biết Thu Hương về nước, rất ít khi ở nhà. Suốt ngày đi chơi với chị Thu Hương thôi. Nhà nào cũng như nhà nào, cũng chỉ có mình nó và hắn ở trong căn biệt thự rộng như công viên giải trí

- Giờ sao đây, đồ ăn ngon quá nhưng nó mất rồi_hắn buông đũa

- Không ăn hết thì để đó_nó

Nó mất đến 30' để dọn đồ ăn nhờ sự lèo nhèo của hắn

- Còn sớm lắm...đi coi phim đi vợ_hắn

- Ồ được đó_nó

Nó cười ma mãnh

Rạp chiếu phim 3D

- Chị bán cho em hai vé phim..._hắn

- Phim kinh dị nha chị_nó ngắt lời hắn

Hắn cũng chẳng biết nói gì, chỉ bình thường trả tiền vé rồi đi mua ít đồ ăn nhẹ

- Wow, anh kia đẹp trai quá_khách hàng 1

- Trời ơi, người đâu mà đẹp giữ vậy_nhân viên 2

Hắn tiến lại quầy đồ, người xếp hàng mua rất dài.Hắn đang tính đứng cuối hàng thì mọi người rẽ hướng nhường đường cho hắn

- Cậu cứ đi trước_một cô nhóc nói với hắn

- Cảm ơn_hắn nhếch mép cười nhẹ khiến cô gái đó suýt té xỉu

Nó đứng từ xa, thấy hết tất cả mọi chuyện.nó lại gần chỗ hắn, khoác tay, cố ý nói to

- Cậu làm gì mà lâu thế?_nó nhẹ nhàng

- Xong rồi nè_hắn bẹo má nó, nắm tay nó kéo vài rạp phim

Mọi người nhìn nó cho đến khi nó bước vào rạp

- Nhỏ đó may mắn quá_kh1

- Hai người đẹp đôi ghê_kh2

Hắn và nó ngồi vào ghế, đặt thức ăn lên chiếc bàn nhỏ gần đó, hắn nhìn thẳng vào mắt nó

- Cậu ghen à_hắn cười

- Ai mà thèm ghen chứ, thấy cậu lâu quá thôi_nó đỏ mặt

- Thật không?_hắn

- Không nói nữa, phim chiếu rồi kìa_nó

Tưởng đâu hắn sẽ sợ khiếp vía vì bộ phim kinh dị nó chọn nhưng không hề, hắn rất tỉnh, coi phim ma mà cứ như là coi phim hoạt hình ấy.Nó cũng vậy, không thấy sợ chút nào, có đoạn nó và hắn còn ôm bụng mà cười nữa kìa

29. Chương 29

GTNV: Đặng Nguyễn Tiến Đạt: con trai thứ tập đoàn ngành y Mixture

Tân hốt hải chạy như tên lửa vào lớp.Rẽ vào cửa lớp, Tân gần như muốn ngã xỉu ở bàn của Hải My

- Trời...trời...có chuyện gì mà kinh khủng vậy, làm tui hết hồn à_Hải My

- C...ó...họ...c...._Tân nói ngập ngừng vì không đủ O2

- Có chuyện gì_cả lớp đồng thanh, trừ hắn và nó vì hai người họ đang nằm gục ra bàn mà...NGỦ

- Có học sinh mới_Tân sống lại

- Sao ông biết mà tui hông biết zà_Hải My chính thức đặt quyển vở xuống bàn

- Tui thấy cô Trang cùng học sinh mới ở phòng hội đồng kia, chắc cũng chuẩn bị vào rồi đó_Tân
- Tân vừa dứt lời, cô Trang cùng “kẻ lạ mặt” kia bước vào lớp
- Cả lớp...nghiêm_lớp trưởng hô to
- Mời cả lớp ngồi_cô Trang
- Cả lớp không ai nghe cô nói gì mà chỉ tập trung nhìn ma mới
- Giới thiệu với mấy tình yêu...đây là học sinh mới.Bạn ấy tên Tiến Đạt...cả lớp giúp đỡ bạn ấy nha_cô Trang
- Cũng đẹp trai chán...nhưng sao bằng người yêu mị_Tú Linh cười khẩy
- Cả lớp vỗ tay ầm ầm đón học sinh mới cũng là lúc hấn và nó tỉnh ngủ.Không cần nói nó cũng biết đó là ma mới.Hấn và nó cũng chỉ vỗ tay hòa theo
- Em muốn ngồi cùng bạn nữ xinh đẹp kia_Tên ma mới giờ mới lên tiếng...chỉ tay vào hướng nó
- Nhưng chỗ đó có người ngồi rồi, bạn ngồi bàn cuối dãy bên cạnh nha_Hải My chữa cháy cho hấn
- Tiến Đạt ra về tiếc nuối, về chỗ ngồi của mình
- Hôm nay cô không kiểm tra bài cũ...cả lớp lấy tập ra học bài mới_cô Trang
- Trong lớp...Đạt cứ nhìn nó khiến hấn thấy khó chịu vô cùng.Hấn xích ghế lại gần nó, nói thầm
- Vợ tớ có sức thu hút ghê, nãy giờ tên học sinh mới cứ nhìn hoài luôn à_hấn
- Nó sững người...quay lại chỗ Tiến Đạt...Đạt ta đỏ mặt, quay đi chỗ khác
- Ờ giờ mới để ý_nó
- Khổ quá...có vợ đẹp khổ thật_hấn cười
- Nó véo tai hấn, không quên quăng ra câu bắt hử
- Nhiều chuyện quá, lo chép bài đi_nó
- Tiến Đạt cũng đã nhìn thấy hết...trong lòng cậu thật sự có chút không vui...đây gọi là cái tình cảm sét đánh hay sao (*khổ thân t/g quá...nhìn trai mãi mà chẳng thấy sét hay sấm chớp gì cả*)
- Tiếp tục một tuần sau, Tiến Đạt cứ nhìn nó trong giờ học.Đến giờ ra về lại tìm cách biết nhà nó ở nhưng bị hấn cắt đuôi
- *Giờ ra chơi*
- Tiến Đạt tiến lại gần bàn của nó.Thấy Đạt như muốn nói gì đó, nó hỏi thẳng
- Có chuyện gì không vậy_nó
- Hấn ngược lên nhìn Đạt...xem câu trả lời.Đạt nắm cổ tay nó..Tụi bán cá tôm kia thấy cảnh hay nên bỏ gánh hàng mà bu vào bàn của nó
- Tớ...tớ thích Hân...cậu đồng ý làm bạn gái tớ nha?_Tiến Đạt vẫn nắm chặt cổ tay của nó khiến nó thấy rất đau
- Tên học sinh mới đúng là không hiểu tình hình...không biết lượng sức mình_Tú Linh
- Chuyện này hay à nha_Minh Nhật]
- Quay lại phía nó, nó đang bối rối vì không biết trả lời thế nào
- Minh...mình..._nó ấp úng
- Hấn gạt tay Đạt ra khỏi cổ tay nó, hấn đứng phắt dậy
- Rất tiếc...Hân đã có bạn trai và người đó chính là tôi_hấn nổi giận
- Thì sao...cậu cũng phải xem Hân trả lời đi đã chứ...biết đâu được người Hân chọn bây giờ lại là tôi

Hắn và Đạt nhìn nó không chớp mắt

- Xin lỗi cậu nha...mình đã có bạn trai rồi...bạn trai mình chính là cậu ấy đấy__nó đứng dậy nói nhỏ nhẹ

Hắn nắm tay nó kéo ra khỏi đám hỗn độn

- Cậu làm vậy là đúng đó_hắn

- Nhưng tớ vẫn thấy tội cậu ấy quá...bị từ chối thẳng thừng như vậy mà

Hắn thả tay nó, đứng trước mặt nó

- Ồ vậy cơ à...vậy sao cậu không đi theo tên Tiến Đạt nhà giàu đẹp trai đó luôn đi...còn ở đây làm gì nữa_hắn bực tức nói rồi cúp tiết chạy xa về nhà

Nó cũng chạy theo hắn nhưng sức con của nó không theo kịp chiếc xe ô tô hiện đại kia.Tối về nhà, nó có nấu sẵn cơm cho hắn ăn nhưng dù có gọi như thế nào hắn cũng ngồi lì trong phòng.Ở trên lớp tình hình cũng không mấy khả quan...hắn bỏ mặc nó...cho nó muốn làm gì thì làm chứ không ghen điên tiết như lúc trước nữa...

Tối về...nó thở ngắn thở dài vì thái độ của hắn..tắt bếp...nó lên phòng gọi hắn

- Đừng giận nữa mà...xuống ăn cơm đi, nhịn đói không tốt đâu_nó

Gọi năm lần bảy lượt mà trong phòng vẫn không có chút tiếng động...khiếp hơn là hắn mang theo chìa khóa dự phòng theo luôn rồi

Đang trong cơn chán nản thì nó nghĩ ra một diệu kế...nó tự tin rằng với cách này thì hắn chắc chắn sẽ bước ra ngoài và hết giận nó.Nó vờ lấy chiếc điện thoại đặt lên tai

- À...Tiến Đạt đấy à...ăn cơm hã...được thôi...cậu đến nhà đón mình nha...15' nữa mình xuống liền

Hắn ở trong phòng đã nghe hết toàn bộ cuộc trò chuyện một mình của nó...hắn tưởng thật...lập tức mở hé cửa phòng mắng nó xối xả

- Cậu định bỏ tôi ở nhà một mình mà đi theo cái tên kia à_hắn

Nó lấy toàn bộ sức lực của mình đẩy cửa thật mạnh...rồi chui lẹ vào phòng.Nó vào được phòng...hắn không nói gì mà chỉ vắt chéo chân ngồi trên chiếc sofa dài đặt trong phòng

- Đừng giận nữa mà...ra ngoài ăn cơm đi, tớ có nấu món cậu thích rồi đó_nó nài nỉ

- Không_hắn

- Thôi đừng giận nữa mà...lần sau tớ không dám nữa đâu_nó

- Thật không?_hắn

- Thật mà...chắc chắn luôn ấy...giờ xuống ăn cơm đi_nó

Nụ cười của hắn cuối cùng cũng xuất hiện trên môi sau bao ngày mất tích.Hắn nhắc bóng nó lên...bế nó xuống nhà bếp

Từ khi hắn làm lành với nó...Tiến Đạt càng quyết tâm theo đuổi nó hơn.Ngày nào trong học bàn của nó cũng có quà của Đạt.Khi thì chocolate, khi thì gấu bông..còn có cả...những poster của tài tử mà nó là fans ruột nữa.Nó không bao giờ đếm xỉa đến những thứ này vì hai lý do.Thứ nhất:nó không muốn hắn làm lạnh với mình tập hai.Thứ hai: nó không thích chocolate hay gấu bông, còn poster thì hắn mua cho nó nhiều lắm, mỗi lần hắn có dịp ra nước ngoài thì y như rằng một poster tài tử mới được treo trong phòng của nó...

Anh hai nó và Thu Hương hôm nay quyết định đích thân đến trường thăm nó.Vừa thấy hai bóng người họ bước xuống xe....nó và hắn,Tú Linh cùng Minh Nhật từ trên lầu đã kéo tay nhau xuống sân trường.Tiến Đạt cũng đi theo

- Chào anh vợ...chị dâu_hắn xách dùm Thu Hương túi quà

- Hai anh chị đã đi chơi đủ chưa, mãi mới thấy bóng dáng, chắc quên anh chị có một người em luôn rồi chứ gì_nó phồng má (*chu choa...đáng êu tóa*)

- Làm gì có...sao anh quên em gái của anh được...còn cậu em rể đẹp trai này nữa chứ_anh nó

- Đủ chưa hả...?_Minh Nhật

Minh Phong từ đâu bước ra hù ma

- Trời ơi...thằng bạn chí cốt...mất tàu vũ trụ mãi mới về được trái đất hả_Minh Phong trêu

- Tàu vũ trụ cái đầu mày...mất công tao mua quà cho mày_anh nó

Nghe đến quà, Minh Phong sáng mắt

- Tao biết mà...tao biết mà...mày đi chơi mà không có quà cho tao mới lạ_Minh Phong

Thu Hương lấy ra đưa cho mỗi người một hộp quà

- Đây...ai cũng có phần hết nha_Thu Hương

- Chị Thu Hương là number one one one á_Tú Linh mân mê món quà

Tiến Đạt lê từng bước chân nặng nề vào lớp...không ngờ quan hệ của họ lại tốt tới mức như vậy.”Em rể...em rể...em rể”_Những từ này cứ lảng vảng trong đầu Tiến Đạt, anh nó gọi hần là em rể khiến Đạt thấy nản chí vô cùng.Nhưng cậu đã hạ quyết tâm rằng dù thế nào cũng phải có được tình yêu thật sự từ Thiên Hân

2 tháng thấm thoát trôi qua nhanh như gió thổi.Ba mẹ hần và ba mẹ nó đã về nước sau chuyến công tác quan trọng

Tụi nó đúng là có lộc trời:Hết quà của Thu Hương rồi lại đến quà của ba mẹ hần/nó

Thu Hương cũng anh nó quyết định sẽ ra mắt ba mẹ nó.Hai người quen nhau nhưng chưa từng nói với ai ngoài Tú Linh, Minh Nhật, hần và nó...và giờ đây...bí mật này sẽ được hé lộ với 2 người tiếp theo.Thu Hương tuy rất đẹp nhưng gia cảnh không bằng một phần nhà nó nên cô luôn tự ti về điều này nhưng cô đã bị thuyết phục bởi những lời an ủi của Thiên Hiếu

Anh nó không thể thiếu Thu Hương.Trước giờ, ngoài mẹ và nó ra, Hiếu không hề thích một cô gái nào.Cô là niềm động lực của anh khi chán nản.Chính cô là người có thể làm vỡ tan lớp băng mà xen vào trái tim đã đóng băng của anh nó kia...

30. Chương 30

Hôm nay là ngày định mệnh.Anh nó sẽ ra mắt Thu Hương với ba mẹ

Kính coong_chuông cửa nhà nó reo.Dì Bảy lật đật chạy ra mở cửa

- Chào thiếu gia, chào cô.Hai người vào nhà đi_dì Bảy mở cửa cho chiếc xe ô tô của anh nó chạy vào

- Có ba mẹ ở nhà không dì_Thiên Hiếu

- Ông bà đang ở trong nhà đó cậu_dì Bảy

Anh nó nhìn Thu Hương với cặp mắt khích lệ.Hương hít thở sâu một cái rồi bước vào nhà

- Chào ba mẹ/hai bác!_Thu Hương mở miệng cười nói

- Ừ hai đứa ngồi đi_ba nó

- Ba mẹ à!...đây là bạn gái của con_Thiên Hiếu nắm tay Thu Hương

- Bạn gái???ừm...con bé xinh lắm_mẹ nó vẫn kiệmlời

- Hai đứa quen nhau lâu chưa__ba nó
- Dạ được 5 năm rồi__Thu Hương không dám nhìn thẳng vào mắt ba mẹ nó
- Ba mẹ con làm nghề gì vậy Hương__mẹ nó

Nghe đến đây, Hương đơ cứng người.Điều mà cô luôn mặc cảm khi quen anh chính là gia thế.Anh nó chen lời giúp Hương

- Ba mẹ cô ấy có một tiệm thuốc tây nho nhỏ
- Đang nói chuyện qua lại với Thu Hương thì nó từ đâu bay xuống
- A...a...a...chị Thu Hương đến đây khi nào thế__nó quàng vai bá cổ Hương
 - Hai đứa biết nhau rồi à__mẹ nó
 - Tất nhiên rồi...chuyện gì có thể qua mắt được con gái ba mẹ chứ__nó
 - Ừm...Thu Hương nè, đi giúp việc có chuyện gấp phải về trước rồi, bữa sáng hôm nay nhờ vào con cả đây__mẹ nó
 - Để con giúp chị ấy__nó xắn tay áo

Ba mẹ nó nhìn nhau.Mẹ nó ngoắt nó lại

- Không phải hôm qua con nói nhà bên kia có chuyện gấp sao__mẹ nó
 - Hớ...con nhớ rồi.Vừa này xuống lầu tính qua nhà bên đó mà gặp chị Hương nên con quên mất__nó
- Nó khoác áo rồi chạy vào nhà bếp
- Xin lỗi chị nha, em có chuyện gấp nên phải đi trước, hôm nay không giúp chị được rồi__nó
 - Không sao, em cứ đi trước đi

Thu Hương tiếp tục công việc vĩ đại đang dở của mình

- A...__Thu Hương hét lên
- Anh nó chạy vào...Hương đã bắt cần cắt trúng tay của mình
- Đợi anh một tí__anh nó

Hiếu chạy một mạch lên lầu.Lấy đại miếng bông gòn cùng với băng cá nhân.Anh nó cẩn thận băng bó cho Hương

- Sao em hậu đậu quá vậy hả__anh nó gõ nhẹ vào đầu Thu Hương
- Sơ ý tí ấy mà...anh mau đi ra ngoài đi__Thu Hương đẩy anh nó ra ngoài
- “Mong rằng mọi chuyện sẽ ổn”__Hương nghĩ

Bên nhà hấn

- Trời ạ...đi đâu mà giờ mới tới.Tớ sắp chết đói rồi nè__hấn
- Hôm nay anh Hiếu ra mắt chị Thu Hương với ba mẹ tớ nên quên__nó
- Cuối cùng thì cũng chịu ra mắt rồi à__hấn
- Ba mẹ đi làm rồi hả__nó
- Chứ sao, chờ cậu đến có mà chết đói à
- Xuống ăn sáng rồi qua nhà tớ chơi đi__nó
- Ừ sao cũng được đi nấu ăn lệ đi đói quá__hấn ôm cái bụng đói meo cầu cứu nó

Bên nhà nó, sau một hồi chiến đấu, Thu Hương cũng đã chuẩn bị xong bữa sáng

- Xong rồi ạ, mời hai bác vào ăn_Hương

Ba mẹ nó ngồi vào bàn.Buổi sáng nhà nó không cần cầu kỳ, chỉ cần vài món đơn giản, đủ năng lượng cho một ngày là được.Mẹ nó cầm đủ, xẻ một miếng cá chiên nhỏ bỏ vào miệng...vừa nhai được một tí bà nhăn mặt, cầm ly nước uống cạn

- Món này mặn lắm_mẹ nó

Ba nó múc một thìa canh nhỏ vào chén, cầm thìa lên nếm thử.Ông không nói gì mà chỉ hơi nhăn mặt

- Món này như nước đường ấy, chắc cháu nên lộn rồi Thu Hương à-ba nó

Thu Hương run run, người toát ra mồ hôi lạnh.Anh nó nắm tay Hương an ủi

- Không sao đâu mà, lần này không được thì lần sau

- Cháu...cháu xin lỗi_Thu Hương

Tuy nhà Thu Hương không giàu có nhưng vì Thu Hương là con út trong nhà nên ba mẹ rất cưng chiều, không cho cô đụng vào bất cứ công việc nhà nào cả.Mẹ cô bảo cô chỉ cần học hành thật tốt là ba mẹ vui rồi

Nó và hấn giờ mới về nhà.Thấy không khí ấm đạm, nó đoán chắc rằng bữa sáng của Thu Hương có vấn đề.Nó nhờ hấn vào dọn dẹp cái không khí ngột ngạt này

- Chào ba mẹ_hấn cười

- Nam Bảo đẩy hấn con, vào ngồi đi_mẹ nó

- Ba mẹ chưa ăn sáng chứ gì, để con nấu cho_mẹ nó

Nó dọn toàn bộ đồ ăn trên bàn.Đeo tạp dề, chỉ mới một buổi sáng thôi mà nó đã phải đảm nhận hai ca rồi

- Ba mẹ ăn đi, chị Hương cũng ăn luôn đi_hấn bưng đồ ăn nó nấu ra

Ba mẹ nó ăn rất ngon miệng.Tài nấu nướng của nó thì còn lạ gì nữa, chỉ có Thu Hương há hốc mồm kinh ngạc

- Em nấu ăn ngon thật nha_Hương

- Có gì đâu, vợ em đó mà_hấn

- Hai đứa không ăn à..con rể mau ăn đi_ba nó

- Ba mẹ thật quá đáng nha, suốt ngày con rể Nam Bảo, Nam Bảo con rể...chắc con là con rơi con rút ba mẹ nhặt ngoài đường về đây mà_mẹ nó

- Cái con bé này, chỉ được có thể thôi_mẹ nó cười

- Con ăn ở nhà rồi_hấn

Thu Hương thấy thật ngưỡng mộ nó quá.Nó có một gia đình hạnh phúc: một người anh trai luôn yêu thương nó hết mực, một người bạn trai luôn che chở cho nó.Điều quan trọng nhất là khả năng nấu ăn của nó không thể chê vào đâu được

Chị ước chị được như Nam Bảo.Được ba mẹ nó coi là một người con trong nhà.Ngoài nó và anh nó ra. người con thứ ba ba mẹ nó nghĩ tới chính là hấn.Thu Hương chỉ muốn một lần được như nó, chấp nhận chị là một người con dâu cả trong cái gia đình hạnh phúc này

Tối đến, anh nó đưa Thu Hương về nhà, nó theo hấn về nhà hấn luôn.Trong nhà giờ chỉ còn ba mẹ và anh hai nó

Cộc...cộc_cửa phòng Thiên Hiếu vang lên

- Vào đi_anh nó

- Hiếu à, mẹ muốn nói với con về chuyện của Thu Hương_mẹ nó

- Mẹ cứ nói đi _anh nó
 - Mẹ thấy cô Thu Hương đó không hợp với con chút nào. Mẹ không nói đến chuyện nhà cô ấy giàu hay nghèo mà nói đến những kĩ năng sống cần thiết kia kìa. Con thử tưởng tượng đi, một người không biết nấu ăn như vậy, cứ cho là sau này con và cô ấy sẽ cưới nhau, sinh ra những đứa con bị bẩm thì chẳng lẽ cả đời phải dựa vào người giúp việc để lo cho cháu nội mẹ những bữa ăn hay sao. Như vậy thật sự không nên chút nào. Cô Thu Hương đó mẹ thấy thật sự không xứng với con trai của mẹ _bà tâm sự
 - Nhưng mẹ à, những điều mẹ nói cô ấy đều có thể đi học. Nấu ăn thì có gì khó đâu chứ, điều cần nhất bây giờ chính là thời gian. Con không muốn sau này sẽ có chuyện tranh chấp mẹ chồng nàng dâu _anh nó phản bác
 - Được rồi, mẹ tôn trọng quyết định của con. Ba mẹ cho con thời hạn 3 tháng. Sau 3 tháng cô Thu Hương kia phải đạt toàn bộ yêu cầu mẹ nói với con _mẹ nó
 - Con cam đoan 3 tháng sau Thu Hương sẽ đạt yêu cầu mẹ đưa ra _anh nó khẳng định chắc nịch, không chút suy nghĩ
 - Con nghỉ sớm đi, đừng thức khuya _mẹ nó
- Mẹ nó bước ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa. Anh nó thở phào: chuyện của Hương bây giờ đã có hy vọng
- Tại con đường ngược lại, trong một căn nhà sang trọng mang vẻ cổ kính, có hai người con gái đang ngồi trên chiếc xích đu màu trắng tinh khôi
- Mày có chuyện gì vậy, mấy bữa này cứ thần thờ như người điên? _Nguyệt Ánh
 - Sau bao nhiêu năm nay tao mới nhận ra rằng tao theo đuổi Nam Bảo là điều bất khả thi, người tao thật sự thích không phải là Bảo mà điều đó chỉ là tao ngộ nhận! Tao thích người khác rồi!
 - Ai vậy chứ, anh nào có đủ dũng khí để loại Nam Bảo ra khỏi tim mày chứ _Nguyệt Ánh tò mò
 - Còn ai ngoài anh Tuấn nữa chứ _Kim Ngân
 - Chẳng phải...mày đã chia tay anh ấy lâu rồi hả...sao giờ mày lại...anh còn thích mày nữa không _Nguyệt Ánh
 - Tất nhiên là không rồi, tất cả là tại con Bạch Thiên Hân đáng ghét đó _Kim Ngân rung mình
- Một ngày như mọi ngày: nó và hấn đi học chung và con đũa kia cũng nhìn nó suốt cả buổi
- Hân à...đi ăn trưa với mình nha _Tiến Đạt mở lời
 - Xin lỗi cậu nha, hôm nay mình có hẹn đi ăn với người khác rồi! _nó từ chối
 - Bạn...đang trốn tránh mình đó sao? đi ăn cũng khó khăn như vậy à?...mình có gì thua Nam Bảo chứ _Tiến Đạt bức xúc
 - Hôm nay mình có hẹn thật mà, xin lỗi cậu nha! Mình đi trước _nó xách cặp xuống lầu rồi leo lên xe của hấn
 - “Bạch Thiên Hân, có chết tôi cũng không bao giờ từ bỏ cậu” _Tiến Đạt

31. Chương 31

- “Bạch Thiên Hân, hôm nay là ngày giỗ của mày, tại mày mà tao trở nên thâm thối này” _Kim Ngân rít giọng
- 5h sáng, tin nhắn từ một số lạ gửi đến nó. Không cần mở mắt, nó đã nhắm được chính xác vị trí chiếc điện thoại (*kính ha _kính ha*)

- Nguyễn rửa đĩa nào nhân tin vào giờ này__nó

Nó lật tung chăn bật người dậy, mở hé hé đôi mắt để đọc tin nhắn

- Nam bảo đã ở trong tay tao, nếu mày muốn gặp lại nó thì hãy đến địa điểm này.Nếu mày không đến, xác của hắn sẽ được gửi đến nhà của mày ! Kí tên: “Mặt nạ máu”

- Cái quái gì đang xảy ra vậy! “mặt nạ máu”...cái tên này nghe quen quá!__nó lục tung lại bộ nhớ để tìm kiếm cái tên lạ kia

Mọi người tập trung ở canteen trường, ngoại trừ hắn và nó

- Hai cái đĩa này nghỉ học mà cũng nghỉ chung là sao__Minh Nhật

- Nam Bảo tối hôm qua sang chi nhánh công ty bên nước ngoài có việc gấp rồi, còn Hân sáng này em qua nhà thì đi Bấy bảo nó đi từ sớm rồi__Tú Linh

- Thiên Hân nó có chuyện gì vậy ta__Trương Nhi nhấp nhấp thỏi chocolate

- Chắc không có chuyện gì đâu, lười đi học nên trốn đi theo Bảo luôn đây mà, kaka__Minh Nhật cười man rợ
Tiến Đạt ngồi bàn sát ngay bên cạnh, cố ý nghe lén toàn bộ cuộc trò chuyện, nửa vui nửa lo lắng.Hắn đi thì cậu sẽ có thời gian tiếp xúc với nó nhưng bây giờ....nó cũng đi luôn! (*khổ cu cậu quá, này thì yêu đơn phương này*)

- Mau đi tìm Bạch Thiên Hân cho tôi__Tiến Đạt ra lệnh cho một người trong điện thoại

- Nhưng ông chủ dặn..._giọng nói bên kia trả lời

- Cứ làm theo những gì tôi bảo, còn chuyện ba tôi ông cứ để tôi lo__Tiến Đạt nhẹ giọng

- Vâng thưa cậu chủ__người bên kia cúp máy

Trong bóng tối, một người đàn ông trung niên xoay ghế lại, nói chuyện với người vừa gọi điện với Tiến Đạt__người đàn ông đó không ai khác chính là Đặng Quang Quốc, cha ruột của Đạt__chủ tịch tập đoàn Mixture

- Nó nói sao__ông Quốc

- Cậu chủ nói điều tra chỗ của con bé đó_(*thật sự chẳng biết phải gọi cái ông này bằng tên gì nữa*)

- Nói với Tiến Đăng nhốt con bé đó thật kĩ, tuyệt đối không thể để Tiến Đạt biết__ông Quốc

- Vâng thưa chủ tịch

- Trò này chắc chắn sẽ vui lắm đây__ông Quốc uống cạn ly rượu vang

2 tiếng trước

Nó đánh gục hai tên lính canh cửa, đập hàng rào rồi nhảy vào

- Nam Bảo__nó gọi lớn

- Nam Bảo cậu đang ở đâu vậy__nó

Cánh cửa phòng đang khóa đột nhiên bật mở, một toán người xông ra đánh nó.Nó nhận thức rằng tuy bọn người kia có đánh nó nhưng họ không dùng toàn bộ sức lực, vẫn nương tay với nó.Đánh nó đến khi nó cạn kiệt sức lực, không có ý giết...

Nó ngất xỉu, trong lúc đầu óc còn tỉnh táo, nó đã kịp thời lấy điện thoại gọi cho hắn.Thấy nó gọi, nó lập tức bắt máy

- Chưa gì mà đã nhớ tớ rồi à__hắn cười

- Na...m...bảo...cứu....tớ__nó thều thào

Nụ cười trên môi hắn bị dập tắt...hắn cố gắng bình tĩnh

- Thiên Hân à...có chuyện gì vậy

- C...cứu..._nó cố gắng hét vào điện thoại

Một người đàn ông giật lấy điện thoại của nó tắt máy

- Dẫn nó vào trong nhà rồi trốn lại.Phái người canh giữ cẩn thận_Tiến Đăng

Hắn thấy nó cúp điện thoại đột ngột, lập tức sắp xếp công việc nhanh nhất có thể rồi bay về Việt...hắn chắc chắn là nó đã gặp nạn.Mãi đến chiều tối nay hắn mới có thể về...vừa về hắn đã tụ tập đông đủ mọi người...kể toàn bộ việc sáng nay

- Chuyện này chắc chắn không đơn giản_Tú Linh

- Chắc sẽ liên quan đến Nguyệt Ánh và Kim Ngân như lần trước_Trương Nhi

- Tổ cũng nghĩ như vậy_hắn

Bàn qua bàn lại, nói lại nói qua mà vẫn chưa có cách giải quyết.Anh nó gọi cho Tuấn

- Tuấn! Thiên Hân sáng nay bị bắt cóc rồi_anh nó

- Tao biết rồi, giờ tao đang bận, khi nào làm xong việc tao gọi lại_Tuấn gấp gáp

Tuấn cúp máy, anh nó lắc đầu chán nản

- Cái thằng hâm này hôm nay bị sao ý_anh nó

Cả đám phái toàn bộ lực lượng đi tìm nó...đã lục tung từng góc ngách nhỏ nhất mà vẫn không thấy.Tú Linh cùng Minh Nhật đi vào phòng nó tìm chút manh mối

- Anh lại xem thử cái này đi_Tú Linh cầm một cái mũ tên màu lục, trên thân đỉnh có gắn một chữ “DIE” rất tinh xảo

- Cái này...cái này chẳng phải là kí hiệu của băng đảng “Mặt nạ máu” hay sao

-Mặt nạ máu...sao Hân nó lại dính với ci băng đảng nguy hiểm này chứ_Tú Linh

Minh Nhật lấy điện thoại gọi mọi người về phòng khách nhà nó, trong đó có cả Tuấn

- Chuyện này chắc chắn có dính đến Tiến Đạt_Tuấn

- Tiến Đạt? Là cái cậu học sinh mới chuyển vào ấy hả_Tú Linh

- Sao mà biết?_anh nó

- Tao đã điều tra rất kĩ về thông tin mật của thằng nhóc đó rồi.Tiến Đạt là em trai của Tiến Đăng_người cầm đầu của tổ chức phi quốc gia “MẶT NẠ MÁU”

- Nếu chuyện này là do Tiến Đạt làm thì Thiên Hân chắc chắn sẽ được an toàn, vì cậu ta thích Hân từ buổi đầu cơ mà_hắn

- Không...cậu ta không bắt cóc Thiên Hân...lúc ra khỏi nhà anh thấy người của cậu ta đi tìm Thiên Hân.Chuyện này là do ba của Tiến Đạt làm_Tuấn khẳng định chắc nịch

- Tại sao lại như vậy_Minh Nhật

- Vì theo như anh được biết,quan hệ cha con giữa Tiến Đạt và cha của cậu ấy không được hòa thuận nên cậu ta chuyển ra ở riêng nhưng hàng tháng vẫn có tiền do mẹ gửi đến_Tuấn

- Vậy bây giờ..._Tú Linh

- Đi tìm Tiến Đạt chứ gì nữa_hắn cắt ngang

- “Thiên Hân cậu đừng xảy ra chuyện gì nha, tớ đang đến cứu cậu đây! Đợi”

Để thuận lợi, mọi người tách đi thành cặp.

- Mọi người tìm ai vậy_người giúp việc nhà Đạt

- Cứ để họ vào_Tiến Đạt từ trong nhà bước ra

Mọi người bước vào nhà.Đây là căn biệt thự đẹp nhưng mang theo một vẻ âm u, cô đơn vốn có.Hắn như trúng tà, nhìn ngang nhìn dọc

- Ngồi đi! Mọi người đến đây chắc không phải chỉ để uống ly trà chứ_Tiến Đạt

- Tất nhiên là vậy rồi! Tôi đến đây để nói với cậu về việc của Thiên Hân_Tuấn

- Nói rằng tôi bắt cóc Thiên Hân hả? Tôi không có bắt cóc Hân, tôi đã cho người đi tìm nhưng vẫn không thấy_Dạt không thể kiềm chế nổi lo lắng

- Cậu bình tĩnh nghe chúng tôi nói đã nào_anh nó

- Vụ mất tích của Thiên Hân có liên quan đến tổ chức Mặt Nạ Máu_Tuấn

- Sao lại liên quan đến MNM chứ_Tiến Đạt

- Chính người anh cùng cha khác mẹ của cậu đã thực hiện việc này dưới toàn bộ sự sắp đặt hoàn hảo của ba cậu - người chống lưng cho cái tổ chức ấy

Tiến Đạt thần thờ: không ngờ ông ta lại rảnh rỗi đến vậy!

- Mọi người về đi, tôi muốn ở một mình_Tiến Đạt

Sau khi nhóm của hắn đã về, Tiến Đạt phóng xe đến nhà riêng của ông Quốc

- Đến rồi à?_ông ta bình thản như không có chuyện gì xảy ra

- Ông mau dừng lại cái trò này đi, thả Thiên Hân ra mau_Tiến Đạt

- Có vẻ con quan tâm đến con bé này ghê nhỉ_ông Quốc

- Con bé đó sẽ được thả ra nếu em vào tổ chức hoặc vào công ty làm việc cho ba_Tiến Đăng

- Tôi không giống như anh, không phải là nước cờ trên bàn tay của người đàn ông tệ bạc kia_Tiến Đạt

- Nếu con đã nói như vậy_ông Quốc

- Thì con bé kia sẽ phải chết_Tiến Đăng

- Ông cứ yên tâm, tôi sẽ không để cho hai người được toại nguyện_Tiến Đạt nắm chặt bàn tay

*11 năm về trước

Vào một buổi sáng, Tiến Đạt đang tưới cây cho mẹ thì thấy ba về...cậu rón rén núp phía sau tường, tính măm sẽ hù ba một trận ra trò nhưng một cảnh tượng đập vào mắt khiến cậu đứng hình: ba cậu đang bế một đứa bé và đang nắm tay một người phụ nữ khác

Dạt toan chạy vào nhà tìm mẹ...mẹ cậu ngồi gục bên tủ chén nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt của con người từng được cho là có cuộc sống hạnh phúc nhất...nhưng bây giờ...mọi thứ đều chấm hết...tất cả mọi thứ đều đổ vỡ...tình cảm gia đình rạn nứt từ đây

32. Chương 32

2 tháng sau, mẹ cậu mất do bị ung thư.Nỗi đau mất mẹ của đứa trẻ lên 5 đã hóa thành nỗi căm hờn tột độ.Dạt rất hận ba, nhờ ông mà những năm về sau, Dạt phải đón sinh nhật một mình

Cậu không hề thấy giận người mẹ kể một chút nào, ngược lại còn thấy mắc nợ dì nữa là đằng khác:Dì là một người phụ nữ xinh đẹp và tốt bụng nhưng bị ba của cậu lừa một cách trắng trợn và bị trói buộc bởi đứa con thơ Tiến Đăng.Khi biết mẹ của Dạt bị ung thư, ngày nào dì cũng đến thăm mẹ và gửi tiền chữa chạy nhưng không lâu sau đó bị ông Quốc phát hiện.Ông ta luôn lấy Tiến Đăng làm áp lực đè nặng lên lưng dì: ông ta

cho rằng di không nên cứu người mà ông ta gọi là “kẻ xa lạ”.Trong khi cậu phải chạt vật với tiền chữa chạy thì ông ta bình thản hưởng thụ một cuộc sống sung túc giàu có mà không cảm thấy một chút ân hận

*Nhóm của hắn

- Em nghĩ anh nên trở lại làm thủ lĩnh của Black Eyes để cứu Thiên Hân.Trong hoàn cảnh bây giờ, chỉ có BY mới đủ sức mạnh để đối đầu với Mặt Nạ Máu

- Black Eyes sao_Trương Nhi và hắn đồng thanh

- Chắc hai đứa chưa biết: trước đây Thiên Hiếu và Hân từng là hai trong ba người cầm đầu của Black Eyes nhưng sau này họ đã giao lại BY cho người cầm đầu thứ ba và rút ra khỏi thế giới ngầm_Minh Phong

- Nhưng...nhất thiết phải quay lại sao_anh nó do dự

- Phải, đó là cách duy nhất.Mấy sức con như chúng ta không thể đối đầu với Mặt Nạ Máu được_Minh Nhật

*Tại một con đường vắng

- Vũ Dương, mấy bữa nay sao rồi_anh nó bắt tay với Dương

- Em khỏe, nhóm vẫn hoạt động bình thường anh ạ_Vũ Dương

- Anh muốn quay lại BY để đối đầu với MNM_anh nó vào thẳng vấn đề

- Chuyện gì mà liên quan đến MNM luôn vậy_Dương sốt sắng

- Anh sẽ kể cho em nghe sau_anh nó

- Ok_Dương

Ngay vào tối hôm sau, toàn bộ lực lượng của BY tập trung tại con đường cũ

- Mọi người hãy nghe đây.Trong dịp vụ này, anh Hiếu sẽ trở thành Boss dẫn dắt chúng ta_Vũ Dương

- Anh ấy quay lại rồi sao_Eye 1

- Lâu lắm rồi mới gặp lại gương mặt ưu tú này_Eye 2

Theo như lời của 1 Eye trong hội, tổ chức Mặt Nạ Máu thường xuyên tập trung ở Liza's Club.Thế là toàn bộ lực lượng đến bao vây Liza's Club

- Người lạ tuyệt đối không được vào_một tên đeo kính đen đứng trước cửa chặn đường

Vũ Dương liếc mắt, lập tức 2E lên đánh ngất xỉu tên chặn đường

Toàn bộ người trong Club dừng lại khi thấy Thiên Hiếu

- Mấy người là ai sao lại vào đây_một tên bước lên phía trước

- Chà chà...đây chẳng phải là thủ lĩnh của BY (*BY là viết tắt của Black Eyes nha, bình thường thì sẽ lấy hai chữ cái đầu là BE nhưng t/g thích như vậy á...kaka*) hùng mạnh đây sao?_Tiến Đăng từ trong đám đông bước ra, bỏ tay vào túi quần nhìn bọn hắn một lượt

- Mau thả Thiên Hân ra, nếu không cái Club này sẽ không còn nguyên vẹn đâu_Minh Nhật

- À...là con bé dễ thương xinh đẹp kia ấy hả, bọn tao đã xử nó xong cả rồi_Tiến Đăng

- Mày...dám_hắn trừng mắt

- Tụi tao không muốn gây náo loạn, nếu mày muốn mọi chuyện êm xuôi thì mau thả người_Vũ Dương

- Nếu tao không thả thì sao_Tiến Đăng

Tiến Đăng ra lệnh cho toàn bộ người lên đánh hắn.Đánh một hồi thì phe của hắn chiếm ưu thế.

- Tụi mày chỉ có thể thôi sao, người của tao còn chưa đủ làm nóng người_Vũ Dương

- “Vậy mà vẫn chưa xi nhê gì sao, BY quả thật rất mạnh”_Tiến Đăng có phần hoang mang những vẫn cố gắng không để lộ ra ngoài

Với tính hiếu thắng, Tiến Đăng tập hợp toàn bộ lực lượng trong khu vực đó đến Club

May rằng, nơi nó bị nhốt cũng ở gần đó, nhận được lệnh, mấy tên lính canh chốt cửa rồi đi đến Liza’ Club.Trong khi tụi hấn đánh lạc hướng, dụ Tiến Đăng tập hợp toàn bộ người thì Tú Linh và Trương Nhi đến giải cứu nó

- Đây rồi...chính xác là nơi này_Tú Linh

- Cửa khóa rồi_Trương Nhi cầm ổ khóa chán nản

- Nên tìm cách nở từ từ, người của Mặt Nạ Máu không phải chỉ có ở trong khu vực này_Tú Linh

Sau một hồi nghiên cứu, Trương Nhi đã mở được khóa.Quẹt mồ hôi trên má, Nhi mở cửa cho Tú Linh vào, còn cô thì ở bên ngoài canh đề phòng có người về

- Thiên Hân...mau tỉnh lại đi, tao đến đưa mày về nè_Tú Linh vỗ má nó

Nó khó nhọc mở mắt

- T...ú...Lin...h...hả_nó thều thào được mấy câu rồi ngất lịm

- Nó ngất xỉu rồi_Tú Linh kéo nó ra ngoài nói với Trương Nhi

- Chở về nhà nó đi_Trương Nhi

Trên xe, Tú Linh lấy điện thoại gọi cho Minh Nhật

- Anh à...cứu được người rồi, cho rút đi.Em chở nó về nhà_Tú Linh

- Được rồi, em về cẩn thận đó_Minh Nhật

Minh Nhật cúp điện thoại.Lúc đánh nhau cố ý đứng sát anh nó nói nhỏ

- Đã cứu được người_Minh Nhật

-RÚT_sau khi Vũ Dương biết tin đã cứu được người thì hô lớn

Tiến Đăng cùng vài người to con nhất đám chặn cửa

- Đi dễ dàng như vậy sao, đây không phải là nơi muốn đi thì đi, muốn đến thì đến_Tiến Đạt lấy tay lau máu trên khoe môi

Hấn dồn hết sức đánh mạnh vào bụng khiến Tiến Đăng ngã ngửa.Nhân lúc tụi đàn em đỡ Tiến Đăng dậy, tụi hấn lên xe chạy thoát.Đến ngã hai, người của BY đi một đường, tụi hấn đi một đường

- Cảm ơn em Vũ Dương_anh nó

- Không có gì, gửi lời hỏi thăm của em đến Thiên Hân nha, chào anh_Vũ Dương nói rồi phóng xe chạy mất, Thiên Hiếu chạy xe về nhà sau

Hấn mời bác thì riêng của gia đình đến khám cho nó

- Tiểu thư không sao, chỉ bị kiệt sức do đói và quá hoảng sợ.Trong thời gian này nên để cô ấy tịnh dưỡng tinh thần, tránh để gặp cú sốc hoặc hoảng loạn_bác sĩ

Sau khi biết nó không sao, mọi người chia nhau về nhà mỗi người một hướng, chỉ còn mình hấn chăm sóc cho hấn.Đền nay hấn không ngủ được: một phần vì phải giải quyết chuyện công ty bỏ dỡ, một phần vì lo lắng cho nó

Nửa đêm nó tỉnh dậy, nó vô ý làm rớt chiếc đồng hồ báo thức.Hấn nghe tiếng động lạ, chạy vào phòng

- Có chuyện gì vậy_hấn

Thấy hấn, nó không cầm được nước mắt

- Nam Bảo à, tớ sợ quá.Tớ thấy mấy người đáng sợ đến bắt cóc tớ đi_nó khóc lớn
Hắn ôm nó vào lòng, xoa xoa lưng trấn an nó

- Không sao hết, có tớ đây rồi mà..giờ ngủ đi nha_hắn
Hắn lau nước mắt trên má nó.Một lúc sau nó đã chìm vào giấc ngủ
Hôm nay là chủ nhật, không ai phải đi học.Mọi người tập hợp đông đủ tại nhà nó

- Thiên Hân đâu rồi_Tú Linh
- Nó ngủ trên phòng chưa dậy_Thiên Hiếu
- Trời ạ, trưa trời chưa trệt thế này còn ngủ_Trương Nhi
- Kệ đi, nó đang bệnh mà_anh nó
Nó từ trên lầu bước xuống, khoác một chiếc áo khoác mỏng

- Chưa gì mà đã bị mọi người nói xấu rồi à_nó cười, đôi môi nó vẫn trắng bệch
- Còn bệnh cơ mà, xuống đây làm gì_hắn đứng dậy đỡ nó xuống
- Nó không có bị què đâu Bảo_anh nó
- Cái anh này_nó
Tại nhà riêng của ông Quốc

- Cảm giác thất bại thế nào?_Tiến Đạt
- Chưa gì mà đã tự mãn như vậy sao?_ông Quốc
- Cứ đợi đi em trai, vẫn còn nhiều cuộc vui đang đợi_Tiến Đăng
- Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra lần thứ hai_Tiến Đạt - Nếu ba giết chết con bé ấy thì không biết sẽ như thế nào nhỉ_ông Quốc
- Cứ thử đi rồi ông sẽ biết_Tiến Đạt
Nhờ sự cứng đầu vốn có mà nó đã được đặc cách đi học vào ngày mai

- Đi học gì mà đi học_anh nó
- Không đi đâu hết, ở nhà bồi bổ sức khỏe.Khỏe rồi muốn đi đâu thì đi_hắn
- Nam Bảo nói đúng đó, khỏe rồi đi, dù gì cũng có bằng đại học rồi đi chi cho mỗi cái_Tú Linh
- Biết là thế nhưng ở nhà chán lắm_nó làm nũng
- Ở NHÀ_Trương Nhi
Nó phải đấu tranh tư tưởng tuyệt thực để được...đi học. (tg muốn ở nhà lắm mà ko dc đây này)
P/s: 2 tuần trước tác giả về quê nên không đăng chương được nha....sr mấy chế

33. Chương 33

2 năm sau

- Trời ạ, năm cuối cấp rồi đó không lo học đi suốt ngày bấm điện thoại_Tú Linh
- Nhìn đi...học xong hết rồi đó!_Minh Nhật vẫn không rời mắt khỏi chiếc cái điện thoại
- Bla...bla...bla_hai người họ vẫn cãi nhau liên tục không ngừng
Tại sân bay, một gương mặt quen thuộc đã trở về mảnh đất thân yêu sau hơn 3 năm xa cách

- Cũng được một thời gian rồi...cảnh vật ở đây vẫn như vậy

Để xả xì chét, mọi người quyết định đi shopping mua sắm...đồng thời, cô gái mới về nước đó cũng đến trường theo hướng ngược lại để xin nhập học

Dòng người đông đúc qua lại kéo đi áp lực của tụi nó trong năm học cuối cấp này...thẳng tiến đến trường đại học và cả tương lai

- Thấy sao...có đẹp không...nó

- Chẳng đẹp đâu, nhìn già lắm...anh nó vờ vuốt râu

- Lấy cái màu trắng kia đi kìa...hắn chỉ vào cái váy trắng lửng ở hàng bên cạnh

Nó bước ra khỏi phòng thay đồ

- Oa...đẹp quá trời quá đất luôn à...Tú Linh

- Mục đích xuống trái đất của cậu là gì vậy...hắn cười

Nghe hắn nói vậy, nó dỗi, tính vào thay đồ bỏ về

- Ủa giận à, nói đùa mà, đẹp lắm đó...hắn nín kéo nó

- Có thật không...nó muốn cười nhưng vẫn kìm nén, để bộ mặt nghiêm trọng

- Thật...4 người đồng thanh

Nó cười, kéo hắn đi chơi riêng

- Này...tớ nhầm cái áo này từ lúc vào đây rồi đấy, cậu vào thử lẹ đi...nó đẩy hắn vào phòng thay đồ

Nó cũng lấy một cái áo bên cạnh, chạy vào thay đồ luôn

Hắn và nó cùng bước ra...quả là một cặp trai tài gái sắc...bây giờ thì ông trời khó có thể chia cắt cặp đôi môn đăng hộ đối này rồi

- O..cái áo nhìn quen quen nha...áo cặp à...hắn ngơ ngác

- Ủa áo cặp...cậu không thích à?...nó hỏi

- Cũ...n...g...thí...c...h...hắn gãi đầu nói ngập ngừng

- Vậy thì ổn rồi, cậu ra tính tiền hai cái áo này với cái váy hồi nãy đi...nó

- Lại là tớ cơ à...không phải cậu là chủ nhân tương lai của cái trung tâm mua sắm này sao...hắn

- Tương lai là tương lai, bây giờ là hiện tại cơ mà...nó kéo hắn ra quầy thu ngân

Nó và hắn cũng đã kéo nhau đi chơi riêng...thấy mình là kỳ đà cản mũi, Thiên Hiếu rút lui

- Giờ anh có việc bận, hai đứa đi chơi vui vẻ anh về trước nhá...anh nó nói xong thì lập tức chạy đến “EXIT”

- Anh Hiếu đi rồi, giờ mình làm gì ở đây...Minh Nhật

- Đi Spa đi...hihi...Tú Linh cười

- Anh đẹp sẵn rồi, không cần đi chăm sóc lại đâu...Minh Nhật vuốt vuốt tóc

- Áo tưởng sức mạnh à, anh làm gì thì làm em đi Spa đây...Tú Linh xách đồ về trước

- Ê đi thật à cho anh đi với...Minh Nhật đuổi theo

- Cái này là anh nói nha em không ép...Tú Linh

- Vô một lần cho biết vậy...Minh Nhật

Vào đến tiệm Spa, mọi con mắt của nhân viên và khách hàng đều đổ vào hướng của Tú Linh và Minh Nhật

- Cậu con trai kia đẹp trai quá...nv 1

- Hai người họ nhìn xúng đôi ghê luôn ha_nv 2

Tú Linh tiến thẳng đến quầy tiếp tân, cô nhân viên lịch sự

- Đang có chế độ trọn gói cho cặp tình nhân, anh chị có muốn sử dụng thử không ạ_tiếp tân

- Ừ cũng được_Minh Nhật nắm tay Tú Linh bước vào trong

Vừa bước vào trong, Tú Linh đã thấy Kim Ngân và Nguyệt Ánh nở đó

- Ồ, “bạn” cũng đi Spa cơ à_Nguyệt Ánh

- Chắc cậu lợi dụng Thiên Hân và Minh Nhật để có thể vào cái nơi sang trọng này phải không, chứ một đứa nghèo mạt như cậu sao có thể vào được chỗ này cơ chứ_Kim Ngân mỉa mai

Tú Linh chẳng thèm nhìn hay trả lời Kim Ngân mà lẳng lặng bước vào trong

- Em không thấy họ quá đáng lắm sao_Minh Nhật

- Cũng bình thường, chẳng có gì là ghê ghớm cả_Tú Linh

- Anh thấy em nên công khai thân phận thật, Thiên Hân nó cũng đã sống với thân phận thật rồi, điều đó không phải là tốt hơn sao_Minh Nhật

- Không, em vẫn thích sống như bây giờ_Tú Linh

Nhờ nó mà hần sau này sẽ không dám xài tiền phung phí nữa huhu

- Mua đồ xong hết rồi đấy, bây giờ làm gì đây_hần kệ nệ xách mấy túi đồ lỉnh kỉnh quăng vào phía sau xe Lamborghini

- Đi công viên đi_nó đưa qua đưa lại hai tấm vé trên tay

- Ôi bó tay luôn, thế mà cũng nghĩ ra, cậu đúng là siêu nhi thứ thiệt mà_hần

- Nói xong rồi thì đi lẹ đi, mất thời gian quá_nó

Đến công viên trò chơi Mây Hồng, nó đưa vé cho nhân viên soát vé rồi lon ton chạy vào trong

- Chơi trò này đi_nó chỉ vào vòng quay ngựa gỗ

- Có nhầm không vậy, chơi trò này thật à_hần

- Ừ, lên lẹ đi, tớ xí con thỏ trắng nha_nó thản nhiên ngồi vào con thỏ

Hần cũng hòa theo sự hồn nhiên vốn có của nó

-Tớ xí con ngựa vàng nha_hần nắm hai tai của ngựa

Xẹt... công tắc được bật...toàn bộ con vật trên vòng quay từ từ chuyển động, một nụ cười tươi hé trên môi của nó...

- Nè...làm gì mà đứng như trời trồng vậy, xuống đây qua bên kia chơi đi_nó hỏi

Hần cười, đôi môi hồng hé lộ hàm răng trắng trắng đều đáng mơ ước

- Vừa nãy cậu chọn trò rồi, lần này đến tớ nha_hần mua vé vào chơi

- A...a...a...mất quá_nó hét lớn

Nó là đứa cực kì sợ độ cao...nhưng chỉ khi lên tàu lượn siêu tốc, nó không còn biết độ cao là cái gì nữa

Chơi gần hết trò ở công viên thì trời đã nhá nhem tối, trên tay nó ôm một con Hello Kitty mà hần tặng, ngồi lên đu quay xem toàn cảnh của thành phố vào buổi tối

- Oáp...buồn ngủ quá giờ sao ta_nó ngáp ngắn ngáp dài

- Buồn ngủ thì ngủ đi_hần

- Cảnh đẹp thế này ngủ thì lãng phí lắm_nó cố gắng mở to mắt

- Lần sau tớ dẫn cậu đi tiếp_hắn

- Thật nhé, móc ngoéo cái nào_nó đưa tay ra trước mặt hắn

Nó tay ôm Kitty, đầu dựa vào vai hắn ngủ ngon lành

Tú Linh và Minh Nhật sau khi đi Spa cũng đã trở về nhà mỗi người một hướng, mặc dù cô nàng phải cân nhắc đến ánh mắt của bà thím mê trai kia khi nhìn Minh Nhật

Sáng hôm sau thức dậy, nó đã ở nhà, nệm ấm chăn êm thoải mái, món điểm tâm sáng tỏa khói nghi ngút được đặt trên bàn và điều quan trọng nhất là hắn đã ngồi chình ình ở đó, mở to mắt nhìn nó ngủ

- Tớ về nhà khi nào vậy_nó

- Tối hôm qua thấy cậu ngủ ngon quá nên không nở thức cậu dậy, tớ bế cậu lên xe chở về nhà_hắn

- Bé tớ??? vậy là toàn bộ người trong công viên cũng thấy nữa hả_nó

- Ủ..chứ còn gì nữa_hắn

- Cậu...cậu..._nó đỏ mặt

-T hời ăn sáng lẹ đi rồi còn đi học, hôm nay là ngày đặc biệt đó_hắn

Nó không để tâm tới lời nói của hắn mấy, chỉ biết cầm đầu ăn

Như thường lệ, toàn bộ trai xinh gái đẹp sẽ đi chung xe đến trường, trừ anh nó vì anh nó học khác trường mà !

- Ui...đứa nào lái xe mà như ăn cướp vậy_nó

- Tao nè, mắt mày bị lé hay sao vậy_Tú Linh

- Chắc có trời mới có thể giật túi xách của mày, tại mày chạy nhanh quá mà_nó liếc xéo

- Ôi hai cái đứa này, vào trường lẹ đi kìa_Minh Phong hồi

- Vâng...em biết rồi thưa “thầy hiệu trưởng” đáng kính ạ_Tú Linh cố tình nhấn mạnh

Những nói như thế nào đâu có nghĩa là làm như vậy, tụi nó chạy lon ton vào phòng hiệu trưởng để “uống trà”

- Anh sẽ cho mấy đứa một bát ngờ_Minh Phong yên vị trên chiếc ghế

- Vào đi em_Minh Phong gọi lớn, một học sinh với bóng dáng quen thuộc bước vào

- Chào mọi người, lâu rồi không gặp mọi người vẫn khỏe chứ!

- Xuân Thủy!!!_mọi người đồng thanh

Cả bọn chẳng biết cái quái gì đang xảy ra

- Em về mà mọi người không thấy vui hay sao mà nhìn em bằng “ánh mắt” đó_Xuân Thủy

- Em về khi nào thế_nó

- Em mới về sáng hôm qua_Xuân Thủy

- Chào mừng em ha_Tú Linh

- Thôi em ở đây chơi tụi anh lên lớp trước nha_Minh Nhật

- Ủ vậy thôi nói chuyện sau, em lên lớp trước nha anh Phong

Về nhà, nó kể tới tấp chuyện Xuân Thủy về nước cho anh nó biết, anh nó thần nhiên

- Anh biết từ khi Xuân Thủy đáp máy bay về Việt Nam cơ kìa_anh nó

- Vậy sao anh không nói cho em biết_nó

Kính...cong..._thôi có người đến kìa, anh ra mở cổng ha

- Nam Bảo hả, vào nhà đi_anh nó mở to cổng cho xe ô tô của hấn chạy vào

Hấn vào nhà tọt thẳng vào gian bếp

- Hai đứa ở nhà nhá, ba mẹ đi ra ngoài rồi, anh cũng đi chơi đây_anh nó

- Chắc lại đi chơi với chị dâu nữa đây nè_nó

Giờ đến lượt hấn bị nó chất vấn

- Cậu qua đây làm gì, không phải là đã nói hôm nay tớ qua đây ngủ rồi à_nó

- Thui...tớ qua đây ngủ với cậu chứ ở nhà chán lắm_hấn quệt trộm miếng kem trên cái bánh mới làm xong của nó

- A thằng hâm này, hư hết cả bánh rồi_nó cầm muối múc canh đuổi hấn chạy từ A-Z của ngôi nhà (*khỏe thật luôn á, căn nhà không phải nhỏ đâu à nha*)

34. Chương 34

Chuyện Xuân Thủy về nước đã là vấn đề toàn trường đều biết, tụi nó cũng đã quen dần với sự hiện diện của Thủy trong nhóm

- Phải...ngày mai chính là ngày đó_Tuấn

Không biết có việc gì mà Tuấn đích thân đến trường để nói chuyện với tụi nó

- Có chuyện muốn nhờ mấy người giúp đỡ_Tuấn

- Chuyện gì vậy_anh nó biết tin cũng tức tốc bay đến trường Lucky Star

- Chuyện là như vậy nè...bla...bla_Tuấn kể thật chi tiết câu chuyện

- Hả....thật hả_tụi nó hét lớn

- Mấy người nhỏ nhỏ miệng dùm cái, cả trường biết chuyện này luôn bây giờ_Tuấn

- Vậy bây giờ anh muốn tụi em giúp sao đây_Tú Linh

- Anh đã chuẩn bị hết rồi, mấy đứa chỉ việc làm theo thôi_Tuấn

Thủy đi chung xe về với bọn Minh Nhật, đồng chơi đi chơi ngày cuối tuần luôn...đến vườn hoa đại ở ngoại thành, tụi nó thả Thủy ở đó rồi tỉnh bơ đi luôn với lý do:

- Bận việc

Thủy không còn cách nào khác...ngâm ngùi ở lại.Gió chiều thổi vào gương mặt thanh tú...sao đám hoa tulip, một chàng trai bước ra

- Em thấy thế nào, Xuân Thủy_Tuấn dang tay ra hóng gió

- Ô, sao anh lại ở đây_Thủy chỉnh lại balo

- Đây là vườn hoa của anh mà_Tuấn

- Vậy....._Thủy cứng họng

Tuấn đưa ra một bó hoa lưu ly được cắt tỉa gọn gàng, bó trong giấy hồng nhạt

- Anh đã đợi em 3 năm rồi...em đồng ý làm bạn gái anh nhé_Tuấn

- Em...em...._Thủy bối rối

Tuấn vẫn đứng đó, bó lưu ly vẫn nằm trên tay làm cho Tuấn trở nên đẹp trai hơn bao giờ hết

Theo như kế hoạch là sau khi đưa Xuân Thủy tới chỗ hẹn, tụi nó sẽ phải lái xe về nhưng tụi nó đâu có ngu, (*giống như lần của Tú Linh và Minh Nhật*) nấp ở một tầng đá lớn gần bụi hoa hồng chuẩn bị nổ rộ

- Biết vậy tao mang cái loa theo rồi, ổng nói tao đâu có nghe gì đâu_Tú Linh cố gắng vênh tai nghe ngóng

- Người thì đông, mà tầng đá thì nhỏ, tụi bay mà còn ép nữa thì tao văng ra ngoài bây giờ_đến lượt anh nó than phiền

-I m hết coi nào, phim 3D ngay trước kia, coi đi_Minh Phong

Một phía thì ồn ào hỗn độn, một bên thì hai người chẳng biết nói gì...(*hajzzzz*)

- Em thấy em còn quá nhỏ để chấp nhận tình yêu của anh...nếu anh thật sự thích em, hãy đợi em thêm một thời gian nữa...được chứ.Bó hoa lưu ly này em sẽ nhận_Thủy nâng niu bó hoa lưu ly cẩn thận

- Anh tôn trọng quyết định của em, anh sẽ đợi em !_Tuấn cười mỉm

Từ phía tầng đá, tụi nó bước ra thất vọng

- Đạo diễn phim này đâu ra đây cho tao gặp mặt cái nào_anh nó

- Phim thì kết thúc phải có hậu chứ_hắn

- Thôi tụi bay sớm sớm thành một cặp đi cho tụi này nhờ_Minh Phong

Tuấn trợn mắt

- Còn chưa xử vụ mấy người xem lên ở đây là may rồi nhé_Tuấn

- Hihi_cả bọn cười vang

Tụi nó xin kiếu trước, nhường lại không gian cho Tuấn và Thủy

- Về nhé_Tuấn

- Ồ...dạ_Thủy bình tĩnh sau một khoảng thời gian bị cảnh đẹp nơi này cuốn đi

Kít..._Tuấn đậu xe trước nhà Thủy, bước ra khỏi xe trước, chạy nhanh ra mở cửa cho Thủy như những người tiếp tân phục vụ trong những bữa tiệc thảm đỏ

- Em về trước nha_Thủy hôn lên trên má Tuấn rồi chạy tọt vô cổng vào nhà

Tuấn đứng người, chỉ biết đứng cười một mình như thằng dở (****T_T****)

Hôm nay Tiến Đạt đến trường rất sớm, cả Hải My cũng vậy

- Đi mà...năn nỉ cậu đẩy Hải My_Tiến Đạt

- Một cậu quá, nếu cậu thích thì tự đi mà hỏi Thiên Hân ấy_My vẫn chăm chú đọc sách

- Nếu cậu ấy mà cho thì tớ cũng không ở đây năn nỉ lớp trưởng dễ thương xinh đẹp_Đạt nịnh hót Hải My

- Cũng được...với một điều kiện_Hải My

- Bất kì điều kiện gì cũng được, tớ chấp nhận hết_Đạt

- Cậu phải làm Osin của tớ trong hết năm lớp 12 này_Hải My cười man rợ

- Có đắt quá không vậy, chỉ là địa chỉ nhà thôi mà_Đạt

- Không thì thôi_My

My tính bỏ ra ngoài canteen thì Đạt giữ lại

- Làm Osin là được chứ gì_Đạt

- Biết điều đó, đưa giấy bút đây ghi địa chỉ cho_Hải My

- Cảm ơn lớp trưởng “zẽ thum”_Đạt

Hết giờ học ngày hôm đó, đợi cả lớp về trước rồi Đạt mới lật đật lái xe đi theo địa chỉ Hải My đã bật mí sao khi phải trả một cái giá quá đắt

- Ủm...phố X, đường Y, số nhà 22..đúng nhà này rồi_Đạt

Kính...coong...Đạt bấm chuông cửa

Nhà con của tập đoàn danh giá có khác...cần biệt thự to thật_Đạt nghĩ thầm

Trong nhà, hần đang giúp nó chuẩn bị cơm tối...nghe tiếng chuông cửa, hần nấn ná không muốn ra

- Để đồng rau đó tớ làm cho, cậu ra mở cửa đi kéo người ta đợi_nó

- Okie bà xã yêu_hần rửa tay rồi chạy ra mở cổng

Tít...chiếc cổng được mở...bên ngoài là Tiến Đạt đang cầm bó hoa trên tay

- Ủa...ủa...đây không phải là nhà Thiên Hân hay sao, Nam Bảo tại sao lại xuất hiện ở đây_Đạt

- Tôi ở đây hay ở đâu thì có liên quan gì đến cậu, cậu có vào nhà không thì bảo_hần hơi mất bình tĩnh khi thấy Tiến Đạt

- Sao Hải My lại ghi địa chỉ nhà Thiên Hân ở đây nhỉ, khó hiểu quá_Đạt

- Vậy thì cậu nhầm rồi, đây là nhà tôi mà_hần tỉnh bơ

- Nói chung là cậu có vào nhà chơi không_hần

- Vào chứ_Đạt vào xe lái vô nhà

Vào đến phòng khách, hần mở lời

- Cậu ngồi uống trà đợi tôi tí_hần rót trà vào ly cho Đạt

- Ủ...ừ_Đạt

- Cậu ăn cơm ở đây luôn chứ_hần

- Cũng được_Đạt nhấp ngụm trà xanh mới nấu

Hần vào nhà bếp phụ nó nấu cơm, mặc Tiến Đạt làm trời làm đất gì ngoài đó

- Ai đến vậy_nó múc muống canh lên ném thử

- Là Tiến Đạt_hần trả lời cụt ngắn

- Tiến Đạt nào cơ, Tiến Đạt học chung lớp ấy hả

- Chứ còn ai vào đây nữa_hần sắp chén

- Cậu ấy đến đây vào giờ này làm gì chứ_nó

- Chắc là đến gặp cậu, thấy cậu ta còn cầm một bó hoa hồng nữa kìa_hần

- Hử..._nó cời tạp dề, bưng đồ ăn lên bàn

Hần trở lại phòng khách

- Xong rồi đấy, cậu vào ăn cơm đi_hần

- Cậu tự nấu à_Đạt sững sốt

- Tôi làm gì biết nấu ăn_hần cười

Chắc chắn là nhà này không thuê người làm, tự cậu ta nấu thì càng không thể...rốt cuộc là ai nấu chứ_Tiến Đạt bang quơ nghĩ thầm

Đạt theo chân hần vào căn bếp đầy đủ tiện nghi thì thấy Hân đang xúc cơm vào chén

- Thiên Hân...là cậu à...đây là nhà Nam Bảo mà _Đạt

- Ủ thì đây là nhà Nam Bảo mà _nó

- Chuyện này là sao đây, hai cậu nói gì đi chứ _Đạt

- Cậu cứ bình tĩnh, ngồi xuống ăn cơm đi rồi tôi nói cho nghe _hắn

Đạt ngồi xuống ghế gần Nam Bảo

- Chuyện là....._hắn

Kính coong...Chưa kịp nói gì thì người thứ tư xen vào

- Để tớ ra mở cho _nó lật đật ra mở cổng

Thì ra người ngoài cổng chính là lớp trưởng đáng yêu xinh đẹp của chúng ta

- Hải My vào nhà chơi đi _nó

- Hi...hôm nay ở nhà chán quá nên qua đây làm phiền cậu vậy _Hải My

- Ủ...Tiến Đạt cũng ở trong đó đấy _nó

- Vậy hả _Hải My dắt xe vào nhà, trong lòng có chút buồn

Thấy Hải My điền đạm bước vào, Tiến Đạt như muốn nổi điên

- Này cậu tính lừa tặc tôi à, rõ ràng đây là nhà Nam Bảo mà, sao cậu bảo đây là nhà của Thiên Hân, cậu xem tôi là con nít sao _Đạt bước ra khỏi bàn ăn

- Thì đây đúng là nhà của Nam Bảo _Hải My

- Nghĩa là sao _Đạt

- Tớ với Nam Bảo ở chung nhà mà, cậu không biết sao? _nó ngỡ ngàng

- Hai người...hai người ở chung nhà sao _Đạt

- Phải, và chuyện đó thì có liên quan gì tới cậu _hắn

Không ngờ tình cảm của bọn họ tốt tốt tới vậy, đã ở chung nhà rồi sao _Đạt nghĩ

Tiền thể Hải My cũng ở đó ăn cơm chung luôn, thấy Tiến Đạt quan tâm nó, My cũng thấy có chút tủi thân....!

Bữa cơm lạnh của 4 người kết thúc, mỗi người rẽ một hướng về nhà

- Cái cậu kỳ đà cản mũi kia rảnh rồi đến mức vào đây ăn cơm nữa chứ, thật không chịu nổi mà _hắn vừa lau chén, vừa lăm bằm nguyên rửa Tiến Đạt

- Lâu lâu có bận vào ăn chung bữa cơm cũng đâu có sao đâu, cậu cứ thích nghiêm trọng hóa vấn đề ấy nhĩ _nó

- Cậu vừa lăm nhảm cái gì đấy _hắn

- Hờ...hờ...đâu có gì _nó chối

- Chén bát gì xong hết rồi đấy, lên giường ngủ đùm cái mai còn đi học nữa _hắn

*Good night những ai đọc chap này vào buổi tối (*mà chắc không ai đâu nhĩ*)

35. Chương 35

Hôm nay, hấn cùng nó kéo nhau qua nhà “ba mẹ vợ” vì hôm nay nhà nó có buổi họp mặt gia đình

- Mẹ, Thu Hương đã đạt những yêu cầu mà mẹ đưa ra, cô ấy đã đợi con 1 năm 10 tháng kể từ ngày mẹ cho Hương thời gian thử thách “nàng dâu” 2 tháng, bây giờ con muốn ba mẹ chấp nhận cô ấy làm dâu cái gia đình này_anh nó

- Con nghĩ sao hả con gái, con rể_ba nó tham khảo ý kiến của hấn và nó

- Ba mẹ nên đồng ý cho anh Hiếu và chị Hương, con thấy họ cũng đẹp đôi mà_hấn

- Con gái thấy sao_mẹ nó

- Con cũng đồng ý nữa đó_nó

Ba mẹ nó nhìn nhau gật đầu ưng ý

- Vậy hai đứa qua nói chuyện với nhà bên kia sắp xếp ngày gặp mặt để ba mẹ bàn chuyện người lớn_mẹ nó

- Ba mẹ chấp nhận rồi phải không_anh nó

- Cũng có thể nói là vậy_ba nó

Thu Hương cùng anh nó nhìn nhau cười tủm tỉm, coi như bước đầu trong kế hoạch vĩ đại của cuộc sống hạnh phúc đã hoàn tất

- Con cảm ơn hai bác_Hương lễ phép

- Tụi con có việc bận phải ra ngoài, tối nay không về nha_anh nó nắm tay Thu Hương ra ngoài

Ba mẹ nó chỉ biết nhìn bóng của anh nó khuất dần, lắc đầu cười nhẹ

- Thằng oắt con, sau này có vợ rồi chắc nó quên ông bà già này luôn_mẹ nó

Đồng hồ điểm đã điểm 10h, nó và hấn đứng dậy

- Con về luôn nha ba mẹ_hấn

- Về hả, tối hôm nay cho tớ ngủ thêm một bữa với mẹ đi_nó

Hấn dẫn đo nhưng cuối cùng cũng phải chiều theo ý nó

- Tối nay cha con mình bị ra rìa rồi Nam Bảo ơi_ba hấn đùa

- Hai cha con bay muốn làm gì thì làm, mẹ con tui lên ngủ trước đây_mẹ nó kéo nó vào phòng ngủ của nó, tuy nó không sử dụng nhưng mẹ nó vẫn cho người làm vào dọn dẹp thường xuyên

- Con có thích Nam Bảo không_mẹ nó vuốt tóc nó

- Dạ thích_nó gật đầu

- Bảo có ăn hiếp con không, ba mẹ Bảo có làm khó con không_mẹ nó

- Mẹ cứ làm như là con đi lấy chồng rồi không bằng vậy_nó

- Con nhỏ này, tại mày cứ qua bên đấy ở suốt nên tao mới như vậy đấy_mẹ nó cốc đầu nó

Trò chuyện gần được một tiếng thì mẹ con nó đã ngủ say. Phòng bên cạnh, ba nó và hấn cũng đang râm ran trò chuyện

- Tự nhiên thấy khó ngủ quá_ba nó

- Chắc tại ba vợ quen ngủ với mẹ vợ rồi đó_hấn

- Hay là...ba nó và hấn bật dậy

Hai người họ mở cửa phòng nó...thấy hai mẹ con đã ngủ say, ba nó bế mẹ nó về phòng chung của hai ông bà

- Ba mẹ đi ngủ trước, con ngủ ngon nhé_ba nó

Hắn đưa tay ám hiệu “OK” rồi đắp chăn ôm nó ngủ say

Tít...tít...tít_điện thoại của nó réo lên báo có tin nhắn

Nó dụi mắt tỉnh dậy, quay sang bên cạnh là hắn đang ôm nó ngủ say...nó giật mình đá bay chăn gối xuống giường

Hắn thấy nó cựa quậy cũng tỉnh luôn

- Mới sáng sớm nhé, im cho tớ ngủ nào_hắn

- Cái quái gì vậy, sao cậu lại ngủ ở đây thế_nó

- Thì tại cậu đấy, ai bảo cậu ngủ với mẹ làm gì hại tớ không ngủ được.Ba phải bế mẹ vợ qua phòng kia ngủ để tớ ngủ với cậu đấy_hắn chồm người dậy kéo chăn lên ngủ tiếp

- Dậy đi ngủ ngáy gì nữa_nó

- 5 phút nữa_hắn trả giá

Nó chẳng nói gì, lẳng lặng bước ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa rồi vào bếp

Bên phòng ba mẹ nó cũng không khác là bao, mẹ nó cũng đang giật mình vì chuyện này

- Bla..bla...bla...vậy đó_ba nó

- Á...à...ba con ông gan nhỉ, lâu lâu mới có một bữa vậy mà..._mẹ nó

- Bà cứ ở nhà ngủ đi, tôi đi làm đây_ba nó

- Chẳng phải bình thường chuyện ở công ty là do thằng Hiếu lo hết hay sao, hôm nay ông còn bày đặc lên công ty làm việc_mẹ nó trề môi

- Hôm qua nó đi chơi với bạn gái rồi còn gì, cứ cho nó nghỉ hết hôm nay hồi sức, ngày mai rồi tính tiếp_ba nó

Lần này tội nó không kéo nhau đến trường tập đoàn mà đi lẻ tẻ lẻ tẻ từng cặp một

Ting..._máy điện thoại của Tiến Đạt có tin nhắn

- Từ: Lớp Trưởng: Nay OSIN, tối nay đi uống nước với tôi.Cấm hỏi gì thêm...

- Biết rồi_Dạt rep lại tin nhắn với Hải My

Chiều tà, Tiến Đạt là người về cuối cùng, vừa khóa xong cửa lớp thì nghe tiếng người ở lớp bên cạnh.Dạt từ từ đến áp sát tường, nghe lỏm cuộc trò chuyện

- Đấy...cứ làm như vậy thì con Thiên Hân đó chết chắc_Kim Ngân

- Cách này cũng được đấy, đây là lần cuối con Hân đó có thể nở nụ cười_Nguyệt Ánh

Tiến Đạt đầu kia đã nghe hết câu chuyện, cậu tính đi cảnh báo cho nó thì chùm chìa khóa lớp rơi xuống mặt sàn, tạo tiếng động có độ vang khá lớn.Kim Ngân và Nguyệt Ánh nghe thấy có tiếng động, vội chạy ra khỏi lớp

- Ai đó...Nguyệt Ánh

Đạt chưa đủ nhanh để có thể thoát ra khỏi đó nên đã bị Kim Ngân bắt gặp

- Thì ra là Tiến Đạt à...chắc những gì hai chúng tôi nói nãy giờ cậu đã nghe hết rồi.Chúng tôi không muốn làm khó cậu...cậu sẽ không bị sao nếu để kế hoạch này diễn ra như dự tính của chúng tôi

- Không bao giờ, im lặng để Thiên Hân bị hại chết hay sao_Tiến Đạt

- Vậy thì không còn cách nào khác_Kim Ngân

Kim Ngân lùi Tiến Đạt đến bước đường cùng, chỉ còn vài cm nữa là đến cầu thang, do chỉ chú ý đến Kim Ngân mà Đạt quên bém luôn Nguyệt Ánh...nhờ Ngân đánh lạc hướng mà Ánh đã đẩy Tiến Đạt té xuống cầu thang

Kim Ngân và Nguyệt Ánh nhanh chóng rời khỏi hiện trường

- Có khi nào cậu ta sẽ chết không_Nguyệt Ánh

- Không đâu...cầu thang nhìn như vậy chứ không cao, cậu ta sẽ không chết đâu_Kim Ngân run run người
Máu chảy lênh láng ở bậc cầu thang giao giữa lầu 1 và lầu 2

Tính bước vào xe thì nó nhớ ra là nó để quên cục sạc điện thoại trong học bàn

- Này, tớ bỏ quên đồ trên lớp rồi cậu đợi tớ tí nhé_nó nói vọng vào

- Cho tớ đi cùng với_hắn bước ra khỏi xe

- Ừ cũng được_nó

Hắn theo nó lên lớp, đi đến cầu thang thì thấy Tiến Đạt nằm bất tỉnh ở đó, máu chảy từ đầu ra rất nhiều

- Tiến Đạt...Đạt ơi...Đạt_nó lay người Đạt

- Để tớ gọi cấp cứu_hắn lấy điện thoại

Cấp cứu nhanh chóng đến trường, đưa Đạt vào bệnh viện

Hải My đã đợi tên “Osin” hơn 30’ mà chưa thấy xuất hiện, mất kiên nhẫn, My lấy điện thoại gọi cho Đạt

Do mất quá nhiều máu nên Đạt phải làm phẫu thuật gấp, điện thoại của Đạt nó vẫn đang cầm trên tay. Thấy My gọi đến nó bắt máy

- Này tên kia, biết bà đợi lâu lắm rồi không_My

- Hải My hả, tớ là Thiên Hân nè, Tiến Đạt bị té cầu thang nhập viện rồi

Hải My như có tiếng sét đánh ngang tai, cô cầm điện thoại còn không vững, tay run run

- Bệnh viện nào vậy_My

- Bệnh viện Hoàng Hải_nó

Hải My lập tức đến bệnh viện, toàn bộ người của nhóm nó và người nhà của Tiến Đạt cũng đã biết tin và tập trung ở đây

- Tiến Đạt đừng có chuyện gì nha con_dì Đạt cầu trời khẩn phật

- Em nó không sao đâu mà, em đừng lo_Tiến Đăng an ủi mẹ

Ba của Tiến Đạt không để lộ cảm xúc, mặt lạnh te te nhưng băng, chườm bù với toàn bộ những người còn lại, ai cũng lo lắng ngồi không yên, đi không nổi

Đèn trong phòng phẫu thuật bật sáng, bác sĩ cùng hai cô y tá bước ra ngoài

- Tiến Đạt nhà tôi sao rồi bác sĩ_dì

- Cậu bé bị mất máu khá nhiều, vì máu ở đầu nên rất khó để cầm máu, nguy cơ tử vong rất cao, nhưng nếu cậu ấy qua khỏi thì sẽ bị mất trí nhớ_bác sĩ khẳng định

- Bây giờ phải làm sao_dì bật khóc, ngồi phịch xuống ghế bệnh viện

- Nhưng cả nhà đừng thất vọng, vẫn còn một hy vọng duy nhất_bác sĩ

- Chúng tôi sẽ cố gắng làm, bác sĩ cứ nói đi_Minh Nhật

- Chúng tôi cần cỗ Collazant để tăng cao khả năng sống cho cậu bé, chỉ cần có loại có đó thì khả năng sống sót và nhớ toàn bộ mọi chuyện sẽ là 70% (*tác giả chẳng biết tý gì về y học đâu, bùm hết đây nhé, đừng có mà lên Google Search tìm kiếm nha, tui thân tác giả hyhy)

- Đó không phải là loại có hiểm mà cả thế giới đang truy lùng hay sao_Xuân Thủy
 - Chính là nó, trên toàn thế giới bây giờ chỉ còn vồn vẹn 100 cây duy nhất_bác sĩ tháo mắt kính
Hình như trong một lần leo núi mình đã thấy nó_ông Quốc nghĩ thầm
 - Giờ tìm đâu ra loại có quý ấy chứ_hắn
- Ông Quốc trầm ngâm một hồi rồi rời khỏi bệnh viện

36. Chương 36

- Ba...ba đi đâu vậy?_Tiến Đăng tính đuổi theo ông Quốc thì bị mẹ chặn lại
 - Kệ ba đi con, chắc ông ấy muốn ra ngoài hít thở không khí một chút ấy mà
- Ông Quốc hí hục leo lên nơi từng thấy cỏ Collazant, cây cỏ rất nhỏ nhưng ông tin rằng chỉ ngần này thôi cũng đủ cứu sống đứa con trai đang gần kề cái chết nơi bệnh viện đầy mùi thuốc sát trùng kia. Ông cẩn thận bỏ vào hộp kính thủy tinh rồi chạy bộ về bệnh viện
- Tạch.....bùmmmmmmmmmm_một tiếng động lớn vang lên giữa đoạn đường vắng
- Do mãi nghĩ đến chuyện cứu cậu con trai mà ông Quốc đã bỏ mặc đèn đỏ, lao băng qua đường vì nghĩ sẽ không có chiếc xe nào ra ngoài đường vào giờ này nhưng không....một chiếc xe tải đã đâm trúng ông. Người tài xế nhảy xuống xe
- Này ông ơi, ông có sao không vậy_người tài xế vội vàng gọi cấp cứu
- Trước khi được đưa vào phòng cấp cứu, trong lúc đầu óc còn tỉnh táo, ông Quốc thều thào
- Đưa vật này đến phòng phẫu....cứu con trai tôi....Hạ Nguyệt à, anh đến thế giới bên kia với em đây_ông Quốc ngất lịm
- Người tài xế kia chẳng biết nói gì, chỉ biết làm theo những lời của ông Quốc nói....người tài xế chạy đến phòng cấp cứu
- Có người nhờ tôi gửi cái này đến mọi người...ông ấy bảo là gì mà cứu con trai ông ấy đây_người tài xế
 - Đây không phải là cỏ Collazant hay sao_nó cầm lấy hộp thủy tinh
 - Có phải người đàn ông đó mặc áo sơ mi trắng quần tây nâu không_Tiến Đăng
 - Đúng rồi, đúng là ông ấy đây_người tài xế
 - Vậy ông ấy đâu rồi_bây giờ đến lượt mẹ Tiến Đăng
- Người tài xế ấp úng
- Tôi vô tình lái xe đụng trúng ông ấy nên giờ ông ấy đang ở trong phòng cấp cứu_người tài xế giải bày
- Mẹ Tiến Đăng quỵ xuống ghế, nước mắt rơi như mưa
- Nếu đây là ác mộng thì tôi muốn tỉnh dậy ngay bây giờ, một mình Tiến Đạt chưa đủ hay sao mà bây giờ còn đến người chồng của tôi nữa, kiếp trước tôi đã làm gì sai_Mẹ Tiến Đăng khóc, đặt bàn tay nhỏ nhắn lên trái tim đã chịu quá nhiều tổn thương
 - Dì nín đi, mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi mà_nó an ủi, lau những giọt nước mắt mặn chát trên gương mặt người phụ nữ sớm hôm tần tảo cho gia đình không mấy đầm ấm
 - Đây là cỏ Collazant, bác sĩ mau mang vào cứu cậu ấy đi_hắn

Chỉ có nhóm tụi nó ở lại trông chừng Tiến Đạt, còn Tiến Đăng và mẹ cậu ấy đã sang phòng của ông Quốc. Bác sĩ cấp cứu từ phòng bệnh của ông Quốc bước ra ngoài

- Hai người là người nhà của bệnh nhân_ bác sĩ hỏi

- Vâng...ba tôi sao rồi

- Mọi người đừng sốc khi nghe tin này: “Chúng tôi đã cố gắng hết sức, tuy bên ngoài không chảy máu nhưng một số nội quan trong cơ thể ông ấy đã không còn khả năng hoạt động, đồng thời trước đó ông ấy đã bị ung thư phổi giai đoạn đầu”

- Cái gì...có nhầm lẫn gì không vậy...sao lại như thế được, chắc chắn là có sự nhầm lẫn_Tiến Đăng cố nín kéo tia hy vọng cuối cùng

- Rất tiếc nhưng đây là sự thật, mọi người có thể nhận thi thể bệnh nhân để an táng...bây giờ thì tôi xin phép_bác sĩ

Sau khi nghe tin ông Quốc mất, toàn bộ mọi người lặng im. Từ ai họa này đến tai họa khác đều đổ dồn xuống đầu người phụ nữ yếu ớt....

Lễ an tang của ông Quốc được tổ chức hết sức trịnh trọng với nhiều cán bộ nhà nước cùng toàn thể nhân viên tập đoàn Y Mixture...

- Ông ấy là một người vĩ đại, hy vọng linh hồn ông ấy sớm được siêu thoát_nv 1

- Chắc chắn như vậy rồi, người tốt luôn luôn nhận được những điều tốt_nv 2

Ảnh thờ của ông Quốc được đặt cẩn thận trong bàn thờ ở phòng khách...mẹ Tiến Đăng cố gắng kiềm chế không để cho nước mắt rơi xuống

“Chủ tịch tập đoàn Y Mixture mất” là vấn đề bàn tán sôi nổi trong mấy ngày qua của truyền thông cả nước. Ai cũng tiếc nuối vì một nhân vật vĩ đại ra đi khi ông còn chưa được con cái báo hiếu

- Y tá...y tá_Tiến Đạt gọi lớn

Y tá chạy vào, mặt hớn hở

- Cậu tỉnh rồi à, để tôi gọi cho người nhà của cậu_cô y tá bấm số điện thoại

- Tùy cô, mở TV lên cho tôi coi_Tiến Đạt

Cô y tá chần chừ như không muốn mở TV lên, Tiến Đạt nhú mày

- Có chuyện gì vậy_Tiến Đạt

- Tôi nghĩ cậu không nên coi TV_y tá

- Mở TV ngay cho tôi_Đạt ra lệnh

Theo như lời tài xế đã đâm trúng ông Quốc_chủ tịch tập đoàn chuyên về ngành y Mixture, ông Quốc đã tìm loại cỏ hiếm Collazant để cứu con trai út Đăng Nguyễn Tiến Đạt...ông là một nhân tài của đất nước, sự ra đi của ông là một mất mát lớn. Toàn bộ người đều đến chùa thắp hương cầu cho ông ấy được siêu thoát...Phóng viên X từ đài truyền hình Z_mở đi mở lại đều là những tin về sự ra đi của ông Đặng Quốc

- Cái gì...ba tôi mất rồi sao_Tiến Đạt thần thờ

- Phải...ba cậu mất vì kiếm loại cỏ quý để cứu cậu_y tá

Từ ngoài, toàn bộ cái “tập đoàn” vào phòng bệnh của Đạt

- Cậu tỉnh rồi à, cậu còn nhớ tớ là ai không? _nó

- Tất nhiên là nhớ, cậu là Thiên Hân_Đạt cười

- Vậy cậu biết tôi là ai không_đến lượt của hân

- Cậu là tình địch của tôi_Đạt

- Dì....ba con chết rồi à_Tiến Đạt

Mọi người im lặng, không ai nói lời nào...Tiến Đạt đã khóc, cậu không biết tại sao khi ông còn sống lại không chấp nhận mà luôn tìm cách ruồng bỏ ông

Mẹ Tiến Đăng cúi người an ủi Đạt

- Toàn bộ là tại con, tại con mà ông ấy mới chết_Tiến Đạt

- Không, không phải tại con_mẹ Đăng hôn nhẹ lên má cậu

- Mẹ...từ bây giờ con sẽ gọi mẹ là mẹ, con không muốn mình hối hận thê một lần nào nữa_Tiến Đạt

May thay, toàn bộ trí nhớ của Tiến Đạt không bị mất một tí nào.Để an toàn, Đạt về nhà với Tiến Đăng và mẹ kế để tiện chăm sóc sức khỏe

Kính coong_chuông cửa nhà Đạt vang lên

- Để con ra mở_Dạt

- Không, mày ngồi đó ăn hết tô cháo cho tao, để tao ra mở_Tiến Đăng đe dọa

Người đến nhà không ai khác chính là luật sư Trần, luật sư riêng của ông Quốc

- Tôi đến đây để công bố di chúc của chủ tịch quá cố_luật sư Trần lấy từ trong túi ra một xấp tài liệu

- Đây là bản di chúc chính thức, còn có một đoạn băng ghi âm của chủ tịch để chứng minh tính xác thực.Bản di chúc có hiệu lực kể từ ngày ông Quốc mất.Tôi xin tóm gọn lại bản di chúc như sau: Toàn bộ tài sản đứng tên chủ tịch “Đăng Quốc” sẽ được chia: 60% tài sản cho cậu con trai út Đặng Nguyễn Tiến Đạt, 20% tài sản chia cho cậu con trai lớn Đặng Nguyễn Tiến Đăng, 20% còn lại chia cho người vợ hợp pháp Trịnh Hồng Tú.Tức là cậu Tiến Đạt đây là cổ đông lớn nhất của công ty, đồng thời là chủ tịch tập đoàn Mixture đời kế tiếp.Đây là bức thư chủ tịch muốn gửi riêng cho cậu Đạt....Mọi người cứ xem qua bản di chúc, giờ tôi xin về trước!

Luật sư Trần xách giỏ xách bước ra khỏi nhà

- Mẹ à, hiện tại con đang phải đi học, nên con sẽ giao toàn bộ chuyện công ty cho mẹ và anh hai xử lý_Dạt

- Ủ...mẹ biết rồi_bà Tú

- Mày ăn xong rồi thì lên giường ngủ dùm tao cái để tao còn rửa chén_Tiến Đăng

- Anh rửa chén á_Dạt sững sốt

- Chứ sao, mày đừng tưởng bỏ nhá, nhanh khỏe đi rồi rửa chén cho tao_Tiến Đăng

Đạt bước lên phòng, mở phòng bì thư của ông Quốc gửi trước khi chết

“Con trai Tiến Đạt thân mến, khi con đọc được bức thư này thì có lẽ ba đã không còn trên cuộc đời nữa rồi.Ba biết là ba có lỗi với mẹ của con, dù ba có chết hàng vạn hàng ngàn lần cũng không thể bù đắp cho con, không thể vá lại những lỗ hổng trong tim con.Giao lại công ty cho con là điều duy nhất ba có thể làm lúc này.Ba hứa sau khi qua thế giới bên kia sẽ chăm sóc cho mẹ con thật tốt! Hãy sống tốt Đạt nhé, đừng để sau này con phải hối hận giống như ba! Gửi ngàn lời yêu thương đến con!

Ba Đặng Quốc

37. Chương 37

Nguyệt Ánh từ xa hót ha hót hải chạy vào

- Mày nghe tin gì chưa_Nguyệt Ánh

- Tin gì_Ngân có chút không quan tâm
- Thái độ đó là sao, chuyện này liên quan đến anh Tuấn đẹp trai của mày đó mày có nghe không thì bảo__Ánh giả vờ bỏ đi
- Ày...ây...đi đâu thế bạn tốt, mày nói tao nghe cái nào__Kim Ngân
- Ủ là vậy nè: Tao nghe nói anh Tuấn của mày tỏ tình với con Xuân Thủy hay Xuân Thủy gì gì đấy__Nguyệt Ánh
- Hả....có chuyện đó sao tao không nghe gì cả__Kim Ngân đặt cái điện thoại tập trung nghe tin “hot”
- Vừa nãy tao ra canteen nghe tụi Thiên Hân bàn về chuyện đó đây, tin từ nó thì chắc chắn là chuẩn luôn ấy, không sai được đâu__Nguyệt Ánh
- Ủ cảm ơn mày__Kim Ngân rất muốn khóc lúc này, nhưng vì lòng tự ái nè cố nuốt xuống hết

*5h sáng

Từ Kim Ngân: 7h anh đến quán Café “Yuris” gặp em có chuyện

- Trời ạ, mới sáng sớm mà cô ta lại tính giở trò gì nữa đây__Tuấn lấy tay vớ cái áo thun trắng mặc vào người
- Mong mọi chuyện chỉ là hiểu lầm__Kim Ngân ôm cái Ipad tự nhủ

Đúng 7h sáng hôm đó, Tuấn ra Yuris Café

Vào đến quán, Tuấn đánh con mắt một lượt tìm Kim Ngân. Cô ta từ phía xa đã nhìn thấy Tuấn nên gọi lớn

- Em ở đây__Kim Ngân vẫy tay về phía Tuấn

Tuấn bước chậm rãi đến chỗ Kim Ngân

- Có chuyện gì mà cô gọi tôi ra đây__Tuấn vào thẳng vấn đề
- Bình tĩnh, anh ngồi đi__Tuấn
- Chuyện anh tỏ tình với Xuân Thủy là thật sao__Kim Ngân nhâm nhi ly sinh tố dâu
- Tưởng chuyện gì quan trọng lắ, hóa ra cô chỉ gọi tôi đến vì chuyện này thôi sao...cô muốn biết lắm hay sao__Tuấn
- Phải, em rất muốn biết ngay bây giờ
- Ủ...đúng vậy đấy thì sao__Tuấn
- Anh thích cô ta thật sao__Kim Ngân
- Tôi không muốn nói nhiều với cô, đừng gọi tôi ra như thế này nữa, tôi không có nhiều thời gian rảnh rồi như cô đâu

Tuấn nói xong đứng dậy lái xe ra về, để Kim Ngân một mình trong quán nước

- Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này, hết Thiên Hân rồi lại đến con nhỏ Xuân Thủy kia nữa...__Ngân Nguyệt Ánh cũng biết hôm nay Kim Ngân hẹn gặp Tuấn nên cũng ra thăm dò tình hình
- Anh ta nói sao__Nguyệt Ánh
- Đúng như mày nói rồi Ánh ạ, anh ta thật sự đã tỏ tình với con Thủy kia mà lạnh lùng với tao__Kim Ngân
- Vậy bây giờ làm sao__Nguyệt Ánh
- Chắc chắn là con Xuân Thủy đó sẽ không yên với tao rồi__Kim Ngân

Kim Ngân cùng Nguyệt Ánh ra về, đồng tâm hiệp lực cho một âm mưu không có gì là tốt đẹp

*Sáng hôm sau tại ngôi trường hoàng tộc Lucky Star

- Tới lớp em rồi, bye anh chị nha, em vào lớp trước đây__Xuân Thủy

- À Thủy này, đây là tài liệu mà Tuấn nhờ anh chuẩn bị, em cầm dùm anh ấy nha giờ anh có việc rồi_Minh Phong đưa xấp tài liệu dày cộp cho Xuân Thủy rồi “mất tích”

- Bye em nha tụi anh vào lớp đây_Minh Nhật

Minh Phong đang làm việc tại phòng hiệu trưởng thì có người gọi đến

- Này...tài liệu tao cần mày chuẩn bị sao rồi_Tuấn

- Giờ tao đang bận, không có thời gian đâu.Mày đi mà hỏi bạn gái của mày ấy_Minh Phong nói xong rồi cúp máy luôn

Tuấn đầu dây bên kia phải 5’ sau mới hiểu chuyện gì đang xảy ra

- Ô thằng hâm này hôm nay bị sao thế...nguyên rủa mày con ả_Tuấn

Tuấn lại tốn thêm mấy nghìn điện thoại gọi cho Xuân Thủy

- Alô_Thủy

- Anh Tuấn nè, tài liệu của anh em anh đang giữ phải không_Tuấn

- Vâng, anh Phong gửi em cầm rồi_Tuấn

- Ủ, lát nữa anh lên trường lấy nha, anh đang cần gấp_Tuấn

- Dạ em biết rồi

Ngay sau khi cuộc nói chuyện giữa Xuân Thủy và Tuấn kết thúc thì Kim Ngân, Nguyệt Ánh và hai người bạn cùng lớp ùng ùng kéo đến lớp Thủy đang học

- Mày là Xuân Thủy_Nguyệt Ánh lại gần bàn học

- Chị kiểm em ả, em chính là Xuân Thủy đây_Thủy ngây thơ trả lời Nguyệt Ánh mà không đề phòng

Bốppppppppp_Kim Ngân đứng bên cạnh tát Xuân Thủy một cái đau giáng trời, khiến cho má bên trái của em ấy đỏ ửng

- Mày từ nay hãy tránh xa anh Tuấn cho tao_Kim Ngân đe dọa trong khi Xuân Thủy ôm má, mắt rưng rưng vì bị tát mà chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện thế nào

- Cô đang làm cái gì vậy_Tuấn đến trường để lấy tài liệu nhưng không ngờ lại gặp chuyện này

- Em...em..._Kim Ngân áp úng

- Cô dám đánh em ấy sao_Tuấn

Những giọt nước mắt rơi lã chã trên mặt Xuân Thủy...Thủy bỏ ra khỏi lớp chạy ra ngoài

- Đùng để chuyện này xảy ra lần thứ hai đây_Tuấn chỉ mặt Kim Ngân rồi vội đuổi theo Xuân Thủy

Tuấn nhìn mãi mà chẳng biết Thủy đã chạy theo hướng nào...bỗng mắt anh rục rịch sáng khi thấy cái lắc tay của Thủy rơi xuống gần cầu thang

Tuấn men theo đường cầu thang xuống lầu thì nghe thấy tiếng khóc của Thủy

- Xuân Thủy, em làm sao vậy_Tuấn ngồi xuống cùng bậc cầu thang với Thủy

Thủy chẳng nói gì, chỉ ngồi khóc.Đợi đến khi cô nín, Tuấn mới dám hỏi lại

- Kim Ngân đã nói gì với em à_Tuấn

- Em sẽ trả lời câu hỏi của anh ngay bây giờ.Em không muốn có thêm nhiều tin đồn ác ý hay những cái tát oan ấy nữa.Em chán cảnh phải giả vờ như không nghe thấy những câu hỏi về mối quan hệ giữa anh với em nữa_Thủy

- Vậy câu trả lời của em là gì_Tuấn

- Em đồng ý, em đồng ý làm bạn gái của anh_Thủy

Tuấn cười, ôm Thủy và lòng

- Cái lắc anh tặng em đâu rồi__Tuấn

Xuân Thủy sờ vào cổ tay thì thấy trống trơn.Cảm thấy có lỗi vì đã làm mất món quà...Thủy không dám trả lời

- Sao em không trả lời...em mà làm mất một lần nữa thì biết tay anh nhé__Tuấn đeo lại cái lắc vào tay Thủy

- Vậy mà anh làm em hết hồn__Thủy cười

Tuấn nắm tay Thủy lên lớp lấy tài liệu rồi bye bye nàng đi làm luôn.Kim Ngân thấy chuyện đó thì không cần hỏi cũng biết: chuyện Thủy làm bạn gái của anh Tuấn bây giờ không phải là tin đồn mà đã là sự thật luôn rồi...!

*Tối hôm đó cả nhóm tập hợp lại nhà hân chúc mừng cho một cặp đôi nữa

- Chúc mừng nha...ai cũng có bồ có cặp hết rồi thì còn Trương Nhi này bỏ đâu đây__Trương Nhi

- Mà cũng nên kiếm một thằng để mà không nhèo đi Nhi ạ__Tú Linh trêu

- Trăm năm hạnh phúc nha_hắn

-Cái thằng này, gì mà trăm năm sến súa thế__Tuấn

- Khi nào mới có cỗ ăn đây ta__Minh Phong

Cả đám cố tình chọc làm Xuân Thủy và Tuấn ngượng chín cả mặt

- Sản phẩm túi xách hãng Macorow của tập đoàn The Sun chính thức ra mắt bởi nhà thiết kế lừng danh Linda.Túi xách được thiết kế với số lượng có hạn: 50 cái đầu tiên gồm 3 màu trắng, đen và xanh.Rất phù hợp cho học sinh sinh viên mang theo: nó nhỏ gọn, phù hợp cho mọi nơi từ công sở đến trường học...v...v...._phát thanh viên

Cả bọn thôi không chọc cặp đôi mới nữa mà tập trung vào cái TV to tổ chẳng

- Ui...đó không phải là thiết kế của mà hay sao Tú Linh_nó trầm trồ

- Ủ...tao cũng đã chuẩn bị hết rồi__Tú Linh lấy ra ba cái túi giấy bên trong có chức ba cái túi xách trong cái quảng cái rầm rộ kia

- Đó không phải là túi xách trên TV kia sao__Trương Nhi mở to mắt

- Chuẩn bị ba cái cho ba cô nương đó.Của Thiên Hân màu trắng, Trương Nhi màu đen, cái màu xanh của Xuân Thủy

- Oaw....cảm ơn mà nha_nó/ Trương Nhi

- Em cảm ơn chị Linh nha, thế nào tụi bạn của em cũng lác mắt cho coi__Xuân Thủy cười

Sáng hôm sau, tụi nó đi học, đương nhiên là không thể nào quên cái túi xách hàng hiệu kia rồi.aCả ngày hôm đó, ai cũng bàn tán về cái túi xách đó và điều ai cũng biết là: Kim Ngân là một tín đồ thời trang có tiếng, cô chuyên săn lùng các phụ kiện của hãng Macorow danh tiếng và thứ cô ưng ý nhất là cái túi xách màu trắng của nó

- Sao tụi nó có được mấy cái túi xách đắt tiền đó chứ_Nguyệt Ánh

- Chắc chắn là có chuyện gì bí ẩn...nhất định tao sẽ điều tra ra.Một tín đồ thời trang như tao muốn sở hữu cái túi đó còn khó nữa chứ nói chi tụi nó__Kim Ngân

38. Chương 38

Ngày chiều hôm đó tại trung tâm thương mại của tập đoàn B&T

- Bộ cả cái thành phố này hết trung tâm thương mại rồi hay sao mà mày phải đến đây, bộ mày không biết ở đây là đầu hả_Nguyệt Ánh

- Tao biết đây là trung tâm thương mại nhà Thiên Hân nhưng chỉ ở đây mới có cái túi xách hãng Macorow thôi, mày không nhớ à_Kim Ngân nhìn qua mọi gian hàng để tìm cái túi xách

- Ê tao thấy rồi, ở đằng kia kìa_Kim Ngân kéo Nguyệt Ánh vào “Benza’s Shop”

Cửa kính của shop hàng sang trọng được mở ra, hai cô công chúa giàu có bước vào cùng với hàng chục con mắt ngưỡng mộ

- Quý khách muốn mua gì ạ_nhân viên

- Chị cho em coi cái túi xách hãng Macorow ở trên giá kia đi_Kim Ngân

- Đây_Cô nhân viên rướn người lên lấy cái túi xách xuống

Kim Ngân cầm ngắm nghía một hồi, nhăn mặt nhú mày tỏ vẻ không vui

- Không còn màu khác à chị, có màu trắng không_Kim Ngân

- Màu trắng rất thịnh nên đã hết hàng từ lâu rồi, may ra trong trung tâm thương mại của tập đoàn The Sun sẽ có đấy.Nhà thiết kế làm ra cái túi xách này làm bên công ty đó mà_nhân viên

- Cảm ơn chị_Nguyệt Ánh

Kim Ngân cùng Nguyệt Ánh ra khỏi Benza’s Shop, thẳng tiến đến trung tâm thương mại The Sun

Vừa xuống xe, chiếc túi xách bóng loáng được trưng bày ngoài cửa kính của trung tâm đã thu hút Kim Ngân và Nguyệt Ánh

- Xin chào quý khách_Cô nhân viên mặc váy quá đầu gối màu đỏ bên ngoài, áo sơ mi bên trong mở cửa cho hai người bước vào

- Chị lấy cho em cái túi xách màu trắng hãng Maorow kia_Kim Ngân

Tú Linh và Miinh Nhật tình cờ cũng bước vào cửa hàng đó

- Chào trưởng..._cô nhân viên chưa kịp nói gì thì đã bị Tú Linh ra hiệu im lặng

- À..à...chào quý khách_nv 1

- Gói cái túi xách màu trắng đằng kia lại cho tôi_Tú Linh

Nhân viên chỉ biết răm rắp mà làm theo những gì Tú Linh nói đang chuẩn bị gói hàng lại thì Kim Ngân lên tiếng

- Cô không được gói lại_Nguyệt Ánh

Kim Ngân đứng ra trước mặt Tú Linh

- Cái túi xách này tôi đã thấy trước rồi mà_Kim Ngân

- Thấy thì thấy nhưng cô đã mua đâu, bộ cái túi xách này có viết tên cô à_Minh Nhật

- Nói chung bây giờ cái túi xách đó là của tôi_Kim Ngân

“Cuộc chiến võ mồm” đang xảy ra quyết liệt thì một nam nhân viên chạy đến “bãi chiến trường”

- Thưa trưởng phòng, chủ tịch gọi cô có việc_nhân viên nam đó thở không ra hơi

- Trưởng phòng...trưởng phòng cơ à_Kim Ngân

- Phải, cô ấy chính là trưởng phòng thiết kế của The Sun_Minh Nhật

- Vậy cái túi xách hãng Macorow kia là...._Nguyệt Ánh

- Sản phẩm hot nhất hiện nay là do chính tay trưởng phòng thiết kế đó_nv nữ trầm trồ

Là do Tú Linh thiết kế thì sao...Vậy thì....._Nguyệt Ánh nghĩ

- Nhường cái túi xách kia cho cô ấy đi, giờ tôi đi có việc_Tú Linh kéo Minh Nhật ra khỏi cửa hàng

*Tối hôm đó, Nguyệt Ánh về nhà suy nghĩ về những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay

Nguyệt Ánh dở từng trang thiết kế mà cô đã vẽ.Tuy đã vẽ và gửi tham ra nhiều cuộc thi lớn nhỏ nhưng tất cả bản thảo đều được gửi trả về

-Nếu như...thì....._Nguyệt Ánh quyết tâm

*Sáng hôm sau, tụi nó đang ăn uống nói chuyện rôm rả tại canteen thì Nguyệt Ánh đi tới, đặc biệt là không có Kim Ngân

- Tú...Tú Linh à, tớ có chuyện muốn nói với cậu.Cậu có thể ra đây một chút không_Nguyệt Ánh e dè

- Ừm cũng được

Tú Linh đi theo Nguyệt Ánh ra một bàn khuất

- Cậu là trưởng phòng thiết kế của tập đoàn The Sun hả_Nguyệt Ánh

- Ừ đúng rồi, có gì không_Tú Linh

- Tớ hy vọng cậu có thể nhận tớ vào làm thực tập sinh của phòng thiết kế

Nguyệt Ánh bấy giờ mới lấy xấp bài vẽ giấu giếm sau tay nãy giờ đưa cho Tú Linh

- Cậu có thể xem qua rồi cho mình vài lời nhận xét không_Nguyệt Ánh

Tú Linh không xã lời, đưa tay ra đón xấp giấy A4

Quả thật ý tưởng không tệ, nhưng vẫn thiếu một số kỹ năng cơ bản_Tú Linh nghĩ thầm, trên môi nở nụ cười mỉm

- Đánh giá qua con mắt khách quan thì tương lai của bạn sẽ cực kì rộng mở_Tú Linh

- Hihi...cảm ơn bạn nha_Nguyệt Ánh

- Có thể cho tớ mượn bản thảo này về không_Tú Linh

- Được chứ...còn việc đầu tiên tớ đã đề nghị cậu nghĩ thế nào_Nguyệt Ánh

- Về tớ sẽ suy nghĩ lại sau_Tú Linh

Nguyệt Ánh và Tú Linh kết thúc cuộc trò chuyện, mỗi đứa rẽ một hướng...vừa quay lại bàn ăn, tụi nó đã hỏi tới tập

- Có chuyện gì vậy_Minh Nhật

- Nguyệt Ánh có làm gì mà không_nó

- Xấp giấy gì kia_hắn

- Hai người nói chuyện gì mà lâu thế_Xuân Thủy

Hàng ngàn câu hỏi được đưa ra liên tiếp khiến Tú Linh nghe được đầu câu này cuối câu kia

- Stoppppp....._Tú Linh

- Sao..._cả bọn đồng thanh

- Im lặng mà nghe tôi kể đây này_Tú Linh

Thế là Linh kể rành mạch từng chi tiết nhỏ nhất của cuộc trò chuyện cho mọi người nghe rồi nhân lúc Tú Linh cũng xin tham khảo ý kiến của mọi người

- Nếu như Nguyệt Ánh thật sự muốn như vậy thì cứ để cô ta thử sức..._Minh Nhật
- Ủm anh Nhật nói cũng đúng nhưng lỡ may ý đồ của cô ta không phải là vậy thì sao_Xuân Thủy
- Để Ánh làm thực tập sinh đi_nó
- Hân nói đúng đó_hắn

Sau vạ lời bàn ra tán vào, cuối cùng Tú Linh cũng đưa ra quyết định cuối cùng

- Theo ý kiến của mọi người và ý kiến của riêng Tú Linh tôi, nên để cho Nguyệt Ánh làm thực tập sinh...năng lực của cô ấy rất tốt nhưng vẫn chưa được khai thác hết.Qua đây em sẽ làm cho tài năng của Nguyệt Ánh trở nên tỏa sáng_Tú Linh

- Ủ vậy đi...nói xong cả đám xách cặp đi “zì”

Buổi tối trên căn nhà của hắn và nó lại đến một lần nữa

- Ngủ đi vợ ơi, đã đi học rồi còn phải giải quyết chuyện công ty nữa là sao_hắn
- Đợi tý đi, gần xong rồi_nó
- Đần đờ là lần thứ 20 cậu nói câu “gần xong rồi” đấy nhá_nó
- Một tẹo nữa thôi_nó trả giá
- Ngày mai chắc phải kiện ba mẹ vợ vụ này quá, cứ để cho anh Hiếu giải quyết được rồi_hắn
- Ảnh bận bù đầu bù cổ với chị Thu Hương rồi làm lụng gì nữa_nó
- Vậy rốt cuộc có ngủ hay không thì bảo với đây một tiếng_hắn
- Ngủ nè_nó gác đồng tài liệu một bên leo lên giường ngủ ngon lành

*Sáng hôm sau tại ngôi trường cực kì cực kì cực kì quen thuộc

- Cậu đã suy nghĩ kỹ chưa_Nguyệt Ánh
- Tổ đã nghĩ thông hết rồi, tổ đồng ý tuyển cậu vào làm thực tập sinh của phòng_Tú Linh
- Th..ật....à....Nguyệt Ánh ghen ngào
- Nhưng cậu nên lưu ý những điều tôi nói ngay sao đây_Tú Linh
- Cậu cứ nói, tôi đang nghe đây_Nguyệt Ánh

Tính “trưởng phòng” của Tú Linh trỗi dậy mà không báo trước

- Thứ nhất: Khi là thực tập sinh, cậu tham gia một khóa đào tạo căn bản, cậu phải theo học đều, không bỏ buổi học nào
- Thứ hai: Đi trễ quá 3 buổi sẽ bị hủy bỏ tư cách làm thực tập sinh của phòng thiết kế
- Thứ ba: Khi ở công ty phải phân biệt phải trái trên dưới...và đương nhiên tôi sẽ là cấp trên của cậu_Tú Linh

Nguyệt Ánh đã hạ quyết tâm rồi, gạt mọi thứ vô bổ qua một bên để chuyên tâm học hành

- Đã rõ, thưa sếp_Nguyệt Ánh đưa tay chào như quân đội

Kim Ngân cũng biết chuyện Nguyệt Ánh giấu mình lên đến tập đoàn của kẻ thù không đội trời chung để học nghề nhưng Ngân vẫn vờ như không có chuyện gì vì cô tin rằng ai cũng có ước mơ để theo đuổi và riêng Kim Ngân cũng vậy

Buổi học đầu tiên của Nguyệt Ánh diễn ra khá suôn sẻ ngoại trừ cô là ma mới và luôn bị những tiên bối chê bai, xanh lách nhưng điều đó sẽ không còn diễn ra khi họ thấy kết quả sau những nỗ lực của Nguyệt Ánh_Anh tin chắc là vậy

*Hôm nay là ngày gia đình anh nó và gia đình Thu Hương gặp nhau để bàn chuyện đại sự

Mọi chuyện đến nhanh thật, mới đây mà hai gia đình đã “ra mắt”...với lý do “tác hợp” hai đứa “con thơ”

39. Chương 39

Ba mẹ và anh nó đến điểm hẹn trước đời gia đình Thu Hương...chẳng biết nó làm cái gì mà nó và hấn cũng được ba mẹ chấp nhận cho đi theo luôn

Từ xa, bóng dáng gia đình Thu Hương xuất hiện, ba mẹ nó đứng dậy lễ phép

- Chào anh chị, mời anh chị ngồi_ba nó bắt tay ba Thu Hương

- Cảm ơn anh chị đã bỏ ra chút thời gian quý báu để đến đây gặp chúng tôi_ba Thu Hương bắt tay ba nó

Cả hai bên cùng ngồi, nói chuyện rôm rả về “mấy đứa con thơ” thì mẹ Thu Hương bây giờ mới chú ý đến hai kẻ không liên quan chính là hấn và nó

- À...đây là_mẹ Hương nhìn hấn và nó

- Đó là con gái và con rể tôi_ba nó

Nó nhìn ba, tỏ vẻ ngại ngùng

- Ba à...._nó lắc tay lắc chân ba nó

- Tôi nghe Thu Hương kể lại là con gái anh chị mới học cấp ba thôi mà_mẹ Hương

- Nãy giờ ba cháu đùa đấy.Kia là em gái cháu, còn đây là bạn trai của nó đấy_anh nó kịp thời vào chữa đám cháy rừng cho nó

Ba mẹ Thiên Hiếu sống thoáng hơn mình tưởng....Thu Hương nhà mình vào đây là không còn gì để nói rồi_mẹ Hương nghĩ

- Anh chị sẽ tổ chức lễ đính hôn cho tụi nó chứ...hiện giờ công việc công ty khá bận nên để chúng nó đính hôn trước là tốt nhất.Còn chuyện đám cưới sau khi mọi chuyện ổn thỏa thì sẽ tính tới...cháu với anh chị thấy thế nào_mẹ nó

- Chúng tôi thấy như vậy cũng được_ba Hương

- Vậy nhé, mọi chuyện anh chị cứ để gia đình tôi lo liệu_ba nó

- Cảm ơn anh chị, chúng tôi phải về để đón ông bà nội cháu nó lên chơi_mẹ nó

- Cho chúng tôi gửi lời thăm ông bà nhé_mẹ nó

Ba mẹ Thu Hương bước ra khỏi ghế về trước

- Tương lai thì con sẽ trở thành con dâu cái gia đình này, con nên cố công việc ổn định để giúp đỡ Thiên Hiếu, hai bác cũng không cổ hủ trong việc con phải ở nhà lo việc nội trợ đâu, việc đấy cứ để người giúp việc lo, thời buổi công nghệ hiện đại mà_mẹ nó

- Vậy bây giờ chị Hương làm gì hả mẹ_nó

- Con sẽ làm thư kí của thằng Hiếu...con thấy thế nào_ba nó

- Con cảm ơn hai bác_Hương lễ phép

- Bốn đứa ở lại ăn đi, ba mẹ có chuyện về trước nha

Ba mẹ nó lần lượt rời khỏi nhà hàng, để bốn đứa ở lại

- Thế bây giờ làm gì_hấn

- Còn làm gì nữa, chiều hôm nay ba mẹ trả hết rồi, nhưng nãy giờ nói chuyện nên quên mất chuyện đấy_anh nó

- Vậy thì ăn đi chờ đợi gì nữa_nó

- Ôi chờ mãi câu này...bụng chị đang biểu tình quyết liệt đây này__Thu Hương xoa bụng

Hắn gọi người phục vụ đưa hết toàn bộ đồ ăn đã đặt trước bày lên bàn

- Oa...ăn đi_nó

Anh nó quan tâm Thu Hương

- Em ăn nhiều đi này_anh nó gấp đồ ăn vào chén của Hương

- Anh ăn đi_Thu Hương vui vẻ đưa chén ra đón nhận đồ ăn Thiên Hiếu gấp

Nó thấy hết cảnh GATO đó nhưng vẫn không nói gì, ngẩng mặt lên nhìn nấn rồi cắm cúi ăn tiếp

Gato quá, bao giờ con mới được như chị Thu Hương đây ông trời_nó

Hắn cũng biết ý là nó muốn như vậy, gấp một miếng cá to tươg vào bát của nó

- Ăn đi, tở tưởng cái gì đấy_hắn

Nó cười gấp lại đồ ăn vào chén của hắn

- Cậu ăn nhiều vào nhé, dạo này thấy cậu gầy quá_nó

Hai đứa nhìn nhau vừa ăn vừa cười...phía đối diện anh nó và Thu Hương đã buông đũa vì thấy cái cảnh “nóng” trong phim 3D kia

- Aish...hai đứa có cho anh ăn không vậy_anh nó

- Thì anh cứ ăn đi, tụi em có ảnh hưởng gì đâu_nó

- Vậy mà còn bảo không ảnh hưởng cơ à, vừa nãy hai đứa làm cái gì đấy_Thu Hương

- Có làm gì đâu, ai bảo chị nhìn làm gì_hắn chống chế

Ăn uống nó nê một hồi rồi tụi nó xin kiếu trước

- Anh chị làm gì thì làm nhé em với Thiên Hân đi chơi đây_hắn

- Nhớ trông chừng nó giúp anh đấy Nam Bảo_anh nó cố ý nói to

- Anh lo chị Thu Hương đi kia, coi chừng mất đấy_nó vắn lại

- Thôi biến đi dùm anh cái_anh nó xua xua nó và hắn

Hắn dẫn nó ra xe, mở cửa cho nó vào

- Bây giờ đi đây đây vợ yêu_hắn

- Đi thăm bà đi, lâu rồi không gặp bà_nó

- Ủ cũng được...cậu tranh thủ ngủ một lúc đi nha, xa lắm đấy_hắn

- Biết rồi mà, cậu lái xe đi_nó

Sao hơn 1 tiếng lái xe, nó và hắn cũng đã tới được nhà bà.Đến nơi thì nó đã ngủ gà ngủ gật trên xe từ lúc nào rồi

Nghe tiếng động từ ngoài cửa, bà hắn từ trong nhà chạy ra

- Con chào bà_hắn

- Nam Bảo hả con, vào nha chơi đi_bà hắn

Hắn không trả lời, đứng ngoài cửa xe ngán ngẩm

- Có chuyện gì vậy con_bà hắn

Bà bây giờ mới lại gần chỗ hắn đứng thì mới thấy nó ngủ trên ghế

- Đây không phải là cô bé hay đi với cháu hay sao_bà nó

- Bây giờ làm sao đây bà_hắn

- Thôi thì nó đang ngủ đừng thức nó dậy, bế nó vào phòng đi_bà nó

- Chắc vậy quá_hắn

Hắn nhấc bổng nó ra khỏi ghế, bế nó vào nhà.Hắn đắp chăn cho nó rồi bước ra khỏi phòng...Đến chập tối, khi hắn và bà chuẩn bị ăn cơm xong thì nó mới tỉnh dậy

- Oáp...mới ăn mà ta sao thấy đói bụng quá...mà đây là đâu vậy ta...chắc là nhà của bà rồi_nó xoa bụng

Nó bước ra khỏi phòng thì không thấy bà đâu cả, thì thấy hắn đang cặm cùi rửa chén

- Oa...biết rửa chén luôn à_nó

- Cậu dậy rồi à, bà chờ cơm cho cậu để trong lồng bàn đấy_hắn úp cái chén cuối cùng lên kệ

Nó lại bàn ăn, ngồi phịch xuống ghế rồi mở lồng bàn ăn ngon miệng, cùng lúc đó bà hắn từ ngoài bước vào nhà

- Con mời bà ăn cơm_nó đứng dậy

- Con dậy rồi à, cứ tự nhiên đi bà với Bảo ăn rồi_bà hắn cười phúc hậu

Tối đến, nó, hắn cùng bà nằm chung một cái giường nói chuyện đến khuya

- Bà lên thành phố ở với con đi_hắn

- Bà quen sống ở đây rồi...lên thành phố ở không buồn tay buồn chân lắm_bà hắn

Giường chật thì chật thật nhưng nó và hắn vẫn ngủ ngon cho đến sáng sớm hôm sau

- Con về bà nhé_nó

- Hai đứa về cẩn thận nha_bà hắn

Đợi đến khi xe của hắn khuất dần, từng cơn ho lại hành hạ bà....bà ôm miệng, từng vết máu đỏ tươi dính đầy trên tay

- Chắc có lẽ...đây là lần cuối bà gặp được cháu_bà hắn

Một ngày như mọi ngày...sau giờ học là Nguyệt Ánh đến tập đoàn The Sun để tham gia khóa học đào tạo

- Chào trưởng phòng_giáo viên

- Cho tôi gặp Nguyệt Ánh một chút_Tú Linh

- Vâng

Người giáo viên phụ trách khóa học đào tạo đến bên bàn của Ánh, nhỏ nhẹ

- Có người tìm em ngoài kia đấy_gv

- Em cảm ơn

Nguyệt Ánh biết chắc là Tú Linh đến nên chạy vội ra ngoài

- Mấy bữa nay thế nào_Tú Linh

- Nói chung cũng tạm ổn_Nguyệt Ánh

- Sắp tới tập đoàn sẽ tổ chức cuộc thi thiết kế trang sức, nếu cô có thể lọt vào TOP 3 thì tôi sẽ cho cô vào làm nhân viên chính thức của phòng thiết kế_Tú Linh

- Tớ có cơ hội sao_Nguyệt Ánh

- Và đó là cơ hội duy nhất để cậu có thể chứng tỏ những gì cậu đã học được trong thời gian vừa qua _Tú Linh

Nguyệt Ánh trở lại lớp, quyết tâm dành được chiếc vé trở thành nhân viên chính thức

Nguyệt Ánh...mày phải cố lên...chayoo_Anh nghĩ thầm trong bụng

Tối hôm đó, Nguyệt Ánh ngồi tập vẽ cho đến tận khuya mới đi ngủ, trong lúc thiết kế, cô chợt nhớ ra xấp tài liệu vẽ lúc trước nên đã lấy qua xem lại

- Ô...những cái này là gì đây_Nguyệt Ánh

Tất cả những xấp bài vẽ mà Nguyệt Ánh cho Tú Linh mượn trước đây trang nào cũng có rất nhiều lời nhận xét cần phải bận tâm...Tú Linh còn cẩn thận chỉnh sửa những lỗi cơ bản trong bài vẽ của Nguyệt Ánh nữa

- Không ngờ...Tú Linh lại cất công làm những thứ này cho mình_Nguyệt Ánh hơi xúc động

Ở nhà, Tú Linh đang cặm cụi với bài vẽ, mong rằng những thứ này sẽ giúp nhiều cho Nguyệt Ánh khi tham gia cuộc thi lớn này!!

40. Chương 40

Một buổi sáng đẹp trời trong những buổi sáng đẹp trời

- Dậyyyyyyyyy.....Mauuuuuuuuuu_nó hét lớn, mấy bức tường dường như muốn nói “không chịu nổi nữa rồi”

Hắn nghe rõ nhưng vẫn cố tình giả ngủ, trèm chăn lại ngủ ngon lành.Hết thuốc chữa, nó phải dùng bạo lực Nó lại gần giường, tung chăn lên rồi hét

- Ngủ gì mà lảm thế trời, có đi học không thì bảoooooo_nó

Hắn bây giờ mới lơ lơ lơ mở mắt rồi đứng đĩnh vào nhà vệ sinh

- Có ngày tở tăng xông chết quá_hắn

- Biết điều thế sao không dậy ngay từ đầu có phải khỏe không, ba mẹ đợi dưới nhà đấy_nó

- Biết rồi mà, cậu xuống trước đi_hắn

Hắn vào nhà vệ sinh, ngẩng mặt trên chiếc gương bóng lộn

- Hình như mình đã quên cái gì rồi thì phải_hắn

Sau khi làm VSCN xong, hắn bước xuống lầu vào nhà bếp, ngồi ghế bên cạnh nó

- Mời ba mẹ ăn cơm_hắn/nó

- Ừ hai đứa ăn đi_mẹ nó

- Ăn nhiều vào nha con_ba nó

Bỏ qua việc rửa chén vì bây giờ ba mẹ nó không phải đi công tác thường xuyên như lúc trước, nó cũng phải đi học nên không có nhiều thời gian ở nhà nên bây giờ...có người giúp việc là tốt nhất

- Con với Nam Bảo ra ngoài đây, ba mẹ lên sau con đi trước nhá_nó

- Ô...đi đâu thế_hắn ngớ người

- Cậu quên cái gì à_nó

*"Tua...tua"...Vào tối hôm qua

- Cậu biết tin gì chưa, tập đoàn The Sun tổ chức cuộc thi thiết kế trang sức đó_nó

- Ừ biết rồi thì sao, cậu tính tham gia à_hắn

- Làm gì có vụ đó, nghe Tú Linh nói Nguyệt Ánh sẽ tham gia để trở thành nhân viên của phòng thiết kế đó_nó hồ hởi

Nhắc đến Nguyệt Ánh, hấn có chút không vui nhưng vẫn cố gạt qua

- Rồi sao nữa_hấn

- Thì ngày mai mình được nghỉ....sáng mai mình xuống đó coi như là để mở rộng tầm mắt_nó

- Ừm cũng được_hấn

Hấn sực tỉnh, lấy tay gỡ gỡ đầu

- À nhớ rồi, xuống The Sun chứ gì_hấn

- Chứ còn gì nữa_nó

- Vậy thì đi lẹ đi_hấn

Ba mẹ hấn trong nhà vẫn đang còn bình thản với đĩa trái cây trên bàn

- Hình như tập đoàn The Sun cũng mời mình làm giám khảo cuộc thi đó phải không_mẹ hấn

Ba hấn nhìn lại đồng hồ

- Ừ...cũng sắp tới giờ rồi đấy...mẹ nó lên chuẩn bị đi là vừa đây_ba hấn

Mẹ hấn lên lầu chuẩn bị...30' sau thì ba mẹ hấn cũng xuất phát đến tập đoàn The Sun

Trước cửa vào trụ sở chính của tập đoàn có dán một tấm poster rất to “Jewelry Design Contest”. Nó và hấn bước vào trong khán phòng của cuộc thi, rất nhiều thí sinh đang đứng trước phòng thi với nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau...từ xa nó đã thấy Nguyệt Ánh và Tú Linh

- Tú Linh...Nguyệt Ánh..._nó vẫy tay chạy lại

Hấn “cao lãnh” từ tốn đi theo sau

- Thế nào rồi_nó

- Nói chung cũng tạm ổn rồi_Tú Linh

- R..u...n....qu..á_Nguyệt Ánh

- Có gì mà phải run, cổ lên đó_nó

- Đợi này mà Ánh rồi coi như chết chắc_hấn

- Cái miệng ăn mắm ăn muối_Tú Linh liếc xéo

MỜI CÁC THÍ SINH BƯỚC VÀO PHÒNG THI_giám thị I

- Thôi đi nha, mọi người ở lại mạnh giỏi_Nguyệt Ánh

- Cố lên, cứ bình tĩnh_”sư phụ” nhắc nhở “đồ đệ” trước khi bước vào “kinh thành” ứng cử “trạng nguyên”

Nguyệt Ánh cũng như bao người khác, bước vào phòng thi và ngồi theo vị trí ban tổ chức đã sắp xếp, đảm bảo không một tí “gian lận” nào có thể xen vào

- Các em hãy thiết kế mẫu trang sức mà các em cho là phù hợp nhất đối với giới thượng lưu ngày nay_Giám thị II chỉnh lại kính, đọc to rõ đề

Nguyệt Ánh lấy lại bình tĩnh, cầm chắc trên tay chiếc bút chì...suy nghĩ vài phút rồi bắt đầu một bước nhỏ trong kế hoạch của cả cuộc đời phía trước

2 tiếng đối với các thí sinh chỉ như 20 phút

- Hết giờ, toàn bộ thí sinh dừng bút, bước ra khỏi phòng.Ai còn nấn ná sẽ bị trừ điểm_giám thị

Nguyệt Ánh sau khi nghe được lệnh cũng dừng bút, lững thững bước ra khỏi phòng thi

- Thế nào rồi_hấn

- Cũng không đến nỗi_Nguyệt Ánh

- Vậy là được rồi, chỉ cần cố gắng hết sức là ổn_nó
 - Tú Linh đâu rồi_Nguyệt Ánh giờ mới quên mất là thiếu vắng một bóng người
 - Cây ý có chuyện nên đi trước rồi, dặn hai tụi tớ đứng đây đợi cậu ra đó_hắn
- Ngày hôm sau, bảng vàng được dán trang trọng trên bảng tin của tập đoàn the Sun

TOP 3 TÁC PHẨM DỰ THI

1st : Dương Nguyệt Ánh

2nd : Phạm Trung Kiên

3rd : Hoàng Tú Uyên

Nguyệt Ánh bịt miệng, cố kìm nén sự vui mừng tột độ

- Này này, xem lại coi ai đứng đầu vậy_Nguyệt Ánh không tin vào mắt của mình
- Nó cố chen vào, xem qua xem lại
- Oa...Nguyệt Ánh đứng đầu kìa, Nguyệt Ánh đứng đầu thật đó_nó ngạc nhiên
- Hắn cũng trở mắt, cố gắng chen vào, chỉ có Tú Linh và Minh Nhật tỉnh bơ, coi như không có chuyện gì xảy ra
- Chúc mừng cậu, cậu sẽ được tuyển vào phòng thiết kế sau khi lễ nhận giải kết thúc_Tú Linh
 - Cảm ơn cậu nha_Nguyệt Ánh
- Từ xa, Trương Nhi lật đật chạy tới, trên tay cầm một bó hoa to
- Xin lỗi tôi trễ nha_Trương Nhi
- Nguyệt Ánh có chút buồn khi Trương Nhi đến nhưng chuyện sắp hoàn thành được ước mơ đã đá văng cái buồn đó ra xa
- Chúc mừng...tặng cậu này_Trương Nhi chìa bó hoa tặng Nguyệt Ánh
- Nguyệt Ánh không muốn bạn khó xử nên cũng đưa tay ra nhận bó hoa còn đầm nước
- Hoa....lưu ly à_Nguyệt Ánh
 - Phải, nó là “Forger Me Not”_Trương Nhi
 - “Xin đừng quên tôi à”_hắn
- Trương Nhi cười
- Phải, chính nó đây_Trương Nhi
 - Xin lỗi cậu vì tất cả mọi chuyện, tớ đã nhận ra thứ không phải của mình thì tốt nhất không nên nhận, cứ để mọi thứ diễn ra tự nhiên_Nguyệt Ánh
 - Cảm ơn cậu...chúng ta vẫn là bạn chứ_Trương Nhi
 - Tất nhiên rồi_Nguyệt Ánh và Trương Nhi bắt tay nhau sau một thời gian dài xa cách
 - Mọi chuyện ổn rồi đó, đi ăn đi_Minh Nhật
 - Được đó_nó ủng hộ

Cả đám lại kéo đến địa điểm quen thuộc, bữa này hôm nay ngon hơn lúc nào hết vì một tình bạn đã được hàn gắn

*Tại biệt thự riêng của nhà Kim Ngân

Bộp....chiếc cặp đen sang trọng được vứt xuống nền nhà một cách không thương tiếc

- Có chuyện gì vậy ba nó_mẹ Kim Ngân

- Toàn bộ tài sản...đều bị niêm phong tịch thu hết rồi_ba Ngân

Mẹ Kim Ngân khóc nức nở

- Thấy chưa...tôi đã bảo rồi, độ ai không độ, lại độ với cái tập đoàn H&N hùng mạnh kia...cả nhà chúng ta phải làm sao_mẹ Ngân

- Tất cả đều là tính hiếu thắng của tôi_ba Kim Ngân vò đầu

Kim Ngân từ trên lầu đi xuống, thấy có chuyện gì không ổn nên mới núp một góc nghe ba mẹ nói chuyện...không ngờ Kim Ngân nổi tiếng một thời giờ lại thành kẻ vô gia cư, không tiền bạc, bạn bè cũng không

- Không thể...chuyện này không thể xảy ra, mọi chuyện chỉ là ác mộng_Kim Ngân cố biện lý do

Sáng hôm sau, mọi chuyện vẫn như vậy...bên dưới lầu ba mẹ Kim Ngân đang rối rít gọi điện thoại nhờ người quen giúp đỡ nhưng biết người, biết mặt khó biết lòng.Từ khi biết nhà Kim Ngân gặp khó khăn, ai cũng xa lánh, cố biện lý do này lý do nọ để trốn tránh, cố tình không giúp đỡ

- Tiền...không phải là tất cả nhưng....mất tiền là mất tất cả_Kim Ngân khóc thầm trong phòng

Cả ngày hôm nay, Kim Ngân không đi học, ai cũng không để ý vì Kim Ngân học khác lớp, chỉ có mình Nguyệt Ánh để ý thấy điều kỳ lạ

Tối đến, ba mẹ Kim Ngân cũng thôi gọi điện thoại.Để tiết kiệm, những người làm trong căn biệt thự được cho nghỉ, toàn bộ đồ dùng không cần thiết cũng được bán đi hết...vì cả nhà Kim Ngân sẽ sớm tạm biệt căn biệt thự gần bó bao lâu nay

Cả nhà ngồi vào bàn ăn, không ai buồn đụng đũa

- Công ty The Sunshine của nhà mình đã thuộc về H&N nhưng nợ vẫn còn lớn quá_ba Kim Ngân

Kim Ngân ngước mắt lên nhìn ba, nước mắt dàn dụa

- Vậy là....._Kim Ngân dường như đã đoán ra điều gì sắp ập vào đầu mình và chắc chắn đó không phải là điều tốt

- Con phải đến nhà của chủ tịch H&N để làm việc trả nợ, ba mẹ sẽ tìm cách đưa con về sớm nhất_mẹ Kim Ngân

Bây giờ, không điều gì có thể xấu hơn điều này

- Không...con không muốn.....!

41. Chương 41

Theo như thỏa thuận, Kim Ngân đến nhà hấn để làm việc trả nợ

- Vào đi con_mẹ hấn

- Chào cô_Kim Ngân

Mẹ hấn để Kim Ngân vào nhà, đi tham quan xung quanh nhà một vòng rồi bàn giao công việc cụ thể

- Làm việc ở đây rất đơn giản, nấu cơm một ngày ba bữa, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ là ổn...làm khoảng 3 năm thì coi như hết nợ nhé_mẹ hấn

- Dạ con biết rồi_Kim Ngân khép nép

- Có thể bắt đầu công việc từ ngày mai_ba hấn

Kim Ngân ra khỏi nhà hần...sáng nay cả nhà cô đã rời khỏi căn biệt thự sang trọng, chuyển đến khi nhà trọ chật hẹp ở đường X.Vì tình cảnh khó khăn, ba cô phải đi làm bảo vệ cho công ty khác, còn mẹ cô thì ở nhà chăm lo công việc nhà và vật lộn với đồng gấu bông chưa được dán mắt

- Con về rồi_Kim Ngân ngồi xuống ghế, tự tay rót cho mình một ly nước

- Sao rồi con_mẹ Ngân đặt con gấu bông cuối cùng vào bao nilong

- Mai có thể làm việc, con mệt rồi giờ con đi ngủ đây_Kim Ngân lê bước vào phòng mình.Phòng của cô thật sự nhỏ, chỉ bằng một phần ba so với phòng cũ.Đồ đạc cũng ít và xấu hơn rất nhiều....chiếc giường chiếu cùng một cái gối, tấm chăn, ngoài ra chỉ còn đồng sách vở nữa là không còn gì hết

Kim Ngân mệt mỏi leo lên giường như cô không hề chớp mắt được...Một phần là không thích công việc mới, một phần là chiếc giường này không hề êm ái chút nào

*Tại Lucky Star

- Thấy thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ_Tú Linh

- Thiếu ai ta_Minh Phong

- Còn thiếu ai nữa, thiếu chị Kim Ngân chứ gì nữa, chị ấy nghỉ học hai bữa nay rồi, nghe nói bị tịch thu tài sản gì gì đấy_Xuân Thủy

- Chính xác luôn nè, lúc nào ngồi ngoài canteen cũng nghe thấy tiếng phát ra từ cái miệng ăn mắm ăn muối của nhỏ đó_Tuấn

- Bạn ấy đang giúp việc ở nhà Nam Bảo_nó xen vào

- HẢ...Cả bọn đồng thanh

- Thê thăm đến vậy sao_Minh Nhật

- Im nói cho nghe nè_hần

Hần và nó kể hết toàn bộ những gì mà chúng nó biết được, từ việc bị tịch thu tài sản đến nhà hần mua lại công ty, rồi cả chuyện về “người giúp việc” mới nữa

*Sáng hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu làm việc của Kim Ngân.Nhỏ đến nhà hần từ rất sớm, dọn dẹp mọi thứ.Hần và nó nghe tiếng lục đục dưới nhà...choàng quạ leo xuống bếp

Thấy hần và nó xuống, Kim Ngân lơ đi, coi như chưa thấy

- Kim Ngân à?_nó

- Hôm qua ba mẹ đã nói rồi còn gì cậu quên à_hần

- Ủ...ừ_nó vẫn chưa quen được với sự hiện diện của Kim Ngân

Sau khi Ngân nấu xong bữa sáng thì cũng là lúc ba mẹ hần dậy.Kim Ngân dọn đồ ăn ra bàn, tính đi làm việc thì mẹ hần nín lại

- Ngồi lại ăn luôn đi con, Kim Ngân!_mẹ hần

- Không cần đâu bác, con ăn sau cũng được_Kim Ngân giờ mới mở miệng nói đáp lễ

- Ngồi xuống đi, không sao đâu_ba hần

Kim Ngân nhẹ nhàng tháo tạp dề, ngồi cúi gằm xuống mặt bàn

Kính coongggggg_chuông nhà hần reo một hồi dài

- Để con ra_Kim Ngân

Ngân xỏ vội đôi dép rồi ra mở cửa...Vị khách đến vào sáng sớm không ai hết chính là anh nó và Thu Hương

- Anh chị vào đi_Kim Ngân

- Em...là ai vậy__Thu Hương

Anh nó không nói gì, ra hiệu cho Thu Hương im lặng rồi bước vào nhà

Kim Ngân đứng lại phía sau, đợi khi xe của anh nó vào nhà rồi khóa cổng

- Chào hai bác__anh nó

- Hai đứa ăn sáng chưa con__mẹ hấn

- Hi...dạ con chưa ăn__anh nó

- Ngồi xuống đi__ba hấn

Kim Ngân lấy thêm hai cái bát, hai đôi đũa rồi ngồi về chỗ cũ

- Cô bé kia là ai vậy bác__Thu Hương

- À..là Kim Ngân, người giúp việc mới ở nhà bác__mẹ hấn

- Người...giúp việc à__anh nó

- Chuyện dài lắm, sau này em kể anh nghe sau__hấn

Ba hấn nếm thử thức ăn của giúp việc mới.Có lẽ do lúc trước là con nhà danh giá nên công việc nhà đều có người giúp việc làm sẵn, mẹ Ngân không cho cô đụng vào bất kỳ công việc nào khiến cho Ngân gặp rất nhiều khó khăn trong lúc làm việc.Tay cô có nhiều vết sẹo nhỏ do không quen với việc bếp núc, rồi cả chén bát cô làm bể nữa nhưng ba mẹ hấn không trách móc vì đây là thử thách lớn dành cho Kim Ngân

- Ừm...mặn quá__ba hấn nhăn nhó

Hấn cầm muống, múc thử bát canh vào chén

- Oacay...cay quá__hấn uống một ngụm nước lớn để dập tan lửa trong miệng

Kim Ngân lung túng, hai tay đan chéo vào nhau, mặt tái đi vì lo lắng

- Cảnh này sao quen vậy ta__nó nhìn Thu Hương

- Đừng có nhìn chị như thế chứ, chuyện đó qua lâu rồi mà__Thu Hương đỏ mặt

- Ủ anh thấy cũng giống thật__đến lượt anh nó hòa theo nó trên Hương

Kim Ngân mắt rưng rưng, dọn dẹp đồng thức ăn không thể nuốt nổi trên bàn.Nó cũng đứng dậy dọn phụ

- Gay quá ta, sáng nay ăn gì bây giờ__Kim Ngân nói nhỏ nhưng cũng đủ để nó nghe thấy

- Muốn tớ giúp không__nó mở lời

- Không cần__Kim Ngân phớt lờ.Không phải mấy người muốn nhìn thấy tôi trong bộ dạng này lắm sao__Kim Ngân

- Ê nhưng mà...__nó

- Kim Ngân xuống đây ngồi để Thiên Hân nó vào bếp đi con__mẹ hấn vọng lại

- Thấy chưa...cậu ra bàn ngồi đi__nó đẩy nhẹ Kim Ngân ra

- Để xem cậu được tới đâu__nó

Kim Ngân ra bàn ngồi nhưng vẫn chăm chú quan sát nó.Nó lấy thức ăn trong cái tủ lạnh to tổ chẳng, nhét cả còn bỏ vào còn vừa chán

Vì là bữa sáng nên nó chỉ nấu món ăn nhẹ, không quá cầu kỳ nhưng đủ chất dinh dưỡng

- Ăn đi__nó bưng ra cho mỗi người một tô bún

Cả nhà ngoại trừ Kim Ngân cầm cúi ăn vì tài nấu ăn của nó ai mà chẳng biết...không còn gì để bàn cãi hay chê trách

Kim Ngân ngấm qua ngấm lại bát thức ăn rồi mới cầm đũa muống lên nếm thử

- Cậu ăn thấy thế nào_nó hỏi Kim Ngân

Ngon quá...mình mà được hưởng một phần tài nấu ăn của cậu ấy thì..._Kim Ngân nghĩ nhưng không nói ra vì cô rất ít khi khen người khác, nhất là người àm cô cho rằng suốt đời suốt kiếp sẽ không bao giờ đội trời chung

- Cũng tạm_Kim Ngân

- Xi...vậy mà cũng tạm sao, cô không cần phải dối lòng thế_anh nó

Anh nó cảm thấy không yên tâm khi Kim Ngân làm việc ở nhà hấn, anh nó cho rằng sớm muộn chuyện xấu cũng sẽ xảy ra

Sau khi ăn sáng, dọn dẹp xong xuôi, nó thấy vẫn còn sớm nên nán lại nhà uống nước

- Hôm nay con qua đây có chuyện gì không Hiếu_mẹ hấn gần như quên mất anh nó và Thu Hương

- Chút nữa quên mất, may mà bác nhắc con.Con qua đây để đưa Thiên Hân về nhà_anh nó

- Có chuyện gì hả con_ba hấn thắc mắc

- Chuyện là con với Thu Hương sắp kết hôn, Hương muốn có người tâm sự, làm quen nhà trước khi làm dâu nên đành nhờ vả nó_anh nó

Ba mẹ hấn cười nhẹ

- Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó thì hai con cứ thoải mái, sớm muộn gì cũng là người nhà ấy mà_ba hấn nhìn nó

Nó thoáng nhận ra cái nhìn của ba hấn, hai má đỏ ửng

- Cảm ơn hai bác.Sáng ngày mai con đưa em ấy về...sau khi tụi con cưới xong thì con trả lại ngay_Thu Hương

- Chị có chắc là sẽ trả không đó_hấn lườm lườm pha chút dí dỏm

- Tất nhiên rồi nhóc, chị không có bắt cóc trẻ em đâu_Thu Hương

- Thôi vậy con về luôn đây_anh nó lái xe chở Thu Hương ra về

Ở trong nhà hấn và nó cũng đang chuẩn bị đi học

- Kim Ngân cậu không đi học à_hấn

- Hả...ờ...chắc là không_Kim Ngân giật mình rồi nhanh chóng trả lời

- Sao lại không, con cứ đi đi.Sau khi học ca sáng nấu bữa trưa, học xong ca chiều nấu buổi tối là ổn mà_mẹ hấn

- Nhưng..._Kim Ngân ấp úng

- Chuyện học phí hai bác sẽ lo, con cứ yên tâm học tập_ba hấn

- Con cảm ơn, giờ con phải về thay đồ...con chào hai bác

Kim Ngân đang tính về thì mẹ hấn gọi lại

- Nhà con ở xa đây quá, đi lại như vậy bất tiện lắm.Từ ngày mai con chuyển đồ về đây.Trong nhà có một phòng cho người làm còn trống đó_mẹ hấn

- Con cảm ơn hai bác nhiều lắm_Kim Ngân chạy nhanh ra khỏi nhà hấn, về phòng trọ thay đồ

Hấn và nó đợi bóng Kim Ngân khuất khỏi cổng rồi mới đi học

- Chào ba mẹ con đi học_hấn/nó

Chiếc Lamborghini sáng bóng của hấn chạy nhanh trên con đường rộng đến Lucky Star

42. Chương 42

Hắn và nó đi xe ô tô nên đến trường trước, còn Kim Ngân thì chạy đến sau. Ngân vừa bước vào cổng trường thì đã nghe nhiều lời bàn ra vào to nhỏ

- Tưởng cô ta sẽ què mặt mà không dám đến, không ngờ cái bản mặt lại xuất hiện ở đây_hs1
- Chẳng phải người nổi tiếng trong bài báo “Công ty danh giá The Sunshine phá sản, bị tập đoàn H&N mua lại” hay sao_hs2

Đó đều là những người xu nịnh cô khi cô từng là con gái duy nhất của tập đoàn danh giá. Khi còn là con nhà giàu, cô luôn là tâm điểm chú ý của mọi người, có hàng trăm hàng ngàn người bu xung quanh để lấy lòng, mong gia đình nhà cô sẽ chiêu cố cho họ nhưng giờ đây, khi gia đình cô gặp khó khăn thì tất cả mọi người đều trở mặt. Chỉ còn những lời chua chát của họ rĩa vào tai cô, tất cả mọi thứ đều biến mất nhanh như bọt biển

Kim Ngân lấy tay lau quệt nước mắt trên má rồi chạy thẳng vào nhà vệ sinh nữ

- Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này chứ_Kim Ngân

Nguyệt Ánh chạy theo Kim Ngân từ ngoài cổng trường vào đến tận đây. Ánh lẳng lặng đến gần, vỗ nhẹ vai Kim Ngân

- Thôi không sao mai, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi_Nguyệt Ánh

Kim Ngân lau khô nước mắt lên má, đẩy tay Nguyệt Ánh ra khỏi người mình

- Mày đi đi, tao không cần lòng thương hại của mày. Mày đi mà theo đuổi ước mơ của mày ấy_Kim Ngân
- Cậu sao vậy, tớ tưởng chúng ta là bạn cơ mà_Nguyệt Ánh ngơ ngác
- Hơ...bạn sao???_Kim Ngân cười nhếch mép.....chuyện này mày phải là người biết rõ nhất chứ_Kim Ngân đi ra khỏi phòng vệ sinh nữ

Nguyệt Ánh ở trong nhà nói vọng ra

- Tớ không thể tiếp tay cho cậu làm việc ác thêm một lần nào nữa_Nguyệt Ánh hét to, Kim Ngân ở ngoài nghe rõ từng câu từng chữ một nhưng vẫn bỏ đi biệt

*Đêm trước khi nhà Kim Ngân bị tịch thu tài sản

- Tít...tít...tít_Kim Ngân gọi điện thoại cho Nguyệt Ánh

“Thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được, hãy để lại tin nhắn sao tiếng Píp: Nguyệt Ánh, tớ Kim Ngân đây, mau ra quán Café gần công ty cậu đi có chuyện này vui lắm...nhớ đến nhá”

Kim Ngân gọi cho Nguyệt Ánh nhưng khổ nỗi bây giờ Ánh đang ở công ty. Tuy chỉ mới vào nhưng cô rất tuân thủ nội quy của phòng, luôn tắt điện thoại từ lúc vào công ty cho đến khi ra khỏi công ty. Có khi cả ngày đó Nguyệt Ánh còn không thèm nhìn cái bản mặt của chiếc điện thoại...dành 100% công lực cho công việc hằng mơ ước

- Ôi con quỷ này, làm gì mà tắt điện thoại luôn ghê vậy_Kim Ngân lẩm bẩm

Nhưng hiện giờ ở quán Café đó không chỉ có mình Nguyệt Ánh mà còn có ba của cô cùng một đám người mặc đồ vest đen từ đầu đến chân

- Sao rồi con, Nguyệt Ánh đâu_ba Ngân
- Nó không trả lời ba ạ_Nguyệt Ánh bĩu môi

Ba Kim Ngân không đáp, vẫn chưng cái bộ mặt lạnh lùng. Lý do ba Kim Ngân đưa cả đoàn người ra đây không phải chỉ đơn thuần là “uống Café” mà thực hiện một phi vụ bí mật. Trước giờ mọi chuyện Kim Ngân làm đều có Nguyệt Ánh theo cùng nhưng hôm nay thì ngược lại khiến cho Kim Ngân cảm thấy thiếu thiếu

Phải...nhiều tin đồn ở trên mạng cho rằng The Sunshine trước đây là một công ty có tiếng vang lớn trong ngành đá quý nhưng từ khi tập đoàn H&N tiến vào ngành đá quý, mọi khách hàng đều đổ xô đến trung tâm thương mại H&N làm cho trung tâm thương mại của The Sunshine mất khách, làm ăn ế ẩm. Nhiều tin đồn lỗi về sản phẩm cũng từ đó mà ra. Nghe tin H&N sắp cho ra sản phẩm đá quý mới, vì muốn lật lại tình thế nên ba Kim Ngân cho người điều tra và biết bản kế hoạch đó để trong bàn làm việc của quản lý trưởng phòng...ông quyết định cho người và con xâm nhập vào H&N nhưng ai mà chẳng biết, H&N là tập đoàn lớn, 24/24 đều có bảo vệ quản lý cẩn thận nên người ngoài khó có thể vào....nhưng Nguyệt Ánh thì lại khác, cô có thể ra vào công ty dễ dàng vì H&N có mối quan hệ mật thiết với The Sun nhất là những người ở phòng thiết kế và Nguyệt Ánh là một trong số đó. Cô thường xuyên ra vào H&N để bàn giao thông tin kế hoạch, bảo vệ cũng không ngăn cản mỗi lần thấy cô vào tập đoàn. Cho nên tóm lại, Nguyệt Ánh là át chủ bài của phi vụ lần này

Nguyệt Ánh về nhà thấy tin nhắn của Kim Ngân thì nhanh chóng gọi lại

- Alô, có chuyện gì vậy Kim Ngân_Nguyệt Ánh

- Tớ đến trước nhà cậu rồi đấy, nói chuyện điện thoại không tiện cậu xuống đây đi_Kim Ngân

Nguyệt Ánh nhón chân lên nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Kim Ngân co ro đứng ngoài vội chạy ra mở còng

- Cậu vào nhà chơi_Nguyệt Ánh

- Không cần đâu, nói ở đây đi rồi tớ phải đi luôn. Tớ cần cậu giúp một việc có được không_Kim Ngân

- Chuyện gì_Nguyệt Ánh

- Cậu có thể vào phòng quản lý trưởng phòng của H&N lấy trộm bản thảo tài liệu sản phẩm mới được không_Kim Ngân

- Để làm gì chứ_Nguyệt Ánh nghi ngờ

Kim Ngân cho rằng đã là bạn thân thì không nên giấu nhau điều gì nên cô nói cho Nguyệt Ánh toàn bộ kế hoạch mà bản thân và ba mình đã lập ra cực kì hoàn hảo

- Không được, tuyệt đối không được. Như vậy là phạm pháp đó_Nguyệt Ánh hoảng hồn

- Phạm pháp gì chứ. Nói trắng là là mình chỉ mượn sao chép lại rồi sẽ trả lại bản gốc về chỗ cũ mà_Kim Ngân nài nỉ

- Tớ xin lỗi, tớ không làm được đâu. Cậu về đi, hãy bỏ luôn cái ý định điên rồ ấy luôn đi_Nguyệt Ánh đóng sầm cồng bỏ vào nhà

- Thì thôi, cô ta không giúp thì mình làm một mình vậy_Kim Ngân bỏ về, từ trên ban công Nguyệt Ánh nhìn bóng Kim Ngân khuất dần, cầu cho cái chuyện xấu ấy cậu sẽ suy nghĩ lại mà không thực hiện

Nhưng sự thật lại khác, nghĩ đến cái trung tâm thương mại vắng tanh của mình, Kim Ngân càng quyết tâm thực hiện cho bằng được kế hoạch

Mọi chuyện diễn ra khá suôn sẻ, Kim Ngân và ba vào được công ty an toàn mà không bị phát hiện. Loay hoay một hồi thì tìm được xấp tài liệu và chạy ra ngoài êm xuôi

Ngày cho ra mắt sản phẩm mới của H&N và The Sunshine trùng nhau và điều hoàn toàn chắc chắn là hai mẫu sản phẩm giống nhau như hai giọt nước. Trên các tờ báo mạng tràn lan thông tin về sản phẩm mới của H&N và The Sunshine nhưng sự thật luôn che sự bóng, những tài liệu cơ mật của H&N và tác giả sản phẩm mới đã khẳng định được bản quyền chính thức của H&N

The Sunshine đã bị suy thoái nhưng sau vụ lùm xùm này càng bị thiệt lớn hơn...ba Kim Ngân phải bán đi công ty và đã bị H&N mua lại sao khi phá sản

Kim Ngân vào lớp, bàn ghế của cô được kéo vào góc khuất của lớp, trên bàn trét đầy phấn và rác...Những giọt nước mắt lại lãm dàl trên má, Kim Ngân vừa sụt sùi vừa lau dọn đồng hồ động được “trưng diện” trên bàn

Nhóm của nó thấy xót cho Kim Ngân lắm nhưng không thể làm gì được vì lòng tự trọng quá cao, Kim Ngân sẽ không nhân bất kì sự giúp đỡ nào từ tui nó

Những ngày đầu rất khó để Kim Ngân có thể quen với sự ghẻ lạnh và công việc của nhà hán nhưng thời
sắt mài lâu ngày thì sẽ thành kim , con người quen rồi thì sẽ tự khắc thấy nó quá đổi bình thường và
quen thuộc...Mọi chuyện đều êm ấm từ đó đến bây giờ nhưng cho đến một hôm...hắn và nó đến thăm người
“ban”quen thuộc

Chiếc xe đồ sộ lại một lần nữa xuất hiện trên con đường làng quê vắng vẻ...đến căn nhà quen thuộc...hắn dừng xe bấm còi lớn....Bípppppppppppp.Một bóng người quen thuộc từ trong nhà chạy ra tươi cười niềm nở đón hắn và nó

- Con với vợ con đến thăm bà đây_hắn mở cốp xe lấy một túi lĩnh khính xách vào nhà
- Ừ...mà cái túi gì vậy con_bà hắn xách phụ hắn vào nhà
- Trái cây nhà đó bà_hắn cười
- Ui chào...về đây là bà vui rồi còn mang theo mấy cái này làm gì nữa, ở đây đâu có thiếu_bà hắn
- Nó từ trong xe bước ra, hai tay xách hai túi cũng to không kém
- Cái gì nữa vậy con_bà hắn ngán ngẫm nhìn hai túi đồ của nó
- Hì hì...mấy cái này để bao lâu cũng không sợ bị hư như trái cây đâu bà ạ_nó lém lỉnh
- Chứ là cái gì vậy con_bà hắn
- Con mua đồ cho bà đó_nó hì hửng

Ăn cơm xong hắ nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm...hắ rửa rế

- Bà bà cháu mình đi Minmax mua sắm đi...phải tuốt cho bà từ đầu đến cuối chứ_hắn cười cười
- Cậu quên bà thích nơi yên tĩnh sao, ở Minmax đông người ồn ào lắm
- Thôi thôi...bà cũng muốn đổi gió một chút...chúng ta đi_bà hẳn
- Ô...lạ thật nha, bà cũng thích đi Minmax hay sao_hắn
- Hai đứa vào thay đồ đi_bà hẳn thúc

116

Cách nhà bà hấn 5km có một trung tâm thương mại Minmax rất lớn. Đây là trung tâm thương mại có uy tín và chất lượng đứng thứ ba toàn cầu...chỉ sao B&T và H&N

- Vào đi bà_nó khoác tay hai người kéo vào TTTM

Ba người lướt khắp tất cả các dãy hàng...chọn biết bao nhiêu là đồ cho bà,nó ngắm thấy một cái thun trắng đẹp lắm, nhìn bắt hấn vào thay thử ngay

- Bắt buộc phải thay sao, cậu thấy được là được rồi_hấn

- Không nói nhiều, mau vào đi_nó

- Khụ...khụ..._tiếng ho khá lớn khiến hấn và nó chú ý

- Bà làm sao vậy???_nó/hấn

- Không có gì đâu, bà vào nhà vệ sinh tí_bà hấn ôm miệng chạy thẳng vào WC

Người phụ nữ già yếu, bàn tay nhăn nheo, hai bên mắt có những vết chân chim rõ rệt đưa bàn tay ra khỏi miệng, đặt trước mắt mình....một bàn tay toàn là máu

Vội xả nước rửa tay...bà suy nghĩ

{“Tốt nhất là cứ để tội nó vui vẻ, không nên nói cho tội nó biết làm gì rồi lại làm khổ thân chúng nó ra vì người bà sắp xuống lỗ này”}

Hấn và nó đứng trước cửa WC đợi bà, thấy bà bình thường trở ra, ai nấy cũng như sống lại

- Bà có sao không_hấn

- Ủ bà không sao...chỉ là không quen khi tiếp xúc với máy lạnh_bà hấn

- Vậy mình về nha bà_hấn

Nó dìu bà ra bãi đậu xe, nhẹ nhàng hỏi thăm sức khỏe nhưng bà cũng chỉ ậm ừ cho qua

Về đến nhà thì trời cũng đã tối...chỉ lướt có mấy tiếng thôi mà mất bao nhiêu tiếng đồng hồ...vì mệt quá nên hấn và nó làm VSCN xong rồi leo lên giường ngủ luôn

Biết mình không còn sống được bao lâu...bà hấn thức cả đêm để viết tâm nguyện của mình và di chúc trước khi ra đi

Sáng hôm sau nó dậy sớm, nấu bữa sáng dinh dưỡng cho bà vì biết bữa nay sức khỏe bà không được ổn định.

30 phút sao hấn cũng dậy, nấu nướng dọn dẹp phụ nó, sau khi dọn mọi thứ trên bàn, ngồi thêm 5' mà vẫn chưa thấy bà dậy, nó bảo hấn

- Cậu vào gọi bà dậy đi, gần 7h rồi đó, bình thường bà dậy sớm lắm mà_nó

- Ủ biết rồi_

Hấn xô cửa vào phòng bà, thấy bà vẫn mê man trên giường ngủ, hấn lại gần lay nhẹ người

- Bà ơi mau dậy ăn sáng đi bà, hôm nay bà cháu mình hẹn đi câu cá rồi mà_hấn nỏ nhỏ vào tai bà chỉ đủ 2 người nghe

Thấy bà không trả lời, hấn hơi hoang mang

- Bà ơi...bà_hấn run run đưa ngón tay trên trước mũi...bà đã không còn thở nữa rồi

Hấn chạy xông xộc ra báo với nó...nó hoảng hồn gọi cấp cứu...5' sau cấp cứu đến_tiếng còi lan xa đánh thức một vùng quê thanh tĩnh

Ở trên xe cấp cứu, mắt hấn rưng rưng

- Bà ơi bà đừng làm sao nhé_hấn cầm tay bà, hơi ấm trên đôi tay của nó truyền vào bàn tay lạnh ngắt của bà

Sau khi bà vào đến phòng mổ thì nó lấy điện thoại gọi cho ba mẹ hấn đến...mẹ hấn bỏ công việc đang dở chạy ngay đến bệnh viện

- Mẹ...mẹ đừng dọa con, con xin mẹ_mẹ hấn cầu trời khẩn phật, mong cho bà tai qua nạn khỏi

Cánh cửa phòng mổ bật sáng, phía sau bác sĩ là gương mặt tím tái của bà hấn được trùm lên bởi một tấm khăn trắng mỏng manh

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức, bà ấy bị ung thư...khi phát hiện ra và chuyển đến đây thì đã quá muộn rồi_bác sĩ tháo nón trên đầu xuống, chào cả nhà xin kiếu trước

Mẹ hấn òa khóc, ôm thi thể của người bà kính yêu

- Mẹ, chẳng phải mẹ bảo tuần sau lên nhà chúng con chơi hay sao...con còn chưa kịp làm gì để báo hiếu cho mẹ_mẹ hấn khóc nức nở

Nó cũng khóc...những giọt nước mắt mặn chát rơi trên gương mặt đáng mơ ước của nó từng hồi dài, hấn cũng cố kìm nén, chỉ dám khóc trong tim mà không nói ra ngoài.....!!!!

Ngày hôm sau, cả nhà hấn an tang bà...ảnh bà được đặt trang trọng trên chiếc bàn thờ cùng với ông hấn...chắc bây giờ ông bà đã được gặp nhau ở thiên đàng xinh đẹp rồi!

Tất cả mọi người trong tập đoàn của nhà hấn đều đến viếng bà trong sự nuối tiếc.Hồi trước khi tập đoàn còn một là chi nhánh nhỏ đang phát triển ngành xây dựng, hàng ngày bà đều làm đủ loại bánh mang đến cho anh em trong công ty nên ai cũng nhớ mặt và rất quý bà....sự ra đi đột ngột này làm ai cũng phải suy nghĩ

Ba mẹ nó biết tin cũng đặt một chiếc vòng hoa rồi đến viếng bà

- Cảm ơn anh chị đã đến đây, bà ở trên trời chắc cũng vui lắm_mẹ hấn

- Chị đừng buồn, mọi chuyện sau này rồi cũng sẽ qua thôi_mẹ nó

- Dạ_ba mẹ hấn bắt tay ba mẹ nó

Chuyện an táng và chôn cất bà được giải quyết xong xuôi...ba mẹ hấn về trước còn nó ở lại phụ giúp...Tiến Đạt cũng biết chuyện này và đích thân đến thăm...một phần là vì muốn gặp nó

Viếng xong, Đạt ra chỗ ăn uống dành cho khách viếng...thấy có người, nó bưng bê đồ ra cho khách

- Ăn ngon miệng ạ_nó không để ý đến Tiến Đạt mà thân nhiên rút xuống...Tiến Đạt nhanh nhẹn giữ cổ tay nó

Nó bây giờ mới bình tĩnh, vội kéo tay Đạt ra khỏi cổ tay nó

- Mấy bữa nay sao cậu gầy quá vậy, đừng buồn nữa nha_Tiến Đạt

- Cậu ăn đi_nó tính bỏ đi thì Đạt tiếp tục giữ nó lại

- Ngồi xuống đây tí đã, việc gì mà phải vội...cậu có thân thích gì với cái gia đình họ Hoàng này đâu_Tiến Đạt nói thâm vào tai nó, ý không muốn cho nhiều người xung quanh nghe cùng

Hấn không thấy bóng dáng nó vội vã đi tìm, thấy nó nhăn nhó còn Tiến Đạt mặt tỉnh bơ thì hấn chạy lại can thiệp

- Bỏ cậu ấy ra ngay_hấn

- Ô...lâu ngày mới gặp nha_Tiến Đạt đánh trống lảng

- Thằng hâm này, mới gặp ở trên trường còn gì_hấn

- Ờ há, chắc tôi già rồi đó_Tiến Đạt vẫn không chịu buông nó ra

Hấn phải dùng đến bạo lực, hất mạnh tay Tiến Đạt ra khỏi nó, kéo nó ra khỏi khuôn viên dành cho khách viếng

- Cậu ta có nói gì với cậu không_hấn quan tâm, đưa cổ tay nó lên

- Không có gì hết, cậu ta cứ bảo tớ ngồi cùng_nó khó chịu
- Ui...đỏ hết cổ tay rồi này_hắn xuyết xoa
- Nó cốc nhẹ đầu hắn
- Thôi đi làm việc đi_nó
- Nó quay lại chỗ cũ thì Tiến Đạt đã về từ bao giờ
- {“ Chuyện buồn là dòng mở đầu cho một câu chuyện vui”}

44. Chương 44

Khi hắn dần quen được với sự thiếu vắng của bà thì luật sư riêng của bà hắn đến tận nhà hắn.Kim Ngân ra mở cửa, cả nhà hắn, bao gồm cả nó tập trung ở phòng khách.Kim Ngân từ tốn mang nước ra mời khách

- Mời bác ạ_Kim Ngân đặt cốc nước trên bàn rồi xuống bếp làm việc

Kim Ngân là người tương đối lạnh lùng cho nên chuyện của nhà hắn Ngân không mấy quan tâm mà vô tư làm việc, không cần biết phía bên kia bức tường đang xảy ra chuyện gì

- Tôi là luật sư riêng của bà Phạm Hồng Liên, bà ấy đã mất từ tháng trước, tôi đến đây để thông báo cho mọi người biết về di chúc của bà ấy để lại...!

Luật sư lấy trong cặp xách một bao xanh mỏng đựng tài liệu

- Mọi người cứ xem qua.Tài liệu này đã được ban công chứng xác thực.Có gì mọi người cứ liên lạc với tôi...giờ tôi xin phép_luật sư chào cả nhà rồi ra về, Kim Ngân ra mở cổng tiễn khách

{“...Toàn bộ tài sản của tôi để lại cho cháu trai Hoàng Nam Bảo.Tài sản được đứng tên tôi bao gồm: Siêu thị tự do Minmax ở ngoại thành và chính nhánh siêu thị ở Pháp, 10% cổ phần ở tập đoàn H&N và 21% ở tập đoàn Mixture và toàn bộ đất đai được đứng tên Phạm Hồng Liên tôi”}.

- Trung tâm thương mại Minmax là của bà hay sao_hắn ngạc nhiên
- Con tưởng bà không thích ở mấy nơi đông người như trung tâm thương mại Minmax cơ mà_nó cũng ngạc nhiên không kém
- Sao mẹ có nhiều cổ phần của Mixture thế mà em lại không biết_mẹ hắn nhìn ba hắn

Đến lượt ba mẹ hắn lên bục giảng

- Lúc trước, để bà đỡ cực khi sống một mình...ba mẹ có xây cho bà một cái siêu thị nhỏ Minmax dưới sự quản lý của H&N...nói là dưới quyền nhưng mọi thứ đều do bà quyết định.Thời gian trôi qua làm ba mẹ quên khuấy mất Minmax...không ngờ bây giờ nó đã lớn mạnh như thế này.Bây giờ bà đã quyết định chuyển nhượng cho con thì con nên biết cách quản lý tốt để không phụ lòng bà.Còn về cổ phần của Mixture...cây thuốc quý của mẹ đã cứu một cổ đông lớn của Mixture nên ông ấy quyết định chuyển nhượng hết cổ phần cho mẹ và rút lui nghỉ hưu_ba hắn

- Con chỉ lấy trung tâm Minmax thôi, còn lại chuyển nhượng hết cho vợ con_hắn

Ba hắn tròn mắt

- Vợ con á_ba hắn

Mẹ hắn nháy mắt với ba hắn ra hiệu “Thiên Hân chứ còn ai nữa”

- À..à...ba biết rồi...!!_ba hắn cười khúc khích
- Con sẽ nhận toàn bộ phần còn lại chứ Hân_mẹ nó

Nó có phần hơi bối rối...một phần muốn lại vì không muốn phụ bà, phần không muốn vì sợ sẽ bị mọi người ví như con sâu đào mả

Hắn trợn mắt nhìn nó như kiểu muốn nói “Cậu còn không đồng ý, tất cả là của bà để lại đó”.Nó cúi đầu, lí nhí nói

- Dạ con biết rồi, ba mẹ cứ làm vậy đi_nó

Kể từ đó nó trở thành cổ đông mới của H&N và Mixture

Hôm nay có cuộc họp cổ đông nên nó đến Mixture...Tiến Đạt cũng đến đó và Đạt đã thấy nó

- Cậu đến đây làm gì vậy__Tiến Đạt

- Đến đây có việc tí_nó

- Ủ__Tiến Đạt cùng nó đi vào trong Mixture

Đến phòng họp thì mọi người đã có mặt đầy đủ, chỉ thiếu mỗi nó và Đạt, nó phải tìm luật sư riêng của nó nên Đạt vào trước

15' sau, nó bước vào phòng họp trước con mắt người ngoài hành tinh của tất cả cổ đông và Tiến Đạt cũng vậy

- Ai để cho người lạ vào đây vậy, bảo vệ đâu?_một cổ đông nói lớn

Luật sư riêng của nó đưa lên cho mọi người thấy một tờ giấy chuyển nhượng cổ phần đã được chứng thực

- Toàn bộ 21% cổ phần ở tập đoàn Mixture của bà Phạm Hồng Liên, cổ đông quá cổ của tập đoàn này được chuyển nhượng sang cho cô Bạch Thiên Hân_luật sư

- Được rồi, đã là cổ đông thì hãy ngồi vào đi__Tiến Đạt

{“Hay thật, thì ra cô ấy vào đây là vì lý do này”_Đạt}

Nó vừa ngồi vào ghế thì mẹ của nó cũng đến, bà thản nhiên ngồi vào ghế cạnh nó, nó ngạc nhiên

- Mẹ à, mẹ đến đây làm gì vậy_nó

- Nhà mình có cổ phần của Mixture mà con_mẹ nó

- Sao con không biết__nó

- Thì giờ con biết rồi nè_mẹ nó

[Cuộc họp bắt đầu.....]

Sau khi cuộc họp kết thúc, nó về nhà với mẹ nó

- Hazzz, mệt quá đi_nó

- Vào tắm rửa đi con_mẹ nó

Hắn từ ngoài cổng bước vào nhà

- Chào ba mẹ_hắn

Nó từ trong nhà tắm bước ra thấy hắn ngồi uống trà...?

- Cậu đến đây chi vậy_nó

- Ngủ_hắn

- Gì nữa...???_nó

-Qua đây ngủ với cậu chứ làm gì_hắn

Ba hắn phán một câu xanh rờn

- Hai đứa này cứ như là rời nhau thì sẽ chết ấy_ba nó

- Chứ còn gì nữa ba_hắn nhìn nó cười

Tối hôm nay ba mẹ hắn có việc đột xuất ở công ty, hắn qua nhà nó ngủ nên chỉ còn một mình Kim Ngân ở căn nhà rộng lớn

Chuyện này không phải là khó vì Ngân là con gái độc nhất, lúc trước ba mẹ đi công tác liên miên nên ở nhà một mình là chuyện quá đổi bình thường

Chỉ cần qua hết 12h đêm nay thì Thu Hương chính thức là người nhà của nó...ngày mai Hương sẽ làm lễ cưới với anh hai của nó

Do xem phim quá nhiều và bản thân cũng thích nên Thu Hương nài nỉ anh nó tổ chức ở nhà thờ.Sẽ có hai đứa bé dễ thương xách cánh hoa rong rã trên chiếc thảm đỏ cùng với người cha sứ hiền hậu, mặc chiếc áo trắng điều hành lễ cưới

Sáng nay Thu Hương dậy rất sớm, chuẩn bị cho tất cả mọi thứ, cùng mẹ nó và nó đến Santozar để chuẩn bị cho lễ cưới.Sau khi make – up, Thu Hương vào thay đồ.Hương vốn không thích màu nổi nên chọn chiếc váy xòe trắng, có đính ngọc trai đội cùng chiếc vương miện đính Sapphire tím

- Chị Hương đẹp quá_nó trầm trồ

Hương mỉm cười rồi từ từ đi về phía bàn trang điểm của phòng chờ cho cô dâu

- Đẹp lắm_mẹ Hương mở cửa phòng bước vào

- Mẹ...._Hương

- Chào chị_mẹ Hương

-Chị cứ ở đây với Hương, tôi với cháu ra ngoài tiếp khách_mẹ nó cùng nó bước ra ngoài

Ở nhà hắn, ba mẹ hắn đang chuẩn bị đi dự lễ cưới.Trong đám cưới, khách mới chủ yếu của nhà trai là đối tác thân thiết nên nhà hắn cũng được mời.Chuẩn bị ra khỏi nhà thì mẹ hắn nói với Kim Ngân

- Kim Ngân con cũng đi luôn đi_mẹ hắn

- Dạ thôi con ở nhà được rồi_Kim Ngân

- Vào thay đồ đi con bác đội_mẹ hắn

- Nhưng....._Kim Ngân

- Lẹ đi con không trễ bây giờ_mẹ hắn

Kim Ngân vào trong phòng, lục lọi tìm được một cái váy cô cho là đẹp nhất bận vào người rồi nhanh ra khỏi phòng.Trong lễ cưới con mời cả Nguyệt Ánh, Trương Nhi và một số tập đoàn lớn nữa...thấy mọi người Kim Ngân không dám lại gần mà chỉ cúi đầu đi qua, coi như không quen biết.Nguyệt Ánh và Trương Nhi có gọi lại nhưng Ngân vẫn bỏ ngoài tai

- Chắc bạn ấy thấy ngại_Trương Nhi

- Không biết ngại cái gì nữa_Nguyệt Ánh

Trong phòng chỉ còn mỗi Thu Hương và mẹ

- Mẹ thấy con thế nào_Hương

- Con mẹ đẹp lắm, còn gì để nói nữa_mẹ Hương

- Hì, con biết là thế nào mẹ cũng nói vậy mà_Hương

- Sau này làm dâu nhà người ta phải biết nhún nhường, xem trên xét dưới nghe con...đừng để người ta đánh giá_mẹ Hương

- Con biết rồi mà_Thu Hương

Mẹ Thu Hương lấy ra một chiếc hộp nhỏ, trong đó có đựng một cái vòng cẩm thạch xanh

- Đây là của hồi môn bà ngoại cho mẹ, bây giờ mẹ nhường lại cho con_mẹ Thu Hương
- Con sẽ giữ gìn nó cẩn thận_Hương
- Thôi đến giờ làm lễ rồi, mẹ con mình ra ngoài đi_mẹ Hương sụt sùi

Tiếng nhạc ở nhà thờ được vang lên đúng như lúc cô coi trong những bộ phim Hàn Quốc lãng mạn. Cô khoác tay người bà thân yêu bước vào lễ đường, đằng trước là hai cô bé chừng 4 tuổi mặc váy hồng dễ thương, trên tay cầm hai giỏ nữa đựng cánh hóa hồng trải trên những bước đi của cô dâu. Đến nơi chú rể đứng, lúc này anh nó bận vest đen trông lịch lãm vô cùng

- Ba giao Thu Hương lại cho con đấy con rể_ba Hương
- Con sẽ chăm sóc cô ấy chu đáo ba yên tâm_anh nó
- Cha sứ đọc những lời tuyên thệ cho cô dâu và chú rể
- Con đồng ý_Hương
- Con đồng ý_anh nó

Cha sứ trình trọng tuyên bố

- Bây giờ hai con chính thức là vợ chồng hợp pháp_cha sứ

Tiếng vỗ tay vang lên, cặp vợ chồng mới bước ra khỏi lễ đường, Thu Hương tung hoa cưới, nhảy nhót căng lên và đã chụp được bó hoa, hân mĩm cười...khôn mặt đã hoàn hảo bây giờ còn hoàn hảo hơn, hân đưa bó hoa vừa chụp được cho nó

- Người tiếp theo cưới chính là tụi mình đó_hân

Nó không đáp, chỉ cười trong tiếng vỗ tay của mọi người rồi nhận bó hoa từ tay hân

Thu Hương cùng anh nó bước lên chiếc xe, đi hưởng tuần trăng mật lãng mạn

45. Chương 45

GTNV: Jackson Wang (Jackson Vương): Là người Anh gốc Hoa, lớn hơn nó một tuổi. Trước đây từng ở Việt Nam 3 năm trước khi du học bên Havard cho nên Jackson thông thạo tiếng Trung, Anh và cả tiếng Việt. Là một tiền bối trong trường rất thân thiết với nó

Từ ngày Kim Ngân về nhà hân làm việc, cô vẫn đi học đều đều nhưng ngày nào cũng vậy, cô đợi đúng giờ, khi trống trường chuẩn bị điểm thì cô mới bước vào lớp...Cảnh tượng quen thuộc luôn là một mớ hỗn độn trên bàn, Ngân phải cặm cụi dọn để kịp khi thầy cô vào lớp...Nỗi nhục nhã bị dồn nén lâu ngày biến thành sự thù hận tột độ

- Tại Thiên Hân...mình trở nên thâm hiểm này đều do Thiên Hân làm ra. Thù này nhất định ra phải trả_Kim Ngân rít lên trong từng câu từng chữ

*Khi công ty nhà hân chuẩn bị khởi tố ba Kim Ngân

- Cậu tha cho mình lần này có được không Bảo_Kim Ngân mở lời trước nói với hân

Hân không trả lời, cố ý nhìn sang phía khác tỏ vẻ muốn từ chối. Biết cầu xin sự giúp đỡ từ hân thất bại, Kim Ngân chuyển đối tượng sang nó

- Xin cậu đấy, cậu thuyết phục ba mẹ Nam Bảo dùm mình đi...nếu cậu mở lời nói đỡ tội cho ba mình thì mọi chuyện sẽ ổn thôi mà_Kim Ngân khóc lóc, van xin nài nỉ nó
- Mình...mình_nó lúng túng, ấp a ấp úng

- Xin cậu đó, mình đảm bảo 100% sẽ không có lần thứ hai đâu_Kim Ngân khóc nức nở
- Mình xin lỗi nhưng mình không thể làm được đâu Kim Ngân..gieo nhân nào thì sẽ gặp quả đó.Nếu ba cậu thực sự hối cải thì sau này bắt đầu lại vẫn chưa muộn_nó
- Cậu là niềm hy vọng cuối cùng của mình đó Thiên Hân à, chỉ cần cậu nói một tiếng thì mọi chuyện sẽ trở lại bình thường như trước_Kim Ngân bây giờ quả quỳ trước mặt nó và hấn
- Việc này ngoài khả năng của mình, mình không giúp cậu được_nó vừa nói xong thì hấn nắm tay nó kéo ra xa

Hấn chạy xa ra công viên ở trung tâm thành phố.Không hiểu tại sao hôm nay rất vắng người, bình thường vào giờ này ở công viên sẽ đông vui vô cùng nhưng tại sao hôm nay lại trống trải như vậy..?

Hấn và nó ngồi xuống chiếc ghế đá trắng dưới tán cây cao, lá xum xuê đến um tùm.Hấn mở lời trước

- Tại sao cậu không chịu giúp Kim Ngân, chẳng phải chỉ cần nói một tiếng thì sẽ êm đẹp hết hay sao_hấn
- Nó ngẩng đầu lên nhìn ngắm bầu trời đêm...Trên trời hôm nay đen kịt, không thấy một ngôi sao nào lộ dạng cả, đến cả mặt trăng cũng lầy mây làm chần chập mà ngủ ngon lành
- Cho bạn ấy biết rằng đường đời sẽ còn có nhiều chuyện nan giải hơn chuyện này nhiều.Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai...liên tiếp như vậy thì cậu ấy sẽ có thói ỷ lại mất_nó
 - Để làm gì chứ_hấn ngạc nhiên
 - Kim Ngân sống trong cái vỏ bọc hoàn hảo đã quá lâu, cần thoát ra ngoài để biết thế nào là mùi vị của cuộc đời đắng cay.Sau này sẽ có nhiều kinh nghiệm tích lũy cho bản thân_nó

Hấn không có gì mà chỉ ậm ừ cho qua

*Tiếp....

Sau bao nhiêu lần suy nghĩ, cuối cùng sau một đêm, kế hoạch đáng sợ nhất từ trước đến nay được lập ra dưới bộ não thông minh của Kim Ngân kia.Mọi chuyện...rồi sẽ ra sao?

Ngay sáng hôm sau đi học, Kim Ngân bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình

Tuy toàn bộ tài sản đều bị H&N tịch thu nhưng Kim Ngân vẫn còn một số tiền kha khá, đủ để “đầu tư” cho kế hoạch lần này

Vâng! Thường thì hấn và nó sẽ bước ra chung một cánh cổng, đi chung một xe nhưng hôm nay hấn nổi chứng đi xe buýt vì “con cưng” Lamborghini Veneno của hấn đã tạm đi du lịch bảo trì vài ngày

Hấn nhìn đồng hồ, vẫn còn hơn 15 phút nữa xe buýt mới đến.Hấn chỉnh lại balo rồi nói với nó

- Vẫn còn sớm chán...vợ đứng đây đợi chồng đi mua café uống cho tỉnh ngủ nhé_hấn nói xong rồi chạy đi biến

Nó đứng bên chỉ biết cười mỉm lắc đầu ngán ngẩm.Từ đằng xa, Kim Ngân ra hiệu cho một đám côn đồ đến vây quanh lấy nó.

- Có chuyện gì vậy_nó ngơ ngác
 - Mời cô đi theo chúng tôi_một tên cổ luôn lách lên phía trước nói với nó
 - Đi đâu cơ chứ_nó ngơ ngác tập hai
- Đám người đen vẫn không trả lời mà rẽ lối nhường đường cho nó
- Nếu không nói đi đâu thì tôi sẽ không đi đâu hết!_nó cứng đầu
 - Cô nên đi theo chúng tôi nếu không muốn bị thương_tên kia vẫn tiếp tục dùng lời để thuyết phục nó
 - Không là không_nó

Biết nó ngoan cố, khó có thể nói nhỏ nhẹ bằng lời, toàn bộ đám côn đồ dùng bạo lực để bắt ép nó cho bằng được...Sau mấy lần chết đi sống lại thì nó đã đi học võ, võ công của nó chưa tới mức cao cường nhưng hạ gục bọn lạ mặt này là một chuyện không phải là khó.Loáng một cái bọn kia đã té ngửa: đấm thâm mắt, kẻ chảy máu.Tên lúc đầu đàm phán với nó có lẽ là sếp của bọn đầu gấu này, hắn ta huyết sáo một hơi rõ to..từ đầu một đám người có vẻ bên ngoài tương tự như đám nó vừa hạ gục từ bên kia đường “tiếp quân” cho bọn chúng...Bây giờ nó đã sức tàn lực kiệt, mồ vã ra như tắm, mắt lơ đãng, không thể nhìn rõ như bị cận...trước khi ngất đi nó chỉ thấy mờ mờ là một tên bận vest lấy chiếc khăn mùi soa bịt vào miệng nó...nó ngã gục, xỉu bên vệ đường.Kim Ngân từ xa nháy mắt ra hiệu cho bọn chúng kéo nó đến giam nơi bí mật rồi tự nhiên ra bến xe buýt như không có việc gì xảy ra

Nó vừa đi một lúc thì hắn quay lại, trên tay cầm hai ly cà phê nóng hổi.Ngó qua ngó lại không thấy nó đâu mà chỉ thấy Kim Ngân ngồi chờ xe buýt

- Cậu có thấy Thiên Hân đâu không_hắn

- Tôi không biết, lúc tôi đến đây thì đã không thấy cậu ấy rồi.Chắc cậu ý đi học trước_Kim Ngân tự nhiên hết sức, như một diễn viên đã lão luyện trong giới Showbiz

Hắn cũng thấy hơi lo lắng, vì trước giờ nó đi đâu hắn cũng đi theo...những dòng suy nghĩ dài mien man của hắn bị dập tắt theo tiếng còi xe buýt

Khi xe buýt dừng, hắn nhanh chóng chạy vào lớp để có thể nhìn thấy mặt nó nhưng “Không!”. Bàn của nó trống trơn, không thấy người cũng không thấy cửa, tất cả chỉ là số “0”

Bốn tiết trôi qua mà không có nó, hắn cảm thấy như bốn năm.Thời gian trôi qua thật chậm...thật chậm.Chính tiếng vỗ tay của Tú Linh đã làm hắn bừng tỉnh sau giấc ngủ lạnh

- Đây Thiên Hân đâu rồi hả_Tú Linh

- Chắc chắn không phải là nghỉ ốm như đã báo ghi trên sổ đầu bài phải không?_Minh Nhật

- Lúc nào Thiên Hân nghỉ thì đừng mong thấy mặt Nam Bảo_Trương Nhi

- Chắc có chuyện gì rồi đây này!?!_Nguyệt Ánh

Hắn chống cằm thở dài

- Sáng nay sau khi mua đồ ăn xong, quay lại bến xe thì đã không thấy Hân rồi_hắn

- Chứ nó đi đâu_Tú Linh

- Làm sao biết...tưởng đầu Hân đi học trước nhưng không phải_hắn lại thở dài

- Thôi về nhà Nam Bảo đi rồi tính_Minh nhật dẹp loạn

Nó rùng mình tỉnh dậy, toàn thân ướt sũng như chuột lột.Thì ra một người đàn ông đã tạt vào mặt nó một thau nước lạnh cồng

- Thế nào, cảnh này chắc không xa lạ chứ nhỉ_một giọng nói quen thuộc từ trong bóng tối phát ra

- Chẳng phải là....tay sai thân cận của Kim Ngân hay sao_nó

- Cũng đúng, chỉ cần tiền chỉ sẽ giải quyết được mọi chuyện_”giọng nói” đó nói chuyện với nó

Nó run run mình vì lạnh, đến cả giọng nói của nó cũng mang sự lạnh lùng theo

- Bắt tôi đến đây làm gì_nó

- Tôi không biết và cũng không cần biết, khi nào Kim Ngân xuất hiện thì sẽ rõ cả thôi, không cần thắc mắc_tiếng giày lộp cộp ngày một xa dần rồi im hẳn

Nó nhìn dưới chân ghế là cái điện thoại_vật bất ly thân của nó.Nó cố rướn mình, dùng đôi chân bị trói của mình để với chiếc điện thoại.Mắt nó nặng trĩu như buồn ngủ, cố gắng mở to mắt để với lấy chiếc điện thoại...không biết lúc lấy điện thoại kiểu gì mà nó vô tình bấm vào số điện thoại của Jackson

{Không biết số của ai...mắt mình mở không nổi nữa rồi....}

- Alô, Thiên Hân lâu rồi mới nghe giọng nói của em_Jackson trả lời điện thoại
- Karry...cứu....em.....với_nó cố gắng thều thào vào điện thoại (Tên của nhân vật này là Jackson nhưng nó gọi là Karry và Jackson đã đồng ý với cái tên đó, anh chỉ chấp nhận cái tên “Karry” khi nó từ miệng Thiên Hân”)
- Jackson đưa chiếc điện thoại ra khỏi tai, lắp bắp
- Cứu...cứu Thiên Hân ư_Jackson

46. Chương 46

Kể từ khi nghe nó thều thào được vài chữ rồi cúp máy đến giờ đã gần một tiếng. Jackson cầm chiếc điện thoại đi qua đi lại trong phòng

- Cứu em ấy à?...em ấy bị sao mà phải cứu?...mà nếu cứu thì cứu bằng cách nào?..._Jackson đang rất rối và hoang mang, không biết phải bắt đầu từ đâu

Trong lúc Jackson tìm cách để biết tung tích của nó thì hắn tìm nó như muốn phát điên.Đã phượt qua toàn bộ nơi mà có khả năng nó sẽ đến mà vẫn không thấy

- Hay là liên hệ với Black Eyes đi, có khả năng là sẽ liên quan đến Mặt Nạ Máu đó_Tú Linh
- Trong đám này chỉ có mỗi mình Thiên Hiếu có khả năng đó thôi, trong chúng ta có ai quen biết người trong BY đâu chứ?_hắn suy sụp

Trương Nhi thấp lên một tia hy vọng mạnh mẽ

- Mình có quen_Trương Nhi
- Cậu quen sao, quen ai?_cả đám đồng thanh
- Anh Vũ Dương đó!_Trương Nhi

Cả bọn hết trợn tròn mắt nhìn nhau rồi lại quay sang nhìn Trương Nhi.Ai mà biết được cô bé này lại quen với thủ lĩnh của cái BY khét tiếng này.Sau một hồi tra hỏi dồn dập thì hắn mới biết Vũ Dương là anh trai ruột của Trương Nhi, khi Dương thực hiện nhiệm vụ ở thế giới ngầm lỡ mà có gặp Trương Nhi thì cả hai đã thỏa thuận trước với nhau là không ai quen ai!

- Giờ nhờ vậy nhé: Trương Nhi, Minh Phong, Tuấn, Kim Ngân đi tìm sự giúp đỡ của Black Eyes. Còn những người khác sẽ tìm Tiến Đạt để dò hỏi thông tin của Mặt Nạ Máu_Minh Nhật

Ra đến đường lộ, 7 người tỏa ra hai hướng tìm nó.Hắn bây giờ lại trở về tính cách lạnh lùng kiệm lời nói như trước mà chỉ biết tìm nó và tìm nó

*Nhà riêng của nhà Tiến Đạt

Kính coong_chuông nhà vang to ra tận ngoài cổng

Người giúp việc nhanh chóng chạy ra mở cổng

- Cô cậu tìm ai_người giúp việc
- Chúng tôi muốn tìm Tiến Đạt_hắn
- Đợi một chút

Đi giúp việc đóng nhẹ cổng rồi vào nhà. Một thời gian ngắn sau thì đi ra mở cổng cho tụi hắn vào nhà

Đi rót trà mời tụi hắn uống, Tiến Đạt cũng điên đạm từ trong phòng bước ra

- Các cậu đến đây tìm tôi để tra hỏi thông tin của Thiên Hân phải không_Tiến Đạt bỏ tay ra khỏi túi quần

{Cậu ta nắm thông tin nhanh quá_hắn}

- Cậu biết gì rồi sao__Tú Linh

- Chỉ biết Thiên Hân đã mất tích, thế thôi!__Tiến Đạt

- Chúng tôi đến đây vì nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Mặt Nạ Máu_hắn vào thẳng vấn đề chính

- Sự thật phũ phàng lại là không! Từ sau khi bố tôi mất, mọi chuyện ở MNM đều do một tay tôi quyết định và quản lý và chuyện Thiên Hân do người của tôi bắt là không thể.Cậu biết dù thế nào tôi cũng không hại Thiên Hân mà phải không?__Tiến Đạt

Tia hy vọng mà hắn dò tìm ở Mặt Nạ Máu đã bị một xô nước lạnh dập tắt, bây giờ chỉ còn trông chờ vào Vũ Dương của Black Eyes thôi

- Vậy cậu có thể cho người đi tìm tung tích của Thiên Hân không__Minh Nhật

- Không cần đâu! Tôi đã cho người đi tìm từ khi nhận được tin Thiên Hân mất tích rồi__Tiến Đạt

- OK, cảm ơn cậu.Bây giờ chúng tôi về đây_hắn

Ba người bước ra khỏi nhà Đạt, giờ chỉ còn ngọn nến yếu ớt có nguy cơ dập tắt rất cao kia thôi

Bùm..tát...tát_một chậu nước lạnh lại một lần nữa tạt lên gương mặt trắng bệch của nó.Nó gượng gạo mở đôi mắt nặng trĩu nhìn những người trước mặt

- Ngủ ngon chứ__Kim Ngân

Nó không trả lời,nhìn chằm chằm vào Kim Ngân.Mấy ngày nay nó lả đi vì chưa bỏ được gì vào bụng.Tại còn đồ đó chỉ biết giam giữ nó, chẳng cho nó một hột cơm hay giọt nước nào nên giờ nó không còn chút sức lực nào để mở miệng

- Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó.Tất cả là do cậu tự chuốc lấy.Nếu hôm đó cậu giúp tôi thì hôm nay cậu đâu có thảm thương đến mức độ này__Nguyệt Ánh

Nó cố gắng mở miệng, mấp máy môi

- Cậu thấy như vậy sao_nó

Kim Ngân nhếch nhẹ môi cười mỉm

- Phải, tại cậu mà tôi đã mất danh dự, tiền bạc và cả cuộc sống giàu sang thôi__Kim Ngân

- Tiền...không phải là tất cả đâu_nó

- Tiền không phải là tất cả nhưng mất tiền là mất tất cả đó, cậu biết không__Kim Ngân rít lên từng câu từng chữ

- Cậu cứ ngồi đây chờ chết đi__Kim Ngân

Kim Ngân bước ra khỏi ghế ngồi, ra khỏi căn phòng với ánh sáng lập lờ rồi nói chuyện to nhỏ gì đây với bọn côn đồ giam nó từ mấy bữa nay

*Black Eyes

- Anh hai à__Trương Nhi

- Nhi...anh tưởng chúng ta__Vũ Dương nhăn nhó mặt mũi

- Bọn họ biết hết rồi nên anh cứ thoải mái đi__Trương Nhi

Vũ Dương quay người lại nhìn nhóm người còn lại, rồi vào nhà nói chuyện.Minh Phong kể toàn bộ sự việc cho Vũ Dương biết

- Sao...chuyện lớn như vậy sao không báo cho Thiên Hiếu__Vũ Dương

- Hiếu nó đi hưởng tuần trăng mật chưa có về đâu__Tuấn

Vũ Dương trầm tư suy nghĩ một hồi rồi thông báo kế hoạch cho cả bọn biết. Ba mươi phút sau thì gặp nhóm của hắn ở điểm hẹn. Chưa ai có thể biết chính xác nó đang ở đâu, chỉ biết tìm kiếm trong cái đất nước rộng bao la

- Anh về ngủ đi, mấy đêm nay anh không ngủ rồi đó_Kim Ngân
- Em không cần lo, anh nhất định phải tìm ra Thiên Hân_hắn
- Không còn gì để nói với thằng này nữa rồi_Minh Phong

Nó lại phải đối diện với căn phòng bóng tối bao trùm nhiều lần nên dần rồi cũng quen. Ông trời lần này lại giúp nó. Nó bấm vội chiếc điện thoại, gửi tin nhắn cho Jackson vì nó tin rằng thời gian không còn nhiều, chỉ có Jackson mới có thể giúp nó

Từ đằng xa, nó đã nghe thấy tiếng của tên côn đồ

- Vào xem con nhỏ đó sao rồi?!

Nó gửi vội tin nhắn với dòng số “037.335” cho Jackson, may rằng Jack sẽ hiểu

- Chết rồi...ở đây gửi tin nhắn chậm quá, mới 15%_nó

Tiếng bước chân ngày càng ngày càng to khiến nó lo sợ, tim đập nhanh, tay run run

- Nhanh lên đi....57% rồi...._nó nắm chặt hai bàn tay

Có lẽ cái may mắn của nó đã dành cho người khác, ba tên côn đồ đi vào vuốt má nó, nó cố gắng giấu chiếc điện thoại vào sau lưng

- Cô em đang giấu giấu giếm giếm cái gì đấy

Một tên thò vào sau lưng nó lấy chiếc điện thoại ra

- Ái chà chà...cái điện thoại hiện đại phết nhỉ, đang gửi tin nhắn cho ai đấy??_tên côn đồ vừa dứt lời, hắn ta ném mạnh chiếc điện thoại của hắn xuống sàn nhà...chiếc điện thoại rơi ra từng mảnh. Ném xong hắn còn cố ý dùng mũi giày di di vào mảnh vỏ của chiếc điện thoại

- Này thò gửi tin nhắn này_tên côn đồ đó tức giận đóng sập cửa đi ra ngoài

May thay, tin nhắn đã kịp gửi tới Jackson. Hiện tại mấy tờ giấy A4 to tướng đã vào thùng rác, chỉ chút những lần giải mã sai. Một bóng đèn tỏa sáng hiện ra trong đầu Jackson, anh lập tức lấy điện thoại gọi cho một người bạn

- Roy à, cậu có rảnh không, mình có chuyện muốn nhờ cậu đây (*ROY: Một thiên tài trong việc giải các mật mã kiêm hacker chuyên nghiệp*)
- Mình đang ở nhà, cậu qua đi_Jackson

Jackson cầm chiếc điện thoại đến nhà Roy với dòng suy nghĩ

{Thiên Hân à, Karry đến cứu em đây}

Cánh cổng nhà Roy mở rộng để chào đón Jackson. Vào đến nhà thì Jackson lập tức đưa mật mã “037.335” cho Roy giải mã. Cầm xem qua tin nhắn một hồi lâu, Roy vào phòng tràn ngập màu xanh lá cây của mình lấy ra chiếc máy tính chuyên dụng

Hơn 1h sáng ngày hôm sau

- Xong rồi, được rồi nè_tiếng nói có âm lượng hơi lớn của Roy làm cho Jackson bừng tỉnh
- Karry à, mật mã này có nghĩa là “SEE LEO”, chỉ cần viết dòng số “037.335” bằng những nét thẳng rồi lật ngược lại là có thể giải được
- Nếu là “SEE LEO” thì mình biết Thiên Hân ở đâu rồi_Jackson cầm chiếc điện thoại và cái áo khoác ra khỏi nhà

Dù mới gần 2h sáng nhưng Jackson vẫn phải về nhà để chuẩn bị cho phi vụ tối muộn cuối cùng. Roy tốt bụng ra tận cửa để tiễn bạn, trước khi về Jackson còn nhắc nhở

- Tớ nói lại nhé: tên tớ là JACKSON chứ không phải KARRY đây_ Jackson cười trừ
 - Jackson à, chẳng phải Thiên Hân vẫn gọi cậu là Karry đấy sao_ Roy cười cười nham hiểm
- Jackson trừng mắt
- Em ấy khác, cậu khác. Thôi tớ về đây, cảm ơn cậu nhé_ Jackson
 - Nhớ bao tớ một châu đó_ dù Jackson đã ra khỏi nhà được một đoạn nhưng Roy vẫn cố nói vọng lại
- Roy ngán ngẩm đóng cổng nhà, vào trong ngôi nhà kính rộng lớn
- Thằng bạn quỷ, chẳng biết chuyện này rồi sẽ ra sao_ Roy

47. Chương 47

- “See Leo”, nếu là See Leo thì chắc chắn là chỗ đó rồi. Không thể nhầm lẫn vào đâu được_ Jackson
- *Chúng ta cùng quay lại ngược lại thời gian một chút, khi Jackson đáp máy bay xuống Việt Nam
- Karry à, em ở đây nè_ nó vẫy vẫy tay
- Jackson nhanh chóng đẩy vali đến chỗ nó, xoa xoa đầu nó
- Chà...chà. Đạo này em cao lên phết nhỉ
- Jackson đưa ra một túi quà. Bên trong là chiếc nón bánh bèo màu jean với hàng chữ trắng “Jeaner” đội lên đầu nó
- Đấy, giờ thì hoàn hảo rồi_ Jackson
- Nó chỉnh chỉnh lại chiếc nón bánh bèo rồi cười tủm tỉm
- Karry, về Việt rồi thì anh sống ở đâu_ nó
 - Anh nhờ bạn học cũ kiếm một căn nhà cũng tạm tạm rồi_ Jackson vừa đẩy vali ra xe, vừa nói chuyện với nó
 - Bạn nào cơ...chẳng lẽ là anh Roy_ nó
 - Còn người nào vào đây nữa_ Jackson ra đến xe thì người quản lý trực gần 30 tuổi bước ra khỏi xe. Cung kính chào Jackson
 - Chào cậu chủ mới về nước, chủ tịch bảo tôi ra đón cậu về nhà_ người quản lý ấy bỏ toàn bộ vali của Jackson vào cốp xe
 - Anh về bây giờ sao_ nó lay lay tay Jackson
 - Chưa mà, em yên tâm. Lâu lắm rồi mới về đây, phải đi chơi với em một bữa cho bổ chứ_ Jackson
- Jackson gõ cửa sổ của xe, nói gì đấy một hồi rồi chiếc xe đó chạy đi. Khoảng tầm 10 phút sau thì một chiếc xe khác chạy lại trước mặt nó
- Xe của cậu đây ạ! Giờ tôi xin phép_ người tài xế đó bắt một chiếc taxi đi mất dạng
- Jackson ngồi vào trong xe một hồi, hạ cửa kính xuống nói với nó
- Không phải em nói muốn đi chơi hay sao? Còn không mau lên xe_ nó thắt lại dây giày, bước vào xe của Jackson

Xe chạy ra đến đường chính, Jackson hỏi nó

- Giờ em muốn đi đâu_Jackson

- Em cho Karry chọn đó_nó

- Anh cũng không rành đường lắm đâu, nhường cho em chọn đó_Jackson

Nó vất chân chéo, suy nghĩ một hồi

- Ủm...vậy thì..._nó

Sau hơn một tiếng lái xe thì đã đến nơi nó muốn đến

- A...a...a...a_mát quá_nó đưa tay ra đón đùng đợt gió mát thổi vào người

- Là nơi này sao_Jackson từ trong xe bước ra đi đến chỗ nó

- Phải, anh thấy thế nào_nó

- Cũng không tồi_Jackson

Nó ngồi bệt xuống thảm cỏ gần dòng suối, khua tay xuống dòng nước mát lạnh. Jackson ngồi trên tảng đá cạnh đó nói chuyện với nó

- Ở đây là đâu vậy_Jackson

- Karry không biết à_nó

- Ủ, anh không biết_Jackson

- Đây là nơi bí mật em khám phá ra, e quyết định đặt tên nó là “SEE LEO”_nó bứt từng cánh hoa thả xuống dòng nước suối trong

- See Leo có nghĩa là gì vậy Hân_Jackson

-Anh vênh tai lên mà nghe em giải thích nè: “See” tiếng anh là “nhìn”, “Leo” trong cung hoàng đạo là cung “Sư Tử”, cung Sư Tử là cung của em đó.Cho nên mỗi khi đến đây chắc chắn sẽ nhìn thấy hoặc nghĩ tới em...Vậy thôi, đơn giản mà phải không_nó cười khúc khích

- Ủ, con sư tử à, chúng ta mau về thôi, trời gần tối rồi đó_Jackson

- Em biết mà Karry_nó

Sau này, nó và Jackson ít liên lạc với nhau vì cả hai đều bận công việc riêng.Mấy lần sau đến chỗ đó, quả thật Jackson luôn bắt gặp nó nhổ cỏ hay tưới mấy cây hoa lan trong chậu.Mấy tháng trước, khi Jackson quay lại nơi đó thì đã thấy một tòa bị bỏ hoang mọc lên, cũng không thấy nó ở đó nên kể từ đó, Jackson không hề quay lại “SEE LEO”

*Tiếp...

Sau khi trở về nhà, Jackson thay đồ để thuận tiện leo trèo hay đột nhập.Tông chủ đạo là màu đen cùng với một con dao găm giấu bên đai lưng

Trong lúc hân hoan cuồng đi trên những con đường rộng lớn thì Jackson đã đi cứu nó

Trước tòa nhà bỏ hoang có hai người canh gác.Nhân lúc bọn họ đi thay phiên trực, Jackson đã len vào bên trong.Chân vẫn chạy nhưng không hề phát ra một tiếng động nào

- Xem ra sức chịu đựng của cô em giỏi thật

Từng lời từng chữ đó lọt vào tai Jackson một cách đầy đủ.Đoán chắc nó bị nhốt ở phòng đó nên thận trọng lại gần

Nó bị trói cả hai tay lẫn chân vào một cột gỗ dưới cái bóng đèn treo lủng lẳng

Đôi mắt của nó hé nhỏ nhìn đời một cách mệt mỏi trong khi tụi con đồ kia luôn đe dọa nó từ thể xác đến tinh thần. Trên người có nhiều vết bầm tím, vãi ở dưới đầu gối bị rách toạc. Jackson nghiêm rằng, lăm le con dao găm đường đường chính chính bước vào căn phòng tối

- K..a..r..r...y...._nó hé miệng nói rồi ngắt lịm

Người nói chuyện với nó nãy giờ quay lưng lại, hất tay về phía thì thì trong bóng tối, một đội quân xông vào Jackson như bầy hổ đói. "Bầy hổ đói" này thực ra đối với Jackson chủ là "hổ con" mà thôi. Tên ngồi trên ghế tra tấn nó từ nãy đến giờ kia cũng nhanh chóng bị hạc gục

Jackson đến cởi trói cho nó, nhanh chóng xốc người nó lên bệ r axe

Kim Ngân từ trên lầu cao xuống đã nhìn thấy hết mọi chuyện. Tên đại ca bị hạ gục vừa nãy sợ co rúm người

- Cô có cần chúng tôi báo với thủ lĩnh cho người bắt cô ta không_tên đó cô gắng ngồi dậy

- Không cần, cho người theo dõi bọn chúng rồi chụp ảnh lại cho tôi_Kim Ngân bước từng bậc thang xuống lầu rồi ra khỏi tòa nhà bị bỏ hoang

Jackson đưa nó về nhà riêng của mình. Jackson bấm chuông liên hồi, một người trạc gần hai mươi tuổi ra mở cửa

- Jac..k...son à, người em làm sao vậy_Jyn (*Jyn Wang, chị gái của Jackson*)

- Chị mau giúp em bế cô ấy vào phòng_Jyn đỡ lấy người nó, Jackson mở cốp xe lấy dụng cụ y tế vào

Sau khi bế nó vào phòng mình, Jackson đỡ nó lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi đóng nhẹ cửa

Jyn ở ngoài đã thất hết, nhẹ nhàng vỗ vai cậu em trai. Jackson giật mình quay lại, Jyn ra hiệu giữ yên lặng rồi lúi cuội ra phòng khách

- Đó không phải Thiên Hân hay sao, con bé làm sao vậy_Jyn lấy bông tẩm oxy già bôi nhẹ lên mặt và tay Jackson, dùng băng cá nhân dán lại

- A...chị nhẹ tay thôi. Chuyện này dài lắm, sau này em kể chị sau

- Ba mẹ mà biết chuyện này không biết họ sẽ giải quyết em như thế nào nhỉ_Jyn cười nham hiểm, đóng hộp dụng cụ y tế lại

Jackson đổi chủ đề

- Không phải chị đi công tác Paris tối mai mới về sao_Jackson

- Ủ thì là như vậy, nhưng công việc nhanh hơn dự tính nên chị về sớm_Jyn

- Sáng mai chị qua Trung Quốc có việc với ba mẹ gấp. Em ở nhà liệu mà làm đây_Jyn nói thẳng thừng rồi vào phòng mình

Nó ngủ li bì đến hai ngày liền. Tiếng chuông điện thoại của Jackson làm nó thức giấc. Jackson thấy nó tỉnh, lập tức tắt điện thoại chạy đến bên đỡ nó ngồi dậy

- Anh Karry, đây là đâu vậy_nó đưa tay xoa xoa phía sau gáy

- Đây là nhà anh_Jackson

- Vậy...nó quay xuống nhìn trang phục của mình. Không phải là bộ đồ lúc trước mà thay vào là một bộ đồ khác hoàn toàn, và chắc chắn đây không phải là phong cách thường ngày của nó...các vết thương trên cả người và mặt đã được băng bó lại cẩn thận

- Em yên tâm. Là chị Jyn thay đồ và băng bó vết thương cho em đó_Jackson

- Anh cũng hiểu ý em nhỉ_nó

- Bó tay em luôn ,toàn suy nghĩ bậy bạ_Jackson

- Karry à, em đói bụng quá rồi nè_nó ôm cái bụng xẹp lép của mình

- Ừ anh quên mất, đợi anh tí

Jackson ra khỏi phòng, xuống bếp lấy đồ ăn mà trước khi đi chị Jyn đã nấu sẵn..dặn sau khi nó tỉnh phải cho nó ăn liền kẻo nguội thì mất ngon

- Nè...em ăn đi_Jackson thổi nguội cháo rồi dứt cho nó...nó có chút không thoải mái, lấy thì cháo trong tay Jackson

- Em tự ăn được mà_nó

- Em cứ ăn đi, tay em bằng bó thể kia mà_Jackson

Tiếng trống đánh rõ to trong bụng khiến nó phải nhắm mắt nhắm mũi ăn hết bát cháo cùng ly sữa cao nóng.Từ ngoài chiếc cửa sổ kính kia, một tay dưới quyền của Kim Ngân đã chụp lại toàn bộ cảnh tượng nó.Những góc chụp thần thánh khiến cho người ngoài cuộc nhìn vào trong ai là không hiểu lắm

Toàn bộ số ảnh đó được gửi về cho Kim Ngân...cô ta cười đắc ý.Lọc những bức ảnh cho là “đẹp” nhất, bỏ vào tập hồ sơ màu hồng gửi đến cho hắn

48. Chương 48

Sau mấy ngày tìm kiếm mà không có kết quả, cả bọn quyết định biến nhà hắn thành “căn cứ địa” trước khi tìm được nó

Vừa ngồi xuống chiếc ghế salong ở ngoài phòng khách thì có người bấm chuông inh ỏi

- Ai đến giờ này vậy_Xuân Thủy

- Để anh ra coi thử_hắn đặt vôi ly nước xuống bàn, xỏ đại đôi dép ra ngoài cổng

Xoạch...một bên cổng mở toang,bên ngoài là người giao hàng của bưu điện

- Đây có phải là nhà của Hoàng Nam Bảo không ạ?

- Phải, có gì không?_hắn

- Anh có bưu kiện, phiền anh kí vào đây dùm

Nhân viên giao hàng đưa có hắn một tập đựng tài liệu màu hồng.Bên ngoài chỉ ghi người nhận, không hề có chút thông tin nào về người gửi

Hắn cầm tập tài liệu vào nhà.Uống xong ly nước hắn bóc ra xem thử

- Chuyện này là sao đây_Tú Linh

- Chắc hiểu lắm gì rồi_Tuấn

Bên trong là những tấm ảnh “bị hiểu nhầm” của nó và Jackson.Toàn bộ đều là những cảnh Jackson mớm cháo cho nó, cả bẹo má nó nữa.Mọi người dồn ánh mắt vào hắn, ai cũng thấy lo cho hắn, sợ hắn sẽ làm chuyện gì điên rồ

- Vậy ổn rồi, Thiên Hân an toàn và khỏe mạnh là được rồi...mọi người về đi_hắn

- Cậu bình tĩnh đã nào_Minh Nhật

- MỌI NGƯỜI VỀ HẾT ĐI_hắn hét lên, điên loạn đuổi mọi người ra ngoài.

Khi mọi người đã về hết, hắn gục trước cửa phòng của hắn và nó

{Mình đang gặp ác mộng sao_hắn}

Kim Ngân đã trở về nhà, trở lại công việc quen thuộc từ khi nào và tất nhiên là cô ta đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Kim Ngân còn cố ý thêm dầu vào lửa

- Thiên Hân...cô ta phản bội cậu rồi à _Kim Ngân

- Nó có liên quan đến Kim Ngân cậu sao _hắn

- Tôi đã cảnh báo con người này với cậu bao nhiêu lần rồi mà cậu đâu có nghe...cậu đã sáng mắt khi thấy hậu quả chưa? _Kim Ngân giả bộ tỏ ra ngạc nhiên khi xem mấy bức ảnh

Hắn im lặng...hắn càng im thì Kim Ngân càng lấn tới

- Hôm trước tôi có thấy cô ta nói chuyện điện thoại, nghe đâu là chuyện bắt cóc bắt cọp này là do cô ta một mình dàn dựng để trêu đùa cậu. Còn người con trai trong bức ảnh này là bạn trai của cô ta đó _Kim Ngân thêm dầu vào lửa

- Cậu có bằng chứng không mà dám nói như vậy? _hắn

Bên ngoài thì giả bộ quan tâm, lo lắng cho hắn nhưng thực chất bên trong đang mừng phát khóc vì sắp hạ bệ được nó. Kim Ngân đưa ra một đoạn ghi âm trong điện thoại đã được cắt xén một cách tuyệt đối hoàn hảo

[“Tìm cho tôi một đám côn đồ, bảo bọn chúng làm sao thì làm, miễn Nam Bảo tin rằng tôi thực sự bị bắt cóc. Chỉ cần làm cho cậu ta điên cuồng tìm tôi thì coi như thành công một nửa...vậy nhé...khi nào gặp chúng ta bàn tiếp.....”] _đoạn ghi âm khá dài nhưng những câu từ trên đã hằn sâu vào tâm trí hắn. Hắn cảm thấy hận nó hơn là thương xót cho nó

-CẬU IM MỒM ĐI _hắn đóng sập cửa, hung hăng bước ra khỏi nhà

-Lần này....Thiên Hân chết chắc rồi...mọi thứ rồi sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu _Kim Ngân vui vẻ làm việc

Sau khi đã khỏe hoàn toàn, nó thay bộ đồ mới mà Jackson đã chuẩn bị. Trước khi về, Jackson bắt nó phải ăn cho hết nốt bữa nay

-Em không ăn là chị không cho về đâu _Jyn từ trong bếp nói vọng ra

Jackson giật mình quay người lại vào trong bếp, Jyn đang bình tĩnh nấu ăn. Jackson nhún vai nó bắt ngồi xuống ghế rồi lại ghé sát tai Jyn

-Em tưởng chị sang Trung Quốc có việc _Jackson

-Ba mẹ bảo đã giải quyết hết rồi, chị không cần sang làm gì mất công _Jyn múc canh vừa mới nấu nóng hổi ra tô

-Hajzzzz...vậy chuyện mấy ngày này chị biết hết rồi hả _Jackson

-Tất nhiên rồi em trai yêu dấu, chuyện xảy ra trước mắt hay như vậy không biết làm sao được chứ _Jyn cười khúc khích

-Chị...chị...có ngày em tức chết mất _Jackson

Jyn lật đầu đưa, gõ lên đầu Jackson

-Lặng nhắng...mau bưng đồ ăn ra bàn để con bé ăn rồi về _Jyn

Mâm đồ ăn nóng hổi được bày ra trước mặt nó. Nó chị ăn qua loa cho có rồi nhanh chóng trở về nhà hắn

Nó tưởng rằng hắn sẽ vui vẻ khi thấy nó về nhưng không...nó bước vào nhà mà hắn không có chút động đậy hay động tĩnh gì...cứ chăm chăm vào tập hồ sơ

-Nam Bảo à...tớ về rồi nè _nó hớn hở. Trước khi về nó còn cẩn thận gỡ băng cá nhân ra khỏi khuôn mặt...một số vết thương trong người vẫn còn nhức nhưng nó vẫn cẩn rằng chịu đựng

-Về rồi sao...đi chơi vui không? _hắn

Nó cứ nghĩ rằng trong mấy ngày nó bị mất tích, Tú Linh nói dối với hấn rằng nó đi chơi để không làm hấn lo lắng

-Ừ...vui lắm_nó

Hấn trợn mắt, ném những bức ảnh vào người nó

-Cậu xem đi, xem mấy ngày qua cậu đi chơi vui như thế nào_hấn

Nó mặc dù không hiểu chuyện gì nhưng vẫn nhặt những bức ảnh vương vãi lên xem thử...Đó là những bức ảnh của nó khi ở nhà Jackson

-Mình...chia tay đi_hấn

-Khoan đã Nam Bảo...nghe tớ giải thích đi mà....Nam Bảo_nó

-Tôi không muốn nghe gì hết, cậu mau dọn đồ ra khỏi nhà tôi_hấn

Nó nhếch miệng cười nham nhở.Không ngờ ông trời thích trêu đùa nó như vậy.Toàn bộ sự thật bị che lấp bởi những bức ảnh tội lỗi kia

Nó cố lê những bước nặng nề lên phòng, dọn đồ đạc của mình vào vali.Nó bước xuống lầu...hấn vẫn còn ngồi đó

-Tớ biết cậu không muốn nghe tớ giải thích nhưng cậu nên biết rằng tớ thích cậu, và điều đó là thật lòng_nó
Hấn rời mắt khỏi chiếc laptop

-Thích tôi mà lại đối xử với tôi như vậy sao? Chẳng lẽ những tấm ảnh kia là bịa đặt_hấn

-Những tấm ảnh đó không phải là bịa đặt nhưng....._nó chưa kịp nói hết thì hấn đã dùng một con dao vô hình cửa vào tìm nó

-Cậu đi đi, tôi không muốn nhìn thấy mặt cậu_hấn

-Được rồi...xin lỗi cậu_nó xách vali ra khỏi nhà hấn, trở về lại nhà ba mẹ mình

Không lâu sau thì ba mẹ hấn và ba mẹ nó biết chuyện.Cả hai đều rất tiếc cho chuyện của mấy đứa nhỏ nhưng không ai trách hấn và nó, nếu trách thì nên trách ông trời (*Ông trời: Xin lỗi nhé!*)

Ngày ngày hôm sau thì anh nó và Thu Hương trở về sau tuần trăng mật lãng mạn.Anh nó xách vào một đồng túi đồ linh khỉnh, trong đó có cả quà của hấn và nó

-Hai đứa đi chơi vui không_mẹ nó xách đồ giúp Thiên Hiếu

-Vui lắm mẹ à_Thu Hương

Anh nó thở phào, ngồi xuống ghế.Lấy túi đồ to nhất có đựng quà mua cho nó

-Thiên Hân đâu rồi mẹ, trước khi đi nó cứ lằng nhằng vụ nhất định phải mua quà cho nó.Con cứ tưởng khi về nó sẽ nhí nha nhí nhảnh đứng đợi trước cổng chứ_anh nó

-Chuyện là vậy nè...bla...bla...bla_ba nó kể lại

-Cho nên con Thu Hương, ở nhà có thời gian con lên an ủi em ấy dùm mẹ.Cả ngày hôm nay nó khóa trái cửa nhốt mình trong phòng, đến bây giờ vẫn chưa hột cớm nào vào bụng nó đâu

-Chẳng phải nhà mình có chìa khóa dự phòng sao_anh nó

-Nếu đã như vậy thì mẹ không nói làm gì, nó ôm luôn cả chùm chìa khóa dự phòng vào phòng nó luôn rồi_mẹ nó

- Để con

Anh nó xắn tay áo, hùng hổ bước lên phòng gõ cửa

- Hân à, anh về rồi nè, anh có mua quà cho em nữa...em mau ra đây đi

-

- Hân...Bạch Thiên Hân...em mau ra đây cho anh

-

- Em mà không ra là anh phá cửa đó

-

Bộp....Cánh cửa bị anh nó đá hư cả khóa cửa

Nó ngồi thui thủi trong một góc tối nhất của căn phòng.Mặt nó hốc hác thấy hẳn vì khóc quá nhiều và cả ngày nay chưa ăn gì

- Anh về rồi à_có lẽ đây là câu đầu tiên nó nói trong cả ngày hôm nay

- Mau xuống nhà nhanh đi_anh nó

-_nó vẫn xài chiêu im lặng.Anh nó bế nó theo kiểu “công chúa” xuống lầu...đặt nó ngồi vào ghế bàn ăn.Nãy giờ Thu Hương đã chuẩn bị đồ ăn cho nó

Đồ ăn dọn ra trước bàn mà nó không thèm cầm đũa.Đến hai “sếp lớn” cũng phải vào nhà bếp để canh nó

-Con mau ăn đi, cứ như vậy con sẽ ngã bệnh đó_mẹ nó

Mẹ gấp đồ ăn đưa lên tận miệng nó.Trong lúc miệng của nó khóa chặt thì tuyến lệ lại mở.Từng hàng nước mắt chảy dài lên mặt nó

Mẹ nó lấy khăn lau nước mắt nó nó, ôm vào lòng vỗ về

- Nín đi nào con gái của mẹ_mẹ nó

Có lẽ do quá mệt vì khóc nhiều, nó ngủ gục trong lòng mẹ. Sợ nó quá buồn mà đại dột, ba nó lên phòng nó ngủ, nhường giường cho hai mẹ con nó

49. Chương 49

Nhà nó khó khăn lắm mới thuyết phục nó ăn vài thìa cháo vào bữa tối hôm qua vậy mà...ngày hôm nay nó lại nhịn cơm, giam mình trong phòng.Mỗi bữa đều có người thay phiên mang cơm lên để trước cửa phòng cho nó nhưng lần nào cũng mang xuống một mâm còn nguyên.Thỉnh thoảng hiếm lắm mới thấy nó uống một ngụm nước nhỏ

-Cứ như vậy thì làm sao đây_mẹ nó

-Con nó đang trải qua thời gian khó khăn...công việc ở công ty để tôi và Thiên Hiếu lo, bà với con dâu ở nhà lo cho Thiên Hân đi_ba nó

Nó không khóc nữa, có lẽ do khóc quá nhiều nên hai tuyến lệ đã khô...mỗi ngày trôi qua nó đều nhớ đến cái cảnh tượng xé lòng ấy...mọi chuyện đều là hiểu lầm nhưng hẳn...có hiểu như vậy hay không??

Ở nhà hẳn, không khí chẳng mấy khả thi hơn.Hắn vẫn còn đỡ hơn nó, mỗi bữa đều ăn đều đặn nhưng ăn rất ít, kiểu như chỉ để cầm hơn.Toàn bộ thời gian còn lại thì ôm cái laptop 23/24

- Khoảng chừng một tuần nữa thì con trai em thành bộ xương cách trí mắt_mẹ hẳn

- Cũng phải thôi, chưa bao giờ tôi thấy con để ý đến một cô gái như Thiên Hân lâu đến như vậy_ba hẳn

Haizzz...cả hai gia đình cùng đồng loạt thở dài, thương xót cho cuộc tình trái ngang của tụi nhỏ

Thường thì ai trong hoàn cảnh này mà có tâm trạng để đi học chứ!!Hắn và nó cũng thuộc dạng đó.Bỏ học không những mấy ngày mà là cả tuần liền...trong lớp ai cũng thấy lo lắng cho cả hai

*Tại canteen trường

- Bây giờ giải quyết hai đứa kia làm sao đây_Tú Linh
- Chia đôi nhóm ra, trai đến nhà Nam Bảo, nữ đến nhà Thiên Hân_Nguyệt Ánh
- Được đó, chia như vậy cho dễ nói chuyện_Minh Phong
- Vậy hết tiết cuối sáng nay đi nha_Trương Nhi
- OK_cả đội đồng thanh

Theo như kế hoạch, hết tiết cuối sáng nay, phe nữ một đường...phe nam một đường đến nhà hân và nó

- Con bé sốt cao quá_mẹ nó vừa nói vừa thay khăn chườm trán cho nó

Kính coong_chuông nhà nó reo làm nó giật mình mở mắt

- Dậy rồi đi ráng ăn miếng cháo đi con_mẹ nó
- Để con ra mở cửa

Thu Hương lật đật chạy ra mở cổng, cho bốn người đẹp vào nhà.Trên tay Trương Nhi có xách một giỏ trái cây to tướng, đặt trên bàn ở phòng khách rồi lên lầu hai thăm nó

- Con không muốn ăn_nó
- Không ăn thì làm sao mà uống thuốc, con ráng ăn vài muỗng cho đỡ xót ruột_mẹ nó ân cần
- Không..._nó

Cốc cốc...Xuân Thủy gõ cửa.Thấy có bạn đến thăm, mẹ nó nhường phòng.Trước khi đi con dặn dò cẩn thận

- Tụi con thuyết phục nó ăn cho bác..từ hôm bữa đến giờ nó chưa ăn gì hết nên bây giờ bị sốt rồi

Cạch...cánh cửa phòng đóng lại, mắt nó không rời cửa sổ kính được đóng chặt, che thêm một lớp bởi tấm rèm trắng tinh khôi

Tú Linh biết ý, Linh tiến lại buộc rèm, mở cửa sổ cho nó...Ánh sáng chói chang mạnh mẽ từ bên ngoài chiếu thẳng vào mặt nó làm lộ rõ gương mặt hao gầy, hốc hác

Chắc là do cùng tuổi, dễ đoán được tâm lý nhau nên bằng cách nào đó, Trương Nhi đã dụ nó ăn gần hết bát cháo, uống xong liều thuốc hạ sốt...Nó nằm xuống ngủ li bì đến chiều

Nhân lúc nó ngủ, Tú Linh gọi điện thoại cho Minh Nhật

- Alo, anh Minh Nhật_Tú Linh
- Bên đó sao rồi_Nhật bốc máy
- Thiên Hân đang bị sốt cao lắm, khó khăn lắm mới bắt nó ăn được mấy thìa cháo_Tú Linh
- Ủ anh biết rồi_Minh Nhật cúp máy

Tú Linh bê chậu xuống dưới nhà thay nước khăn chườm cho nó

Khi tụi con trai đến nhà hân, cánh cổng không đóng mà mở nên không ai kiêng nể, chạy xe vào nhà

- Nam Bảo, Nam Bảo đâu ra đây anh em gặp mặt nào_Minh Phong
- Kim Ngân trong bếp tháo tạp dề, ra ngoài xem khách nào đến nhà
- Thì ra là mấy người...đến đây làm gì_Kim Ngân vẫn chưa bỏ được cái giọng kiêu kỳ
- Cái giọng đó là sao thế nào vậy...đây là nhà cô chắc?

Tuần từ sau đi vào, do bận công việc nên anh tới sau, may mắn là vừa tới kịp để tai có thể nghe lọt những từ vừa này

- Bây giờ thì chưa...nhưng sắp rồi_Kim Ngân

- Sắp là sao chứ _Minh Phong

- Đừng có mà đổi chủ đề...đến đây làm gì _Kim Ngân

- Tìm cậu chủ của cô _Minh Nhật

- Đang ở trên phòng ấy _Kim Ngân chỉ tay trên lầu hai

Cả bọn con trai không thể nào ưa nổi cái cô mang tên “Kim Ngân” đó. Phải lườm Ngân một phát rõ sắc rồi mới lên phòng hẳn

- Đến rồi hả _hắn gõ gõ trên bàn phím cái gì đấy

- Nam Bảo à _Minh Nhật

Hắn vẫn chăm chăm vào cái màn hình, chỉ dùng tai và miệng để nói chuyện

- Có chuyện gì _hắn

- Tú Linh nói Thiên Hân bị sốt cao lắm _Minh Nhật

- Cô ta bị sốt hay cảm lạnh thì có liên quan gì đến Hoàng Nam Bảo tôi _hắn cố nhấn mạnh bốn chữ cuối

- Nỡ để Thiên Hân như vậy sao _Tuấn

Hắn “Shut Down” chiếc máy tính...hai tay đan chéo vào nhau nói chuyện

- Nếu mấy người đến chỉ để nói chuyện này thì xin đi về dùm _hắn

- Tụi này chỉ muốn tốt cho cậu thôi mà _Tuấn

- Nhức đầu quá, tôi muốn ở một mình _hắn nói to, khi tụi nam ra khỏi phòng còn nói với Kim Ngân: “Tiễn khách”

Chiều hôm nay có tiết học chiều nên mọi người giải tán sớm

- Cậu chưa về à _Khi nó tỉnh dậy thì thấy Tú Linh đang đo nhiệt độ cơ thể nó

- Chiều tớ xin cô nghỉ để chăm sóc cậu _Tú Linh

- Cảm ơn cậu _nó

Nó đã hạ sốt nhưng người thì vẫn nóng. Phải nắn nỉ gây cả lười Tú Linh mới chịu diu nó xuống lầu, nó còn nhờ Linh tập hợp cả nhà đầy đủ ở dưới phòng khách

Nó khoác sơ áo khoác rồi dựa vào vai Tú Linh bước xuống cầu thang...xuống đến phòng khách, nó ngồi ở vị trí trung tâm. Nghe đâu là thông báo tin quan trọng gì đấy

-Ba mẹ à _nó

-Con khỏe chưa mà xuống đây vậy _mẹ nó

-Con thấy đỡ hơn nhiều rồi _nó

Thu Hương từ trong bếp đi ra, để một ly sữa nóng trước mặt nó

-Em kêu mọi người tập hợp ở đây rồi cuộc là vì chuyện gì vậy _Thu Hương

-Nói lẹ đi mọi người sốt ruột lắm rồi đó _anh nó

Nó chỉnh lại cái áo khoác, nhìn thẳng vào mắt ba mẹ nó

-Ba mẹ và anh chị nghe cho rõ nhé: CON MUỐN ĐI DU HỌC _nó

Mười con mắt dí sát vào mặt nó, ai cũng không tin vào tai mình

-Con muốn đi du học à, tại sao lại như vậy chứ _ba nó

-Con muốn tránh xa nơi này một thời gian _nó

-Nếu đi thì con muốn đi đâu_mẹ nó

-Con sẽ đi California_nó

-Nếu sang đó thì em tính làm gì_anh nó

-Em sẽ sống ở San Francisco, học quản lý kinh doanh vài năm rồi nếu cảm thấy ổn thì em về nước giúp ba mẹ, còn nếu không thì em sẽ phát triển công ty nhà mình ở bên đó...chẳng phải nhà mình có chi nhánh ở bên đó hay sao_nó

- Đi như vậy không phải quá đột ngột hay sao_ba nó

- Thôi ba nó, cứ để con nó đi cho khuây khỏa đầu óc_mẹ nó

- Khi nào em đi_Thu Hương

- Tối mai em đi_nó

- Nhanh quá, có thể dời lại được không_anh nó

Nó vẫn cương quyết

- Không, em đã thu dọn hành lý và đặt vé máy bay cả rồi

Tú Linh cũng ngạc nhiên không kém, cô tính chuyện nhà nó thì không xen vào nhưng chuyện nó đi nước ngoài thì không phải quá bất ngờ rồi sao.Cô đành chịu bất lịch sự chen vào

- Nếu vậy thì con sang California với Thiên Hân_Tú Linh

- Cả em cũng đi nữa sao_anh nó

- Nếu để Thiên Hân đi một mình em không yên tâm.Và lại mẹ em cũng có ý gửi em sang đó để quản lý rồi...mẹ bảo tuy là hơi thiệt cho em nhưng để cho người ngoài quản lý em không yên tâm

- Em đã nói chuyện này với Minh Nhật chưa_anh nó

- Em nói rồi, anh ấy bảo mọi chuyện em làm anh ấy đều ủng hộ...Minh Nhật còn bảo nhất định sẽ đợi em về nữa mà_Tú Linh

- Vậy được rồi, có em đi anh cũng yên tâm phần nào.Em chuẩn bị đồ đi_anh nó

Tin nó và Tú Linh chuẩn bị qua nước ngoài nhanh chóng đồn đi cả trường...Ai cũng tiếc vì mất đi hai “người đẹp” của trường...hắn cũng biết điều đó.Hắn không muốn nó đi, hắn muốn nó ở lại nhưng bây giờ...hai người đã không còn là gì của nhau nữa rồi!

50. Chương 50

Vì tối hôm nay nó đi sang California rồi.Sắp phải xa những thứ đã gắn bó suốt bao nhiêu năm nay...Hôm nay vì lý do đẹp trời nào đó, nó quyết định đi học và trùng hợp thay...hắn cũng nghĩ có lẽ đây là lần cuối được gặp nó cho nên...hắn cũng chịu khó xách cặp đến trường

Sáng hai anh hai dậy sớm anh hai bảo chở nó đi học nếu không đi giữa đường lỡ may nó bị mệt hay cảm nắng thì khốn.Sáng sớm...cả khuôn viên trường dần dần hiện rõ qua những tia nắng nhẹ nhẹ buổi sáng...màn sương mờ mờ ảo ảo dần biến mất, nhường chỗ cho cô học trò cũ xinh xắn...bây giờ vẫn chưa có ai đến trường cả, chỉ có bác bảo vệ làm việc thôi!

Nó tình nguyện làm vệ sinh lớp học...Nó say sưa quét lớp, lau bảng, kê lại bàn ghế mà quên cả thời gian.Khi nó đặt lại cây chổi về vị trí cũ khi các bạn học của nó dần dần vào lớp đông đủ....và cả hắn nữa

Cả lớp vừa vui, vừa buồn khi thấy nó ngủ gục nơi bàn...mới vừa đi học lại mà đã phải đến nơi đất khách quê người rồi! Toàn thể học sinh của 12a2 đều muốn nói chuyện với nó, chia sẻ với nó trước khi nó rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn_Đất nước Việt Nam xinh đẹp này

Hắn vào lớp, thấy nó hần khựng người, nửa muốn vào, nửa còn lại không muốn nhưng lớp trưởng Hải My kéo hắn vào lớp, đẩy hắn vào chỗ ngồi cũ...hết nhìn nó rồi sang nhìn hắn...>>

Mái tóc buộc đuôi ngựa gọn ghẽ của nó sau hơn nửa tiếng lao động vệ sinh đã trở nên...biến dạng.Những lọn tóc con rơi xuống mặt nó.Hắn đưa tay ra trước mặt nó, định vén tóc lên cho nó nhưng dòng suy nghĩ như dòng điện chạy xẹt qua người đã làm hắn rụt tay lại

Trong cơn mơ...tiếng nói mới của nó rất nhỏ nhưng người ngồi cạnh nó bây giờ là hắn có thể nghe thấy

- Nam Bảo...Nam Bảo...cậu nghe tớ giải thích đi mà..._giọt nước mắt lăn dài trên mắt nó...tâm ảnh của nó và Jackson, nỗi hận này đã làm hắn lờ đi câu nói của nó

Tiếng chạy rầm rầm của “quân phản loạn” khi tiếng trống vào lớp điểm làm nó tỉnh ngủ...nó lau vội giọt nước mắt trên má rồi lấy tập vở trong cặp ra...tiết đầu hôm nay là tiết Hóa

Xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt...người ngồi ngay cạnh hắn đây ngay tối nay...sẽ ra đi mãi mãi...phải chăng quyết định chia tay lúc trước là quá vội vàng...phải chăng lúc đó hắn chịu nghe nó giải thích..phải chăng hắn hiểu và thông cảm cho nó...nhưng những cái “phải chăng” đó bây giờ đã là quá muộn màng...mọi thứ sẽ kết thúc khi nó đặt chân lên máy bay vào tối nay

Giờ ra chơi, hầu hết cả lớp đều túm tụm tặng quà kỉ niệm cho nó...Có một bạn nam tốt bụng nào đấy phải chạy xuống canteen xin cái bịch đựng hộp quà cho nó.Các bạn ấy luyện thuyên với nó đủ thứ chuyện.Nào là sang bên đó phải giữ gìn sức khỏe, phải ăn uống đầy đủ, nếu có đứa nào ăn hiếp nó thì nó cứ việc báo địa chỉ nhà đứa to gan đó về đây, toàn thể lớp sẽ xách can xăng đi đốt nhà chơi

Bốn tiết học trôi qua trong sự luyến tiếc của cả lớp, ai cũng muốn nó ở lại...tuy vậy, nhưng nó vẫn kiên quyết đi du học cho bằng được

Nó anh hai nó xách đồ xuống xe trước cho nó.Hắn cũng tính xách cặp về nhưng nó dang hai tay, không cho hắn bước ra khỏi lớp

- Cậu muốn gì_hắn

- Xin cậu đấy, hãy nghe tớ nói...dù một phút thôi cũng được_nó

- Nói gì thì nói nhanh lên, tôi bận lắm_nó

Nó cổ nuốt cơn ghen xuống ruột

- Tối nay tớ bay sang nước ngoài rồi_nó

- Thì sao, liên quan chẳng?_hắn

- Nếu cậu nói tớ đừng đi, tớ sẽ không đi_nó

Hắn cười nhếch mép, bỏ headphone ra, bỏ tay vào túi quần

- Nếu cậu thích...thì đi...chẳng ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà tôi cả_hắn

- Thật vậy sao_nó

- Cậu có cần tôi nói lại không...CẬU KHÔNG LÀ GÌ CỦA TÔI CẢ...NGHE RÕ CHƯA_hắn hất nhẹ tay nó ra, thẳng thừng bước ra ngoài

Hắn vẫn chưa về, núp ngoài hành lang

- Tớ xin lỗi cậu – Hoàng Nam Bảo...nhất định sau này cậu sẽ tìm ra người yêu cậu hơn tớ_nó

Nghe hết câu đó, hắn bỏ về

Một lát sau, khi nhìn xuống lầu thấy bóng hắn đã khuất dần, nó mới xuống xe ở dưới sân trường mà anh nó đã đợi sẵn

- Chúng ta về thôi_nó

Anh nó mở cửa xe cho nó rồi vào cửa xe bên kia chở nó về nhà

Chiều hôm nay lớp nó không có tiết, nó qua nhà Tú Linh giúp cô bạn thân dọn đồ

- Mày tính từ bỏ Nam Bảo thật à_Tú Linh

Sắc mặt của nó vẫn không thay đổi

- Có lẽ duyên của tao và nó đã bị cắt đứt lâu rồi_nó

- Ủ...mày đừng buồn nữa nhé_Tú Linh

Nó cười mỉm, đẩy vali của Tú Linh lên xe nó rồi về nhà trước, nhường không gian cho Tú Linh và Minh Nhật

- Tao về trước nha_nó

- Ủ...mày đi cẩn thận_Tú Linh

Về nhà, người làm đẩy vali nó để cạnh vali của Tú Linh trong phòng khách. Vừa uống xong thuốc thì ba nó nói

Đồng quà hồi trưa đã có mặt đầy đủ trên giường của nó...trên từng hộp quà đều có ghi tên của các bạn trong lớp.Nó bóc từng hộp cho đến hộp cuối cùng ở tận dưới đáy túi...một hộp quà nhỏ xinh màu trắng...bên ngoài không hề có ghi tên người tặng.Nó mở hộp quà ra...bên trong là một cái móc khóa điện thoại hình Cỏ Bốn Lá màu trắng bạc...ngoài viền có đính những viên đá nhỏ rất tinh xảo.Trong tất cả đồng quà nó vừa mới mở, nó thích cái này nhất vì đa số vật dụng của nó đều liên quan đến Cỏ Bốn Lá hoặc Hạc Giấy

Sợi dây chuyền có khắc B&H mà hân tặng nó lúc trước nó đã tháo ra, chất cẩn thận vào một chiếc hộp đen nhỏ có lót lụa nhưng bên trong...nó còn cẩn thận khóa lại...dùng một sợi dây trơn khác, xoắn chiếc chìa khóa đó vào làm mặt dây chuyền

- Cả nhà chúng ta đi trung tâm thương mại nha con gái_ba nó

- Đi trung tâm thương mại làm gì hả ba_nó

Mẹ nó và chị Thu Hương vừa thay đồ xong, bước ra khỏi cửa phòng

- Mua điện thoại cho con chứ làm gì nữa...chẳng phải con bảo điện thoại con mất rồi sao_mẹ nó

Nếu mẹ nó không nhắc đi tối nay sang California, nó sẽ phải xài điện thoại công cộng mất...điện thoại của nó đã bị tụi c-hó đập nát rồi còn đâu

- Đợi con tí con vào thay đồ_nó

- Nhanh lên đi_anh nó hỏi

Tốc độ thay đồ được do bằng đơn vị “năm ánh sáng” của nó lại một lần nữa bộc phát

- Đi thôi_nó khoát tay ba mẹ nó

Ui chu chóa....hôm nay đi trung tâm thương mại, mẹ nó và chị Thu Hương mua cho nó biết bao nhiêu là đồ..cứ như là gả con gái đi lấy chồng vậy

- Mẹ mua ít ít thôi, qua bên đó rồi mua cũng được mà_nó

- Bên đó chưa chắc gì đã được như bên này đâu con à_mẹ nó

Ba và anh nó từ đằng xa tiến lại

- Điện thoại của em nè_anh nó

Nó cầm cái túi đựng nhưng không nhìn mà nhìn anh nó cứ cầu mong thêm thứ gì đấy

- Anh biết rồi, ở trong đó luôn rồi đấy_anh nó

Nó hớn hở mở túi đồ, ngoài cái điện thoại mới còn có cái ốp điện thoại hình thần tượng mà nó khao khát sẵn lòng bấy lâu này_ốp điện thoại có hình và chữ kí của Dịch Dương Thiên Tỉ TFBOYS

Chín giờ tối nay nó bay, gần tám giờ Tú Linh đã có mặt ở nhà nó

- Ra sân bay thôi_ba nó

Nó xách đồ ra khỏi cổng...ngồi trên xe nó nghĩ thầm

{Tạm biệt căn nhà thân yêu...}

***Chuyến bay số 2811 đến San Francisco (California) sẽ khởi hành trong vài phút nữa, mời hành khách đến cổng số 219 để làm thủ tục...giọng nói làm nó khấn trương bước nhanh chân lên máy bay

- Hai con đi nhớ giữ gìn sức khỏe_mẹ nó

- Đi cẩn thận_Thu Hương

- Có gì không biết cứ gọi điện về nhà nhé_mẹ Tú Linh

- Khi đến nơi hai đứa nhớ gọi điện thoại cho anh_Minh Nhật dặn dò

Trước khi lên máy bay, nó ngoái đầu lại vẫy tay tạm biệt mọi người

{Tạm biệt Việt Nam...tạm biệt....HOÀNG.....NAM.....BẢO}_nó cố nín khóc đi vào máy bay

Chuyến bay số 2811 đến San Francisco (California) đã cất cánh...chuyến sau lúc 8h11' tại cổng 219 ngày 28/11.....

Mọi người chờ khi máy bay khuất dần mới chạy xe về nhà

51. Chương 51

Tính đến thời điểm bây giờ, nó và Tú Linh đã yên vị ngồi trên máy bay toa hạng thương gia...Khung cảnh và hình ảnh của hân hoan phai mờ qua khung kính trường lực

- Còn hơn mười mấy tiếng nữa mới đến lận, mày tranh thủ chớp mắt một chút đi_Tú Linh

- Tao chưa thấy buồn ngủ_nó

Tú Linh lấy trong túi xách điện thoại của mình rồi khều khều tay nó

- Mày cho tao mượn điện thoại nào_Tú Linh

Mắt nó vẫn nhìn về phía cửa kính, sờ soạng vào cái túi xách để bên hông trái...cố vớ cái điện thoại mới mua

- Oa w...đẹp quá đi à_Tú Linh

Nó tưởng Linh khen cái ốp hình Thiên Thiên đẹp...trên môi nó nở nụ cười, cứ nhắc đến thần tượng là nó lại thế đấy!

- Đẹp đúng không..tao phải nhờ anh tao săn ở mấy cái Shop trên mạng ý_nó

Bộp....rộp....rộp_một cái bánh quy được nằm gọn trong miệng của nó.Nó cắn nhỏ một miếng rồi cảm phần còn thừa ra

- Sao hả...con dở này_nó

- Tao không nói đến cái ốp điện thoại...tao nói đến cái móc khóa kia kìa_Tú Linh

- Ui zào...tưởng chuyện gì to tát, cái móc điện thoại này thì sao_nó

Tú Linh lật qua lật lại, mò trên xét dưới, xem thật kĩ những chi tiết dù là nhỏ nhất của cái móc khóa

- Cái móc khóa này được làm từ chỗ công ty nhà tao__Tú Linh

Nó vẫn ngây người

- Thì sao__nó

- Cái móc điện thoại kiểu này chỉ sản xuất duy nhất một cái thôi__Tú Linh

Nãy giờ ngồi nghe Tú Linh nói chuyện vòng vo tam quốc, nó đã ăn gần hết hộp bánh quy

- Có gì mà nói đại đi, tao mệt quá rồi__nó

- Cái này là do hần đặt làm để tặng mày đó__Tú Linh

- Hần...hần nào__nó

Tú Linh tức điên người, xem nữa là tháo giày chọi vào đầu nó

- IQ của mày đi đâu hết rồi hả con, hần là HOÀNG NAM BẢO chứ còn ai vào đây nữa__Tú Linh

- Là...là Nam Bảo sao__cái bánh quy cuối cùng trong hộp tuột ra khỏi tay nó

- Mà sao cậu ý lại tặng quà cho tao chứ__nó

- Theo tao nghĩ chắc là quà chia tay__Tú Linh

- Ủ...__nó

Sau hơn mười mấy tiếng vật vờ trên máy bay, nó và Tú Linh đã được hít thở bầu không khí mới, nhìn thấy nhiều cảnh tượng mới và cả một hình ảnh mới nữa!

*San Francisco International Airport (sân bay quốc tế San Francisco)

- Hình như tao mang ít đồ hơn tao tưởng__nó

- Vậy...mà ít__nó nhìn mấy cái vali to tướng của nó mà lắc đầu ngán ngẩm

Ba chiếc xe ô tô nối tiếp nhau dần chạy ra trước mặt nó

- Chào đại tiểu thư, nhị tiểu thư, xe đã chuẩn bị hết rồi__một người mặc vest đen từ trong xe bước ra, cung kính chào nó và Tú Linh

- Bỏ mấy cái vali này lên xe đi__Tú Linh

- Vâng thưa đại tiểu thư

Thêm hai ba người nữa từ trong xe vác vali bỏ vào cốp, dồn vài hai xe còn lại nhường xe thứ ba cho nó và Linh

- Mấy cậu về trước đi chúng tôi đi có việc__nó bước lên xe, làm tài xế

- Vâng thưa nhị tiểu thư

Ba xe chạy hết đường chính rồi đến đoạn rẽ rồi chia ra hai hướng

- Mày tính đi đâu á__Tú Linh

- Tao muốn đi Shopping__nó

- Shopping á...mày có chuyện gì buồn à

Tú Linh rời mắt khỏi cái điện thoại, nhìn chăm chăm vào nó

- Không, tao muốn mua một vài đồ khi vào nhà mới thôi__nó

- Xạo ke...chẳng phải khi nào có chuyện buồn thì mày mới đi shopping hay sao__Tú Linh

Nó thắng phanh gấp làm Tú Linh xem nữa đập mặt vào phía trước

- Đến nơi rồi đó, mày có xuống xe không thì bảo__nó

- Xuống chứ Tú Linh

Nó đi thẳng vào trung tâm thương mại, kéo một cái xe đẩy đi vòng vòng

- Mày tính mua cái gì vậy Tú Linh

- Vài thứ lặt vặt ấy mà nó

Nói vậy thôi chứ khi ra khỏi trung tâm thương mại, nó chỉ xách một bọc đồ bé tẹo bao gồm một số đồ dụng thiết yếu và sạc dự phòng

- Về nhà đi tao đói bụng quá nó

- Bữa này để tao trở tài Tú Linh vỗ ngực tự hào

Chiếc xe phóng đi êm ru trên đường, dừng lại trước một căn nhà sang trọng được phối tông trắng là chủ yếu, hàng rào được dựng lên chắc chắn bởi các viên đá như thời cổ xưa. Bên trong là biệt thự tây xây theo phong cách hiện đại... bên hông là một chiếc Ferrari, hông còn lại là một cái hồ bơi nhân tạo

- Mày đã chuẩn bị như lời tao nói chưa nó

- Rồi, tao đã cho toàn bộ người làm đến chỗ khác rồi nên mày cứ yên tâm Tú Linh

- Mày vào nấu ăn đi nha tao đi ngủ trước đây nó

- Cái con heo này suốt ngày chỉ biết ngủ với ăn thôi Tú Linh

Khoảng 30 phút sau thì Tú Linh đã nấu ăn gần xong, tính mức canh cua nóng hổi trong nồi ra to thì nghe tiếng hét thất thanh của con “yêu quái”

- A...a...a... Tú Linh ơi chết tao rồi nó hét lớn

Tú Linh tưởng nó gặp chuyện gì vội tắt bếp, chạy xông xộc lên lầu

- Chuyện gì vậy, mày làm sao vậy Tú Linh mở cửa phòng nó thì thấy nó ôm gối khóc rờn rờn, nước mắt ngấn giọt mắt dài

Nghĩ nó còn buồn chuyện cũ, Tú Linh đến ôm vai nó vỗ vỗ

- Mày đừng có buồn nữa, có chuyện gì nói tao nghe đi Tú Linh

- Cái ộp... cái ộp điện thoại của tao nó

Tú Linh vẫn chưa tỉnh

- Cái ộp thì làm sao Tú Linh

- Nó bị xước rồi, xước đúng chỗ có chữa kí của Thiên Thiên đó nó

Bộp... Tú Linh đập một cái rồ đau trên vai nó

- Á...á...á nó ôm vai xuýt xoa

- Mày muốn chết không, có thể mà cũng làm như đúng rồi ý Tú Linh

- Con điên này

Nó thẳng tay đánh lại Tú Linh một cách không thương tiếc

- Mày chẳng biết gì cả, cái này khó khăn lắm tao mới có đó biết chưa nó xoa xoa chỗ xước trên cái ộp

- Haizzz... khi nào thì mày mới lớn hả con Tú Linh

- Mày thử nghĩ đi, nếu cái ộp hình Krystal Jung của mày bị xước thì sao... thì sao hả nó hét càng ngày càng to

- Ừ thì là tao sai, để tao nghĩ cách cho. Giờ mày xuống ăn cơm dùm tao cái Tú Linh

- Tất nhiên rồi, không ăn thì chết à

Nói xong, đuổi được Tú Linh xuống lầu thì nó bắt đầu mở “Góc tự kỉ”

- Thiên Thiên à, đợi chị đi ăn cơm rồi chị đi tu sửa cho Thiên nhé_nó
- Mày không xuống là tao ăn hết đó_Tú Linh
- Từ từ...đợi tao đi, tao xuống liền nè_nó đặt nhẹ nhàng cái điện thoại trên gối nằm rồi chạy nhanh xuống lầu ăn cơm

Tú Linh thấy mừng thầm trong lòng, thà để nó cứ vui vui như con dỏ thế này còn hơn lúc nó chia tay với hần

Nó xới cơm vào bát cho Tú Linh, gấp thức ăn lia lịa vào bát cho Linh

- À mà hình như ngày mai mày đi học phải không_Tú Linh
- Ủ, bắt đầu từ ngày mai tao đi học chương trình MBA để quản lý kinh doanh ý_nó
- Tao biết rồi, ngày mai tao cũng đi lên công ty có việc nên mày đi một mình đến trường nha_Tú Linh
- Mày làm như tao là con nít đi học mẫu giáo vậy á_nó
- Chứ còn gì nữa...mày ăn đi tao ăn xong rồi...hôm này mày nữa chén nha con

Tú Linh nói liến thoắng một hồi rồi chạy lên lầu, bỏ mặc cho nó với đồng chén đĩa cao như núi trước mặt

- Mày đợi tao rửa chén xong đi con ạ_nó nói vọng lên lầu

*Ngày thứ hai ở California

Hôm nay lúc nó dậy thì Tú Linh đã dậy rồi, trên tủ lạnh có dán một mẫu giấy ghi chú “Sáng nay tao đi sớm nên mày tự lo đồ ăn sáng đi nhé! Kí tên: Bạn thân Tú Linh”

- Thân thiết khỉ gì, tao đói sắp chết rồi nè con quý_nó ôm cái bụng, mở tủ lạnh ra thì toàn đồ tươi sống.Nó đành phải ăn trứng chiên với ánh mì có sẵn ở nhà, cùng một li sữa ca cao

Ăn xong thì nó cấp tốc lên thay đồ vì không muốn trễ giờ.Vì đã lên đại học rồi nên trường ở đây không bắt buộc mặc đồng phục, học sinh có thể mặc đồ thoải mái: nó bận một cái quần jean trắng, áo thun bên trong màu đen kèm cái áo khoác liền ngoài cũng trắng nốt.Bên dưới chân là một đôi giày cao cổ màu đen giày giày trắng

- Một nhĩ, lại phải đi học nữa rồi_nó lại nhớ đến hần...hàng ngày nó đi học đều nói câu này và hần là người dụ nó đi học, đích thân “đèo” nó đi học bằng cái Lamborghini quen thuộc
- Mình....nhớ Nam Bảo quá...._nó

52. Chương 52

*Hillary: Tên tiếng anh của nó

Candy: là người Việt nhưng sinh ra và lớn lên ở California nên có thể xem là “mắt gốc Việt”

Erik: Du học sinh Việt Nam, học chung ngành quản lý kinh doanh chung với nó

Phương tiện để nó đi đến trường rất đơn giản! Một cái xe đạp địa hình.Mái tóc dài của nó được cắt quá vai một tí, trong ánh nắng sáng xen qua từng kẽ lá thấp thoáng thấy hình bóng của cô học trò nhỏ

- Cha cha...ngôi trường cũng đẹp thật đấy nha_nó cất xe vào khu vực dành riêng cho xe đạp, khóa lại cẩn thận gắt túi xách lên vai rồi đi tìm lớp

Nó nhẹ nhàng vuốt mái tóc ra phía sau gáy khiến cho nhiều người mê mẩn.Lục trong túi xách một mẫu giấy nó, nó lẩm nhẩm

- Xem nào...khoa quản lý kinh doanh...quản lý kinh doanh_nó

Nó vừa đi vừa chăm chăm vào tờ giấy, cúi gằm mặt xuống để tìm lớp

- Á...huych_nó vừa đụng trúng một vật thể nào đó rồi ngã nhào ra phía sau_cái túi xách của nó tuột ra khỏi vai, văng ra xa

Nó xuyết xoa, nhìn lên hai khủy tay của mình bị xước đỏ của mình...Người vừa đụng trúng nó là một người con trai: mái tóc đen ánh kim được cắt gọn gàng, cái áo sơ mi trắng làm lộ rõ cơ bắp phía trong lớp áo mỏng.Chiếc giày NIKE đen dưới chân làm tôn lên vẻ lạnh lùng huyền bí

Thấy im lặng, nó nghĩ cậu ta là người nước ngoài nên không biết tiếng Việt

- You collision me without knowing apologize stars (Bạn đụng trúng tôi mà không biết xin lỗi sao?)_nó

- Không cần phải nói tiếng Anh, tôi biết tiếng Việt mà_Erik

- Biết thì tốt, còn không mau kéo tôi đứng dậy_nó

- Tại sao chứ? cô là cái thá gì_Erik

Từ đằng xa, có hai cô gái chạy lại

- Erik ...Erik (Erik à, Erik)_bạn gái đi đầu gọi lớn nhưng Erik vẫn lơ đi

- ERIK...do you hear me...Erik....(Erik, có nghe em nói không, Erik)_cô gái đó vẫn bám theo Erik

Erik đưa tay đỡ nó dậy, lấy luôn cả cái túi xách đang lăn lóc dưới nền rồi kéo tay chạy biến

- Who is she (Cô ta là ai vậy)_Candy

- Sure that that new students, all the boy of our class believed she is an angel down to earth (Chắc là học sinh mới đây mà, tụi lớp mình cứ đồn ầm lên vì thiên thần xuống hạ giới)_người đi bên cạnh Candy trả lời

Erik kéo tay nó chạy đến sân bóng rổ...chạy đến nơi, hai tụi nó thở hồng hộc

- Tại sao phải chạy cơ chứ_nó

- Tôi không muốn chạm mặt cô ta_Erik

- Bạn ấy là ai vậy_nó

- Vợ chưa cưới_Erik bây giờ vẫn cầm cổ tay của nó...hai người không hẹn nhau mà cùng nhìn vào cổ tay của nó.Nó kéo mạnh cổ tay mình ra khỏi tay Erik

- Giờ tôi phải đi học rồi_nó lấy lại cái túi xách trên tay Erik

- Cậu học khoa nào đấy_Erik

Nó đã đi được một đoạn khá xa nhưng nó vẫn nói vọng lại

- Quản lý kinh doanh_nó

[Con gái...mà học quản lý kinh doanh sao?...mình tưởng cô ấy học khoa thiết kế như Candy chứ_Erik nghĩ thầm]

Hình như đã vào lớp rồi hay sao ý, học sinh đi lại trong hành lang trường hiem dần, nó tìm được lớp chuyên quản lý kinh doanh của thầy Smith

- Hillary, com in (Hillary, vào đi em)_thầy thấy nó thì ngừng giảng bài, quay đầu ra phía cửa chính của lớp học

Nó bèn lên đi vào như học sinh 5 tuổi đi mẫu giáo

- Class, today we will be adding new member. Her name is Hillary (từ ngày hôm nay tiết học của chúng ta sẽ có thành viên mới, bạn ấy tên Hillary)

- You come here, sit with Erik (em đến chỗ này, ngồi với Erik)_thầy đến gõ nhẹ vào bàn của Erik...người đã đụng trúng nó hồi sáng

[Lại ám mình nữa sao_nó]

- We are going to learn new lesson (chúng ta sẽ tìm hiểu bài học mới)_thầy cầm cái Ipad mini trên tay, điều khiển bài học trên bảng điện tử

Nó lại ngồi gần Erik, sử dụng cái Ipad đã được chuẩn bị từ trước để không bỏ lỡ bài học

- Cậu là du học sinh à_Erik

- Ừ thì sao_nó

- Mình cũng vậy, mà tên thật của cậu là gì vậy_Erik

- Bạch Thiên Hân_nó dùng cây bút viết gì gì đấy trên cái Ipad mới toanh

- Thiên Hân của tập đoàn B&T à_Erik

- Ừ

Nó vừa dứt lời thì tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi reo lớn, nó cất cái máy vào cặp rồi bước ra khỏi bàn đi xuống canteen

Erik cũng lò mò đi theo, từ phía lớp đối diện Candy chạy đến ôm tay Erik

- Erik, I am going to canteen with you, might I do it (Erik, em sẽ đi ăn với anh, có thể cho em đi cùng không?)_Candy

- Stay away from me, I'm busy now (Tránh xa tôi ra, bây giờ tôi bận rồi)_Erik

Erik gỡ tay Candy ra khỏi tay mình rồi chạy theo nó

- Cho anh ăn với_Erik cầm phần cơm của mình ngồi chung bàn ăn với nó

- Bao nhiêu tuổi rồi_nó nói chuyện cộc lốc, lăm lăm cái đĩa trước mặt Erik

- Anh 20 rồi, hơn em là cái chắc_Erik

- Ừ, đúng là hơn thật_nó hạ tay cầm cái nĩa xuống, tiếp tục ăn cơm

Cả tiết học sáng hôm nay Erik cứ lơ đãng theo nó làm nó cảm thấy bất tiện vô cùng...Erik cứ như cái vệ tinh ý, đi đến đâu cũng thu hút ánh nhìn đến đó khiến nó ngượng chín cả mặt khi ai cũng nhìn không chớp mắt nó với Erik

Cuối cùng nó cũng đã lết xác tới nhà, không thèm tắm rửa mà nằm vào giường ngủ say như chết...Khi Tú Linh về đến nhà thì nó vẫn chưa dậy.Tú Linh nhẹ nhàng đặt một cái túi giấy nho nhỏ vào bàn trong phòng nó

- Ui..ui...thơm quá, thơm quá

Mùi đồ ăn quyến rũ dưới bếp làm nó tỉnh ngủ...nó mở hé hé mắt, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nó là một cái túi quà, bên ngoài túi có in hình có bốn lá to tướng

- Ha...haaaaa_nó vừa cười vừa mở túi quà.Bên trong là cái ốp điện thoại Iphone 5S hình Khải-Thiên (TFBOYS) cùng một tờ giấy kèm lời nhắn: “Coi như là quà ngày đầu tiên đi học cho mày.Trên thế giới chỉ có duy nhất một cái thôi đấy!”

Điện thoại của nó coi như đã được thay một cái áo hoàn toàn mới, cái ốp của Thiên Thiên đã sớm đi “bảo trì” rồi

Nó vớ đại bộ đồ trong tủ rồi vào thẳng luôn nhà tắm.Tắm xong nó phóng ngay xuống nhà bếp, nơi có những món ăn nóng hổi mới ra lò

- Dậy rồi đó hả_Tú Linh

- Tao thấy quà rồi, cảm ơn mày nhé, tao thích lắm...cực kì thích luôn ý_nó phấn khởi

- Chuyện nhỏ ấy mà, sao này có cơ hội tao kiếm cho mày mấy cái poster dán lên tường phòng chơi_Tú Linh nói nửa thật nửa đùa

Rồi!!Nó lại nhớ hần nữa rồi_thấy ní thần thờ ăn cơm khiến Tú Linh cũng đoán ra được phần nào

Muốn nó đổi tâm trạng, đổi gió...Tú Linh dụ dỗ

- Mày muốn đi coi ca nhạc không_Tú Linh

- Ừm để tao coi, theo nguồn tin chính xác của tao thì TFBOYS không có về California_nó

- TFBOYS cái đầu mày, hôm nay có buổi concert F(X) đó_Tú Linh hờn hờ

- Haizzzz, tao biết mà, tao không đi đâu_nó

- Đi đi mà, năn nỉ mày đó, coi như mày làm ơn làm phước lần này đi với tao đi_Tú Linh

- Vậy cũng được tao cũng muốn ra ngoài.Mày đợi tao thay đồ

Nó chạy lên lầu thay đồ, còn Linh thì dọn dẹp dưới bếp coi như đã kết thúc bữa tối mặc dù chưa hột cơm nào vào bụng

Tại buổi concert, fans la hét ầm ĩ khiến nó phải dùng hai tay bịt lại nếu không sẽ lủng màng nhĩ mất.Nó đứng ở phía giữa trung tâm, cùng la hét để cho những u buồn theo những tiếng hét đó mà đi mất...Quả thật cách này rất công hiệu, vừa nở được nụ cười trên môi mấy giây thì đã bị đập tắt mất

- Người kia...người kia chẳng phải là Nam Bảo sao_nó lấp bắp, cố chen lên đám fans để gặp được người mà nó “ngộ nhận” là hần

Một fans quá khích chen lấn khiến nó ngã nhào, nó vội đứng dậy thì đáng người quen thuộc đó đã biến mất...Thất vọng...nó ra khỏi khán phòng, đến tiệm Café sát đó

- Đặt máy bay về Việt Nam ngay cho tôi, toàn bộ công việc đã giải quyết xong rồi_hần gọi điện cho thư kí riêng

Bóng người nó nhìn thấy đích thị là hần, chính xác là hần đã đến buổi concert đó, chính hần đã làm nó phát điên trong cả buổi tối hôm đó...Tất cả là tại hần, tại hần hết!

53. Chương 53

Tối hôm đó sao khi về nhà, nó úp mặt vào gối khóc một bữa ra trò...Khóc xong chẳng hiểu sao mà nó lên cơn sốt nên nguyên cả ngày hôm nay nó nghỉ học và Tú Linh cũng nghỉ luôn để chăm sóc cho nó

- Người gì mà bệnh tật liên miên vậy nè_Tú Linh

*Trường quốc tế San Francisco

- Hôm nay rõ ràng là có tiết của thầy Smith cơ mà, sao không thấy Hillary đi học_Erik

Erik đành phải vi phạm lượt lời, đứng dậy chen ngang bài giảng của thầy

- Teacher, where is Hillary (Thưa thầy, Hillary đâu rồi)_Erik

- She was ill, absent from school today (Em ấy bị nên nghỉ học ngày hôm nay)

Thầy Smith ngưng giảng bài, nhìn vào đơn xin phép của nó đã viết và nhờ Tú Linh gửi lên trường vào ngày hôm nay

Erik ngồi lại xuống bàn, tuy mới chỉ gặp nó một ngày nhưng hôm nay nó nghỉ học đã thấy trống vắng và hui quạnh lắm rồi

Cố gắng tươi tỉnh cho đến hết tiết học, khi cả lớp đã ra ngoài Erik chạy nhanh đến chỗ thầy Smith

- Teacher, you can give me address of Hillary's home, don't you? (Thầy có thể cho em xin địa chỉ nhà bạn Hillary không)_Erik cầu khẩn

- Ok_thầy Smith loay hoay một hồi thì đưa cho Erik một mẫu giấy ghi chú có ghi rõ ràng địa chỉ nhà nó

- Thank you_Erik lấy từ giấy từ tay thầy rồi xách cặp chạy ra khỏi lớp

Y chang như ngày hôm qua, Candy cứ bám theo Erik cho dù anh đi đâu

- What, why you tracker me (Có chuyện gì, sao cô lại đi theo tôi)_Erik

- I want to know where are you going(Em muốn biết anh sẽ đi đâu)_Candy

Erik không nói gì, đợi ra bãi xe rồi nhanh như tia chớp, Erik đã yên vị ngồi trong xe...phóng nhanh xe ra khỏi cổng trường đến nhà nó theo địa chỉ thầy Smith đã cho...bỏ Candy lại một mình trong cái sân trường rộng lớn

- What I am doing now fow what, for who, all for you, Erik (Những gì em làm bây giờ cho cái gì, cho ai...tất cả đều cho anh, Erik)_Candy thất vọng trở lại lớp vì hôm nay nàng có tiết học quan trọng không thể bỏ lỡ, nếu không thì Candy đã đuổi theo Erik từ lâu rồi

Kít...kít...kíttttt_chiếc xe của Erik đỗ ngay trước nhà nó.Erik xuống xe, ngẩng nhìn qua căn nhà từ phía ngoài một lượt rồi bấm chuông

Thấy có tiếng chuông, Tú Linh bưng chậu xuống thay nước cho nó rồi nhìn vào cái camera gần ngoài cổng hỏi

- Ai vậy_Tú Linh

- Cho hỏi đây có phải là nhà của Thiên Hân không vậy_Erik trả lời

- Đúng rồi, mà anh là ai vậy_Tú Linh

- Tôi là bạn của Thiên Hân, nghe nói hôm nay cô ấy bị bệnh nên tôi đến thăm_Erik

- Vậy thì mời anh vào nhà_Tú Linh ấn một cái nút màu đỏ ở gần cửa hông_lập tức cánh cửa được mở rộng cho Erik chạy xe vào nhà

Cửa chính cũng đã được mở sẵn, Erik bên tay trái cầm một giỏ trái cây to tướng, đặt trên bàn ăn ở bếp.Thấy Erik đã vào nhà, Tú Linh chào hỏi

- Anh là bạn của Hân à_Tú Linh

- Tôi học chung khoa với Hân_Erik

- Thiên Hân nó vừa mới ngủ ở trên lầu đó, anh lên đó đi_Tú Linh khuấy đều nồi cháo ở dưới bếp, cẩn thận múc ra một tô cho nó, đặt biệt không có bỏ hành vì biết nó ghét đặc hành, dù có là món nó thích đến mấy nhưng có dính một cọng hành tươi hay tép hành phi thì có chết nó cũng không ăn dù chỉ nửa muỗng

Ngoài ra còn có một ly sữa ca cao mà nó thích nhất được đặt bên cạnh tô cháo bốc khói nghi ngút.Vừa đặt tô cháo cạnh đó thì chuông điện thoại của Tú Linh reo lên

- Xin lỗi nhưng anh có thể trông chừng Thiên Hân dùm tôi một chút không_Tú Linh

- Ừ được chứ_Erik

Linh khép hờ cửa phòng nghe điện thoại, vì điện thoại là của Minh Nhật và mấy người còn lại đang tụ tập ở nhà hắn để hỏi thăm nó và Tú Linh mà hơn nữa là gọi video mới sốc chứ

- Chào chị Tú Linh_Kim Ngân

- Em khỏe không_Minh Nhật

- Ne né cái đầu xuống đi, anh toàn thấy lưng mấy đứa_Minh Phong

Ngoài ra còn có Trương Nhi, Nguyệt Ánh và cả hân ngồi gần đó nữa....từ đằng xa Tú Linh có thể nhìn thấy Kim Ngân

- Em khỏe lắm nhưng Thiên Hân mới đến đây vài bữa đã sốt rồi_Tú Linh

- Nó sốt nữa rồi hả_Minh Phong

Hân nghe thấy thấy rất rõ nhưng vẫn thản nhiên như chưa nghe thấy gì

- Ei....ei....chị Tú Linh à_Xuân Thủy

- Sao em_Tú Linh

- Người đang nằm trong phòng kia là chị Thiên Hân em không nói nhé, chứ còn người ngồi cạnh giường là ai vậy...hình như là con trai_Xuân Thủy nói thì mọi người mới để ý, cánh cửa tuy đã khép hờ nhưng vẫn thấy rõ người đó đó chính xác là một người con trai

- Chị cũng chẳng biết tên gì nhưng hình như anh ta học chung khóa với Thiên Hân ấy_Tú Linh

- Vậy là quản lý kinh doanh hả...chắc là con nhà giàu rồi_Tuấn

- Em cũng chẳng biết_Tú Linh

Khụ...khụ...._nó ho từng cơn giữ đôi khiến Tú Linh phải ngưng cuộc gặp mặt qua điện thoại này

- Thôi Hân nó dậy rồi, em phải vào cho nó ăn cháo.Em gọi mọi người sau nhé_Tú Linh

- Ok...bye bye em_Minh Nhật

[Cô ấy...có bạn trai mới rồi sao...?_hân]

Vừa tắt điện thoại của Minh Nhật, Tú Linh đã phải nhận cuộc điện thoại thứ hai

- Thư kí Myn, có chuyện gì vậy_Tú Linh

- Thưa trưởng phòng..._người đầu giấy bên kia áp ứng

- Sao...nghiêm trọng đến vậy à...tôi sẽ đến liền

Tú Linh vào phòng thì nó đã tỉnh, được Erik kê gối đỡ dậy

- Anh gì đấy ơi, giờ tôi có chuyện bận rồi anh có thể giúp tôi cho Thiên Hân ăn cháo không_Tú Linh

- Mà đi đâu vậy_nó

- Công ty có chút chuyện, tao đi lát về liền_Tú Linh

- Hân chưa ăn gì à_Erik hỏi Tú Linh

- Nó chưa ăn gì đâu, anh cho nó ăn đùm tôi_Tú Linh nói xong chạy về phòng thay đồ lái xe gấp lên công ty

Tú Linh đi được 30 phút thì nó ăn hết tô cháo cùng ly sữa cao nóng hổi...uống xong thuốc nó lại ngủ li bì.Trong lúc ngủ mồ hôi nó chảy ra nhiều mặc dù điều hòa trong phòng bật vù vù.Erik phải chạy lên thay nước thêm đá cho nó mà mồ hôi vẫn chảy ra như nước.Trong cơn mê sáng của cơn sốt nó nắm tay Erik

- Thiên Hân à, em sao vậy_Erik ngượng đỏ mặt vì nó cứ nắm tay mãi không chịu buông

- Nam Bảo...Hoàng Nam Bảo...tớ xin lỗi...xin lỗi thật đấy_nó

- Nam Bảo nào chứ...anh là Erik nè_Erik thấy hơi hụt hẫng

Tay nó vẫn giữa chặt lấy tay Erik không buông

- Nghe tớ nói đi mà Nam Bảo...tớ xin cậu mà_mắt nó nhắm nghiền nhưng nước mắt cứ như là không ngại đều đó, vẫn cứ rơi ra như suối

- Cô ấy thích Nam Bảo à....mà Nam Bảo là ai chứ_Erik

Gần một tiếng sau thì Tú Linh về đến nhà, vội chạy lên phòng thì thấy nó đã ngủ say nên cũng yên tâm phần nào...Tô cháo cùng ly sữa cũng đã hết nhẵn...xem ra Erik vẫn lợi hại hơn cô nhiều

- Này cô gì đấy, tôi có thể vô duyên hỏi cô một chút chuyện không__Erik

- Anh muốn hỏi gì__Tú Linh

- Chúng ta ra ngoài phòng khách nói chuyện một chút đi__Erik cùng Tú Linh bước ra khỏi phòng, để cho nó không gian tĩnh mịch

Tú Linh và Erik ngồi xuống phòng khách, Tú Linh lấy từ trong tủ lạnh ly nước cam

- Anh uống đi__Tú Linh

- Cô có thể cho tôi biết Nam Bảo là ai không__Erik

- Sao anh lại biết Nam Bảo chứ__Tú Linh giật mình, không ngờ Erik lại hỏi cô chuyện any2

- Vừa nãy lúc cô đi, Thiên Hân có nói mơ...luôn miệng nhắc tới Hoàng Nam Bải__Erik

- Nếu anh muốn biết tôi sẽ anh cho anh biết__Tú Linh

Tú Linh kể cho Erik toàn bộ chuyện của “Bạch Thiên Hân & Hoàng Nam Bảo”.Kể lại toàn bộ không thiếu một chi tiết nào

[Không ngờ...cô bé đã trải qua chuyện li kì như chuyện cổ tích này sao]__Erik

- Cảm ơn, giờ tôi phải về rồi__Erik

- Rất cảm ơn anh đã chăm sóc Thiên Hân__Tú Linh tiễn khách ra tận cửa

- Không có gì, đây là chuyện bạn học phải làm cho bạn học__Erik lái xe chạy vun vút ra khỏi cổng nhà nó

Sau khi bóng chiếc xe của Erik đã khuất dạng thì hai chiếc xe khác lại lao vào sân nhà mà không báo trước...mà hình như...cái xe này quen quen ta....hình như là xe của.....

54. Chương 54

Cái xe huyền thoại kia ngoài là xe của ba mẹ nó và ba mẹ Tú Linh thì còn ai nữa.Hai gia đình nghe nói nó bị sốt nặng và công ty The Sun ở California gặp chuyện nên đã sang đây gấp

- Oh...papa...mama còn có cả ba mẹ Bạch nữa__Tú Linh trầm trồ

Bốn bậc đẳng tối cao của hai nhà lần lượt bước ra khỏi xe

- Mới qua đây mấy bữa mà ba thấy còn gầy đi đấy Tú Linh__ba nó trêu

-Ba à...con tăng cân rồi đó chú__Tú Linh xị mặt

Ba mẹ Tú Linh xách từ trong cốp xe một đồng hồ đã mua ở bên Việt sang đây cho Tú Linh và nó

- Thiên Hân đâu rồi con__mẹ Tú Linh

- Nó đang ở trên lầu ngủ ý mẹ__Tú Linh

- Chúng ta vào nhà đi__mẹ nó

Ba nó và ba Tú Linh xách một đồng hồ linh khinh vào nhà, còn 3 người phụ nữa kia bao gồm Tú Linh lên lầu thăm nó

Khi bị bệnh thì nó rất dễ tỉnh, nên khi họ lên thì nó đã ngồi dậy, dựa đầu vào thành giường rồi

- Ủa sao này tao thấy mày còn ngủ mà__Tú Linh

- Ừ tao mới dậy_nó

- Con gái nuôi...sao con gầy quá vậy_mẹ Tú Linh vừa nói vừa gọt táo cho nó

- Con muốn ăn hay muốn đi đâu không mẹ chở đi cho thoải mái_mẹ nó vuốt vuốt mái tóc đã cắt sao bao năm cực khổ tốn dầu gội của nó

Tú Linh thấy cảnh tượng này có chút không cam lòng, giả vờ giận dữ nũng nịu

- Ừ...ừ..._hai mẹ chỉ biết có Thiên Hân thôi...hai mẹ bỏ con ra rìa rồi_nó miệng rất đắng nhưng vì câu nói của Tú Linh cũng phải bật miệng cười

- Mẹ đâu có...tại Thiên Hân đang bệnh nên được quan tâm hàng đầu mà con_mẹ Tú Linh trêu

- Mẹ à!!!....._Tú Linh

- Con yên tâm đi Linh...nếu mẹ ruột không nuôi con thì sang nhà mẹ nuôi ở nhà...mẹ bao ăn bao ở cho con_mẹ nó cười khúc khích

- Mấy mẹ con xuống đây tí đi này_ba Tú Linh gọi lớn

- Con cũng muốn xuống_nó nói tay mẹ

- Mẹ đỡ con xuống

Mẹ nó dìu nó xuống cầu thang, cho nó ngồi ở salong phòng khách, nơi hai ông bố đang loay hoay với đồng hồ mới mua

- Cái này...xử lí làm sao đây_ba nó

- Thì gỡ từng cái ra bỏ và cắt sau này dùng chứ sao nữa_mẹ nó

- Baba, papa à_nó

- Sao con gái_hai người đàn ông duy nhất trong nhà đồng thanh

- Con muốn ăn lẩu_nó

- Nếu con muốn thì chúng ta ngoài ăn, baba biết một chỗ nấu ngon lắm_ba Tú Linh

- Không...lẩu do baba, papa nấu hôm bữa ấy_nó

- Nhưng con đang ốm cơ mà_ba nó (papa)

- Con khỏe rồi mà, phải không baba_nó nhìn ba Tú Linh

- Ừ thì con nó muốn ăn thì chiều con vậy, phải không_papa

Ba nó lại nhìn sang hai bà mẹ...hai người cũng chỉ biết gật đầu đồng ý, hai mẹ cùng Tú Linh ra siêu thị mua đồ ăn còn hai ông bố ở nhà chuẩn bị xoong nồi, củi lửa.Còn mỗi nó không làm gì, chỉ biết xem...TV

- Về rồi đây_mẹ nó

Khi hai mẹ cùng Tú linh về thì nó đã giải quyết xong hết một tập phim.Ngồi không mãi cũng thấy chán, nó “lết” ra ngoài bếp phụ giúp ba mẹ một số công việc vặt như nhặt rau rửa rau sống cùng Tú Linh

- Ngon quá đi_Tú Linh

Nồi lẩu sôi sùng sục trên cái bếp điện từ tỏa ra mùi thơm khiến không ai có thể kiềm chế

- Ăn đi con_mẹ nó gấp vào bát nó và bát Tú Linh hai con của to tương

- Cảm ơn mẹ_nó và Tú Linh đồng thanh...không kiêng nể mà cứ ăn tự nhiên...vì lâu lắm rồi mà nhà nó với nhà Tú Linh mới có một bữa vui như vậy

- Khi nào ba mẹ mới về_nó

- Tuần này cũng khá rảnh, chuyện công ty ổn định nên bốn ba mẹ quyết định đầu tuần sau mới về_mẹ Tú Linh

- Chuyện công ty ở đây con đã giải quyết gọn lẹ hết rồi nên ba mẹ không cần lo_Tú Linh

-Con gái ba mà ra tay thì còn gì để nói nữa chứ_ba nó

- Nào...chúng ta cùng nâng ly vì hai đứa con gái rượu tài giỏi của chúng ta

1...2...3...Vì con gái chúng ta....._cả nhà cùng nâng ly trong không khí vui vẻ.Nó đã hạ sốt hoàn toàn nên ngày mai có thể đi học bình thường được rồi

- Trường ơi tao nhớ mày quá, bàn ơi tao quý mày lắm, ghé ơi lâu rồi mới gặp mày_chắc là do sốt nặng quá nên nó bị sảng rồi

- Em đi học rồi à_Erik

- Chào anh Erik_nó vui vẻ

- Thiên Hân này, em có biết nhảy hiện đại không_Erik

- Lúc trước em có học sơ sơ nhưng lâu rồi không nhảy nên em cũng không biết sao nữa_nó

- Tuần sau lớp mình có tiết mục nhảy hiện đại đó, trong nhóm chỉ thiếu một người mà những thành phần còn lại không ai biết nhảy cả.Em có thể tham gia không_Erik

- Được chứ_nó

- Vậy ok rồi, chiều này em đến phòng tập Mirrow của trường nhá_Erik

- Em biết rồi_nó

Chiều hôm đó sau giờ học nó đến tập trung tại lớp phòng vũ đạo riêng của trường mà chỉ có lớp nó mới có quyền sử dụng

- Mà em nghĩ đại học rồi nên sẽ không có mấy trò kiểu này chứ_nó

- Đại học thì cũng là người mà, cũng phải biết chạy nhảy nghỉ ngơi chứ em_Erik cười

Lớp nó có mời thầy dạy vũ đạo riêng cho lớp.Nhìn thầy vũ đạo nhảy qua một lần cho lớp coi nó lại liên tưởng đến Jackson....Jackson rất giỏi vũ đạo, học nhảy từ lúc 5 tuổi...đã từng học qua nhiều lớp vũ đạo như nhảy latin, múa mông cổ, rồi chuyển sang nhảy hiện đại.Nó đã học rất nhiều vũ đạo chuyên nghiệp của Jackson

- Hillary, you are the best person dance in group (Hillary, em là người có vũ đạo tốt nhất nhóm đấy!)_thầy dạy khen nó khiến một số người không khỏi ngưỡng mộ

- Today like that (hôm nay như thế thôi)_cả lớp giải tán

*Tại Việt Nam

- Tối ngày mai ở trường quốc tế San Fansisco có buổi biểu diễn vũ đạo của lớp Thiên Hân đó_chị Jyn nói với Jackson đang coi TV ngoài phòng khách

- Sao chị biết mà em không biết_Jackson

- Chị mà lì, thế em có tính sang California không thì chị đặt vé máy bay cho_Jyn

- Có chứ, ở nhà làm gì_Jackson

- Cho chị đi với nhá_Jyn

- Chị nói cứ như thật ý.Chị thích thì chị đi, có khi nào xin phép em đâu mà hôm nay giở trò vậy_Jackson

- Thế mày có cho chị đi không để chị còn biết đường_Jyn

- Thích thì đi, em đâu có biết gì đâu_Jackson

- Ủ vậy đi, để chị đi đặt vé máy bay_Jyn

Ngay tối hôm sau khi lớp nó có buổi biểu diễn khi dưới ánh đèn, Jackson đã có mặt ở đó

- Nay Thiên Hân_Jackson đặt tay lên vai nó khiến nó giật mình quay lại

1s

2s

3s

Phải đến ba giây sau nó mới định hình được là Jackson đang đứng đờng mặt nó

- Jackson, anh qua đây khi nào vậy_nó

- Nghe nói hôm nay em có buổi biểu diễn vũ đạo nên anh sang đây coi học trò của anh thể hiện như thế nào ấy mà_Jackson

- Mà chị Jyn có sang đây không anh_nó

- Có, nhưng chị bảo có công việc bận tí nên sẽ đến đây trễ_Jackson

- Đến lớp mình rồi kia_Erik vỗ vai nó

Màn đầu tiên nó và Erik có biểu diễn solo 30 giây rồi những thành viên còn lại mới lên nhảy cùng

Jackson ra phía trước sân khấu xem màn biểu diễn của nó.Học trò của Jackson thật có khác a~.Nó nhảy cực kì đẹp...

Phải nói sao đây ta, do thầy dạy học trò tốt hay do học sinh có tiềm năng nhỉ?

Vâng ạ! Nó đã ra tay thì còn gì để nói nữa.Đương nhiên màn vũ đạo đó sẽ được giải nhất rồi

- Hahaha...giải nhất rồi...giải nhất rồi_nó

- Nhờ em cả đấy_Erik

- Nhờ cả lớp nữa chứ_nó

Toàn bộ cảnh vũ đạo solo và cả nhảy chung với nhóm đã được Tú Linh quay lại cẩn thận rồi gửi mail về Việt Nam cho đám của hần coi

- Ui, Thiên Hân nhảy đẹp thiệt_Trương Nhi

- Cái anh này hôm bữa ngồi cạnh giường chị Hân nè_Xuân Thủy

- Ủ hình như đúng rồi đó_Tuấn

- Chẳng biết hai người này có quan hệ gì vậy ha_Nguyệt Ánh

Kim Ngân người thì làm trong bếp nhưng tai thì vẫn để ngoài phòng khách.Lấy cốc bưng nước lên cho mọi người...nhìn nhìn xét xét rồi phán

- Chắc là người yêu rồi, chỉ có người yêu mới như này thôi_Kim Ngân

Nghe Kim Ngân nói xong, hần lên phòng đóng sập cửa

- Cô ăn nói có ý có tứ một chút đi_Minh Phong

- Chị không biết gì thì đừng có nói nhé, động chạm nhau lắm_đến cả Xuân Thủy cũng không thể kiềm chế mình khi thấy hần như vậy

- Hứ...mấy người cứ để coi, xem tôi nói đúng hay sai_Kim Ngân

55. Chương 55

Erik rất ít nói như hần nhưng từ khi biết nó, biết quá khứ đau thương của nó Erik nói nhiều hơn để giúp nó quên đi phần nào chuyện ấy

- Sau khi ăn trưa xong em xuống phòng tập võ đạo gặp anh một tí nhé_Erik

- Em biết rồi_nó

- Vậy nhé, anh đi trước đây_Erik

Tiếng chuông reo dài lôi kéo nó đến canteen trường ăn trưa.Candy bưng phần cơm của mình đến ngồi chung với nó

- What is your relation with Erik (Mối quan hệ của chị và anh Erik là gì)_Candy

- Classfellow (bạn cùng khóa)_nó biết người hỏi nó là Candy nên cũng không ngẩng mặt lên mà cúi gằm vừa cái điện thoại vừa ăn vừa nhẩn tin

- I'm done eating (Tôi ăn xong rồi)_nó buông đũa, vớ cái túi xách đặt ở cái ghế bên kia đi theo

- Wait for me (Đợi tôi)_Candy bỏ phần cơm còn nguyên đuổi theo nó

Theo như lời hẹn, sau khi ăn trưa xong nó đến phòng tập nhảy lúc trước.Căn phòng lúc này tối om, nó nghĩ Erik treu nó nên tính bỏ về thì từ trong bóng tối, một bàn tay níu vạt áo nó lại

- Hil....la.....ry....._một giọng nói chậm rãi từ trong bóng tối vang lên

- Aish...vụ gì đây trời_nó vừa dứt lời thì đèn lặn lướt từ ngoài cửa đến cuối góc phòng bật sáng.Dưới nền nhà là vô số những quả bóng bóng rực rỡ.Ở cuối có một dòng gồm ba chữ ngắn ngủn “E L H”

Đồng thời cũng ở trong góc đó, Erik trong tay cầm một bó hoa đứng trước mặt nó

- I love you, do you love me (Anh yêu em, em có yêu anh không?)_Erik cười tươi để lộ răng trắng đều tăm tắp

Nó bị đơ vài giây.Không nghĩ Erik gọi nó đến đây để tỏ tình với nó.Candy đứng bên ngoài cửa sổ đã thấy hết...cũng giống như nó, Candy cũng là con gái.Candy không thể nào chấp nhận người con trai mình yêu đi tỏ tình với một người con gái khác dù mới chỉ gặp vài ngày.Candy bịt miệng, cổ nuốt những cơn nấc dài...cái móc khóa hình đôi giày cặp mà chính tay Candy chuẩn bị bị rơi mất một chiếc ngay chỗ đó

- Erik, I love you Erik_Candy bỏ chạy, cô không đủ can đảm để có thể tiếp tục đứng đó, tiếp tục xem kết quả

- Không cần gấp, anh sẽ cho em thời gian để suy nghĩ_Erik

- Em xin lỗi...em không thể làm trái với lương tâm_nó

- Vì Hoàng Nam Bảo sao_Erik

- Sao anh biết_nó giật mình

- Có người đã kể cho anh hết rồi! Sao em không thử bắt đầu lại...rồi mọi chuyện sẽ tốt thôi mà, anh hứa đấy_Erik

- Con trai giống như củ hành, con gái càng bóc thì nước mắt sẽ rơi càng nhiều....Khi đã bóc hết lớp vỏ thì mới biết hành...không hề có tim_nó

- Nhưng...nhưng mà_Erik buông thông bó hoa cầm trên tay

- Anh nên trân trọng những người ở xung quanh mình.Em xin lỗi, giờ em phải đi đây_nó

Erik tuy buồn nhưng vẫn tôn trọng quyết định của nó.Khi chốt cửa phòng tập thì bên cạnh chậu hoa cạnh cửa sổ có một chiếc giày tí hon.Erik nhặt chiếc giày đó lên, phủi cho hết bẩn rồi móc vào điện thoại của mình

- Cái này đẹp thật đấy, nhưng sao thấy quen quen vậy ta__Erik

Nó chỉ thấy hứng thú với tiết của thầy Smith nên sau khi rời khỏi phòng tập, nó đi xe đạp về thẳng nhà luôn.Ở nhà có đầy đủ mẹ nuôi lẫn ruột của nó

- Con về rồi__nó

- Hôm nay con về sớm thế__mẹ nó

- Học xong thì con về thôi, mà Tú Linh với papa, baba đâu rồi mẹ__nó

- Hai ông lên công ty khảo sát chút rồi, còn Tú linh trên phòng đấy con__mẹ Tú Linh

- Mang sữa lên phòng uống đi con__mẹ nó

- Dạ con biết rồi__nó tháo giày, cẩn thận bưng khay đựng hay li sữa từ từ đi thẳng lên phòng Tú Linh mà không thêm thay đồ

Phòng Tú Linh chẳng khác phòng nó là mấy.Chẳng qua phòng nó phối màu xanh dương còn của Tú Linh của yếu là màu trắng sữa

- Mà về rồi à__Tú Linh

- Ừ tao mới về.Mày uống sữa đi tao có chuyện muốn nói nè__nó

- Có chuyện gì__Tú Linh đưa hai tay đón ly sữa từ tay nó

- Chuyện là vậy nè....._nó kể cho Tú Linh nghe chuyện vừa xảy ra 30 phút trước

Tú Linh vừa uống sữa vừa nghe nó kể, mém nữa sặc vì quá “SOCK”

- Thật không vậy__Tú Linh

- Tao nói xạo mà làm gì, mà sau này chắc tao không thể làm bạn với anh Erik nữa__nó

- Có nghiêm trọng đến vậy không?__Tú Linh

Nó thở dài thay cho câu trả lời

- Mà mà đã trả lời với người ra chưa__Tú Linh

- Tao không biết....Khi nào ăn cơm thì mày gọi tao...giờ tao phải đi tắm rồi đi ngủ nữa__nó cố gắng chuyển chủ đề để lờ đi câu hỏi

- Ừ tao biết rồi__Tú Linh

Khi nó đã ra khỏi phòng, Tú linh nhẹ nhàng khóa trái cửa phòng mình rồi gọi điện thoại cho Minh Nhật

- Alô, anh Minh Nhật nghe em nói nè__Tú Linh

- Có chuyện gì à__Minh Nhật

Những gì nó kể với Tú linh này giờ cô đã kể hết cho Tú Linh nghe.Hai người họ đều tò mò liệu nó đã từ chối hay đồng ý với Erik rồi?

- Anh tuyệt đối đừng để cho Nam Bảo biết chuyện này đó__Tú Linh không quên dặn dò Minh Nhật cẩn thận

- Anh biết rồi__Minh Nhật

Từ dưới bếp, tiếng của mẹ nó vọng lên

- Tú Linh, Thiên Hân xuống ăn cơm đi con.Papa, baba về rồi nè__mẹ nó

- Dạ con xuống liền__Tú Linh nói lớn

- Giờ em ăn cơm đây, anh nhớ đừng để cho Nam Bảo biết chuyện này đó__Tú Linh thấy vẫn chưa thực sự yên tâm.

- Anh biết rồi mà_Tú Linh cúp máy trước, đóng cửa phòng mình lại rồi sang gõ cửa phòng nó.Nó bây giờ còn đang ở trong nhà tắm

- Xuống ăn cơm kìa mà_Tú Linh

- Ừ tao biết rồi_nó

Tú Linh xuống nhà trước, vừa ngồi vào bàn thì nó cũng xuống luôn

- Mà ngồi đây với tao nè_Tú Linh

- Ừ tao biết mà_nó

Mẹ nó thấy nó và Tú Linh cứ xưng mày mày tao tao nghe không được thuận tay lắm lên cũng ý kiến

- Hai đứa xưng hô gì kì lạ thế_mẹ nó

- Mẹ cũng thấy vậy đấy.Xưng hô chị em nghe cho mát tai ba mẹ cái nào_đến lượt mẹ Tú Linh cũng phản ánh cái vụ xưng hô này

- Thiên Hân con phải gọi Tú Linh là chị, còn Tú Linh phải gọi Thiên Hân là em_mẹ nó

Hai đứa đều không đồng ý, lắc đầu nguây nguây

- Mẹ kì ghê, xưng hô tử nhỏ đến lớn đã như vậy rồi mà_Tú Linh

- Đúng rồi đấy, quen rồi khó sửa lắm mẹ_nó quay sang cầu cứu hai người ba đáng kính đang đọc báo ở ghế đối diện

- Thôi kệ con nó đi, từ từ chúng nó sửa.Đâu phải cứ bảo thay đổi là thay đổi được_ba Tú Linh

- Biết rồi, tôi biết rồi.Ăn cơm đi_mẹ Tú Linh xới cơm ra bát

Minh Nhật đi đến nhà Xuân Thủy, Nguyệt Ánh và cả Tuấn nhưng không có ai ở nhà.Biết chắc là họ đã tụ tập ở nhà hần như mọi hôm, anh nhanh chóng lái xe đến đó gấp

- Có Nam Bảo ở nhà không_Minh Nhật tháo giày bước vào nhà

- Cậu ấy lên công ty rồi_Kim Ngân tỏ ra mặt không vui khi chủ nhà không ở nhà mà khách không mời cứ kéo đến nườm nượp

- Có chuyện khẩn cấp muốn báo cho mọi người biết đây_Minh Nhật lại tụ họp cùng đám người còn lại

Kim Ngân giả bộ lau nhà, lấy cây chổi quơ quơ ở đó để nghe lỏm câu chuyện và thật không may...cái tai thính của Kim Ngân đã làm việc hết công suất.....

- Thật vậy sao_Trương Nhi

- Rồi chị ấy có đồng ý không_Xuân Thủy

- Anh cũng không biết_Minh Nhật

- Chắc chắn là không đồng ý rồi_Tuấn

Hần vừa về đến nhà.Thấy hần vào thì mọi người lập tức chuyển chủ đề.Ai cũng giả bộ nhìn đồng hồ rồi khéo chuồn khỏi nhà, tránh dây dưa ở lại lâu nếu không hần sẽ biết hết

- Mọi người hôm nay sao thế nhỉ_hần

Nhưng mọi người quên rằng, trong nhà còn cái vệ tinh biết nói Kim Ngân.Khi mọi người về hết, Kim Ngân bắt đầu bắt chuyện

- Cậu có thắc mắc bọn họ nói gì khi cậu vắng nhà bọn họ nói chuyện gì không_Kim Ngân

- Chuyện gì, cô biết à_hần

- Tất nhiên là biết và chuyện đó có liên quan đến bạn gái cũ của cậu đấy_Kim Ngân

- Là Thiên Hân sao_hần tò mò, cứ nhắc đến nó là hần muốn phát điên

Kim Ngân kể cho hần nghe toàn bộ câu chuyện...nhưng cô ta không nói giống hoàn toàn những gì Minh Nhật đã nói: cô ta nói Erik tỏ tình với nó và nó đã đồng ý. Hiện giờ Erik và nó đang sống rất hạnh phúc

Hần không chút may mắn nghi ngờ mà chỉ biết tin một cách mù quáng

- Tớ khổ sở thế này còn cậu thì hạnh phúc bên người khác sao Thiên Hân? _hần

Thấy hần phản ứng như vậy, Kim Ngân cười thầm trong lòng

- Không ngờ...Bạch Thiên Hân cô ta lại có sức ảnh hưởng với Nam Bảo như vậy. Tình hình này mà kéo dài thì chắc chắn vị trí của cô ta sẽ bị ra rìa nhường chỗ cho Kim Ngân mình...hahaha..!

56. Chương 56

Sau khi bị nó từ chối, Erik vẫn đi học nhưng không quan tâm nó như trước. Một ngày nọ ở trong lớp, Erik cứ như người mất hồn, thầy Smith gọi tên thì phải hai ba phút sau mới nghe thấy. Tình trạng này mà cứ kéo dài mãi khiến nó cảm thấy áy náy lắm.

Trưa nay, nó cố tình ngồi ăn cơm chung với Erik

- Em xin lỗi _nó

- Em không có lỗi. Anh cần thời gian để chấp nhận _Erik

- Vâng _nó ăn vội phần cơm rồi chuồn trước

Erik thả nhẹ cái đĩa, cầm ngấm ngĩa cái móc khóa...Candy bưng phần cơm đi ngang qua thì thấy nó, vội đặt mâm cơm xuống nói chuyện với Erik

- Where you get it ? (anh có được nó ở đâu) _Candy

- Get what (có được cái gì) _Erik

- That (cái đó) _Candy chỉ vào cái móc khóa được gài cẩn thận trên điện thoại Erik

- It's relevant to you (nó có liên quan đến em?) _Erik

- Yes, it's mine (Nó là của em) _Candy lấy điện thoại trong túi xách của mình. Bên góc trái của chiếc điện thoại có móc một chiếc giày giống y chang Erik

- For me, can't you (Cho anh, có được không?) _Erik không màng tới chiếc giày con lại trên điện thoại Erik

- If you liked this, I will give it to you (nếu anh thích nó thì em sẽ cho anh) _Candy cười mỉm

- Thank you _Erik rời khỏi bàn trước

Candy rất vui, không ăn cô cũng cảm thấy nó vì cuối cùng món đồ đó cũng có thể vào được tay Erik. Một ngày trước, cô đã suy nghĩ rất nhiều để làm sao có thể tặng nó cho Erik nhưng giờ thì không cần nữa rồi...cô đã suýt khóc vì không tìm thấy nó khi làm rơi cạnh cửa sổ phòng tập

*Tại Việt Nam

Vì có sự chênh lệch múi giờ nên bên Việt trời đã nhập nhoạng tối

- Mời hai bác ăn cơm, con xin lui trước đây ạ _Kim Ngân dọn cơm ra bàn, tháo tạp dề ra để vào phòng thì mẹ hần ngăn cản

- Thôi đây ăn luôn đi con _mẹ hần

- Không cần đâu bác, con ăn sau cũng được mà _Kim Ngân lộ rõ bản chất hai mặt. Trước mặt nhà hần thì ngoan hiền, yếu điệu thực nữ. Còn trước mặt nhóm bạn Minh Nhật thì kênh kiệu, chua ngoa

- Sớm muộn gì cũng thành người nhà, con không cần phải ngại_mẹ hấn

Kim Ngân quay sang nhìn hấn chăm chăm, hấn lơ con mắt đỏ thắm nhiên ăn uống

- Vậy...là sao ạ_Kim Ngân

- Đầu tuần sau, hai bác sẽ tổ chức lễ đính hôn cho con với Nam Bảo_mẹ hấn

- Thật thế ạ_Kim Ngân như mở cờ trong bụng.Không cần tốn chút sức lực mà vẫn có thể làm được những điều mình muốn quả thật là ngoài sức tưởng tượng

- Ủ, chẳng phải lúc trước khi Nam Bảo chưa quen Thiên Hân thì hai gia đình ta vẫn có ý định tổ chức lễ đính hôn cho hai đứa hay sao_mẹ hấn

- Dạ, con cảm ơn hai bác_Kim Ngân

Ba mẹ hấn làm việc quần quật ở công ty suốt ngày nên không hề biết bản chất thật của Kim Ngân khi chủ vắng nhà ra sao mà chỉ xem xét những biểu hiện khi bản thân mình ở nhà.Khi thấy con trai mình chia tay với nó, hấn chỉ biết làm việc không chịu ăn uống điều độ nên bà thấy xót lắm, muốn làm mai cho nó một cuộc tình mới để hấn có thể tỉnh táo hơn...và theo mẹ hấn người thích hợp nhất bây giờ chính là Kim Ngân

Đang ăn thì hình như Kim Ngân nghĩ ra điều mấu chốt

- Còn Nam Bảo thì sao ạ_Kim Ngân

Mẹ hấn quay sang nói chuyện với hấn

- Bảo Bảo, con sẽ không từ chối chứ_mẹ hấn

- Mẹ cứ yên tâm , con sẽ không từ chối đâu_hấn

Suốt mấy tháng qua làm việc ở nhà hấn thì mãi đến tối hôm nay Kim Ngân xó thể duỗi thẳng chân mà ngủ một giấc ngon lành rồi

- Ông trời đúng là có mắt, luôn giúp mình toại nguyện_Kim Ngân

Hôm nay đến trường tâm trạng nó vui lắm vì Erik đã trở lại bình thường với nó

- Em không thể làm nữa kia của anh nhưng nếu là một người em gái tốt thì em luôn sẵn sàng_nó

- Được rồi em gái tốt, sau này phải nghe lời anh trai đấy_Erik

- Vâng thưa anh trai_nó nhéo một phát rõ đau trên má của Erik rồi chạy vun vút đi khiến anh không kịp phản ứng

[Có lẽ nên duy trì mối quan hệ như thế này thì sẽ tốt hơn]

- Đứa em gái láo toét kia mau đứng lại_Erik đuổi theo nó, cặp huynh – muội này lại trở về bình thường như trước

Ở California cười thì ở Việt Nam cũng cười.Ở bên đây tụi hấn đang ăn mừng vì sản phẩm đầu tay của Nguyệt Ánh được tung ra thị trường dưới sự kiểm soát của The Sun

- Cái bánh này của em cơ mà_Kim Ngân

- Em lấy trong hộp kia_Minh Nhật

- Cái này là cái cuối cùng đó anh Nhật_Kim Ngân gân cổ lên cãi

- Hai cái người này, còn hai hộp ở đây này, ăn đi, ăn cho mập vào_Trương Nhi

Kim Ngân tự cho mình cái quyền nhập hội vì Ngân sắp đính hôn với hấn.Thấy Kim Ngân ngồi đó vui cười ăn uống, Tuấn tỏ vẻ bất mãn

- Này người giúp việc, lấy dùm tụi này ly nước_Tuấn cố tình khích Kim Ngân

Kim Ngân cười nhếch mép, vắt chéo chân tựa trên ghế

- Tôi không làm, tôi đâu có phải người giúp việc của nhà này_Kim Ngân
- Chứ là ai_Trương Nhi
- Bà chủ tương lai_Kim Ngân

Cả đám nhìn nhau cười sặc sụa vì tưởng Kim Ngân nói đùa ngoại trừ Nguyệt Ánh, cô chơi với Kim Ngân đã đủ lâu để biết khi nào nói thật, khi nào nói đùa

- Tại sao lại là bà chủ tương lai_Nguyệt Ánh đánh mặt
- Tuần sau tôi sẽ đính hôn với HOÀNG NAM BẢO_Kim Ngân cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối để khẳng định vị trí của mình trong cái biệt thự này

Cả bọn không ai thèm ăn uống nữa mà vây quanh hấn

- Thật hả anh_Kim Ngân
- Cậu phản bội Thiên Hân sao_Trương Nhi

Nhắc đến nó, hấn nở một nụ cười nhạt nhẽo

- Chẳng phải cô ta cũng phản bội tôi mà quen hết từ người này đến người khác hay sao_hấn
- Lỡ đó là hiểu lầm thì sao_Nguyệt Ánh
- Hiểu lầm sao....không có lửa thì làm sao mà có khói_hấn

Hấn nắm tay Kim Ngân trước mặt mọi người, kéo ra nhà bếp

- Nam....Nam Bảo à_Kim Ngân cảm động

Vào đến nơi, hấn bỏ tay Kim Ngân ra nằm gục trên bàn

Ở ngoài đang nháo nhào vì hấn dám nắm tay người khác ngoài nó

- Vậy là thật rồi, chị Thiên Hân làm sao đây_Xuân Thủy
- Tốt nhất nên báo chuyện này cho Thiên Hân biết_Nguyệt Ánh
- Báo cho nó làm gì, để nó đau khổ thêm à_Minh Nhật
- Hôm nay vậy đủ rồi, chúng ta về thôi_Tuấn

Minh Nhật biết trong lúc dầu sôi lửa bỏng này không nên báo cho nó biết mà người nên biết bây giờ là Tú Linh_người thân cận nhất của nó

Tút...tút...tút_Minh Nhật gọi điện thoại cho Tú Linh

- Em nghe_Tú Linh bốc máy
- Nghe rõ những gì anh nói đây, em không được sốc nhá_Minh Nhật
- Em đang nghe đây_Tú Linh
- Vào đầu tuần sau Kim Ngân sẽ đính hôn với Nam Bảo_Minh Nhật
- C....cái....gì...còn Thiên Hân nó phải làm sao đây, nó sẽ chết khi biết tin này mất_Tú Linh cảm thấy thương xót khi ông trời cứ muốn trêu ngươi nó
- Vậy nên trước sau gì nó cũng biết, em cứ lựa lời mà nói với nó___Minh Nhật
- Dạ em biết rồi_Tú Linh cúp máy trước

Tú Linh đi qua đi lại trong phòng, lựa những lời dễ nghe nhất để nói với nó

Suốt buổi cơm tối, Tú Linh thỉnh thoảng lại quay sang nhìn nó khiến cho nó cảm thấy không ổn

- Có chuyện gì muốn nói với tao à_nó

- Ừ, sau khi ăn cơm xong mày sang phòng tao nha_Tú Linh

- Okê_nó

Cộc...cộc...nó gõ cửa phòng Tú Linh

- Hú...à..._Tú Linh không thèm cười, thẳng thắn nghiêm túc nói chuyện với nó

- Tao hỏi mày thật lòng nè

- Mày cứ tự nhiên_nó

- Mày còn yêu Nam Bảo không_Tú Linh

- Còn, mà tại sao mày hỏi vậy_nó

- Nếu Bảo thích người khác mày có buồn không_Tinh

- Tao sẽ chúc cậu ấy hạnh phúc_nó

- Vậy thì tốt, mày nghe tao nói vấn đề chính nè_Tú Linh

Tim nó đập mạnh như báo hiệu sắp phải nghe một tin không tốt

- Nam Bảo sẽ đính hôn với Kim Ngân_Tú Linh

- Mày nói sao_nó

- Tuần sau Nam Bảo sẽ kết hôn với Kim Ngân_Tú Linh

- Ừ tao biết rồi_nó nở nụ cười gượng gạo rồi cố nhích người bước về phòng

[Hoàng Nam Bảo...chúc cậu hạnh phúc]

57. Chương 57

Tối ngày thứ bảy, bốn vị khách quý sắp xếp đồ để đầu tuần sau về sớm

- Hay là hai đứa về nước với mẹ luôn đi_mẹ nó

- Mày nghĩ sao Thiên Hân_Tú Linh

- Tao cũng muốn về chơi vài ngày_nó

- Rồi nhé, chủ nhật hai đứa về luôn_ba Tú Linh

Sáng ngày nó và Tú Linh đặt chân về lại Việt Nam thì tối hôm đó, buổi lễ đính hôn sẽ được tổ chức

- Chào chủ tịch, toàn bộ xe đã được chuẩn bị rồi ạ_quản gia

- Chúng ta về thôi_nó

- Cảnh vật vẫn như vậy ấy nhỉ_Tú Linh

- Thôi, mày hơi bị lố rồi đó, nói cứ như thật ý.Mới đi có mấy tháng mà thay đổi cái khỉ gì_nó

Tú Linh phẫn nộ vì cảm xúc tự nhiên bị chen ngang

- Mày có cần phủ phàng vậy không_Tú Linh

- Tại sao lại không nhỉ_nó cười

Chuyện nó về nước được thông báo trước nên mẹ nó đã dặn anh hai mở cửa cho tụi bạn nó vào

- A...về rồi kìa_Nguyệt Ánh chỉ về phía cửa sổ kính trong suốt

Chỉ về chơi mấy ngày nên tụi nó cũng không mang đồ đặc về nhiều. Cả lúc đi máy bay lẫn lúc lái xe về nhà đều rất nhẹ nhàng

- Chào mọi người_nó tươi tỉnh

Thấy nó vui vẻ mà sao mọi người thấy chạnh lòng quá nhưng vẫn cố tươi cười

- Lâu rồi mới gặp nha_Trương Nhi lại xách đồ phụ nó

- Mọi người khỏe không?_nó

- Khỏe như trâu ý_Minh Nhật

Tú Linh từ ngoài cửa bước vào

- Không có em và vẫn khỏe như vậy sao_Tú Linh trêu

- Đó là thể xác, còn anh mệt về tinh thần vì không được gặp em này_Minh Nhật

- Đúng là bồ bịch có khác mà_Minh Phong

Anh nó nghe thấy tiếng, vội ra ngoài “chào hỏi”

- Nhóc về rồi đấy à, có mua quà cho anh không_anh nó

- Có chứ...em có mua quà cho....._nó

Anh nó đưa tay ra phía trước tính cầm hộp quà của nó

- Chị Thu Hương_nó quay 180 độ, đưa ngược hộp quà lại cho chị dâu

- Chị cảm ơn nha_Thu Hương

Anh nó không phát khùng như mọi hôm mà còn cười nói rất thoải mái

- Mấy đứa ra ăn cơm đi, cũng đã gần 12 giờ trưa rồi còn gì_anh nó

- Vậy thôi chúng em về đây_một câu nói của Xuân Thủy khiến cho mọi kéo nhau về nườm nượp

Ba mẹ của Tú Linh vẫn chưa về nhà mà ở lại ăn nốt bữa cơm trưa

- Ăn đi con, chẳng phải con thích món cá này nhất sao_mẹ nó gấp cá vào bát Thu Hương

Thu Hương vừa cầm bát lên đã bịt miệng, chạy vào nhà vệ sinh nôn tới nôn lui, anh nó phải vào xem thế nào

- Chị ấy làm sao vậy mẹ_nó

- Chẳng biết nữa, chị bị vậy mấy bữa nay rồi_mẹ nó

- Có khi nào....._nó và Tú Linh nhìn nhau

- Coi chừng Thu Hương nó có thai rồi đấy_mẹ Tú Linh

Anh nó và Thu Hương vừa ra khỏi phòng vệ sinh thì nhìn nhau ái ngại. Anh nó cười nham hiểm còn Thu Hương thì tái xanh mặt

- Ráng ăn vài muỗng cơm đi con rồi mẹ dẫn đi bệnh viện khám thử_mẹ nó

Mẹ Tú Linh nói như thần luôn nha, nói có thai thì đúng là có thai thật

- Cô ấy có thai rồi, thai nhi được 3 tuần tuổi_bác sĩ

Về đến nhà, Thu Hương vẫn còn đơ đơ vì bất ngờ còn anh nó, sung sướng đến phát điên luôn ý

- Thời gian này phải chăm sóc Hương cẩn thận, bổ xung nhiều Canxi và sắt nhé_mẹ Tú Linh

- Giờ hai bác về đây_ba Tú Linh

- Baba, con ở đây chơi sáng mai con về nha_Tú Linh

- Ủm, ba mẹ về trước nhà_mẹ Tú Linh

Ba mẹ xoa nhẹ đầu Tú Linh rồi bước lên xe về trước

Anh nó lấy một cục giấy tờ từ thùng thư vào.Ngoài một số giấy tờ thông thường thì còn có một bao thư...mà hình như đó là thiệp mời, hình như là thiệp mời của tập đoàn H&N

- Có thiệp mời này mẹ ơi_anh nó đưa cái bao thư màu trắng bên ngoài có ghi hai chữ H&N to tướng màu đỏ ở giữa

- Nhà họ Hoàng mời mình đi dự lễ đính hôn của con trai họ này ba nó_mẹ nó

- Tối nay thì không được rồi.Tối nay chúng ta phải ăn tối cùng bá tước Humina để bàn chuyện làm ăn còn gì_ba nó

- Giờ Hương đang mang bầu mà để cho Thiên Hiếu đi một mình thì kì quá_mẹ nó

- Thử hỏi hai đứa nhỏ thử coi_ba nó

- Ủ có vậy mà em quên mất_mẹ nó

Cộc...cộc_Hiện giờ hai đứa nó đang có trận đấu gỏi quyết liệt trên giường, may mà Tú Linh vẫn còn tỉnh táo để mở cửa

- Có chuyện gì vậy mẹ_Tú Linh

- Mẹ có một cái thiệp mời này, cả ba mẹ và anh chị hai đều bận nên mẹ cho hai đứa đấy, đi được thì đi, còn không thì thôi_mẹ nó

- Dạ con biết rồi_Tú Linh đóng cửa

Nó buộc lại tóc, xắn lại gần người Tú Linh

- Cửa Nam Bảo và Kim Ngân hả_nó

- Ủ, mày đi không_Tú Linh

- Tại sao lại không.Tao muốn biết hai người họ hạnh phúc như thế nào_trong lời nói của nó có chút mỉa mai

- 8h mới bắt đầu mà giờ 5h rồi, chuẩn bị đi là vừa_Tú Linh

- Ủ_nó

Nó và Tú Linh xách mỗi đứa một cái túi xách ra khỏi nhà, không quên vụng lén nói lớn

- Tụi con đi dự tiệc đây_nó/Tú Linh

Nó và Tú Linh đến trung tâm thương mại mua đồ, make up.Đến gần 8h thì chuẩn bị đầu vào đó xong xuôi

Khi tụi nó đến sảnh nhà hàng JH để dự tiệc thì mọi người đã đến đông đủ.Tâm điểm vẫn là hấn trong bộ vest đen.Kim Ngân bận bộ váy bó sát được tô điểm bởi những trang sức lộng lẫy đắt tiền trên người

Nó và Tú Linh cố ý cầm ly rượu đến chúc mừng

- Chúc hai người trăm năm hạnh phúc_nó

Nghe thấy giọng nói quen thuộc mà bấy lâu nay ao ước, hấn quay đầu lại thoáng thể hiện nỗi buồn trong mắt cho đến khi Kim Ngân cố tình khoắc chặt tay hấn hơn

- Cảm ơn cậu đã tham gia buổi lễ hôm nay_Kim Ngân

- Chúng ta về thôi_nó đặt ly rượu trên bàn rồi lái xe ra về

Hấn không phản ứng, mặc cho Kim Ngân muốn làm gì thì làm, mắt chỉ biết nhìn vào bóng xe của nó khuất dạng

[Cậu còn có tâm trạng mà chúc tôi hạnh phúc sao_hấn]

Ngày sáng ngày mai, nó không do dự mà bay gấp về Caloifornia.Nếu cứ ở đó thì nó sẽ phát điên đến nổ tung mắt

- Tao biết mày không nên đến buổi tiệc đó mà_Tú Linh

- Giờ tao thấy hơi hận lắm rồi_nó

Tú Linh thở dài.Chẳng biết kiếp trước nó làm gì mà bây giờ phải chịu nhiều đả kích như thế này

Sau khi xuống máy bay, nó lập tức đi học lại.Khi đến trường, một cảnh tượng khiến nó không khỏi bất ngờ

“Erik và Candy đang nắm tay nhau đi trong hành lang trường”

Nó chạy nhanh đến trước mặt hai người, nhì một lượt từ đầu đến chân

- Hi Erik, Candy_nó

- Chào Thiên Hân_Candy

- Cậu biết tiếng Việt à_nó trầm trồ

- Chỉ biết vài từ giao tiếp đơn giản thôi_Erik bẹo hai má phúng phính của Candy

Nó lại quay sang kha trao người anh trai kết nghĩa

- Hai người quen nhau rồi à_nó cười tươi roi rói

- Ủ, anh nghe lời em đó.Trân trọng những người xung quanh mình_Erik

- Biết vậy là tốt, thôi em vào lớp trước nhé_nó vẫy tay tạm biệt hai người rồi lấy điện thoại trong cặp ra chơi

Ánh đèn đường bật rồi tắt cũng giống như nó, lúc vui rồi lại buồn thất thường.Những ngày tháng ở California trôi nhanh hơn nó tưởng.Mới đây mà nó đã nhận bằng tốt nghiệp của trường quốc tế San Francisco

- Congratulate you (chúc mừng em)_nó nhận bằng tốt nghiệp từ tay thầy Smith

- Thank you (em cảm ơn)_nó

Cuối buổi nhận bằng tốt nghiệp, lớp nó có tổ chức một buổi tiệc chia tay nho nhỏ

- Nhận bằng tốt nghiệp rồi em định làm gì_Erik

- Em sẽ phát triển chi nhánh tập đoàn B&T ở California

- Xem ra em cũng có tư tưởng từ trước rồi đấy nhỉ, em gái_Erik xoa đầu nó

Thế là từ đây, con đường học hành của nó đã chấm dứt, chỉ chuyên tâm cho việc phát triển công ty sau này thôi

Nó trở về nhà, lướt qua lướt lại với cái bằng tốt nghiệp

- Ái chà chà...mày kinh nhỉ_Tú Linh cầm cái bằng tốt nghiệp lên soi

- Còn phải nói, tao mà lì.Mày không cần khen_nó

- Thôi xuống ăn cơm_Tú Linh kéo tay nó xuống lầu

Cánh cửa phòng nó khép lại nhường chỗ cho một cánh cửa mở ra tương lai rực rỡ của nó

- B&T....ta tới đây !

58. Chương 58

2 NĂM SAU

[Tin tức News: Sau hai năm, chi nhánh tập đoàn B&T ở California ngày càng trở nên lớn mạnh dưới bàn tay của giám đốc điều hành kiêm con gái út Bạch Thiên Hân. Mọi người đều cho rằng.....]

Nó tắt ngang TV giữa bản tin nóng hổi vào buổi sáng

- Đi thôi trễ giờ bay rồi_Tú Linh

- Tao ra liền_nó xách túi, khóa cửa cẩn thận rồi leo lên xe Tú Linh đã lái đợi sẵn bên ngoài

Hôm nay, nó về nước thăm ba mẹ đấy, về tận 2 tháng hân hoan vì công ty đã ổn định, nó có thể thoải mái nghỉ ngơi

Khi đến sân bay, Erik đã đứng đó đợi sẵn

- Chúng ta lên thôi, đến giờ rồi_Erik

Ba người qua trạm soát vé rồi lên máy bay

- Anh Erik, Candy đâu rồi_nó

- Candy bận vì phải chủ trì một hội nghị thiết kế thời trang ở Pháp, khi xong việc em ấy sẽ về Việt Nam sau_Erik

Ra đến sân bay, Tú Linh tách riêng đi với Minh Nhật

[I believe I can love

You give me your loving care

I believe in what we are

I don't know where I would be

Without you staying with me

Sometimes, I'm lost in misery

Forever Friend – FF]

Nó lục điện thoại trong túi xách

- Con nghe_nó

- Sắp về đến nhà chưa con_mẹ nó

- Con đang trên đường về_nó

- Ủ về nhanh anh chị đợi nha con_mẹ nó cúp máy trước

Ở ngoài bãi đậu có một chiếc xe đã đợi sẵn nó và Erik

- Về thôi anh_nó

- Đưa đồ cho anh_nó đẩy mấy cái vali ra cốp xe

Kíttttttt_chiếc xe quen thuộc đỗ trước nhà nó. Ba mẹ hân hoan đã gặp mặt Erik vài lần nên không còn lạ lẫm gì nữa

- Chào hai bác_Erik

- Ủ hai đứa vào nhà đi con_ba nó

Này, biết tin gì chưa? Thu Hương sinh con rồi đấy...là một tiểu công chúa cực kì dễ thương nha. Anh chị nó đặt tên rồi đấy, công chúa của cả nhà tên “Bạch Thiệu Nhã Phương”. Phương đã được tròn 3 tuổi rồi đấy (tên ở nhà là Bi)

- Bi, còn nhớ cô không hả_nó nựng Phương

- Hân...Hân....Hân_Phương bập bẹ

Anh nó từ trong phòng đi ra, cầm một con búp bê nhỏ nhỏ

- Con phải gọi là cô Hân chứ_anh nó

- Hân...Hân_Bi vẫn ngoan cố

- Cô nhóc này, mới còn nhỏ mà đã cứng đầu như vậy thì lớn lên làm sao đây_nó vuốt tóc hạt dẻ của cô cháu gái dễ thương

- Giống con hồi nhỏ đấy Hân_mẹ nó

- Đâu có, con nhớ hồi nhỏ con dễ thương hơn thế này nhiều mà, phải không Bi_nó

Erik rời khỏi ghế, lại gần bế Bi

- Bi đi ăn kem không con, chú dẫn đi này_Bi thật sự rất là dễ tính á, dù chưa gặp Erik được bao nhiêu lần nhưng chỉ cần Erik đưa tay ra bế là chịu ngay

- Kem...kem..._Bi

- Em mượn cháu Bi đi chơi một lát nha anh chị_nó quay sang nhìn Thu Hương

- Ủ, đi cẩn thận đấy_Thu Hương

Nó bế Bi vào ngồi ngay ngắn trên xe, chiếc xe hơi của Erik lao vun vút trong gió mát

- Cô bế con xuống nha_nó bế Bi xuống xe

Nó để Bi đi giữa, một tay của Bi nắm tay nó, tay còn lại nắm tay Erik nhìn như một gia đình hạnh phúc

- Bi con ăn kem gì_nó đưa cái menu ra trước mặt Bi

Còn nhỏ nhỏ vậy thôi chứ trong mấy vụ ăn uống này Bi là number one đấy nhá.

- Hai Kiwi, một dâu nha em_nó nói với phục vụ

- Dạ anh chị đợi một chút ạ_cô phục vụ cầm menu ra khỏi bàn

Khi xem được bưng ra còn kèm theo một cái bánh kem nhỏ

- Tặng cả nhà ạ_cô phục vụ

- Cảm ơn_nó đẩy phần bánh kem ra giữa cho Bi

Bi làm vương vãi bánh kem trên miệng còn nhiều hơn là ăn nó phải lấy giấy lau miệng cho cháu mấy lần

- Ăn kem đi con_nó

- Hân....Bi múc một muỗng kem Kiwi nhỏ đút vào miệng nó

Nó vốn không thích Kiwi nên nhăn nhó mặt mày

- Chẳng ngon tẹo nào_nó

- Ngon ngon_Bi vỗ tay khiến nó và Erik ngồi bên cạnh phải bật cười

Trùng hợp thay, hân và Kim Ngân cũng đến ăn ở đây

- Đó...đó không phải Thiên Hân sao_hân

- Ủ, hình như đúng là Hân đó_Kim Ngân

- Đứa bé kia là ai vậy_hân nhìn Bi

- Chắc là con của Thiên Hân với người bên cạnh đó_Kim Ngân thấy hạnh phúc quá, không biết may mắn sao mà gặp nó trong tình cảnh này

Thấy trong mắt nó có điều khác lạ, Erik nhìn xung quanh thì thấy hân đang ăn kem với Kim Ngân

- Thiên Hân mình về thôi_Erik công Bi trên vai, mở lời trước gỡ rối cho nó

- Kem...kem..._Bi hình như đang còn hăm ăn, vẫn chưa muốn về

Không thể ở lại lâu, Erik và nó công Bi lại quây mua kem mang về nhà

- Gia đình hạnh phúc quá_Kim Ngân cố tình nói khích hân nhìn bóng Erik công Bi khuất dần

[Nó...đã có con rồi sao..._hân]

Nó và Erik chở Bi về nhà, trên đường đi Bi không ngừng hát những câu khó hiểu làm nó bật cười, quên đi chuyện ở tiệm kem

- Bà nội bế Bi vào nhà nha_mẹ nó bế cháu vào nhà, gỡ hộp kem trong tay Bi mà không thể, con bé cầm chắc quá

- Bi sướng ta, được cô chú dẫn đi chơi con mua kem cho nữa_anh nó

- Thôi con xin phép về trước ạ_Erik

- Ở lại ăn cơm về hãy về con_ba nó

- Dạ thôi, con có chút việc bận ạ_Erik

- Ủi vậy con về cẩn thận nha_mẹ nó

Erik xin về sớm vì Candy có nhắn tin là đã về đến nơi rồi...vì cô chưa quen đường xá nên Erik đích thân đến đón

- Em về sớm thế, anh cứ tưởng sáng mai em mới về cơ_Erik đẩy đồ giúp Candy

- Xong việc là em bay sang đây liền đó_Candy

- Khả năng nói tiếng Việt của em ngày càng đáng ngưỡng mộ nha_Erik lái xe chạy đến biệt thự riêng của nhà mình

Lần này sang Pháp, Candy không quên mua dù đồ mà nó đã dặn

- Cái này là đồ Hân gửi em mua này_Candy lấy một hộp màu trắng được đặt trong túi giấy cẩn thận

- Trong đó là cái gì vậy_Erik

- Là búp bê đó, hình như cô ấy mua cho cháu gái_Candy

Erik chỉ biết lắc đầu ngám ngẫm vì cô em gái này...suốt ngày chỉ biết lo lắng cho cô cháu gái thôi

Vì đã làm lễ đính hôn nên Kim Ngân xem ba mẹ hân là ba mẹ chồng của mình mà hết sức chăm sóc

- Mời ba mẹ xuống ăn cơm_Kim Ngân

Ba mẹ hân từ trong phòng làm việc bước ra.Trong bữa cơm, mẹ hân nhắc kéo

- Khi nào thì hai đứa mới kết hôn để mẹ có cháu ẵm đây_mẹ hân

Kim Ngân giật mình, ngượng đỏ mặt quay sang nhìn hân

- Con chưa sẵn sàng_hân

Kim Ngân méo miệng hụt hẫng.Từ lúc đính hôn tới giờ đã qua một thời gian khá dài còn gì...hân cứ lạnh nhạt mãi thì đến khi nào Ngân mới có thể thực hiện được kế hoạch của mình đây?

- Đã hai năm rồi đó con trai à_mẹ hân

- Vâng, con sẽ xem xét_hân buông đũa, rời khỏi bàn ăn

[Lúc trước không phải cậu ấy đã đồng ý rồi sao...không lẽ là vì Thiên Hân về nước_Kim Ngân]

Từ lúc Thu Hương sinh con, mẹ hân rút khỏi công ty để chăm cháu nhường chỗ cho nó

Anh nó lên chức chị tịch còn nó làm chủ tịch.Ba nó thỉnh thoảng mới lên công ty để giải quyết một số chuyện quan trọng thôi

Ai cũng thấy ganh tị và ngưỡng mộ hai anh em nhà nó vì còn trẻ mà đã đạt được nhiều thành công

- Bi ơi, có quà cho con này_hôm nay Candy và Erik có việc đi ngang qua nhà nó nên tranh thủ đưa đồ cho nó

- Ôi sao Bi sướng thế? Cô về mua cho biết bao nhiêu là quà_Thu Hương

Bi còn quá nhỏ để đủ khả năng mở quà, phải nhờ ông nội mở dùm.Bên trong là một con búp bê to bằng nửa người Bi...ngoài ra còn có hóa đơn mua hàng với vài dòng chữ trên hóa đơn “Coi như là mua tặng cháu gái cậu! Candy”

- Đẹp...đẹp..._Bi ôm chặt con búp bê vào lòng

Bí quý con búp bê ấy lắm nhé.Đi đâu cũng cho búp bê đi theo.Đến cả ăn cơm mà cũng để búp bê trong lòng nữa.Nhờ vậy mà Bi ăn được nhiều cơm hơn vì mẹ Bi cứ dọa

- Nếu con không ăn mẹ gọi cô Hân lấy lại búp bê đấy nhá_Thu Hương

Mỗi bữa ăn, con búp bê hàng Pháp đó luôn là vũ khí để Bi không bỏ bữa

59. Chương 59

*Tại cuộc họp cổ đông

-Hiện tại có một hợp đồng đầu tư The Gold mang lại rất nhiều lợi nhuận cho chúng ta, nhưng tập đoàn H&N cũng có ý định lấn le món mồi béo bở này_trưởng phòng kinh doanh

- Chúng ta nhất định phải giành được nó bằng mọi giá.Chỉ cần kí được cái hợp đồng này, công ty chúng ta sẽ mở một trang sách hoàn toàn mới_nó

- Ngày mai, phó cùng tịch cùng trưởng phòng kinh doanh chúng ta sẽ qua nói chuyện với chủ tịch H&N_anh nó

Anh nó cùng nó vừa bước ra khỏi phòng thì lập tức tiếng xì xào từ dưới phía các cổ đông phát ra

- Chủ tịch mà rat ay thì đảm bảo ăn chắc đó_cđ 2

- Anh em họ xuất chiêu trong cùng một lúc thì còn gì để nói nữa chứ_cđ 1

Đúng như hẹn, ngày hôm sau ba người họ cùng đến trước phòng nhân sự của tập đoàn H&N

- Tôi muốn gặp chủ tịch_anh nó

- Xin hỏi anh có hẹn trước không ạ_nhân viên tiếp tân

- Không nhưng cô cứ nói là có Bạch Thiên Hiếu đến tìm_anh nó

- Anh đợi một chút ạ_nhân viên tiếp tân

Cô nhân viên tiếp tân gọi lên điện thoại của thứ ký chủ tịch

- Thông báo với chủ tịch cho anh Bạch Thiên Hiếu đến tìm_tiếp tân

- Tôi biết rồi_thư ký tắt máy

Cốc...cốc_nam thư ký riêng gõ cửa phòng làm việc của hân

- Chuyện gì vậy_hân nói vọng ra, anh thư ký khép nép bên phía ngoài cửa

- Quầy tiếp tân báo có người tự xưng là Bạch Thiên Hiếu đến gặp anh

[Chắc là đến vì cái vụ hợp đồng The Gold đây mà]

- Cho vào_hắn

Tên thư ký gọi lại cho quầy tiếp tân

- Mời đi theo lối này_cô nhân viên tiếp tân cho tụi nó vào

Nhân viên dẫn tụi nó đi một đoạn không xa thì đến nơi

- Chủ tịch đang đợi mọi người trong này_nhân viên tiếp tân

Ban người “tai to mặt lớn” đến phòng họp của công ty hắn vì hiện giờ nó đang bỏ trống.Ở bên trong hắn đang nhấp một ngụm café

- Đến rồi à, mời ngồi_hắn đứng dậy

Hắn bất ngờ, kia không phải là nó hay sao.Nó đến đây làm gì chứ...còn tên đàn ông lạ mặt kia, anh ta đâu rồi??

- Xin giới thiệu với anh: đây là chủ tịch của công ty chúng tôi_thư kí đi theo chỉ vào anh nó.Kia là phó chủ tịch kiêm giám đốc điều hành của B&T, còn người đứng cạnh tôi là trưởng phòng kinh doanh_thư kí

[Mới đó, mà đã được lên làm phó chủ tịch rồi sao, nó cũng....không phải dạng vừa_hắn]

Nó vừa mới ngồi xuống, hắn đã vào vấn đề chính

- Tôi nhất quyết không nhường The Gold cho tập đoàn B&T_hắn

- Chúng tôi không đến đây để xin chủ tịch nhường hợp đồng_nó

[Cậu nói sao...cậu gọi tôi là “chủ tịch” à, sao mà nghe xa lạ thế_trong lòng hắn đang gào thét]

- B&T muốn thương lượng cùng H&N để hai bên cùng có lợi_từ khi hắn lên làm chủ tịch, hắn đã cắt đứt những gì liên quan đến nó, kể cả việc hợp tác với B&T

- Thương lượng gì_hắn

- Để hai bên cùng có lợi_anh nó

- Tôi nghĩ hai công...._trưởng phòng chưa kịp nói xong thì đã bị hắn cắt lời

- Tôi sẽ thương lượng nếu người thương lượng với tôi là phó chủ tịch_hắn nhìn nó

- Chủ tịch à..._thư kí riêng của hắn

- Tôi đồng ý_nó

- Được, nếu cô đã đồng ý thì ngày mai đến đây để chúng ta tiếp tục thương lượng_hắn

Hắn bước ra khỏi phòng họp trước, trong bữa ăn tối tại nhà, anh nó tỏ vẻ không chấp thuận

- Nếu em không thích thì chúng ta bỏ hợp đồng đó, em không cần gượng ép mình như vậy_anh nó

- Hợp đồng đó đầu tư 50 tỉ Euro đó anh à_nó

- Nhưng cũng đâu quý giá tới mức này_anh nó

- Anh cứ kệ em.Con dẫu của H&N phải đặt lên được cái hợp đồng đó_nó

Haizz, con nhỏ này, đúng là cứng đầu hết mức mà.Anh nó chỉ sợ nó bị tổn thương khi cứ phải chạm mặt Nam Bảo

Trong suốt cuộc họp, hắn cứ để nó một mình luyên thuyên tự kỉ

- Này, chủ tịch, cậu tính để tôi đọc thoai đây à_nó

-

- Chủ tịch, chủ tịch à_nó

-

Nó cũng chỉ biết ngồi xuống mà thở dài, tựa lưng ra ghế

- Chủ tịch à....._nó

- Đừng gọi tớ là chủ tịch, tớ không thích_hắn

- Ô buồn cười nhể, cậu làm chủ tịch thì gọi là chủ tịch.Không lẽ gọi là ăn mày à_nó

- Gọi Nam Bảo được rồi_hắn

Nó chép miệng, nói lại từ đầu

- Vậy thì Nam Bảo, cậu có hợp tác The Gold cùng cho B&T không_nó

- Mấy năm qua cậu sống tốt không_hắn

- Tôi có cách để cho hai bên công ty đều có lợi

- Cậu có gia đình rồi à_hắn

- Chỉ cậu cậu chịu hợp tác, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức_nó

- Chồng cậu tên gì vậy_hắn

- Hoàng Nam Bảo_nó hét lớn.Tôi chịu hết nổi với cậu rồi nhể, tôi qua đây là để hợp tác làm ăn chứ không phải để trả lời những câu hỏi vớ vẩn của cậu.The Gold tôi nhường lại cho H&N đấy!.Chào chủ tịch tôi về_nó bức xúc, đi rầm rầm ra khỏi trụ ở H&N mà không thèm quay đầu nhìn lại

[Cái tính ương bướng của cậu...vẫn không thay đổi chút nào_hắn]

Để giảng hòa, nó đến trung tâm thương mại Minmax để mua quà chuộc lỗi với nó

- O...đó không phải người hôm bữa đi ăn kem chung với Thiên Hân hay sao_hắn

Hắn vô tình thấy Erik và Candy đến trung tâm thương mại mua đồ.Hắn cố ý lại gần đó giả vờ lựa đồ để nghe lén cuộc trò chuyện

- Thiên Hân đâu rồi_Candy

- Chắc là ở nhà chăm sóc “con gái” rồi_Erik

- Em tưởng anh sẽ chăm sóc “con gái” với cô ấy chứ_Candy tỏ vẻ nũng nịu khi Erik tỏ rõ thái độ cưng chiều Bì hết mực

- Đó đâu phải nghĩa vụ của anh.Sau này con chúng ta ra đời anh sẽ cưng nó còn hơn cả “con gái” của Thiên Hân nữa_Erik bẹo má Candy

Nghe xong câu chuyện, hắn dùng dùng nổi giận đánh vào quai hàm Erik một cú giáng trời khiến Erik ngã ngửa người về phía sau

- Cậu làm cái gì vậy_Erik chống tay đứng dậy, quệt máu trên môi

- Anh có làm sao không_Candy hốt hoảng khi tự dưng có người dùng dùng đánh Erik

Thấy cảnh Erik và Candy hạnh phúc, sao hắn thấy thương xót cho nó quá

- Anh phản bội vợ mà đi theo cô ta sao_hắn chỉ vào mặt Candy

- Vợ...vợ nào chứ_Erik đơ người

- Thì Thiên Hân chứ còn ai nữa, còn cả có đứa con gái bé bỏng của anh nữa_hắn

- Cậu hiểu nhầm gì rồi_Erik

- Hiểu nhầm...chính anh mới là người hiểu nhầm đó_hắn

Trùng hợp hôm nay anh chị của nó dẫn bé Bi đến mua đồ, thấy mọi người bu đông và hình như hai người đang gây lộn trong đó nhìn rất quen

- Hai người làm gì vậy__anh nó thả Bi cho Thu Hương bế, chạy nhanh đến can ngăn nếu không sẽ có người nhập viện đấy

- Chồng của Thiên Hân đã phản bội cậu ấy mà đi theo cô gái khác__hắn trừng mắt nhìn Erik và Candy

- Ch....chồng...? Thiên Hân nó còn độc thân cơ mà__anh nó ngây người

- Vậy chứ...đứa bé hôm đi ăn kem là ai? và cả người “con gái” mà hai người nói hồi nãy nữa

Thu Hương bế Bi lại gần, đám đông vây quanh cũng đã tản đi bớt

- Là nó nè__Thu Hương thả Bi xuống, đưa ra trước mặt hắn

Bi mừng rỡ, chạy đến ôm chân Erik

- Cú Eri....Cú Eri (Chú Erik...chú Erik)__Erik hạ thấp người, bế Bi lên

- Giờ cậu đã hiểu rồi chứ__Thu Hương

- Vì Thiên Hân quý Bi như con của mình nên chúng tôi hay trêu nó là mẹ của Bi đấy__Candy

Hắn bây giờ mới hiểu hết sự tình, gãi gãi đầu.Áy náy xin lỗi Erik

- Tôi xin lỗi, tại tôi nóng nảy quá__hắn

- Mà sao cậu lại nghĩ tôi và Thiên Hân là vợ chồng vậy__Erik

- Tại hôm bữa thấy ba người tôi cứ tưởng....__hắn

- Biết vậy là được rồi, anh chị về trước nha__anh nó để Bi lên vai mình, tiếp tục công việc mua sắm đang bỏ dở

[Thiên Hân nó mà biết được chuyện này chắc nó sẽ sốc lắm đây__anh nó]

Vào ngày hôm sao đi làm, tại bàn làm việc của nó có một tập giấy tờ cùng một hộp nữ trang. Tờ giấy đó còn là gì ngoài hợp đồng đầu tư the Gold nữa chứ...trong cái hộp nữ trang kia đựng một sợi dây chuyền Sapphire kèm dòng chữ “Quà tạ lỗi cho cậu! Chủ tịch”

- Yeah...The Gold đã nằm trong tay B&T__nó

Từ lúc Kim Ngân đính hôn với hắn, đi đâu ba mẹ cô cũng khoe khoang có con gái là vợ của chủ tịch tập đoàn nổi tiếng B&T

Những người xa lánh gia đình Kim Ngân lúc trước khi còn khó khăn dần trở nên thân thiện.Xin lỗi rồi rít vì lúc trước không giúp đỡ được nhiều

- Kim Ngân, con gái của chúng ta quả thật có tài__ba/mẹ Kim Ngân

60. Chương 60

[Cậu...nữ phũ phàng với tôi như vậy sao]

Vì muốn gạt hình bóng nó ra khỏi tâm trí, hắn chạy xe đến trung tâm thương mại một mình, vào đứng quán kem đã gặp nó hôm bữa

May thay, hai chị em Jackson và Jyn cũng đến quán kem đó

- Em gọi trước đi, chị đi vệ sinh tí__Jyn

Jackson không trả lời, lật qua xem thử cái menu

Hắn ngồi bàn đối diện nhận ra người trong cái bức ảnh định mệnh kia chính là Jackson

- Mang những bức ảnh của Thiên Hân đến trung tâm thương mại H&N cho tôi_hắn luôn cất những cẩn thận những tấm ảnh từ khi đó đến giờ

- Dạ em biết rồi_trợ lí

Hắn tự nhiên lại ngồi chung bàn với Jackson

- Xin lỗi, tôi có thể nói chuyện với anh một chút được không_hắn

- Có chuyện gì vậy_Jackson

Từ đằng xa, tên trợ lí riêng của hắn đến cùng với chiếc tập tài liệu màu hồng quen thuộc.Đồng thời, Jyn cũng bước ra từ nhà vệ sinh

- Dạ thứ anh cần đây ạ_hắn đưa tay ra cầm tập tài liệu

- Cảm ơn, giờ cậu về đi_hắn

- Em xin phép_trợ lí

Jyn thấy một người lạ ngồi cùng với Jackson, vẻ mặt hai người hình như không được thân thiện lắm...không nhiều chuyện, Jyn ngồi nghe hai người họ nói

- Anh xem đi_hắn đưa tập tài liệu ra trước mặt Jackson

Jackson tuy không hiểu gì nhưng vẫn mở tập phong bì ra, bên trong là loạt ảnh khi nó được Jackson cứu về và cứu mang tại chính căn nhà của mình

- Cái này..._Jackson nhìn chị Jyn

Jyn cầm những bức ảnh trên coi thử, không hện mà hai chị em ôm bụng cười lăn cười bò

- Có chuyện gì buồn cười sao_hắn

- Phải, rất buồn cười_Jackson

Hắn phát khùng, tính đứng dậy bỏ về thì Jyn nói

- Cậu ngồi xuống đã_Jyn

Hắn hít một hơi dài, cố kiềm chế những bức xúc trong lòng

- Ai đưa cho cậu những bức ảnh này_Jyn

- Tôi cũng không biết_hắn

Jyn cười mỉm, lục túi xách lấy điện thoại của mình ra, mở lên một cái video cho hắn coi.Nội dung đoạn video là những cảnh chăm sóc rất bình thường của Jackson cho nó

- Sao chị có đoạn video này_hắn

- Trong phòng của Jackson tôi có gắn một cái camera mini_Jyn

- Chị ấy luôn dùng thứ này để tống tiền tôi đó_Jackson tỏ vẻ không phục nhìn chị gái

Hắn xem xong như đã hiểu được phần nào nhưng vẫn còn thắc mắc

- Vậy những bức ảnh này là bịa đặt_hắn

- Không phải là bịa đặt_Jackson

- Chẳng qua những bức hình này được chụp ở một góc độ khác khiến người xem nếu không coi đoạn phim này thì chắc chắn sẽ hiểu lầm_Jyn

Chẳng lẽ...suốt mấy năm qua hắn nghi oan nó sao.Chợt nhớ ra điều gì,hắn lấy điện thoại của mình ra mở cho hai chị em Jyn nghe đoạn ghi âm mà Kim Ngân đã cho mình nghe lúc trước

Nghe xong, hai chị em Jyn nhìn nhau

- Cái này..._Jackson

- Tôi có thể cam đoan với cậu một điều rằng Hân chắc chắn bị bắt cóc bởi người khác chứ không phải tự em ấy giằng dặng lên_Jyn

- Sao chị chắc chắn như vậy_hắn

- Khi Jackson đưa em ấy về nhà, chính tôi là người thay đồ cho em ấy. Trên người Hân có nhiều vết bầm tím, có chỗ còn chảy máu nữa_Jyn

Hắn có vẻ không tin, cứ nhìn chăm chăm vào Jyn

- Nếu cậu không tin thì tôi có thể kiểm chứng cho cậu_Jackson

- Bằng cách nào_hắn

- Cậu đi theo chúng tôi_Jackson

- Có phải..._Jyn đã đoán được phần nào nơi Jackson định đến

- Đúng rồi đấy, đi mau thôi Jackson

Còn đến đâu nữa ngoài nhà Roy chứ, Roy là một hacker chuyên nghiệp mà, chỉ cần một loáng là biết có phải thật hay không ngay

- Ui...Kar...á nhầm Jackson à_Roy từ trong nhà bước ra mở cổng

- Ủ, tụi này nhờ cậu chút việc này_Jackson

- Vào nhà đi_Roy

Roy vào tủ lạnh lấy ra ba ly nước cam

- Chuyện gì_Roy

- Cậu nghe thử cái này đi_Jackson

Jyn mở cho Roy nghe đoạn ghi âm vừa nãy, vừa nghe xong, Roy đã biết đây không phải là bản ghi âm bình thường

- Cái này có chỉnh sửa nhiều đấy_Roy

- Cậu có cách nào để phân tích bản gốc của đoạn này khi chưa chỉnh sửa không_Jackson

- Dễ ợt

Roy lấy cái laptop quen thuộc, bấm bấm một hồi thì tìm ra được bản gốc. Bản gốc trước khi bị chỉnh sửa chỉ là cuộc gọi bình thường của nó cho mẹ

- Giờ cậu tin chưa_Jackson

Mọi nghi vấn từ nó đã biến mất. Hắn cảm thấy như đã gạt ra một cục đá nặng mấy tấn trong lòng của mình

- Cảm ơn mọi người, giờ tôi có việc phải đi trước_hắn nhanh chóng rời khỏi nhà Roy đi tìm nó xin lỗi

Hắn thấy hối hận quá, hiểu lầm nó 3 năm nay mà không biết. Là do hắn quá mù quáng....!

Vậy là từ trước đến giờ nó không hề làm gì sai, từ trước đến giờ nó chưa bao giờ phản bội hắn...chỉ vì con người Kim Ngân ma mãnh kia

- Kim Ngân...cô cứ đợi đấy. Tôi sẽ cho cô sống không bằng chết_hắn rít giọng

Hắn lấy điện thoại ra gọi cho nó

- Alô, ai đó_giọng nó còn ngái ngủ

- Ra ngoài gặp tôi một chút được không_hắn

- Mà ai đầu giấy bên kia đó_nó

- Nam Bảo đây_hắn

- Nam Bảo nào, tôi có quen ai tên Nam Bảo đâu_nó vẫn không thèm nhìn vào cái tên người gọi đến trong điện thoại

- Chủ tịch B&T HOÀNG NAM BẢO đây!_hắn phát khùng, hét vào điện thoại

-Gặp có chuyện gì_nó tỉnh táo

- Ra quán Café gần công ty cậu nha.Nhanh đi đừng để bọn thiếu gia đợi_hắn cúp máy

[Cái tên điên này...đừng bảo ra gặp mặt vì cái chuyện hợp đồng đầu tư đó nha_nó]

Lúc hắn ra khỏi nhà là lúc Kim Ngân nhận được điện thoại từ bọn tay sai

- Tên Hoàng Nam Bảo đang hẹn con Hân ra gặp mặt_tay sai

- Gặp cô ta làm gì_Kim Ngân

- Hình như cậu ta đã không còn hiểu lầm Hân nữa rồi_tay sai

Kim Ngân nghiêng răng, mắt trợn đỏ

- Cho người tìm cách giết Nam Bảo cho tao_Kim Ngân

- Gi...giết...Nam Bảo hả? Cô có nhầm lẫn gì không vậy_tay sai

- Tôi là vợ chưa cưới của hắn, chỉ cần hắn chết thì ba mẹ hắn sẽ tin tưởng mà để tôi thừa kế toàn bộ tài sản mà không cần phải cưới Nam Bảo_Kim Ngân

- Vâng, khi cô thành công thì đừng quên đàn em này đây_tay sai

- Tôi biết rồi_Kim Ngân cúp máy

[Hôm nay sẽ là ngày giỗ của mày, Hoàng Nam Bảo ạ_Kim Ngân]

Đã gọi từ 30 phút trước mà chưa thấy nó tới, hắn sốt ruột không thèm vào trong quán mà đứng ra cả giữa đường nhựa thấp thỏm đợi nó

Vừa thấy bóng của nó, hắn đã chạy đến đặt hai tay mình lên hai vai nó

- Nếu cậu gọi tôi ra đây vì chuyện hợp đồng thì...._nó chưa kịp nói hết câu thì hắn đã siết chặt người nó vào lòng hắn, gọi tắt là “ôm” ý

- Tớ xin lỗi...tớ xin lỗi vì mấy năm qua đã hiểu lầm cậu làm cậu bị tổn thương_hắn

- Là sao chứ_nó

- Tớ đã biết hết rồi, chuyện của cậu và Jackson, còn cả Erik nữa_hắn

Nó như bưng tỉnh, nước mắt chảy dài trên hai gò má búng ra sữa

- Tớ ghét cậu, tớ ghét cậu lắm Hoàng Nam Bảo, tớ hận cậu_nó đập tay mình vào bộ ngực rắn chắc của hắn_lời nói của nó lẫn lộn trong cơn nấc

Chiếc xe của tay sai Kim Ngân đậu một bên hạ lệnh

- Cả hai đứa nó đang đứng chung một chỗ_tay sai

- Vậy thì cho hai đứa chúng nó chết luôn một thể, trừ hậu quả sau này_Kim Ngân

- Em biết rồi_tay sai

[Đây chính là thời điểm_tên tay sai đập mạnh ga, lao thẳng đến phía hắn và nó]

Thính giác của nó rất nhạy, chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng đủ làm nó phân tâm

Trước mặt nó khoảng mấy trăm mét, có một chiếc xe đang lao nhanh tới với tốc độ không thể kiểm soát

Vì tình thế quá cấp bách, nó dùng toàn bộ sức lực của mình đẩy hấn vào trong lề đường. Tên sai tay không nghĩ nó làm như vậy, dùng chân đạp thắng nhưng đã quá trễ... Cả cơ thể của nó bị lật tung trên kính trước của xe... nó lặn như một quả bóng xẹp xuống dưới mặt đường... máu loang lổ cả một vệt dài

Hắn ngơ ngác quay đầu lại thì tên lái xe đã biến mất, người dân xung quanh tụ tập trước thi thể nó

Hắn chen lên, ôm lấy đầu nó, vỗ má nó

- Thiên Hân... Thiên Hân à... _dừng dọa tớ mà _hắn

-

- Tỉnh lại đi, chúng ta chưa nói chuyện xong mà

-

- Ai đó gọi cấp cứu đi _hắn hét lớn

Một anh thanh niên tốt bụng gần đó đã gọi cấp cứu. Một lát sau có người đỡ nó vào cáng chở lên xe

Trên đường đến bệnh viện, hắn nắm chặt bàn tay của nó

- Cầu chúa phù hộ!!!

61. Chương 61

Vào đến bệnh viện, nó vào phòng mổ ngay vì mất quá nhiều máu

- Gọi trưởng khoa xuống đây cho tôi _bác sĩ

Y tá nhanh chóng gọi trưởng khoa xuống phòng mổ. Cánh cửa hé mở một chút rồi nhanh chóng đóng chặt lại như lúc trước

Nghe tin, cả nhà nó, cùng cả nhà hấn bao gồm luôn cả Kim Ngân chạy nhanh đến bệnh viện

- Đứa con gái của tôi, nó đã làm gì nên tội chứ _mẹ nó ôm ngực khóc ròng, ba nó chỉ biết ngồi bên vờ vai an ủi

Đột nhiên anh nó tức giận đùng đùng, bước tới nắm cổ áo hấn

- Thiên Hân... mà có chuyện gì tôi sẽ không tha cho cậu _việc xảy ra hôm nay làm anh nó liên tưởng chuyện lúc nó còn 5 tuổi, nó cũng đã phải vào mổ... chết đi sống lại trong cái lần đó... vậy mà, hôm lại nó lại phải tiếp tục trải qua cái cảm giác đáng sợ ấy

Hấn như người vô hồn, nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng mổ. Kim Ngân ngồi bên cạnh hấn in lặng nãy giờ, bỗng thấy có chất gì đó nhầy nhụa rơi vào bàn tay mình

Kim Ngân ngược lên nhìn đầu hấn, phía trong mái tóc kia là máu đang chảy, chắc là do lúc nó đẩy hấn vào vỉa hè nên đã vô tình đập trúng cái gì đó

- Bảo Bảo à, đầu cậu chảy máu kìa _hấn hình như đã vô cả trước cái đau, sờ vào đầu thì nguyên một bàn tay nhuộm máu đỏ tươi

- Thì sao chứ, giá như người đang nằm thoi thóp trong căn phòng mổ đáng sợ kia là tôi chứ không phải cô ấy _hấn

Mẹ hấn và Kim Ngân cố gắng thuyết phục hấn lắm lắm hấn mới chịu đi băng bó lại vết thương trên đầu.

Sợ hấn sẽ lún sâu, sẽ bỏ qua những chuyện lúc trước mà quay lại với nó. Kim Ngân tìm cách kéo hấn ra khỏi bệnh viện

- Bảo Bảo à, chắc cậu đói rồi. Chúng ta đi ăn chút gì đi _Kim Ngân khoác tay hấn

Hấn ngược xuống, hất mạnh tay Kim Ngân ra khỏi tay mình

- Nếu cô thích thì tự đi mà ăn...với lại, đừng có gọi tôi là Bảo Bảo. Cô không đủ tư cách_hắn

- Cậu nói vậy là sao chứ_Kim Ngân ra vẻ sợ sệt, ngơ ngác chẳng hiểu hắn nói gì

Muốn khẳng định vị trí của mình trong mắt người nhà nó, Kim Ngân cố tình nhắc đến việc hôn sự của hắn và nó

- Tổ chẳng phải là vợ sắp cưới của cậu sao, cậu làm sao vậy_Kim Ngân vẫn ngoan cố đặt tay của mình trên cánh tay của hắn

Hắn trợn mắt, nhếch miệng

- Cô nên im miệng trước khi tôi nổi điên_hắn

- Cậu nên dẫn cô vợ tương lai của cậu đi ăn, chắc cô ấy đói lắm rồi đấy. Mất nhiều sức lực cho kế hoạch này mà sao không đói cho được_anh nó nói giọng khinh khỉnh, cố ý liếc Kim Ngân một phát rõ dài như muốn ăn tươi nuốt sống

Kim Ngân méo miệng, buông tay mình ra khỏi tay hắn, khép nép im lặng

- Sao lâu vậy, đã mấy tiếng trôi qua rồi con gì_mẹ nó nhìn đồng hồ

- Mẹ bình tĩnh đi, em nó không có chuyện gì đâu mà_Thu Hương

- Chắc cháu đói rồi đây, con mau dẫn Bi đi ăn đi_ba nó

Nhắc đến mẹ Bi mới để ý, từ lúc này đến giờ thấy Bi có biểu hiện gì đó kì kì

- Mẹ dẫn Bi đi ăn nhé_Thu Hương

Bi không trả lời, chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý

Sau khi ăn xong, Thu Hương quay lại chỉ có một mình

- Bi đâu rồi con_mẹ nó

- Con bé buồn ngủ nên con đưa nó về nhà rồi_Thu Hương

- Để Bi ở nhà một mình có sao không?_anh nó

- Khi con bé ngủ dậy mà khóc thì em dặn cô giúp việc đưa nó lên đây rồi_Thu Hương

Ting_ánh đèn đỏ trên cánh cửa bật sáng, cửa mở to, hai cô y tá cùng bác sĩ bước ra ngoài

- Con tôi sao rồi_mẹ nó

- Bệnh nhân bị mất quá nhiều máu nhưng đã qua cơn nguy hiểm. Cần theo dõi một thời gian bác sĩ

- Khi nào thì nó có thể tỉnh lại vậy thưa bác sĩ_anh nó

Bác sĩ tháo mũ và khẩu trang

- Cô ấy đang nằm trong tình trạng hôn mê sâu. Nếu trong 2 tuần tới, cô ấy không tỉnh dậy thì gia đình nên chuẩn bị tâm lý_bác sĩ

Mẹ nó quá sốc, ngất xỉu ngay tại ghế đợi

- Mẹ...mẹ à_anh nó

- Mẹ nó à_ba nó

Hết đến nó rồi lại mẹ nó nhập viện, cả nhà phải cuống cuống ra vào bệnh viện để chăm sóc hai mẹ con nó

- Không được để bà ấy bị sốc lần nữa nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng_bác sĩ đo huyết áp của nó

- Cảm ơn bác sĩ_ba nó

Chiều hôm đó, nhà nó được báo tin là mẹ nó đã tỉnh

- Con chúng ta sao rồi_mẹ nó cầm hai cổ tay của ba nó

- Nó vẫn đang bất tỉnh__ba nó

- Hức....hức...Thiên Hân....Thiên Hân à...hức....hức__mẹ nó vùi đầu trong lòng ba nó. Ba nó cũng đành ngậm ngùi xoa xoa lưng

Tối, Tiến Đạt đến thăm nó

- Con nghĩ gia đình nên chuyển Thiên Hân về bệnh viện nhà con__Tiến Đạt

- Chuyển về bệnh viện Mixture sao__anh nó

- Phải, bên đó chuyên về tình trạng hôn mê nên cơ sở thiết bị sẽ chuyên hơn__Tiến Đạt

- Nếu cậu đã nói vậy thì ngày mai chuyển Thiên Hân về Mixture__ba nó

Ngày hôm sau, nó được chuyển về phòng bệnh VIP tập đoàn Y Mixture.Hàng ngày đều có bác sĩ có kinh nghiệm đến khám và đo nhịp tim cho nó

Đám bạn học chung cấp III của nó cũng đến thăm.Biết nó không thể nói chuyện, tụi “10a2” ngày nào cũng chỉ biết tự kỉ với nhau

- Tụi tớ mang hoa lưu ly xanh biển cậu thích nhất đây Thiên Hân à__Hải My thay hoa trong bình cắm cho nó

- Cậu biết gì chưa, lớp trưởng của chúng ta ngày nào đã trở thành nhà văn nổi tiếng rồi đấy, nhé! Cậu có thấy vinh dự khi được làm bạn với người nổi tiếng không?__Tân đã trở nên mạnh mẽ và “đàn ông” hơn trước

Sau một hồi luyên thuyên, tụi bạn cũng tạm biệt nó ra về

Nó lúc này còn được quan tâm hơn cả người nổi tiếng, hết người này rồi đến người khác lần lượt vào thăm.Người đó là Jackson

- Karry đến thăm em đây__Jackson

- Cả Roy nữa chứ__Roy xách một giỏ hoa quả từ ngoài vào

- Phải dưỡng sức để con đi chơi với Karry nữa chứ, phải không?__Roy

- Bọn anh nhường không gian cho em dưỡng sức đấy, nhóc con__Jackson

Người cuối cùng vào thăm nó ngày hôm đó là Erik và Candy

- Em mau khỏe mà con đi mua đồ cho bé Bi nữa chứ, phải không__Erik

- Cậu mà không dậy thì Bi sẽ quên mặt “mẹ” của nó mất__Candy

Từng ánh đèn đường tô màu cả con đường quốc lộ rộng thênh thang.Nếu cuộc đời là một bức tranh muôn màu thì hẳn và nó là hai bức tranh trắng – đen duy nhất trong tất cả

Kim Ngân đi trung tâm mua sắm mua một đồng hồ hàng hiệu đắt tiền để về thăm ba mẹ

Ba mẹ Kim Ngân không còn phải sống trong căn hộ thuê chật hẹp mà là sống trong chung cư 3 sao đầu đủ tiện nghi

- Con về rồi đây__Kim Ngân

- Về rồi đấy à con gái của ba__ba Kim Ngân xách đồ để trên ghế ở phòng khách

- Con có mua quà cho mẹ đây, mẹ ơi__Kim Ngân nói lớn

Mẹ cô lững thững từ trên lầu đi xuống, không hề để tâm đến cô mà chỉ để món nữ trang hàng hiệu

- Đẹp quá, đúng là chỉ có người đẹp mới hợp với đồ hiệu__mẹ cô ướm thử cái vòng ngọc trai chính hãng vào cổ

- Cái bà này, con gái về mà bà chỉ chú ý đến quà cáp thôi sao__ba Kim Ngân

- Ủ! Chào con gái, khi nào con về__mẹ Kim Ngân

Ba Kim Ngân nguýt mẹ cô, kéo tay Ngân vào phòng nói chuyện

- Ba nghe nói Thiên Hân gặp tai nạn_ba Kim Ngân
 - Dạ, hiện giờ cô ta đang nằm trong bệnh viện của Mixture_Kim Ngân có vẻ không nhiệt tình khi nhắc đến nó
 - Không biết cô ấy có sao không ta_ba Kim Ngân
 - Sao ba quan tâm đến Thiên Hân vậy? Ba có chuyện gì giấu con à_ba Kim Ngân
 - À tại vì Thiên Hân là....._ba Kim Ngân
- ba Kim Ngân nuốt nửa lời miệng, cố ý chuyển chủ đề khác
- Mà chuyện của con với Nam Bảo sao rồi_Kim Ngân
 - Cũng bình thường ba ạ_Kim Ngân hơi giật mình khi bị hỏi câu này
- Xế trưa, Kim Ngân xin phép về nhà hẳn trước với lý do có chuyện đột xuất

62. Chương 62

[Tại tớ...nếu tớ không gọi cậu là gặp mặt thì chuyện này đã không xảy ra, cậu sẽ không phải chịu khổ như thế này]

*Ngày 1

- Này vợ yêu, cậu biết tin gì chưa: nhớ tớ mà cố phiếu nhà cậu lên giá vùn vụt đấy nhé.Mau tỉnh dậy mà cảm ơn chồng đi chứ

*Ngày 2

- Bé Bi bị sốt rồi đó, mau dậy mà chăm sóc đi.Suốt ngày nằm lì trên giường bệnh viện là sao?? Bộ nằm giường bệnh viện thích lắm hả

*Ngày 3

- Tối nay Candy và Erik về nước rồi, cậu không tính tiễn họ đi sao...nếu cậu không dậy, tớ đi trước đấy nhé! Tạm biệt

*Ngày 4

- Hôm nay, có một cô nhân viên tỏ tình với tớ ý, tớ đã từ chối rồi.Thấy tớ giỏi chưa nào! Cậu không ghen à, mau dậy mà ghen đi này_hắn

Cứ thế, ngày nào hắn cũng đến bệnh viện tử tử với nó.Suốt cuộc trò truyện, hắn tự nói rồi tự trả lời luôn

*Ngày 12

- Tớ không chơi nữa đâu, trò này không vui chút nào, cậu may dậy đi_hắn

*Ngày 13

- Hôm nay là ngày thứ mười ba rồi đó, cậu ngủ vậy không thấy chán hay sao, cậu mà còn ngủ nữa...tớ giận cậu thật đó.Thiên Hân à...trò này chán lắm_hắn vuốt mái tóc của nó, đôi mắt đã rưng rưng ngấn lệ

Đến ngày thứ 14, ngày mà mạng sống của nó được quyết định bởi chính bản thân nó thì hắn lại không thể có mặt.Nếu qua ngày hôm nay mà nó không tỉnh dậy thì coi như nhà họ Bạch mất một đứa con gái, tập đoàn B&T mất một phó chủ tịch xinh đẹp tài giỏi,...

- Chiều này có lịch gì không vậy_hắn
- Dạ có nhưng không quan trọng_thư ký riêng
- Vậy thì hủy hết cho tôi, chiều này tôi có việc quan trọng_hắn

- Em biết rồi_nam thư kí riêng của hấn kếp nhẹ cảnh cửa văn phòng.Hấn vò tóc ngả người tựa vào chiếc ghế làm việc

Anh chị của nó đi chăm sóc mẹ, để Bi ở lại cùng với hấn

Một phép màu đi ngang qua khung cửa sổ đã cảm động trước ý trí kiên cường của nó.Nhịp tim và mạch của nó dần trở nên ổn định, ngón tay út cử động.Đôi mắt nặng trĩu hé mở trong cơn hôn mê sâu vô vọng

- B...Bi...à_hấn thôi cưng nựng Bi, giật mình quay lại nhìn nó...Cảm xúc vỡ òa, Bi đòi hấn cho đi xuống, Bi chạy lại ôm tay nó

- Hấn...Hấn...._Bi

Hấn mừng rỡ, không nói gì mà chỉ cười toe toét

- Bi à, chú kia là ai vậy_nó

Một thau nước lạnh tạt vào người nó trong màn đêm lạnh giá.Hấn như bức tượng, đơ toàn tập

- Cậu không nhận ra thật sao_hấn

- Phải, mà anh là ai vậy? Tôi quen anh sao_nó

Một lát sau, nhà hấn quay lại.Ai cũng sống lại, vui cười khi thấy nó bình an vô sự

- Anh à...._hấn kéo anh nó ra một góc nói chuyện về bệnh tình của nó

- Thật sao? Anh đã kiểm tra rồi, ai em ấy cũng nhớ hết cơ mà.Sao như vậy được cơ chứ_anh nó

- Vậy để em đi gọi bác sĩ_hấn nhanh chóng đi gọi bác sĩ chuyên khoa đến khám cho nó

[Cậu...thật sự không nhớ gì sao]

- Tôi đã kiểm tra rất kĩ rồi, não bộ của cô ấy rất bình thường.Có thể là do di chứng sau phẫu thuật nên bị mất một phần kí ức_bác sĩ

- Vậy, em ấy sẽ như vậy mãi sao_anh nó

- Cũng phải tùy thuộc vào gia đình và người mà cô ấy bị mất kí ức_bác sĩ

- Khi nào em ấy có thể xuất viện_anh nó

- Có thể xuất viện trong ngày hôm nay nhưng cần đi kiểm tra sức khỏe hàng tháng để dõi thêm_bác sĩ

- Cảm ơn bác sĩ_anh nó

Anh nó và hấn rời khỏi phòng nhận kết quả, trở lại phòng bệnh của nó

- Em đừng nói chuyện này với mọi người đó_anh nó

- Em biết rồi_hấn thở dài

Tại phòng bệnh, Tú Linh cùng nhóm bạn đã có mặt, đang nói chuyện rôm rả với nó

- Em muốn về nhà chưa_anh nó

- Muốn lắm rồi ý, em ghét ở bệnh viện lắm_nó

- Vậy thì về thôi_anh nó

- Ngay bây giờ hả_nó

- Chứ em muốn khi nào_anh nó

- Nhanh thôi_không cần áo mũ, nó rời khỏi giường bệnh trong bộ trang phục bệnh viện mỏng lét khiến hấn phải chạy theo, cổ áo khoác của mình khoác vào cho nó

- Anh là ai vậy_nó

- Tớ là Hoàng Nam Bảo_hấn

- “Tớ” hả, chúng ta cùng tuổi à_nó

- Ủ_hắn

- Xin chào, tớ là Bạch Thiên Hân...hân hạnh được làm quen Hoàng Nam Bảo_nó đưa tay ra bắt tay hân

- Hân hạnh làm quen_hắn cũng đưa tay ra bắt lại

Nó chỉ bị mất phần kí ức của hân chứ căn nhà thì không.Nó có thể nhắm mắt đi vào nhà mà không bị xây xát hay va chạm với bất cứ thứ gì

- Cái này, chẳng phải là poster Khải – Thiên có hạn trên thế giới sao_Nó vừa mở cửa phòng đã thấy thứ mà nó thích nhất được treo chính giữa phòng.Nó chạy ào đến mà ôm hôn

- Thích quá đi à_nó cứ xuýt xoa mãi vì tấm poster hiếm

Hắn bế Bi từ dưới nhà lên lầu hai

- Cậu thích không_hắn

- Hoàng Nam Bảo hả, sao cậu lại ở đây_nó

- Tôi có quan hệ thân thiết với nhà cậu mà_hắn

- Thì ra là vậy, Hoàng Nam Bảo đưa Bi cho tôi đi_nó đưa tay ra bế Bi

Khoảng cách của hân và nó ngày càng xa...Như một thứ đặt biệt ngay trước mặt mà không thể chạm tới

- Cậu gọi tôi là Nam Bảo được rồi_hắn

- Vậy từ nay tôi gọi cậu là Hoàng Bảo nha_nó

- Hoàng Bảo?_hắn

- Ủ, thì cậu họ Hoàng tên Bảo...Mà Hoàng Bảo nghe cứ như Hoàng Tử ý nhỉ_nó

Chọn đi chọn là thì cuối cùng nó gọi hân là Nam Bảo

Việc công ra công, tư ra tư.Chuyện công ty vì nó mà đã trì hoãn nhiều lần.Sau khi thăm hỏi nó được một tí, anh chị và ba mẹ nó đã lên công ty vào sáng sớm, còn Bi thì đi học mẫu giáo

- Đói quá đi_nó ôm cái bụng trống rỗng xuống nhà bếp kiểm đồ ăn

Vừa vào bếp, hai phần điểm tâm nóng hổi được bày ra trước mắt.Hắn hai tay cầm hai ly nước để bên cạnh

- Cậu chưa về à Nam Bảo_nó

- Chưa, cậu ngồi xuống đây ăn đi_hắn

Trong phần điểm tâm có hành, mà nó là đứa chúa ghét hành nên hân biết ý, gấp toàn bộ hành bỏ riêng ra

- Cậu biết tôi ghét hành à_nó

- Ủ, biết chứ_hắn

- Bộ chúng ta thân nhau lắm à_nó

- Ủ, thân lắm_hắn

Dùng chung điểm tâm cùng nó xong, hân phải lên công ty gấp vì có việc đột xuất

Kính coong_nó bỏ cái điều khiển TV xuống bàn, chạy ra mở cổng

Người đầu tiên đến thăm khi nó trở về từ bệnh viện là Jackson

- Karry, lâu rồi không gặp anh_nó

- Em với Nam Bảo sao rồi_Jackson

- Hoàng Nam Bảo ý hả, em chỉ vừa mới quen cậu ta_nó

- Thôi, không có Bảo ở đây em không cần đóng kịch_Jackson

Nó ngơ ngác, không hiểu Jackson đang nói gì

- Anh nói vậy là sao chứ_nó

- Em chỉ giả bộ mất trí nhớ, từ lúc em tỉnh dậy ở bệnh viện là anh đã biết rồi.Em chỉ giỏi vũ đạo chứ diễn xuất thì vẫn còn thua anh xa_Jackson cười nham nhở

Nó cúi đầu, tỏ vẻ hối lỗi

- Anh đừng nói chuyện này với ai đấy nhé_Jackson

- Em làm vậy để làm gì_Jackson

- Em muốn thử lòng Nam Bảo, thử xem cậu ấy đối xử với em như thế nào khi gặp tình trạng này thôi mà_nó

- Cũng không nên đùa dai quá, nếu không mất cậu ta như chơi đấy_Jackson

- Em biết rồi_nó

Mới nói được mấy câu Jackson đã đứng dậy

- Đến thăm em vậy thôi chứ giờ anh đi đây_Jackson

- Karry đi cẩn thận_nó tiễn Jackson ra tận cửa

Trời đã tối mịt mà nhà nó vẫn chưa về, bỏ lại nó bơ vơ một mình

- Chuyện này đến vậy thôi, còn mọi chuyện các cậu tư lo liệu_hắn gấp bản hợp đồng, rời khỏi phòng họp

- Sếp đi đâu vậy_nhân viên

- Tôi tan ca chứ còn gì nữa, mọi người vất vả rồi_hắn

Nhân viên ai cũng xì xào

- Hôm nay sếp về sớm vậy, bình thường ngày nào sếp cũng tăng ca cơ mà_nv 1

- Hay là sếp đi hẹn hò ta_nv 2

- Chắc không có đâu, sếp nhà ta lạnh lùng cao lãnh như vậy mà_nv3

Vâng! Trong đầu hắn bây giờ chỉ nghĩ đến việc chăm sóc nó để nó có thể nhớ lại

- Lấy dùm tớ cốc nước cam_nó

- Lên lầu lấy cái điện thoại của tớ xuống đây_nó

- Tớ đói bụng quá rồi nè_nó

Ai nhìn vào cũng tưởng nó là một bà chủ khó tính còn hắn và người làm cam chịu

[Nhớ lại nhanh đi nhé...Thiên Hân]

63. Chương 63

[Từ Nam Bảo: Tối nay qua nhà tớ có chuyện]

Sáng nay nó đang ăn cùng cả nhà thì điện thoại có tin nhắn

- Vụ gì nữa đây_nó tắt điện thoại, tiếp tục giải quyết bữa tối đang con bỏ dở

Chuyện nó đóng kịch mất trí nhớ về hắn đã sớm bị bại lộ trong tay Jackson và cả anh hai nó nữa.Nam Bảo có thể không biết nhưng anh nó thì rất tinh ý.Chưa đến đâu mà đã bị chính anh của mình phát hiện.Trong

lòng nó cảm thấy khó chịu vô cùng...nhưng vậy cũng tốt, khi chạm mặt anh nó thì không phải để ý đến lời nói không nhắc đến hắn nữa.Coi như được ông ý bảo kê trong thời gian này rồi

Kim Ngân ở nhà cũng nhận được tin nhắn giống nay của nó, nhưng hắn còn nhắn gọi cả ba mẹ Kim Ngân đến nhà hắn nữa.Trong lòng Kim Ngân mừng thầm, nghĩ rằng vì chuyện nó mất trí nhớ mà từ bỏ nỏ, xin phép ba mẹ Kim Ngân cho hai đứa cưới nhau...nhưng cũng không khỏi lo lắng đến tính hướng xấu là cô sẽ bị lật tẩy.Trong thâm tâm cô luôn mong muốn tất cả mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ theo ý muốn

Đến cả ba mẹ hắn cũng được “ban lệnh tập hợp” ở nhà.Đợi đến khi mọi người đến đông đủ ở phòng khách nhà, hắn mới xuất hiện từ trên lầu xuống

[Tên hâm này, tính bày trò gì nữa đây__nó nghĩ thầm]

- Tôi gọi mọi người đến đây là có chuyện muốn nói__hắn ra dáng một nhà lãnh đạo vĩ đại thực thụ
- Có chuyện gì vậy__Kim Ngân vẫn mơ tưởng đến chuyện hồi sáng, hai má đã bắt đầu có dấu hiệu đỏ ửng, không nhìn thẳng mặt hắn mà hỏi

Nó ngồi đối diện Kim Ngân cũng phát hiện thấy điều kì lạ đó, không ngừng nhíu mày suy nghĩ

[Sao mặt Kim Ngân lại như trái cà chua chín thế kia.....]

- Chắc mọi người biết Thiên Hân vì cứu tôi mà gặp tai nạn chứ__hắn
 - Chúng tôi biết chứ__ba Kim Ngân
 - Vậy mọi người có biết người cố tình cho xe chạy để đâm tôi nhưng vô tình trúng Thiên Hân là ai không__hắn
- Tuy không ngừng đầu lên nhưng Kim Ngân vẫn cảm nhận được có một dòng điện 500W đang xẹt thẳng vào người mình.Kim Ngân bắt đầu đổ những giọt mồ hôi lạnh cả sống lưng
- Người đó là ai vậy, con nghi ngờ ai rồi sao__ba hắn
 - Không phải là nghi ngờ, con khẳng định chắc chắn là người đó__hắn thay bằng ánh mắt tóe ra lửa bằng ánh mắt ôn nhu thân thiện nhìn nó

Nó cảm nhận được cái nhìn áp áp đó trong vài giây, vẫn bướng bỉnh tỏ vẻ ngây thơ, không thân thiết với hắn

- Người đó là ai vậy__mẹ hắn
- Người đó chính là....Kim Ngân, người đang ngồi bên cạnh tôi đây__hắn

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào phía Kim Ngân.Kim Ngân vẫn ngoan cố, chối liên tục cho rằng mình vô tội

- Cậu có bằng chứng gì mà vu oan cho tớ chứ__Kim Ngân
- Muốn bằng chứng sao__hắn
- Phải, nếu cậu tự tin thế thì đưa bằng chứng ra đây__hắn

Hắn đem cái laptop từ trên phòng xuống.Trên đó là một đoạn video được lấy từ hộp đen của xe đã đâm trúng nó.Ngoài ra còn có một đoạn ghi âm ngắn ghi lại những gì Kim Ngân đã ra lệnh cho bọn tay sai giết hắn và nó

- Tôi đã bắt được bọn tay sai làm việc cho cậu.Bọn chúng nhận tội đã nhận lệnh từ cậu để giết tôi và Thiên Hân hòng chiếm đoạt tài sản__hắn

Một cái hồ đen đã kéo Kim Ngân xuống tận cùng của vũ trụ.Kế hoạch bấy lâu nay tưởng như sắp thành công đã đem đổ sông đổ biển.Tưởng rằng chỉ cần loại bỏ được nó – kẻ làm kì đà cảm mũi ngay từ đầu thì mọi chuyện sẽ về đúng theo quỹ đạo của nó nhưng suy nghĩ bấy lâu của Kim Ngân đã được bó buộc bởi sợi dây không hình của hắn và nó

- Tôi làm như vậy vì chỉ muốn lấy lại những gì đã mất__Kim Ngân

- Bằng cách suýt nữa giết chết hai mạng người sao_ba Kim Ngân

Kim Ngân nhếch mép, không nói gì quay đầu lại nhìn ba mình

- Con đúng là..._mẹ Kim Ngân

- Ba à...không phải ba cũng muốn tất cả mọi chuyện đều như lúc trước sao.Chính ba đã nói với con như vậy mà_Kim Ngân

- Đúng là ba đã từng nói như vậy, nhưng ba không hề nói muốn làm lại từ đầu theo cái cách của con đang làm_ba Kim Ngân

Kim Ngân ngồi không vững, quỳ rạp xuống nên nhà

- Lúc trước, vì đã làm cái chuyện không suy nghĩ đó mà ba xem nữa đã vào tù đó, con nhớ không_ba Kim Ngân

- Thì sao chứ, cuối cùng ba cũng có phải vào tù đâu_Kim Ngân

- Đáng lẽ ra lúc đó cái thân già này đã chết mục ở trong tù nếu không có sự giúp đỡ của Thiên Hân_ba Kim Ngân

- Chính Thiên Hân đã âm thầm ra mặt để ba không vào tù, mà còn giúp gia đình ta chỉ trả khoản nợ khi túng thiếu_mẹ Kim Ngân

Kim Ngân ngược đầu lên nhìn ba mẹ mình trong bộ dạng thảm hại

- Vậy sao trước giờ ba mẹ không nói trước với con mà để con làm những chuyện tồi tệ như thế này_Kim Ngân nói có phần trách móc ba mẹ mình

- Cả ba và mẹ đều quyết định giữ kín chuyện này vì ba mẹ không muốn còn mặc cảm hay thiếu tự tin khi tiếp xúc với Thiên Hân.Với lòng tự trọng cao và bản tính kiêu ngạo khó sửa đổi, con sẽ không nhận sự giúp đỡ ấy_mẹ Kim Ngân

- Với lại, có nằm mơ ba cũng không thể nghĩ con có thể làm cái chuyện tồi tệ này_ba Kim Ngân

Kim Ngân lấy tay quệt nước mắt, vào trong phòng lấy vali, đựng toàn bộ đồ đạc của mình vào đó

- Cậu đi đâu vậy_nó

- Tôi không còn đủ can đảm để có thể làm việc trong cái nhà này.Tôi xin lỗi mọi người_Kim Ngân cúi đầu lễ phép, kéo vali bước ra khỏi nhà hẩn

Ba mẹ Kim Ngân cũng luống cuống chào hỏi rồi chạy theo con gái, sợ nó nghĩ quẩn mà làm điều dại dột

Trong đêm tối, ánh đèn xa hòa lẫn ánh đèn đường dội vào cô gái có thân hình mảnh khảnh, kéo vali đi một mình trong đêm.Cô dừng lại ở giữa khúc cầu vượt, lấy toàn bộ sức lực mà hét thật lớn

- A..A...A...AAAAAAA

- Ông...trời...mau...giết...tôi...đi

Kim Ngân ngồi gục đầu bên thành cầu, khóc lóc thảm thiết

Ba mẹ Kim Ngân đứng ở đầu bên kia cầu, mẹ cô chạy đến bên vồ về

-Thôi không sao mà con_mẹ xoa lưng cô, vuốt mái tóc rối bù trong gió

Từ hôm bị bại lộ, Kim Ngân bỏ học mà đi lang thang khắp phố để tìm việc làm.May thay, đến một nhà hàng có dán bảng “TUYỂN NHÂN VIÊN” bên ngoài.Kim Ngân đẩy cửa xin vào làm việc

Với khả năng việc nhà và ngoại hình khá xinh đẹp cộng làm việc chăm chỉ, ai ai trong nhà hàng cũng thấy quý “đứa con cưng” Kim Ngân

Tại đây, Kim Ngân có quen với một người cùng làm phục vụ,vì nghĩ cô là ma mới nên suốt ngày kiếm có đùn đẩy công việc cho cô.Người đó hình như loáng thoáng nghe mọi người gọi anh ta là “Anh Vũ”

- Này ma mới, mau ra lau dọn cửa kính ngoài nhà hàng đi_Vũ chỉ ray ra cửa kính sạch bóng
- Có bẩn đâu mà lau chứ_Kim Ngân
- Tôi bảo lau thì cứ lau đi_Vũ

Vì miếng cơm manh áo, Kim Ngân chỉ biết nhịn và nhịn. Tính nhẫn nại và kiên trì của cô được thiết lập ngay từ lúc đó

Buổi khuya, khách thưa thớt dần, Kim Ngân tranh thủ lên ban công hóng gió

- Cô tính bỏ việc mà trốn lên đây à_Vũ

Kim Ngân giật mình, quay về phía sau là Anh Vũ, hai tay đang cầm hai li cà phê

- Tôi chỉ tính lên đây hóng gió chút thôi mà, có trốn việc gì đâu. Tôi xuống liền nè_Kim Ngân tính bỏ xuống lầu thì Vũ giữ lại, đặt vào tay cô li cà phê
- Tôi nói đùa thôi, cứ ở đây đi cũng được_Vũ

Kim Ngân nhận li cà phê từ tay Vũ, đưa vào miệng uống một ngụm nhỏ

- Nhìn qua cũng biết cô là tiểu thư con nhà giàu_Vũ
- Sao anh lại nói thế_Kim Ngân
- Tôi không biết, chắc có lẽ đã tiếp xúc qua nhiều con vua cháu chúa nên chỉ cần nhìn qua là biết ngay_Vũ
- Chuyện đó...chỉ là ngày xưa thôi_Kim Ngân

Anh Vũ nghe không khỏi tò mò nhưng nhìn vẻ mặt Kim Ngân thoáng buồn, không tiện hỏi thêm. Hai người “trốn việc” ở trên đó cho đến giờ tan làm

64. Chương 64

Kim Ngân làm việc ở nhà hàng tính trên đầu ngón tay cũng đã được một tháng. Hôm nay là ngày nhà hàng phát lương cho nhân viên, vì Kim Ngân là nhân viên mới mà làm việc rất chăm chỉ nên được quản lý thưởng thêm một phần thưởng nho nhỏ

[Có tiền rồi, mau đến nơi đó thôi]_Kim Ngân nghĩ thầm. Cất cẩn thận tiền vào túi, Kim Ngân bắt xe đến nhà nó

- Phù...._Kim Ngân hít một hơi dài, vào bấm chuông cửa nhà nó. Chị Thu Hương lật đật từ trong nhà chạy ra mở cổng
- Em đến đây có việc gì không_Thu Hương
- Chỉ cảm phiền gọi Thiên Hân ra dùm em có việc không ạ_Kim Ngân
- Đợi một lát_Thu Hương đóng cổng, vào trong nhà gọi nó ra

Bây giờ mới là sáng sớm, nó còn đang say giấc nồng trên giường, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra. Thu Hương lên phòng nó, gõ cửa mãi mà không thấy trả lời, Hương tự ý mở cửa xông vào

- Ôi trời con bé này, nhìn cái tướng ngủ của nó kìa!_Hương lay con sâu ngủ đang cuộn tròn trong chăn bông ấm áp
- Này, em mau dậy đi, có bạn đến tìm kìa_Thu Hương
- 5 phút nữa_nó đưa bàn tay ra trả giá
- Có bạn đến kiếm em kìa, mau xuống đi để bạn đợi_Thu Hương

- Đứa nào mới sáng sớm mà đến đây phá đám vậy__nó mắt nhắm mắt mở, tung chăn bong ra khỏi người vào nhà vệ sinh thay đồ

Nó xuống lầu ra ngoài cổng__nơi Kim Ngân đang đợi bên ngoài

- Cậu vào nhà chơi__nó

- Không cần, tôi chỉ nói ngắn gọn thôi__Kim Ngân

- Ủ, có chuyện gì__nó

- Đây nè__Kim Ngân lấy từ túi một cái phong bì đựng tiền đặt vào tay nó

- Cái này là gì vậy

Nó nhìn vào phong bì trên tay mình

- Coi như là thuốc men đền bù cho cậu, là tiền lương tháng đầu tiên làm việc của tôi đó__Kim Ngân

- Không cần đâu, cậu cứ giữ mà xài__nó

- Cậu cứ cầm đi, giờ tôi phải quay lại làm việc rồi__Kim Ngân nói xong thì chạy biến không kịp để nó phản ứng

Nó chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm bức vào nhà.Lên phòng mình cất cái phong bì đó vào một hộp gỗ, khóa cẩn thận

- Kim Ngân đến tìm em à, có chuyện gì vậy__anh nó

- Bạn ý đến xin lỗi em chuyện lúc trước thôi mà, không có gì đâu__nó

Sau khi bữa sáng kết thúc, căn nhà lại trở về vắng vẻ như thường...chán hơn là mọi người trong nhà không cho nó đi làm vì bảo nó còn yếu, cơ thể chưa khỏe hẳn.Đi làm gặp nhiều áp lực, bệnh tình sẽ trở nên nặng hơn

- Ohhhh, chán quá đi__nó rê qua rê lại cái điện thoại

Đang chán chường thì Tú Linh__vị cứu tinh vui vẻ gọi đến thoại cho nó gỡ buồn

- Alô, tao nghe đây__nó

- Chuyện của mày với Nam Bảo sao rồi, mày vẫn mất trí nhớ rồi lạnh nhạt với hẳn ta hả__Tú Linh

- Ủ, tao muốn thử Bảo thêm vài hôm nữa xem thế nào rồi tao sẽ hạ màn nhanh thôi__nó

- Vậy nhé, tao bận rồi__Tú Linh cúp máy

Cuộc điện thoại ngắn ngủn trên đã được hẳn đứng bên ngoài nghe lỏm hết

- Cô nhóc này, đùa vậy cậu thấy vui lắm sao...cái gì mà thử lòng chứ? cậu không tin tôi à?__hắn

[Cứ đợi đấy, tôi cho cậu xem màn kịch thứ hai__hắn]

Hắn làm bộ như đi từ ngoài vào, vui vẻ tháo giày bước vào nhà như chưa từng có chuyện gì xảy ra

- Cậu thấy khỏe chưa__hắn

- Bình thường__nó kiêu lời

Hắn dọn đồ ăn đã mua sẵn ra bàn cho nó rồi bỏ lên lầu

- Thiên Hân này__hắn tìm cách gây sự chú ý của nó

Nó nghe hẳn gọi, ngẩng đầu lên lầu nhìn hẳn đi xuống...hắn trượt chân ngã từ cầu thang lầu hai xuống lầu một

Nó hốt hoảng, chạy đến bên hẳn....hình như mọi chuyện không đơn giản như hẳn nghĩ, máu trên đầu hẳn bắt đầu chảy một ít sau tóc rồi

- Thiên...Hân....à_hắn hấp hối

Nó đã nước mắt dài nước mắt ngấn lặn trên má, cầm tay hắn khóc lớn

- Tớ rất buồn...vì cậu không còn nhớ tớ là ai nữa rồi_hắn

Nó không còn suy tính gì, sợ hắn gặp chuyện gì

- Tớ xin lỗi...tớ không hề bị mất trí nhớ..._nó

- Vậy cậu không quên những kí ức lúc trước sao

- Ừ...tớ nhớ hết...nhớ hết toàn bộ mà_hắn

Hắn giả vờ tắt thở, hai mắt nhắm nghiền

- Chỉ cần cậu tỉnh dậy, cậu nói gì tớ cũng nghe theo_hắn hết lớn

Hắn như vớ được vàng, mở hai mắt to hết cỡ

- Là cậu nói đấy nhé_hắn

Nó ngẩng đầu, đánh vào cánh tay hắn một cái rõ đau

- Cậu thấy vui lắm sao, suýt nữa thì cậu hù chết tớ đó_hắn

- Nếu tớ không làm vậy thì sao lật được cái bộ mặt ngây thơ vô số tội của cậu hả_hắn

- Hừ...._nó quay ngoắc đầu về phía khác, không thèm nhìn hắn

- A...a....đau quá_hắn ôm đầu

[Cậu định giở trò đến khi nào_hắn vẫn không tin, nghĩ hắn vẫn còn đùa dai]

Thấy hắn vẫn rên, nó quay lại nạt cho một cô rõ to

- Chuyện gì...._nó vừa quay đầu lại thì trên đầu hắn chảy máu, nó diu hắn vào phòng băng bó vết thương

- Giờ cậu không mất trí nhớ, quay về làm bạn gái tớ nhé, Thiên Hân_hắn

- Bạn gái cái đầu cậu ý_hắn

- Chẳng phải cậu bảo tớ nói gì cũng nghe hay sao, tính lật mặt à_hắn

- Ờ...thì...._nó

- Một nha, không ậm ừ gì hết, tớ nói là phải nghe rõ chưa_hắn băng bó vết thương xong, nó không nói gì mà bỏ ra ngoài

Cuộc đời nó thật là thảm, chưa được bao lâu mà cả hai nhà đều biết chuyện nó giả mất trí nhớ về hắn và hai đứa nó đã quay lại với nhau

- Em đừng làm phó chủ tịch nữa, đi học sân khấu điện ảnh là vừa đấy_anh nó

- Chúc mừng hai đứa nhé_mẹ hắn

Hai đứa nó là nhân vật chính hôm nay mà cứ ngại ngùng như kiểu mới yêu nhau làm ba mẹ hai nhà không khỏi những trận cười vỡ bụng

Sau khi hai tụi nó quay lại, tụi nó đã chuyển ra sống riêng

- Thỉnh thoảng cô về mua đồ chơi cho Bi nha_hắn bẹo hai má hồng hào của Bi

- Hai đứa nhớ về thăm nhà thường xuyên nha_ba nó

- Tạm biệt cả nhà con đi đây_hắn/nó

Căn nhà mới được chuẩn bị khá sạch sẽ và chu đáo theo ý muốn của hắn.Đặc biệt hơn, không có người làm như ý muốn của hắn

- Căn nhà gì mà lấm phòng quá vậy, cậu tính để cho hai chúng ta khi giận nhau thì ngủ riêng à_nó
- Cậu không thích thì chúng ta đập đi xây nhà mới_hắn
- Diên...đẹp thế này còn đập đi xây lại_nó

Nó chỉ thuê vào người vận chuyển đồ vào nhà

Màn đêm nhanh chóng kéo xuống cùng các vì sao sáng lấp lánh báo hiệu một ngày dài mệt mỏi sắp kết thúc

- Này, cậu xuống nấu đồ ăn tối đi, đói bụng quá_nó
- Cái gì...cái này thì đàn bà con gái phải đảm nhận chứ_hắn kêu ca
- Không biết...mặc kệ, mau xuống nấu đi...nhanh lên_nó đẩy người hắn xuống lầu, khóa chặt cửa

[Làm vậy có ác quá không ta]

[Kệ cậu ấy, mình cứ lo làm chuyện của mình là được rồi]

[Có khi nào cậu ý phỏng tay chảy máu ở dưới rồi không trời]

Nó đấu tranh tư tưởng mãi cuối cùng phải mở cửa xuống nấu ăn dùm hắn

- Lên lầu đi, để tớ giải nấu ăn cho_nó nhìn cái đồng lộn xộn trên nhà bếp
- Biết ngay là cậu sẽ xuống mà...hì hì, cậu là nhất đấy_nó hôn lên má nó rồi chạy tọt lên lầu

[Cái tên này, phải cẩn thận nếu không bị hắn dụ dỗ như chơi]

Từ lâu nấu ăn cho hắn đã là niềm vui của nó, nó đã học rất nhiều món ăn ngon từ bà ngoại của hắn nên cũng đã nắm được phần nào khẩu vị khó chiều khó ưa của hắn

- Xong rồi nè, mau xuống ăn đi_nó gọi lớn

Hắn từ trên lầu chạy tọt xuống, ngồi vào bàn chờ bếp trưởng dọn đồ ăn

- Ngon quá đi à_hắn vừa ăn vừa khen liên tục
- Ngon thì ăn nhiều vào_nó
- Cậu ăn đi, ăn gì mà ít vậy...tính ăn kiêng à_hắn
- Kiêng cỡ gì đâu_nó

- Tớ mà mập ra là tại cậu đấy nhé, nấu cho lấm món ngon vào rồi bắt tớ ăn cho hết.Sau này tớ mập ú ụ cho con heo rồi lại nói à_hắn

- Tớ ăn xong rồi đó, ai ăn sau thì dọn rồi rửa chén nhé

Không kịp để hắn phản ứng, nó chạy nhanh ra xích đu uống trà

Một lát sau hắn cũng giải quyết xong chén đĩa, tay cầm ly nước cam lạnh đặt lên má nó

- Lạnh quá...._miệng thì vẫn than nhưng trong lòng thì cười thầm
- Cho chết này_hắn búng tay nó, chạy quanh hồ bơi mini trong nhà
- Đợi đấy, ngộ sẽ báo thù_nó đặt ly nước cam xuống bàn, chạy theo hắn

[Những ngày tháng tươi đẹp đang dần mở ta trước mắt.....]

65. Chương 65

CHƯƠNG 65: MỘT KẾT THÚC CÓ HẬU

Hôm nay nó đi làm mà còn nhọc hơn ở nhà. Tưởng đi làm rồi sẽ thoát khỏi cái miệng bật chế độ mở liên hồi của hấn nhưng cứ hễ năm phút là hấn lại nhắn tin cho nó. Đến giờ nghỉ trưa quý báu mà hấn vẫn không tha, nằng nặc kéo nó ra một nhà hàng ăn chung

Không biết ăn ở kiểu gì mà trúng ngay cái nhà hàng Kim Ngân đang làm việc

- Quý khách muốn dùng gì ạ _Kim Ngân thấy hấn và nó nhưng vẫn tỏ ra không quen biết, tiếp khách bình thường như bao người khác

- Cho chúng tôi hai phần mỳ Ý _hấn cũng rất hợp tác, bộ mặt lạnh lùng trưng ra trước mặt như kiêu từ trước tới giờ vẫn vậy

Kim Ngân đem hai phần mỳ Ý hấn và nó gọi, nó gọi quản lý đến trước mặt

- Anh cho tôi mượn cô nhân viên này một lát được không _nó

Thấy hai người có vẻ lịch sự và sang trọng, sợ phật lòng khách...anh quản lý đồng ý luôn

- Cô cứ ngồi đây tiếp khách, mọi chuyện cho nhân viên khác lo rồi _quản lý cười mỉm với nó một cái rồi quay lại làm việc

Kim Ngân cũng chỉ biết ngồi xuống theo ý nó

- Xem kìa...xem kìa...nhìn cái mặt anh ta kìa, mê gái hết sức _hấn

- Sao...cậu ghen à _nó

- Ghen hồi nào, chỉ thấy thế nào thì nói như vậy thôi mà _hấn

Nó thôi cãi vã mồm với hấn, quay sang nói chuyện nhẹ nhàng với Kim Ngân

- Cậu có muốn ăn gì không _nó

- Thôi không cần. Mà cậu gặp tôi có chuyện gì _Kim Ngân

Nó mở túi xách, lấy cái phong bì mà Kim Ngân gửi nó hôm bữa

- Cậu cầm đi, tôi không nhận đâu _nó

Kim Ngân lưỡng lự, tỏ vẻ không muốn nhận

- Tớ ăn xong rồi, Nam Bảo...cậu tính tiền đi _trước khi đi nó vẫn không quên bỏ phong bì vào tay Kim Ngân rồi chạy biến

Khi bóng xe của nó đã khuất dần, Kim Ngân mới quay lại vào trong cửa hàng...mở phong bì ra xem thử: Số tiền này nhiều gấp mấy lần số tiền cô gửi cho nó hôm trước. Bên trong còn có một mẫu giấy trắng được xếp lại cẩn thận “Đây là tháng lương đầu tiên của cậu mà, cậu nhận lại mua quà cho ba mẹ cậu đi! Gửi lời hỏi thăm của mình đến hai bác”

[Sao từ trước đến giờ mình không hề nhận ra bạn ấy tốt đến mức đó cơ chứ]

Về đến công ty, hấn vẫn không chịu buông tha cho nó

- Cậu về H&N làm thư kí đi _hấn

- Rồi ở đây ai làm thay tớ _nó

- Kệ, công ty đông người mà lị, về H&N làm đi mà _hấn

- Không là không, cậu mau về công ty làm việc đi _nó

Hấn bấu môi, hôn lên nó một cái ngay môi rồi chạy xe về công ty. Nó ngồi bên trong phòng làm việc chỉ biết cười một mình như con dỏ

Giây phút tự kỉ của nó được dập tắt bởi tiếng gõ cửa

- Vào đi_nó

- Thưa chủ tịch, cuộc họp cổ đông sắp bắt đầu rồi_thư kí

- Tôi biết rồi_nó

Tối nay, nó phải tăng ca nên về trễ.Sợ hấn lo lắng, nó nhắn tin

[Vợ: Tối nay tớ về trễ nha

Nam Bảo: Ủ, xong việc là về ngay đó

Vợ:Biết rồi mà!]

Hấn mừng thầm vì ông trời đã cứu mình vì ngay ngày hôm nay, hấn sẽ cầu hôn nó tại căn biệt thự sang trọng này

Gần 11 giờ đêm nó mới về đến nhà, lưng thưng lết vào mở cổng thì thấy trong nhà tối om, gọi mãi thì không thấy trả lời.Tìm khắp trong tất cả phòng mà vẫn không thấy hấn

- Chỉ còn hồ bơi là chưa ra thôi_nói đoạn, nó bỏ túi xách trong phòng rồi ra hồ bơi

Chiếc hồ bơi nhân tạo lung linh giờ còn rực rỡ hơn bởi phản chiếu ánh trăng sáng.Bên cạnh là hàng loạt những cây nến trắng được thắp xung quanh viền hồ.Hấn từ trong bóng tối bước ra, ăn mặc đúng chuẩn theo kiểu tài tử Hàn Quốc....chắp hai tay ra sau lưng đến trước mặt nó

- Cậu thích không_hấn

- Nó đẹp lắm_nó

Hấn quỳ dưới chân nó, đưa lên một chiếc hộp màu đen cùng bó hoa xanh còn tươi.Bên trong là chiếc nhẫn kim cương do chính tay con bạn thân Tú Linh đã thiết kế và cho ra đời chỉ dành riêng cho nó

- Bạch Thiên Hân...cậu có đồng ý cho tớ làm ba con cậu không?_hấn

Những chuyện vui vẻ này không thể thiếu lũ bạn yêu quái kia.Chỉ cần nó gật đầu một cái, tụi nó sẽ xông ra như thợ mỏ vớ thấy vàng

Nó cúi mặt như kiêu đằm chiêu rồi nở nụ cười hiền hậu

- Tớ không thích, con của tớ mà như cậu sau này nó sẽ chuyên đi lừa con cái nhà người ta_nó

- Cái gì_hấn như sét đánh ngang tai, suýt chết vì “đột quỵ”

Nó cười, nhận bó hoa lưu ly từ trong tay hấn

- Tớ đùa thôi...tớ đồng ý_nó

Hấn mỉm cười, đeo chiếc nhẫn vào tay nó

Tên ten ten ten...tên tên tên tên.....cánh hoa hồng khô từ trong tay bọn bạn yêu quái kia tung ra.

- Haizzz. có cầu hôn thôi mà cũng lâu, bọn anh đứng trong kia từ này giờ mỗi hết cả chân_Minh Phong

- Vậy kia mọi người nấp trong kia từ này giờ sao, vậy....._nó

- Thấy hết rồi, có gì đâu mà phải ngại, chị Thiên Hân_Xuân Thủy cười nham hiểm

Nó dùng ánh mắt giết người quay sang nhìn hấn.Hấn cũng đã lường trước hậu quả, nhắm mắt nhắm mũi chịu trận

No kiễng nhẹ chân, đặt môi mình lên môi hấn

Hấn mở to mắt, dùng đôi tay của mình để giữ khuôn mặt đó

- Lãng mạn quá đi_Tú Linh

- Sau này khi anh cầu hôn em, anh cũng sẽ làm như thế này_Minh Nhật mỉm cười nhìn Tú Linh khiến cô bạn đỏ hết mặt

Tụi nó lại được một trận cười thả ga

Chưa thầy một tháng sau, tin phó chủ tịch tập đoàn B&T kết hôn với chủ tịch H&N lan rộng ra cả nước.Ai cũng chúc phúc cho đôi bạn trai tài gái sắc này

Vào đêm trước khi buổi lễ kết hôn diễn ra, nó dành giường của ba leo lên ngủ với mẹ

- Ngày mai con lấy chồng rồi, mẹ có nhớ con không_nó

- Nhớ cái đầu cô, con đi rồi nhà này bớt một cái miệng ăn...càng đỡ tốn cơm_mẹ nó trêu

- Mẹ à...._nó nũng nịu

- Đùa chút thôi.Sau này phải cố gắng nghe lời chồng nghe chưa, nó mà ăn hiếp thì qua đây mẹ nuôi con_mẹ nó vẫn chưa thể kết thúc cái trò đùa này

- Không dám đâu, nếu mà như vậy con dọn đồ ra khách sạn ngủ cho sướng_nó

- Thôi, con mau ngủ đi.Ngày mai có quãng thâm ngay mắt là không đẹp đâu đấy_mẹ nó

Nó thao thức cả đêm không thể ngủ được.Sáng sớm, Tú linh qua nhà gọi nó đi tập thể dục

Nó mặc bộ đồ thể thao xám cùng tai nghe gắn trên vai nhẹ nhàng đi xuống lầu

- Thiên Hân của chúng ta hôm nay đã chính thức là hoa có chậu_Tú Linh

- Mà cũng nhanh chóng trồng vào cái chậu có tên “Minh Nhật” đi, chị dâu ạ_nó đùa

- Mà không cần lo, tao biết tao phải làm gì_Tú Linh

Tú Linh về nhà nó ăn sáng rồi giúp nó thay lễ phục trong phòng riêng của có dâu

Nó mặc một chiếc váy xòe đính những viên ngọc trai sáng lấp lánh, trên đầu là chiếc vương miện con con được đính đá tinh xảo...và không thể thiếu, bó hoa lưu ly quen thuộc

- Mà đẹp lắm_Tú Linh

Nó không trả lời, ngẩn mình trong cái gương to khiến nó thấy mình trở nên nhỏ bé

Nó vốn là fan ruột của những bộ phim sến súa Hàn Quốc nên lễ cưới của nó được tổ chức ở nhà thờ

[Mọi việc đều theo ý vợ_hắn]

Nó hít một hơi dài, chuẩn bị cho đây phút trọng đại của cả cuộc đời

- Chúng ta đi thôi....con gái_cánh cửa nhà thờ bật mở.Mọi người đứng dậy nhìn ra phía cửa vỗ tay ào ào.Nó khoác tay ba đi từ từ đến chỗ hắn.Ba hắn nắm tay nó trao lại cho hắn

Đi phía trước là bé Bi cùng một bạn trai nhỏ nhắn khác đang rải cánh hoa hồng trên những bước chân của nó.

- Con gái ba, giao lại cho con_ba nó

Hắn cúi đầu trước ba nó đáp lễ

Vị cha sứ đứng ngay ngắn trên bục tuyên thệ, tròng mắt nhìn tụi nó như ông bụt trong truyện cổ tích

- Con, có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng.Suốt đời yêu thương chăm sóc cho dù ốm đau, bệnh tật hay già yếu_cha sứ

- Con đồng ý_nó

- Con, có đồng ý lấy người phụ nữ này làm vợ.Suốt đời yêu thương chăm sóc cho dù ốm đau, bệnh tật hay già yếu_cha sứ

- Con đồng ý_hắn

- Giờ ta tuyên bố, hai con là vợ chồng_cha sứ

Sau khi đeo nhẫn, hấn hạ thấp người hôn nó.Mọi người hai gia đình đứng dậy vỗ tay ào ào.Đợi khách về hết, chỉ còn họ hàng và bạn thân trong gia đình, nó tung hoa hoa cưới lên...người chụp được là Tú Linh

- Theo truyền thuyết thì cậu là người tiếp theo sẽ làm đám cưới đó_hấn

Lại tiếp tục theo ý vợ, tuần trăng mật tụi nó sẽ đi California

- Hai đứa đi cẩn thận_ba nó

- Nhớ giữ gìn sức khỏe đó_mẹ hấn

Hấn và nó ngồi trên chiếc Lamborghini – con cưng của hấn đi hưởng tuần trăng mật lãng mạn

Thời gian không cho ta câu trả lời mà nó chỉ làm ta quên đi câu hỏi

Thời gian không hề chờ đợi ai...nếu chúng ta cứ do dự, thời gian sẽ làm ta quên mất mục tiêu cần phấn đấu

Êi....chưa hết chapter mà

Kim Ngân của chúng ta đã chính thức quen với Anh Vũ - bạn đồng nghiệp rồi đấy! Nhờ Anh Vũ mà cô biết thêm nhiều thứ xưa nay mình coi thường, coi là đồ bỏ đi...vậy mà, chúng nó lại đem đến cho đời biết bao điều tốt đẹp!!

Này này, biết tin gì chưa? Bé Bi...à không...tức Nhã Phương của chúng ta đã có thêm hai đứa em nữa rồi đấy nhé.Bây giờ thì Phương tha hồ mà cưng nựng em nhé

Thu Hương đã sinh đứa con thứ hai, là một bé trai tuần tú...tên của người thừa kế của B&T tương lai chính là Bạch Thiều Thiên Duy...Ủ uây, tên nghe sang quá nhỉ

- Thiên Thiên, mai đến đây chơi đi con_Thu Hương dang hai bàn tay, đợi những bước đi chập chững của Thiên Duy

- Mẹ à, để con bế em Bin cho_Bi dễ thương của chúng ta bây giờ đã đủ lớn để bế em trai Bin rồi đấy! Mẹ nhiều khi còn không giỏi dỗ em Bin bằng Bi nữa đó!

Chúng ta cùng lật qua trang truyện tiếp theo.Thiên Hân cùng Nam Bảo cuối cùng đã có con rồi...là con trai! Một bé trai tuần tú mang tính cách lạnh lùng y chang ba của nó hồi nhỏ.Đứa con lọt lòng của hấn và nó tên là Hoàng Nam Anh

- Bun à, đừng đi lung tung lại chơi cùng chị Bi đi con_nó nói cong, Nam Anh ngoan ngoãn đến chỗ chị Bi chơi vui vẻ.

Bi như người giữ trẻ, một mình trông hai đứa em trai nhỏ tuổi

- Bun lại đây chơi với chị nhé, cả Bin nữa_Bi

Đứa con trai đáng yêu chính là minh chứng tình yêu cho cả hấn và nó.Một gia đình hạnh phúc !

Buồn !!

Cảm thấy mình thật yếu đuối và bất lực...

Nhiều lần từng nghĩ...

Hay là buông xuôi tất cả mọi thứ cho bớt đau...

Nhưng...

Lí trí không thắng nổi trái tim.

Đành ngậm ngùi chịu đựng một mình...

Đâu ai hiểu...khó thế nào mới có được một gia đình hạnh phúc

Nhưng trải qua rồi...mới biết hương vị cuộc sống là một thứ muôn màu

Muốn nói với ai đó một câu “TỐ THÍCH CẬU, THẬT ĐÂY!

HẾT

Bình Phước, ngày 24 tháng 4 năm 2016

“Tố Thích Cậu, Thật Đây!” - BRIANA

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-thich-cau-that-day>